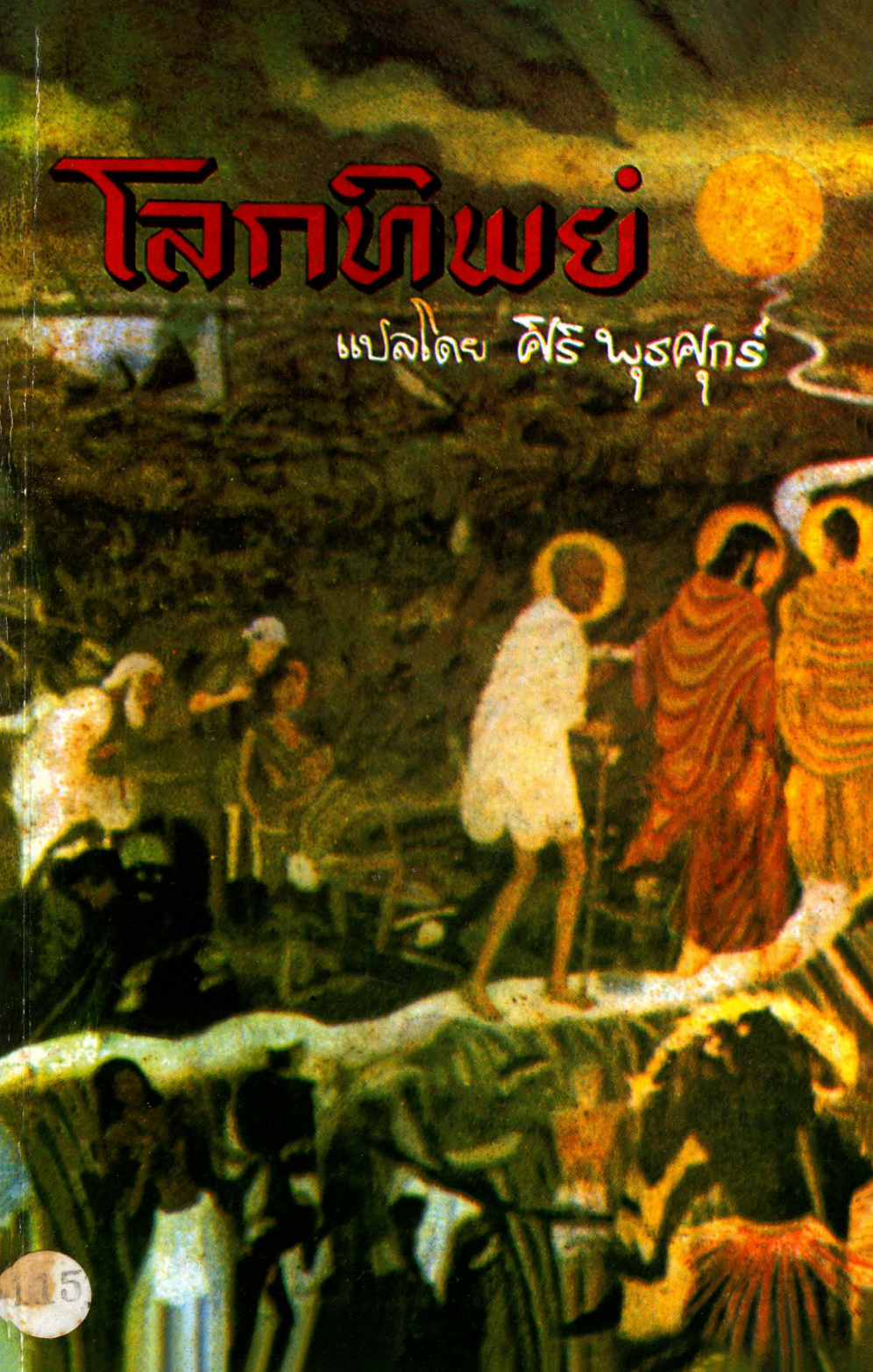

โลกทิพย์

แปลโดย ศิริ พุทศุทธิ์

* มโนปุพฺพพจนมา, ฌมฺมา *

สำนักคั่นคว่ำทางวิญญาน

ISBN 974-90670-5-3

หนังสือ	โลกทิพย์ ภาค ๑
ผู้เขียน	พร รัตนสุวรรณ
พิมพ์ครั้งที่เจ็ด	กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖
จำนวนพิมพ์	๑,๐๐๐ เล่ม
เจ้าของ	สำนักคั่นคว่ำทางวิญญาน
ผู้อำนวยการ	ศรีเพ็ญ จิตุหะศรี
ผู้จัดการ	ผ่องผิว พัฒนประภาพันธุ์
บรรณาธิการ	รังษี สุทนต์
ออกแบบปก	สำนักคั่นคว่ำทางวิญญาน
จัดรูปเล่ม	นภาพร สุทนต์
พิมพ์ที่	โรงพิมพ์วิญญาน ๕๗/๒ ถ. สามเสน บางลำพู กทม. ๑๐๒๐๐ โทร. ๐-๒๒๘๒-๒๐๒๕, ๐-๒๒๘๑-๑๗๐๖, ๐-๒๖๒๕-๑๕๕๑ โทรสาร ๐-๒๒๘๐-๗๖๖๕

สงวนลิขสิทธิ์

คำนิยมของหนังสือพิมพ์
ในประเทศอังกฤษที่มีต่อหนังสือชุด
“โลกทิพย์”
ของ มร. แอนโธนี บอร์เจีย

☆☆☆☆☆

“.....เป็นหนังสือเล่มหนึ่งที่น่าอัศจรรย์ที่สุด เท่าที่เคยปรากฏมีมาในโลกนี้ หนังสือเล่มนี้ ได้บรรยายถึงรายละเอียดที่บุคคลจะต้องประสบในชีวิตหลังจากมรณกรรมไว้ อย่างละเอียดถี่ถ้วนได้ดีมาก”

หนังสือพิมพ์ Two World

“.....ขอแนะนำหนังสือเล่มนี้แก่ทุกท่านที่มีใจกว้างขวางในการศึกษาเรื่องโลกภายหลังมรณกรรม หากท่านผู้ใดอ่านดูแล้วจะวางไม่ลง”

หนังสือพิมพ์ The Greater World

“.....เป็นเรื่องราวที่น่าอ่าน และมีเหตุผลอย่างยิ่ง เกี่ยวกับโลกของวิญญาณ”

หนังสือพิมพ์ Psychic News

“.....เราขอสรรเสริญ มร. แอนโธนี บอร์เจีย ที่ได้เปิดเผยความจริงให้รู้เห็นกันว่า เราทุกคนสร้างอนาคตของตนเองทั้งในโลกนี้และโลกหน้า ด้วยการกระทำและความคิดของเราเองโดยแท้”

หนังสือพิมพ์ Express And Star

สถิติการพิมพ์

โลกทิพย์ ภาค ๑

โดยสำนักคั่นคว่าทางวิญญาน

พิมพ์ครั้งที่ ๑	มกราคม	๒๕๐๘	๑,๐๐๐	เล่ม
พิมพ์ครั้งที่ ๒	สิงหาคม	๒๕๐๘	๑๓,๐๐๐	เล่ม
พิมพ์ครั้งที่ ๓		๒๕๑๓	๕,๐๐๐	เล่ม
พิมพ์ครั้งที่ ๔		๒๕๒๓	๓,๐๐๐	เล่ม
พิมพ์ครั้งที่ ๕	มีนาคม	๒๕๒๗	๒,๐๐๐	เล่ม
พิมพ์ครั้งที่ ๖	กรกฎาคม	๒๕๓๘	๓,๐๐๐	เล่ม
พิมพ์ครั้งที่ ๗	กุมภาพันธ์	๒๕๔๖	๑,๐๐๐	เล่ม

คำปรารภ

ของสำนักคั่นคว่าทางวิญญาน

ในการจัดพิมพ์ครั้งที่ ๗

หนังสือ “โลกทิพย์ ภาค ๑” ภาคภาษาไทยเล่มนี้ อาจารย์ศิริ พุทธศุภร์ ได้แปลสู่ภาคภาษาไทย ตั้งแต่ปี ๒๕๐๓ จัดพิมพ์เผยแพร่แล้วหลายครั้ง ต่อมาปี ๒๕๐๘ อาจารย์ศิริ พุทธศุภร์ ได้มอบลิขสิทธิ์การจัดพิมพ์ให้สำนักคั่นคว่าทางวิญญาน ตามข้อความที่ปรากฏในคำชี้แจงของผู้แปล หน้า (๒๖) ว่า “เพื่ออนุโลมตาม Mr. Anthony Borgia กับเป็นการตัดปัญหาเรื่องการพิมพ์ในครั้งใหม่ต่อไป ข้าพเจ้าจึงได้มอบลิขสิทธิ์ภาคภาษาไทยซึ่งข้าพเจ้า (ศิริ พุทธศุภร์) เป็นผู้แปลเรียบเรียงนั้นให้แก่อาจารย์พร โดยให้อาจารย์พร รัตนสุวรรณ (สำนักคั่นคว่าทางวิญญาน) เป็นผู้จัดพิมพ์ได้แต่ผู้เดียวตลอดไป”

อาจารย์ศิริ พุทธศุภร์ ได้ร่วมงานกับสำนักคั่นคว่าทางวิญญาน เป็นเวลา ๓๐ กว่าปี จนกระทั่งอาจารย์พร รัตนสุวรรณ ได้ละโลกมณุษย์ไปสู่โลกทิพย์แล้ว เมื่อวันที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๖ อาจารย์ศิริ พุทธศุภร์ก็ยังคงร่วมงานด้านหนังสือกับสำนักคั่นคว่าทางวิญญาน จนจากโลกมณุษย์ตามอาจารย์พร รัตนสุวรรณ ไปเมื่อวันที่ ๘ มกราคม ๒๕๔๔

(๒)

หนังสือโลกทิพย์ ภาค ๑ นี้ สำนักคั่นคว่ำทางวิญญูณ
จัดพิมพ์ครั้งแรกเมื่อพ.ศ. ๒๕๐๘ และจัดพิมพ์ต่อมาอีก ๕ ครั้ง
รวม ๖ ครั้ง การจัดพิมพ์ครั้งนี้ นับเป็นการจัดพิมพ์ครั้งที่ ๗ ของ
สำนักคั่นคว่ำทางวิญญูณ เนื่องจากหนังสือได้เผยแพร่ไปจนหมด
และเพื่อสนองความต้องการของผู้สนใจ

นายรังษี สุทนต์

บรรณาธิการ

สำนักคั่นคว่ำทางวิญญูณ

กุมภาพันธ์ ๒๕๔๖

คำปรารภ

ในการจัดพิมพ์ครั้งที่ ๖

หนังสือ “โลกทิพย์ ภาค ๑” ภาคภาษาไทยนี้ เฉพาะที่สำนักคั่นคว่ำทางวิญญูณจัดพิมพ์ นับเป็นครั้งที่ ๖ แล้ว รวมทั้งที่ผู้อื่นจัดพิมพ์ในภาคภาษาไทยตั้งแต่ครั้งแรกจนถึงครั้งนี้ ก็นับเป็นครั้งที่ ๑๐ จัดพิมพ์ครั้งสุดท้ายเมื่อเดือนมีนาคม ๒๕๒๗

หนังสือเล่มนี้ ได้รับความสนใจจากประชาชน นักอ่านมาก แม้ว่าหนังสือ “โลกทิพย์ ภาค ๑” นี้ จะเขียน โดยฝรั่งนับถือศาสนาคริสต์ แต่ข้อความที่เขียนไว้กลับมาเหมือนหลักคำสอนบางส่วน ในพระพุทธศาสนา เขียนไว้เหมือนหนังสือนวนิยายอ่านสนุกเพลิดเพลินชวนติดตาม ทั้งผู้แปล คืออาจารย์ศิริ พุทธศุภร์ เป็นอาจารย์ผู้บรรยาย วิชาภาษาอังกฤษฝ่ายพุทธศาสนาในสภากาการศึกษาหมามกุฏราชวิทยาลัย มหาวิทยาลัยพุทธศาสนาแห่งคณะสงฆ์ไทย และอดีตบรรณาธิการวารสาร WFB REVIEW ขององค์การพุทธศาสนิกสัมพันธ์แห่งโลก ผู้เชี่ยวชาญด้านการแปลภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทยอย่างยอดเยี่ยม เป็นผู้แปล อ่านแล้วเข้าใจง่ายเหมือนอ่านหนังสือที่คนไทยด้วยกันเขียน

อาจารย์ศิริ พุทธศุภร์ ได้ร่วมทำงานด้านหนังสือกับอาจารย์พร รัตนสุวรรณ และคุณศรีเพ็ญ จิตุหะศรี มาเป็นเวลาประมาณ ๓๐ ปี จนกระทั่งอาจารย์พร รัตนสุวรรณ ได้ละกายหายไปในมนุษยโลกไป เข้าถึงกายละเอียดในโลกทิพย์แล้ว อาจารย์ศิริ พุทธศุภร์ก็ยังคงร่วมงานด้านหนังสือกับสำนักคั่นคว่าทางวิญญาณอยู่จนปัจจุบัน รายละเอียดเรื่องอื่น ๆ มีอยู่ในคำปรารภของผู้แปลและผู้จัดพิมพ์ครั้งที่แล้วมา

สำหรับหนังสือ “โลกทิพย์ ภาค ๑” นี้ อาจารย์ศิริ พุทธศุภร์ได้แปลสู่ภาคภาษาไทยตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๐๓ เฉพาะที่สำนักคั่นคว่าทางวิญญาณจัดพิมพ์ ๕ ครั้ง ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๐๘-๒๕๒๗ รวมจำนวนถึง ๒๔,๐๐๐ เล่ม ปัจจุบันเหลืออยู่ที่สำนักคั่นคว่าไม่กี่เล่ม ขาดคราวมานานจนท่านผู้สนใจถามหาอยู่เนือง ๆ บัดนี้ทางสำนักคั่นคว่าทางวิญญาณ พิจารณาเห็นสมควร จึงดำเนินการจัดพิมพ์หนังสือ “โลกทิพย์ ภาค ๑” ขึ้นใหม่ เพื่อสนองความต้องการของ ท่านผู้สนใจทั่วไป.

สำนักคั่นคว่าทางวิญญาณ

กรกฎาคม ๒๕๓๘

คำนำ

ของผู้จัดพิมพ์

ครั้งที่ ๕

หนังสือเรื่องโลกทิพย์ เฉพาะที่จัดพิมพ์ขึ้นในนามของสำนักคั่นคว่ำทางวิญญูณนั้น ครั้งแรกได้พิมพ์แจกเป็นการกุศลก่อนเมื่อเดือนมกราคม พ.ศ. ๒๕๐๘ โดยพิมพ์ครั้งนี้จำนวน ๑,๐๐๐ เล่ม และต่อมาในปีเดียวกันคือ เมื่อเดือนสิงหาคม ๒๕๐๘ ก็ได้จัดพิมพ์จำหน่าย ซึ่งนับเป็นการพิมพ์ในนามของสำนักคั่นคว่ำทางวิญญูณ ครั้งที่ ๒ ครั้งนี้ พิมพ์เป็นจำนวน ๑๑,๐๐๐ เล่ม (หนึ่งหมื่นสามพันเล่ม) และต่อมาในปี ๒๕๑๓ หนังสือโลกทิพย์ที่พิมพ์ในครั้งที่ ๒ จำนวนหนึ่งหมื่นสามพันเล่มนั้นหมด จึงได้จัดพิมพ์ขึ้นอีกเป็นครั้งที่ ๓ ครั้งนี้พิมพ์เป็นจำนวน ๕,๐๐๐ เล่ม และต่อมาในปี ๒๕๒๓ หนังสือที่พิมพ์ไว้เมื่อครั้งปี ๒๕๑๓ นั้นหมด จึงจัดพิมพ์ขึ้นอีกเป็นครั้งที่ ๔ ครั้งนี้พิมพ์ ๓,๐๐๐ เล่ม และมาเมื่อถึงกลางปี ๒๕๒๖ หนังสือนี้ก็หมดอีก จึงได้จัดพิมพ์ขึ้นอีกในปีนี้ ซึ่งนับเป็นครั้งที่ ๕ และครั้งนี้พิมพ์เพียง ๒,๐๐๐ เล่ม ฉะนั้นเมื่อกล่าวโดยสรุปแล้วจะเห็นว่า ทางสำนักคั่นคว่ำทางวิญญูณ ได้พิมพ์หนังสือโลกทิพย์ ภาค ๑ นี้ มาแล้ว ซึ่งรวมทั้งครั้งนี้ด้วยก็เป็น ๕ ครั้งด้วยกัน คือ :-

(๖)

ครั้งที่	๑	มกราคม	๒๕๐๘	พิมพ์แจก	๑,๐๐๐ เล่ม
”	๒	สิงหาคม	๒๕๐๘	พิมพ์จำหน่าย	๑๓,๐๐๐ ”
”	๓		๒๕๑๓	”	๕,๐๐๐ ”
”	๔		๒๕๒๓	”	๓,๐๐๐ ”
”	๕	มีนาคม	๒๕๒๓	”	๒,๐๐๐ ”

อนึ่ง หนังสือโลกทิพย์ที่พิมพ์เมื่อปี ๒๕๑๓ กับที่พิมพ์เมื่อปี ๒๕๒๓ นั้น ไม่ได้เขียนคำนำใหม่เพิ่มเติมและต้นฉบับทั้ง ๒ ปีนี้ ขณะนี้ก็หาไม่ได้ ฉะนั้นจึงไม่ทราบว่าพิมพ์ขึ้นในเดือนไหน จำได้แต่จำนวนที่พิมพ์กับปีที่พิมพ์เท่านั้น

อนึ่ง คำนำในตอนแรกนั้นเป็นคำนำที่เขียนไว้ตั้งแต่ปี ๒๕๐๘ ซึ่งในตอนท้ายของคำนำครั้งนี้ได้บอกว่า ได้นำเงินที่ได้จากการจำหน่ายหนังสือนี้ไปบำรุงการศึกษาของพระรุ่นพิเศษนั้นขอได้โปรดเข้าใจไว้ด้วยว่า การศึกษาของพระรุ่นพิเศษที่กล่าวถึงนี้ได้เกิดมีอุปสรรคถึงกับต้องเลิกไป งานนี้ ดำเนินอยู่ได้เพียงปีเดียวเท่านั้น และเมื่องานในส่วนนี้ มีอันต้องเลิกไป ข้าพเจ้าก็มีเหตุที่ต้องหยุดพักการสอนที่มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยไปเป็นเวลานานถึง ๔ ปี จึงได้กลับไปสอนใหม่จนกระทั่งถึงปัจจุบันนี้ และในระหว่างนี้เอง ข้าพเจ้าก็ได้มีเวลาสร้างฐานะของสำนักค้นคว้าทางวิญญูณาให้มีความมั่นคงขึ้น จนกระทั่งต่อมาได้เป็นพื้นฐานให้ไปสร้างพระเจดีย์อิสรภาพ อนุสรณ์สมเด็จพระนเรศวร—

มหาราช สร้างศูนย์พัฒนาศาสนา และสร้างสิ่งอื่นอีกหลายอย่าง ในศูนย์แห่งนี้ ซึ่งเงินส่วนหนึ่งที่น่าไปใช้จ่ายในการสร้างนี้ ก็คือเงินที่ได้จากการจำหน่ายหนังสือของสำนักคัมภีร์ทางวิญญาณ และผลพลอยได้อีกอย่าง ซึ่งนับว่าเป็นกำลังสำคัญมากในการสร้างก็คือ หนังสือวารสารวิญญาณ ซึ่งได้ออกมาตั้งแต่ปี ๒๕๐๘ หนังสือนี้ออกมาจะครบ ๒๐ ปีแล้ว มีสมาชิกอยู่ทั่วประเทศประมาณ ๕,๐๐๐ กว่า ซึ่งถ้าหากไม่มีหนังสือวิญญาณนี้เป็นสื่อสายสัมพันธ์แล้ว แน่نون พระเจดีย์อิสรภาพอนุสรณ์สมเด็จพระนเรศวรมหาราช ศูนย์พัฒนาศาสนา พระรูปพ่อขุนผาเมือง และสิ่งอื่นอีกหลายอย่างก็จะสร้างขึ้นมาไม่ได้เลย ฉะนั้นจะเห็นได้ว่าจากสถิติการพิมพ์หนังสือโลกทิพย์นี้ ได้เป็นทุนสำคัญครั้งแรกในการตั้งตัวของสำนักคัมภีร์ทางวิญญาณ

อนึ่ง ในการพิมพ์ครั้งที่ ๓ คือเมื่อปี ๒๕๑๗ ก็ดี และในการพิมพ์ครั้งที่ ๔ คือปี ๒๕๒๑ ก็ดี ทั้งสองครั้งนี้ไม่มีการเขียนคำนำเพิ่มเติม และไม่มีการแก้ไขต้นฉบับหรือเพิ่มเติมข้อความอันใดลงไปเลย ข้อความทุกอย่างตลอดทั้งเล่ม คงเหมือนกันกับครั้งที่พิมพ์ครั้งแรก แม้ในครั้งนี้ก็มิได้แก้ไขหรือเพิ่มเติมข้อความใดเหมือนกัน จะมีเพิ่มขึ้นมาก็เฉพาะคำนำในการพิมพ์ครั้งนี้เท่านั้น แต่อย่างไรก็ตาม ถ้าจะมีการพิมพ์ครั้งใหม่ขึ้นมาอีก ข้าพเจ้าคิดว่า จะพยายามทำหนังสือเล่มนี้ให้สมบูรณ์ยิ่งกว่านี้ ขณะนี้ไม่มีเวลาทำ จึงจำต้องให้เป็นไปเหมือนเดิมทุกอย่างก่อน

(๘)

และที่ต้องเขียนคำนำไว้ในครั้งนี้ ก็เพื่อมิให้ลืมหูลืมตาถึงสถิติการพิมพ์ และความสำคัญของหนังสือเล่มนี้ว่า ได้มีผลต่อมาอย่างไรบ้าง

พร รัตนสุวรรณ

๑ มีนาคม ๒๕๒๗

สำนักค้นคว้าทางวิญญาณ (ชั่วคราว)

๔๗/๒ ถนนสามเสน บางลำพู กรุงเทพมหานคร

โทร. ๒๘๒-๒๐๒๕ เข้าตรอกข้างร้านตัดเสื้อมิตรชาย

ซึ่งอยู่ใกล้ ๆ กับถนนลำพู ทางเข้าวัดสังเวช ฯ

คำนำ

ของผู้จัดพิมพ์

ครั้งที่ ๑

หนังสือโลกทิพย์ภาคภาษาไทย ได้จัดพิมพ์มาแล้ว ๘ ครั้ง และครั้งนี้เป็นครั้งที่ ๙ หนังสือนี้แม้จะพิมพ์ออกมาแล้วหลายครั้ง ก็ปรากฏว่าไม่พอเพียงแก่ความต้องการของผู้ที่สนใจในทางนี้ ข้าพเจ้าก็ประหลาดใจเหมือนกัน ที่มีคนสนใจในเรื่องนี้มากเกิน ความคาดหมาย สาเหตุที่คนสนใจในเรื่องนี้มาก ก็เพราะ :-

๑. หนังสือเรื่องนี้อ่านสนุกเหมือนหนังสือนวนิยาย
 ๒. ข้อความที่บรรยายไว้ในหนังสือเล่มนี้ แม้ผู้อ่านจะรู้สึก ว่าน่าจะเป็นเรื่องไม่จริง แต่ก็มีเหตุผลมากมายที่ชวนให้เชื่อว่า น่าจะเป็นจริงตามที่ได้บรรยายไว้
 ๓. สำหรับบุคคลที่มีพื้นความรู้พอที่จะเชื่อเรื่องนี้ เมื่อ อ่านแล้ว จะมองเห็นประโยชน์จากหนังสือเรื่องนี้ได้อย่างมากมาย เช่น ทำให้ไม่กลัวตาย ทำให้ไม่เป็นโรคห้วงตัวเอง และทำให้มี กำลังใจในการละความชั่ว ประพฤติความดี เพื่อเห็นแก่ความดี ฯลฯ
- สำหรับตัวข้าพเจ้า ที่สนใจในหนังสือเรื่องนี้เป็นพิเศษ ก็เพราะผู้เขียนเป็นคนนับถือศาสนาคริสต์ แต่ข้อความที่เขียน

บรรยายไว้ในหนังสือเรื่องนี้ กลับมาสนับสนุนเรื่องกรรมในพุทธศาสนาอย่างมากมาย และยิ่งกว่านั้น ข้อความในหนังสือเรื่องนี้ในส่วนที่เป็นหลักวิชานั้น ได้ตรงกับหลักกรรมในหนังสือพระไตรปิฎกของเราเกือบจะทั้งหมด และตรงกับข้อเท็จจริงหลายอย่างที่ข้าพเจ้าค้นคว้าได้ โดยเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงสนใจต่อหนังสือเรื่องนี้มากเป็นพิเศษ

เมื่อเดือนมกราคมต้นปีนี้ ข้าพเจ้าได้พิมพ์หนังสือเรื่องโลกทิพย์เล่มนี้เป็นวิทยาทานเป็นจำนวน ๑,๐๐๐ เล่ม ในการพิมพ์ครั้งนั้น ข้าพเจ้ายังไม่รู้แน่ๆ ว่า มร. แอนโรนี บอร์เจีย ผู้เขียนหนังสือเล่มนี้ ได้ติดต่อกับท่านโรเบิร์ต ฮิว เบ็นสัน ได้อย่างไร ต่อมาหลังจากที่ได้จัดพิมพ์หนังสือเรื่องนี้ขึ้นแล้ว ข้าพเจ้าก็ได้มีจดหมายถึง มร. แอนโรนี บอร์เจีย เพื่อขอทราบรายละเอียดเกี่ยวกับหนังสือเรื่องนี้ มร. แอนโรนี บอร์เจีย ได้ยืนยันมาในจดหมายของเขาว่า เขาได้ฝึกสมาธิมานานจนกระทั่งมีความสามารถเห็นผู้ที่ตายไปแล้ว และได้ยินคำพูดของพวกเหล่านี้ด้วยเรื่องนี้เขาเขียนขึ้นมาก็เพราะท่านโรเบิร์ต ฮิว เบ็นสัน ซึ่งได้เคยรู้จักกันมาก่อนตอนที่ท่านยังมีชีวิตอยู่ และหลังจากที่ท่านได้ตายไปแล้วถึง ๔๐ ปี ได้มาบอกเรื่องราวต่าง ๆ ในโลกทิพย์ให้เขาฟัง ทั้งนี้ก็เพราะในสมัย ท่านโรเบิร์ต ฮิว เบ็นสัน ยังมีชีวิตเป็นคนอยู่นั้นท่านเป็นผู้หนึ่งที่มีสมารถถึงขั้นเห็นโอปปาติกะ ท่านได้เขียน หนังสือเกี่ยวกับชีวิตหลังจากมรณกรรมไว้หลายเล่ม แต่

เนื่องจากในสมัยนั้น ท่านตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของคำสอนทางศาสนา ที่เชื่อกันแพร่หลายอยู่ในสมัยนั้น ท่านจึงไม่กล้าเขียนตามความคิดเห็นของตนเองจริง ๆ ฉะนั้นในหนังสือที่ท่านเขียนเกี่ยวกับเรื่องชีวิตในโลกของโอปปาติกะ จึงมีผิดพลาดมากมายหลายแห่ง ท่านมีความเสียใจที่ได้สร้างความเข้าใจผิดให้แก่มนุษยชาติ ฉะนั้น เมื่อท่านได้พบโลกของโอปปาติกะด้วยตนเอง และได้ศึกษาจนกระทั่งมีความเข้าใจดีพอสมควรแล้ว เมื่อมีโอกาสจึงได้มาติดต่อกับ มร. แอนโทนี เพื่อจะบอกเล่าถึงความจริงต่าง ๆ ในเรื่องโลกของโอปปาติกะ ให้คนทั่วไปเข้าใจถูกต้อง พร้อมทั้งได้พรรณนาถึงความยากลำบากในเรื่องการติดต่อกับมนุษย์ไว้อย่างน่าสรรเสริญในความพยายามของท่าน เพราะฉะนั้นหนังสือเรื่องนี้จึงนับว่าเป็นเรื่องที่น่าศึกษาและหาได้ยากยิ่งเรื่องหนึ่ง

อนึ่ง ข้าพเจ้าขอขอร้องให้ท่านผู้อ่านทราบไว้ ณ ที่นี้ด้วยว่า ข้าพเจ้ามิได้เชื่อไปทุกตัวอักษร และทุกข้อความตามที่กล่าวไว้ในหนังสือเรื่องนี้ เพราะข้าพเจ้ารู้ว่า บางคนแม้จะมีความสามารถในการติดต่อกับโอปปาติกะได้ ก็มิใช่ว่าจะสามารถรับถ่ายทอดได้ถูกต้องเสมอไป และยิ่งกว่านั้นโอปปาติกะที่มาบอก ก็มิใช่ว่าจะรู้แจ้งเห็นจริงไปเสียหมดทุกอย่าง บางอย่างเขาอาจจะบอกด้วยความเข้าใจผิดของเขาเอง เรื่องราวต่าง ๆ ในทำนองนี้ พระพุทธเจ้าตรัสสอนไว้นานแล้ว แม้แต่โอปปาติกะชั้นสูง ก็คือชั้นที่เป็นพรหมหรือเป็นเทพเจ้า ถ้าหากมิใช่เป็นอริยบุคคล ก็ยังมี

ทางเป็นมิชฌาทิฎฐิได้ เรื่องทำนองนี้มีปรากฏบ่อย ๆ เพราะฉะนั้น จึงไม่ต้องสงสัยเลยว่า เรื่องที่ท่านโรเบิร์ต ฮิว เบ็นสัน นำมาบอก มร. แอนโชนี นั้น แม้ว่า มร. แอนโชนี จะรับถ่ายทอดมา อย่างถูกต้อง กล่าวคือท่านบอกมาอย่างไรก็บันทึกไว้อย่างนั้น ไม่ตัดตอนหรือต่อเติมจากความคิดของตนเองเลยก็ตาม ก็มีทางที่จะผิดได้ เพราะท่านโรเบิร์ต ฮิว เบ็นสัน ยังไม่ใช่เป็นสัตบุรุษ ในเรื่องโลกทิพย์ ความหวังของข้าพเจ้า ในการเสนอเรื่องนี้ขึ้นมา มีอยู่แต่เพียงว่า ต้องการให้ข้อคิดสำหรับนักศึกษาในปัจจุบันว่า คนที่ตายไปแล้วนั้นไม่ใช่สูญสิ้นไปเลย เพราะยังมีชีวิตอยู่ และมีอยู่อย่างสมบูรณ์ด้วย ความคิดความชั่วที่เราทำไว้ไม่สูญสิ้นไปไหน ซึ่งหลักอันนี้เป็น หลักของพระพุทธศาสนาแท้ ๆ ท่านที่ต้องการ อยากราบายรายละเอียด ก็ขอได้โปรดอ่านจากหนังสือเรื่อง “ผีและ เทวดามีจริง” เพราะฉะนั้นท่านลองคิดดูให้ดี ถ้าคนในพระพุทธ ศาสนายืนยันหลักอันนี้ ก็เป็นเรื่องที่ไม่น่าประหลาดอะไร แต่ถ้า เป็นบุคคลในศาสนาอื่นยืนยันและเป็นการยืนยัน อย่างมีหลักฐาน เช่นนี้แล้ว ก็ย่อมจะทำให้เรารู้สึกตระหนักว่า กฎของกรรมที่ พระพุทธเจ้าได้ตรัสไว้ นั้น ต้องเป็นความจริงอย่างแน่นอน ทั้งจะ ทำให้เรารู้สึกด้วยว่า หลักธรรมในพระพุทธศาสนากำลังจะขยายตัว ออกไปอย่างกว้างขวาง และมีอิทธิพลแทรกซึมเข้าไปในลัทธิอื่น อย่างเห็นได้ชัด

อันที่จริงเรื่องนี้ก็ไม่น่าจะประหลาด เพราะหลักแห่งความจริง ย่อมต้องเป็นจริงอยู่เสมอทุกกาลทุกสมัย หลักแห่งความจริงย่อม

ไม่ขึ้นอยู่กับชาติศาสนา ขอให้นึกถึงความจริงทางวิทยาศาสตร์ที่พิสูจน์กันได้แล้ว คนทุกชาติทุกศาสนา ย่อมมีความเห็นตรงกันหมดด้วยเหตุที่หนังสือโลกทิพย์ ซึ่งแปลมาจากหนังสือในภาคภาษาอังกฤษ ชื่อ Life in the World Unseen (ชีวิตในโลกที่ตามองไม่เห็น) เป็นประจักษ์พยานถึงสัจธรรมในพระพุทธศาสนาได้อย่างดี สมควรที่ชาวพุทธจะได้อ่านกันทั่ว ๆ ไป เพราะฉะนั้นข้าพเจ้า จึงได้จัดพิมพ์ขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง

ทุกครั้งที่พิมพ์มาแล้ว ได้จัดพิมพ์ขึ้นเพื่อเป็นวิทยาทาน แจกจ่ายให้แก่ผู้ที่สนใจ แต่สำหรับในการพิมพ์ครั้งนี้ ได้จัดพิมพ์เพื่อจำหน่าย ทั้งนี้เพราะข้าพเจ้า ซึ่งเป็นผู้จัดพิมพ์ ประสงค์จะได้เงินก้อนสักจำนวนหนึ่ง เพื่อนำมาใช้จ่ายในการศึกษาของพระที่ข้าพเจ้าจะต้องรับผิดชอบ ซึ่งในปีนี้มี ๖ รูป พระเหล่านี้เป็นผู้ที่ได้สำเร็จการศึกษาจากมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยมาแล้ว และเป็นพระที่ข้าพเจ้าได้เคยสอนท่านมาตั้งแต่ปี ๑ ถึงปี ๔ แต่เนื่องจากท่านยังไม่มี ความชำนาญพอในวิชาธรรม ข้าพเจ้าจึงได้ขอร้องให้ท่าน มาศึกษาค้นคว้าอีก ซึ่งจะต้องใช้เวลาไม่น้อยกว่า ๒ ปี ในการศึกษาค้นคว้าวิชาธรรมนี้ จำเป็นที่จะต้องใช้จ่ายมิใช่น้อย และพระที่จะมาศึกษาค้นคว้านี้ จะมีเพิ่มขึ้นทุก ๆ ปี งานแผนกนี้ ข้าพเจ้าเป็นผู้เสนอให้มีขึ้น และต้องรับผิดชอบทุกอย่างทั้งในด้านการสอน และการถวายความสะดวกทุกประการ เพราะทางมหาจุฬา ฯ ไม่มีงบประมาณให้ เนื่องจากการเงินเท่าที่

มีอยู่นั้นก็จำกัดมากอยู่แล้ว ข้าพเจ้าจึงจำต้องหาทางออกโดยวิธีนี้ เพราะฉะนั้น ท่านที่ได้ซื้อหนังสือเล่มนี้ไป จึงได้ชื่อว่ามีส่วนช่วยเสริมสร้างงานแผนกนี้ขึ้นมาด้วย

อนึ่ง ในการจัดพิมพ์หนังสือครั้งนี้ อาจารย์ศิริ พุทธศุภร์ ผู้แปลหนังสือเรื่องนี้ ได้มอบลิขสิทธิ์หนังสือเรื่องนี้ให้กับสำนักคั่นคว่าทางวิญญูณ เป็นผู้จัดพิมพ์ได้แต่ผู้เดียวในประเทศไทย โดยตลอดไป ข้าพเจ้าจึงขอขอบคุณอาจารย์ศิริ พุทธศุภร์ ผู้มีใจเป็นกุศล ผู้ได้อุทิศน้ำพักน้ำแรง อันเกิดจากความพยายามในการแปลเรื่องนี้ให้ โดยมีได้เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัวใด ๆ ไว้ ณ ที่นี้ด้วย และขอขอบคุณ มร. แอนโธนี ที่ได้อนุญาตให้จัดพิมพ์ต้นฉบับ ที่เป็นภาษาอังกฤษได้ตามความประสงค์อีกด้วย

พร รัตนสุวรรณ

๑ สิงหาคม ๒๕๐๘

สำนักคั่นคว่าทางวิญญูณ

๔๕/๓ ถนนสามเสน บางลำภู

พระนคร โทร. ๒๐๕๓๕

คำปรารภ

(เพิ่มเติม) จากผู้แปล

ในการพิมพ์เรื่องชุด

โลกทิพย์

ครั้งนี้ (พ.ศ. ๒๕๓๘) ซึ่งจะเป็นครั้งที่เท่าใดแล้ว

ข้าพเจ้าก็ไม่ทราบเหมือนกัน

* * *

ในช่วงเวลาอันยาวนาน นับตั้งแต่สำนักค้นคว้าทางวิญญาณ ได้รับมอบการพิมพ์หนังสือชุด “โลกทิพย์” ไปจากข้าพเจ้าเมื่อหลายสิบปีมาแล้วนี้ ได้มีผู้สนใจ ทั้งที่ยอมเชื่อหมด, ที่ยอมเชื่อบ้าง ไม่เชื่อบ้าง, และที่ไม่ยอมเชื่อเลยอย่างเด็ดขาด ได้มาสนทนากันเป็นกันเองกับข้าพเจ้ามากรายด้วยกัน ดังที่ข้าพเจ้าจะขอนำมาบรรยายให้ท่านผู้อ่านในการพิมพ์ใหม่ครั้งนี้ อย่างเป็นกันเอง ไม่ใช่ อย่างนักวิชาการ ดัง ต่อไปนี้

๑. สภาพความเป็นไปในโลกทิพย์ที่ได้แปลบรรยาย ออกมา มากมายนั้น ไม่น่าจะเป็นความจริงไปได้เลย เพราะเท่าที่เขาได้อ่านจากเรื่องเกี่ยวกับสภาวะของโลกทิพย์ที่พิมพ์ขึ้นในประเทศไทย โดยประสพการณ์ของคนไทยเป็นจำนวนมากมาย เช่นของ พ.อ. เสนาะ ผู้ล่วงลับไปแล้ว ของคุณ ท. เลียง พิบูลย์ และของผู้อื่น

อีกมากมาย จนจำชื่อและเรื่องไม่ได้นั้น เหตุใดจึงไม่เหมือนกันกับสภาพของโลกทิพย์ที่มีบรรยายไว้ในเรื่องที่ข้าพเจ้าแปลนั้น ดังนั้น ท่านผู้เสนอข้อท้วงติงดังกล่าวนี้ จึงสรุปความเห็นเอาคือ ๆ คือยืนยันอย่างหนักแน่นว่า ข้อความทั้งหมดนั้น *คือทั้งในชุดโลกทิพย์ และของคุณท. เสียงพิบูลย์ และคนอื่น ๆ ในประเทศไทย* เป็นเรื่องที่เกิดจากความละเมอเพื่อฝันเอาเองทั้งสิ้น เพราะถ้าสภาพเหล่านั้นมีจริง ๆ ก็ควรจะต้องเป็นสภาพที่เหมือนกัน *คือตรงกันหมดทุกประการ*

๒. แต่ก็ยังมีผู้อ่านอีกประเภทหนึ่ง ที่เสนอความเห็นให้เหตุผลตรงกันข้ามเลยทีเดียว โดยท่านกล่าวถึงการที่สภาพของภูมิในโลกทิพย์ มีลักษณะความเป็นไปไม่เหมือนกันคือของไทยก็เป็นอย่างหนึ่ง และของฝรั่งก็เป็นอีกอย่างหนึ่งนั้น ย่อมแสดงว่า น่าจะเป็นสภาพที่มีได้เป็นได้จริง ๆ เพราะแม้เพียงในโลกมนุษย์เราเอง สภาพความเป็นไป เช่นดินฟ้าอากาศ, ลักษณะภูมิประเทศ และผิวพรรณหน้าตารูปร่างของบุคคลในภาคหนึ่งของโลก เช่นภาคตะวันออก ก็ยังมีสภาพแตกต่างกันกับดินฟ้าอากาศ, ลักษณะภูมิประเทศ และผิวพรรณหน้าตารูปร่างของบุคคลในอีกภาคหนึ่งของโลก คือภาคตะวันตก อย่างเห็นได้ชัดเจน นี่เป็นการกล่าวถึงใน วงกว้างเท่านั้น ยิ่งในวงแคบเข้ามา คือแม้ในประเทศเดียวกัน เช่นประเทศไทยเราเอง ก็ยังมีความแตกต่างกันอย่างมากมายในด้านฤดูกาล, ลักษณะภูมิประเทศ และนิสัยใจคอของคนทางภาค

เหนือ, ภาคใต้, ภาคอีสาน และภาคกลาง เมื่อเป็นเช่นนี้ ถ้าเกิดปรากฏว่า สภาพของภูมิโลกทิพย์ของไทยฝ่ายศาสนาพุทธกับของฝรั่งฝ่ายศาสนาคริสต์ และของมุสลิมฝ่ายศาสนาอิสลามมาเหมือนกัน คือตรงกันหมดทุกประการแล้วไซ้ร้ ก็ต้องมีความหมายลงมติได้ อย่างเดียวกัน คือ ทั้งหมดนั้นเป็นภาพลวงตาอันเกิดจากความละเมอเพื่อฝัน (hallucination) เหมือนกับที่คนเมาักัญชาหรือยาเสพติดคิดเห็นไปเอง นั่นเอง

ตามมตินี้ จึงหมายความว่า การที่สภาพของโลกทิพย์ของศาสนาต่าง ๆ ไม่เหมือนกันนั้น จึงแสดงว่า สภาพ ที่ ๆ มีอยู่เป็นความจริงอย่างแน่นอน นี่ก็เป็นเหตุผลที่น่าคิดอีกประการหนึ่ง ซึ่งก็แล้วแต่ท่านผู้อ่านจะตกลงใจเลือกเชื่อทางฝ่ายใด ตามชอบใจของท่านเอง

๓. แต่ก็ยังมีประเด็นที่ปลีกย่อยลงไปอีก แม้สำหรับผู้ที่มีความโน้มโน้มใจ อยากจะเชื่ออยู่บ้างแล้ว แต่ก็ยังอดสงสัยด้วยความบริสุทธิ์ใจอยู่บ้างไม่ได้ คือท่านให้เหตุผลว่า “เอาละ เรายอมรับว่า ความแตกต่างของสภาวะในโลกทิพย์ของแต่ละศาสนานั้นย่อมจะต้องมีได้เป็นได้ เพราะถ้าจะกะเกณฑ์ให้เหมือนกันทุกศาสนา ก็อาจจะเป็นเรื่องที่เราเรียกกันว่า “อุปาทานกลุ่ม” คือ group hallucination หรือ collective hallucination ไปก็ได้ แต่ที่นี้ แม้ในเรื่องของไทยคือของพุทธศาสนาเราเอง มีการบอกเล่าของคนที่ตายหรือว่าสลบไป แล้วฟื้นขึ้นมาหลายราย ได้บรรยาย

เรื่องราวต่าง ๆ ในรายการละเอียดปลีกย่อยไม่ตรงกัน เช่น บางรายเห็นเป็นบันไดทอดขึ้นไปสู่เบื้องบน บางรายก็เห็นเป็นวิญญูณาดินลอยตัวขึ้นไปเองเป็นต้น และรายการเรื่องเทวทูตและพญายมราชของแต่ละราย ก็ไม่เหมือนกันทุกอย่าง เช่นนี้ จะมีเหตุผลอย่างไรที่พอจะทำให้เชื่อได้อย่างมั่นคง ไม่อ่อนแอจนคลอนแคลนด้วยความสงสัยต่าง ๆ”

สำหรับประเด็นนี้ ข้าพเจ้าเคยปรึกษากับผู้รู้ในด้านนี้บางท่าน ซึ่งท่านก็ให้ความเห็นว่า ในรายที่ได้ไปเห็นจริง ๆ โดยที่ไม่ได้ละเมอเพื่อฝันไปนั้น ก็อาจเป็นไปได้ว่า เขาได้แสดงให้ดูตามอุปนิสัยหรือวาสนาบารมี ที่คนผู้ที่สลบไปนั้นพอจะเข้าใจได้ ก็เปรียบเหมือนว่าถ้าผู้นั้นมีสภาพจิตใจเป็นขั้นเด็กอนุบาลหรือเด็กประถม เขาก็แสดงให้ดูคือสอนแบบที่ผู้มีจิตใจยังเป็น “เด็ก” ขนาดนั้น พอจะเข้าใจได้ แต่ถ้าผู้นั้นมีปัญญาบารมีสูงขึ้นไป คือมีสภาพจิตใจเป็นเด็กชั้นมัธยม เขาก็แสดงให้เห็นเป็นอีกแบบหนึ่งที่มีความละเอียด (refinement) และความลึกซึ้ง (depth) ในระดับที่ก้าวหน้านั้น เหมือนกับครูอาจารย์สอนวิชาเลขคณิตให้กับเด็กนักเรียน ถ้าเป็นเด็กชั้นประถมก็ต้องสอนบวกเลขคูณหารง่าย ๆ พอเป็นชั้นมัธยมก็อาจสอนให้แยก factor ให้รู้สมการ (equation) ต่าง ๆ เมื่อถึงขั้นอุดมศึกษาจึงจะสอน วิชา calculus ให้ได้ฉะนั้น อรรถาธิบายดังกล่าวนี้ ข้าพเจ้าคิดว่ก็เป็นเรื่องที่น่าฟังและน่าคิดอยู่เหมือนกัน

สรุปความว่า เมื่อหลักการส่วนใหญ่อันเป็นมูลฐานคือ Fundamental Principles ลงกันได้พอสมควรแล้ว เรื่องประเด็นปลีกย่อยต่าง ๆ ที่มีความแตกต่างกันออกไปข้างนั้น ก็ควรถือเป็นเพียงเรื่องของ individual หรือ specific cases คือเป็นเรื่องประสบการณ์ของแต่ละบุคคล ตามวาสนาบารมีและอุปนิสัย คือ tendency and attitude ตลอดจนถึงขั้นภูมิของจิตใจที่มีระดับความประณีต (คือ maturity) ต่างกัน ย่อมจะมองเห็นและมีทัศนคติต่อสิ่งเดียวกัน และเหตุการณ์อย่างเดียวกัน แตกต่างกันไปอย่างมากมาย คือเป็นเรื่องที่ “ภายใน” ของแต่ละคนได้ แสดงปฏิกิริยา (reaction) ต่อสิ่งภายนอก คือ เหตุการณ์ (events) และสถานการณ์ (circumstances) ไปตามพื้นภูมิของจิตใจของตนเอง นั่นเอง

อย่างไรก็ตาม เป็นที่น่ายินดีที่ว่าหนังสือแปลชุดนี้ได้รับความสนใจจากท่านผู้อ่านตลอดมา โดยเกือบจะไม่ได้มีการวิพากษ์วิจารณ์อย่างรุนแรง ดังเช่นที่เรื่องชุด “โสบอบา” และ “นักบุญแซงค์ แบร์นาร์ด์” ได้รับมานั้นเลย ส่วนลิขสิทธิ์ของการพิมพ์หนังสือชุดนี้ แม้อาจารย์พร จะได้ล่วงลับไปแล้ว ก็ยังคงเป็นของ “สำนักคั่นคว้าทางวิญญูณ” ซึ่งยังมีผู้ดำเนินงานสืบต่อไปในปัจจุบันนี้

ศิริ พุทธศุภร์

ผู้แปล

กรกฎาคม ๒๕๓๘

คำชี้แจงของผู้แปล (ในการพิมพ์ครั้งที่ ๙)

เรื่องสภาวะความเป็นอยู่ในโลกทิพย์ หรือเรียกสั้น ๆ ว่า “โลกทิพย์” (ภาค ๑) นี้ ข้าพเจ้าได้เก็บใจความแปลจากหนังสือ Life in the World Unseen ของ Mr. Anthony Borgia การแปลได้ใช้วิธีถอดใจความเรียบเรียง ไม่ใช่แปลชนิดคำต่อคำ หรือประโยคต่อประโยค เช่นประโยคภาษาอังกฤษเพียงประโยคเดียว บางครั้งต้องอธิบายเป็นภาษาไทยหลายประโยค เพื่อให้ได้ใจความ ชัดเจน ในทางกลับกัน ประโยคภาษาอังกฤษ ๕-๖ ประโยค ข้าพเจ้าแปลตัดลงเหลือเพียงประโยคเดียวก็มี ในเมื่อเห็นว่า เนื้อความ ซ้ำกันและสำนวนฟุ่มเฟือยเกินไปสำหรับคนไทย นอกจากนั้น ข้อความที่เป็นเรื่องทำนองเดียวกันแม้จะอยู่คนละบท ข้าพเจ้าก็นำ มาแปลต่อกันไป บางครั้งก็ตัดทิ้งเลยก็มี กล่าวโดยสรุปก็คือ ข้าพเจ้าแปลอย่างชนิด *ห้วงผู้อ่าน* คือเกรงว่าผู้อ่านซึ่งเป็นคนไทยที่ไม่ใช่นักปราชญ์จะไม่รู้เรื่อง การแปลแบบนี้จึงไม่ได้ *ห้วงตำรา* เพราะข้าพเจ้าไม่ได้คิดว่า จะให้การแปลของข้าพเจ้าเป็นตำราเรียน แต่อย่างใด อย่งไรก็ตาม แม้รูปประโยคและคำที่ใช้บรรยาย บางครั้งอาจจะเพี้ยนไปจากต้นฉบับเดิมอยู่บ้าง แต่ใจความสำคัญ ข้าพเจ้าได้รักษาไว้โดยไม่ได้เปลี่ยนแปลงแต่อย่างใด ครั้งแรกได้ ผ่อนนำลงพิมพ์เป็นตอน ๆ ในหนังสือวิปัสสนาบันเทิงสาร

รายเดือนจนจบ ในระหว่างที่ยังแปลไม่จบก็ได้มีผู้มาติดต่อขอ
ไปพิมพ์แจกเป็นการกุศลหลายครั้ง ครั้นเมื่อแปลเสร็จแล้ว ก็ได้มี
ผู้มาแจ้งความจำนงขอไปพิมพ์อีกหลายครั้ง รวมทั้งสิ้นเป็นจำนวน
๗ ครั้งด้วยกัน

อาจมีบางท่านสงสัยว่า เรื่องโลกทิพย์ที่แปลจาก หนังสือ
ดังกล่าวแล้วนั้น เป็นเรื่องของฝรั่งที่นับถือศาสนาคริสต์ การที่เรา
ชาวพุทธลงแรงแปลและลงทุนพิมพ์ขึ้นเผยแพร่เช่นนี้ จะมิเป็นการ
ช่วยเผยแพร่ศาสนาอื่นไปคอกหรือ ? และหนังสือธรรมในศาสนา
พุทธของเรา ไม่มีดีเท่าเทียม หนังสือเล่มนี้แล้วหรืออย่างไร ?

ต่อคำถามหรือข้อสงสัยประการแรก (คือคล้ายกับจะเป็นการ
ช่วยเผยแพร่ศาสนาอื่น) นั้น ข้าพเจ้าขอตอบว่า ไม่เป็นเช่นนั้นเลย
ในหนังสือเล่มนี้ทั้ง ๆ ที่ผู้แต่ง (คือ วิญญูชนของผู้แต่ง) เป็น
บาทหลวงที่นับถือศาสนาคริสต์ แต่ก็ได้บรรยายไว้หลายแห่งด้วยกัน
โดยเฉพาะในเรื่องที่ว่าด้วยการเดินทางไปสู่อบายภูมิ ถึงความจริง
เรื่องกฎแห่งกรรมว่า อยู่เหนืออำนาจบันดาลของพระเจ้า และได้
กล่าวว่า โลกทิพย์เป็นภูมิแห่งการเสวยผลกรรมที่มนุษย์ได้ทำ
ไว้เอง เป็นโลกที่แรงกรรมของมนุษย์นั่นเองได้สร้างขึ้นมา หาใช่
เป็นด้วยการสร้างสรรค์ของพระผู้เป็นเจ้าไม่ (ข้อความเช่นนี้ได้
โปรดดูหน้า ๑๓๘ และ ๑๔๓ เป็นต้น)

อันที่จริงเนื้อหาของคำสอนเช่นนี้ ก็คือ สาระแห่งคำสอน
เรื่องกฎแห่งกรรมของพระพุทธศาสนานั่นเอง เมื่อข้าพเจ้าได้อ่าน

ข้อความเช่นนี้ในหนังสือเล่มนี้ (และตลอดถึง หนังสืออื่น ๆ ในชุดนี้ ซึ่งมีทั้งหมดด้วยกัน ๓ เล่ม) แล้ว ก็ยิ่งรู้สึกเลื่อมใสในพุทธศาสนามากขึ้นกว่าเดิม ความรู้สึกเช่นนี้คงมิใช่มีเฉพาะแต่ข้าพเจ้าผู้เดียว เพราะการที่ภาคไทยของหนังสือเล่มนี้ได้พิมพ์มาแล้วถึง ๗ ครั้ง (โดยไม่นับที่ลงในวิปัสสนาบันฑิตสารรายเดือน) และโดยชาวพุทธทุกครั้งนั้น คงจะเป็นประจักษ์พยานอันมีเหตุผลพอสมควรว่า น่าจะเป็นการช่วยเผยแผ่พุทธศาสนาได้ประการหนึ่งเหมือนกัน ข้อสำคัญประการหนึ่งก็คือ ยังไม่ปรากฏว่ามีชาวพุทธผู้ใดที่อ่านหนังสือนี้แล้ว จะกลับใจไปนับถือศาสนาคริสต์เลย

อย่างไรก็ตาม มีบางท่านรังเกียจว่า หนังสือเล่มนี้ (คือภาคไทย) จะทำให้ชาวคริสต์หลายท่านนับถือในศาสนาคริสต์ของตนแน่นแฟ้นยิ่งขึ้น โดยไม่คิดที่จะกลับใจเป็นชาวพุทธเลย (และหนังสือนี้ก็จะกลายเป็นการช่วยโฆษณาให้คริสต์ศาสนาไปได้ก็ด้วยเหตุนี้) เรื่องเช่นนี้หากจะเกิดเป็นความจริงเช่นนั้นไปได้ ข้าพเจ้าก็ขอตอบว่าไม่เคยครั้งเกียจเลย และยังแถมจะยินดีอนุโมทนาเสียอีกด้วย เพราะถ้าศาสนิกชนทุกคนเป็นผู้ Sincere คือนับถือศาสนาของตนอย่างไม่มีมายา ไม่คิดเบียดเบียนผู้อื่น ไม่สวมหน้ากาก และเชื่อในความไม่สูญหายของผลกรรมอย่างจริงใจแล้ว ความเป็นอยู่ในสังคมประเทศชาติและในโลกของเรา ก็จะมีความสุขกว่านี้อย่างที่เราคิดไม่ถึงทีเดียว

ต่อคำถามหรือข้อสงสัยประการที่สอง (ที่ว่าหนังสือพุทธศาสนาเราไม่มีดีกว่านี้แล้วหรือ) นั้น ข้าพเจ้าใคร่ขอให้ท่านใคร่ครวญถึงคำว่า “ดี” ซึ่งมีความหมายกว้างขวาง และมัวมาก แน่นนอน ในทางพุทธศาสนาเรามีดีกว่ามาก (แม้ว่าจะเป็นการพูดเข้าข้างตัวเองอยู่บ้างก็ตาม) ในทางหลักวิชา แต่ถ้าจะกล่าวในแง่ของการบรรยายรายละเอียดของเรื่องโลกหน้าให้เห็นอย่างชัดเจนแล้ว ก็รู้สึกว่ายังไม่เห็นว่ามึเล่มไหนที่บรรยายได้ชัดเจนเท่านี้ อันที่จริงหนังสือประเภทเดียวกันนี้เท่าที่ข้าพเจ้าทราบ ก็มีพระนิพนธ์ของพระเจ้าบรมวงศ์เธอกรมหมื่นวิจิตรวราณปริชา เรื่อง “เพชรในหิน” และ “มฤตยูวรรณนา” ซึ่งดำเนินเรื่องคล้ายคลึงกัน แต่แม้ว่าจะมีหลักวิชาสูงกว่า แต่ก็บรรยายรายละเอียดไว้น้อยกว่า อย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าใคร่ขอแนะนำว่า ท่านที่ยังไม่เคยอ่านหนังสือพระนิพนธ์ทั้งสองเล่มดังที่กล่าวมานั้น ควรหาอ่านดูเพื่อเปรียบเทียบกับเรื่องโลกทิพย์นี้ด้วย เพราะพระนิพนธ์ทั้งสองเล่มดังกล่าวนี้ ก็ได้เป็นแรงบันดาลใจประการหนึ่ง ที่ทำให้ข้าพเจ้ามีกำลังใจแปลเรื่องนี้ และทำงานประเภทนี้ตลอดมา

ในการพิมพ์ฉบับแปลเป็นครั้งที่ ๘ (ต้นฉบับภาษาอังกฤษพิมพ์แล้ว ๑๐ ครั้ง) นี้ อาจารย์พร รัตนสุวรรณซึ่งได้พิมพ์มาแล้วในครั้งที่ ๕ ครั้งหนึ่งแล้วนั้น ได้แจ้งความจำนงขอพิมพ์อีกครั้งหนึ่ง ข้าพเจ้ายินดีอนุโมทนาด้วย เพราะอาจารย์พรมีความเห็นตรงกันกับข้าพเจ้าในหลักการใหญ่ที่ว่า บุคคลสมัยใหม่

ส่วนมากไม่เชื่อผลของกรรม เพราะไม่เชื่อว่าโลกหน้ามีจริง ที่ไม่เชื่อว่า โลกหน้ามีจริง ก็เพราะ มองไม่เห็นหรือพิสูจน์ไม่ได้ ดังนั้น หากได้มีการค้นคว้า พิสูจน์ในเรื่องนี้โดยทางเหตุผลบ้าง โดยทางประสบการณ์ส่วนตัวของหลาย ๆ คนรวบรวมไว้เป็น ข้อมูล และเป็นสถิติอย่างมีระเบียบ ก็อาจจะทำให้บุคคลบาง ประเภทที่มีจิตใจไม่ दौरान จนเกินไปหันมาเชื่อได้บ้าง ซึ่งจะเป็น ประโยชน์แก่เขาโดยตรง ส่วนบุคคลที่ दौरान ไม่ยอมเชื่อเลยนั้น ก็จำเป็นต้องปล่อยไป เพราะบุคคลบางจำพวกนั้น แม้พระพุทธองค์ ก็โปรดไม่ได้ อันที่จริง ข้าพเจ้ามิได้หมายความว่า บุคคลที่เชื่อ ในเรื่องโลกทิพย์เช่นนี้แล้ว จะเป็นผู้ที่ไม่สามารถทำความคิด อย่างใดได้เลย เพราะในบางคราวหรือว่าบ่อยครั้ง บุคคลเช่นนั้น ซึ่งก็ยังเป็นปุถุชนเหมือนกัน อาจจะตกอยู่ในสภาวะที่ยั่ววนหรือ คุกคามจนไม่สามารถจะต้านทานได้ก็มี ในกรณีเช่นนี้ แม้บุคคล ผู้นั้นจะเชื่อถือในเรื่องโลกทิพย์ และผลกรรมอันไม่รู้จักดับสูญ แล้วก็ตาม ก็ยังสามารถทำความคิดได้บ้างเหมือนกัน เพราะความ สามารถที่จะต้านทานสิ่งแวดล้อมที่ไม่ดีต่าง ๆ นั้น ย่อมขึ้นอยู่กับ ปัจจัยอื่น ๆ อีกหลายประการ โดยเฉพาะก็คือ บารมี กำลังสมาธิ และสติคือความควบคุมตัวเองเป็นสำคัญ อย่างไรก็ตาม ก็เป็น ความจริงอยู่อย่างหนึ่งว่า เมื่อบุคคลใดเชื่ออย่างแน่วใจในเรื่อง โลกทิพย์ และเรื่องความไม่ดับสูญแห่งผลกรรมแล้ว บุคคลนั้น ย่อมมีกำลังใจต้านทานสิ่งยั่ววนหรือคุกคามได้ดีกว่าผู้ที่มีอุคมคติ ในทางวัตถุนิยมล้วน ๆ อย่างแน่นอน

นอกจากนั้น ในยุคปัจจุบันลัทธิวัตถุนิยมกำลังแผ่อิทธิพลเข้าครอบงำจิตใจมนุษย์อย่างมากมาย ทำให้มนุษย์ส่วนมาก แม้โดยกิริยาอาการภายนอกจะเป็นผู้นับถือศาสนาหนึ่งอยู่ก็ตาม แต่ในส่วนลึกของหัวใจก็มักจะไม่เชื่อ และหัวเราะเยาะแนวความคิดเรื่องนรกและสวรรค์อยู่ในใจ หลายต่อหลายท่านแม้ถือเพศเป็นนักบวช ก็รู้สึกละอายใจในการที่จะเชื่อว่า สวรรค์และนรกมีอยู่จริง ทั้ง ๆ ที่หลักการเรื่องชาติหน้า หรือสวรรค์นรกนี้เป็นรากฐานที่จำเป็นอย่างที่สุด ของศาสนาทุกศาสนาอย่างแท้จริง

ในหนังสือเรื่อง Here and Hereafter โดยผู้แต่งคนเดียวกันนี้มีเรื่องเล่าไว้ว่า มีพระรูปหนึ่ง (พระในศาสนาคริสต์) เขียนจดหมายมาถึงผู้แต่งบอกว่า บรรดาพระมีถึง ๘ ใน ๑๐ ส่วน (ที่แม่เทศน์ เรื่องสวรรค์นรกอยู่) ก็ไม่เชื่อว่าสวรรค์และนรกมีอยู่จริง ๆ ในวารสาร Golden Lotus ออกในสหรัฐอเมริกา เล่มประจำเดือนธันวาคม ปี ๑๙๖๓ หน้า ๒๒๕ เล่าถึงประวัติของบุตรของพระนักเทศน์รูปหนึ่ง เด็กชายผู้นี้เล่าว่า บิดาเป็นคนฉลาด ไม่ยอมเชื่อสิ่งที่ตนเองสอนผู้อื่นเลย (Father is too smart to believe the things he preaches)

อนึ่ง อาจารย์พร ได้เป็นผู้ช่วยเหลือติดต่อกับเจ้าของเรื่องในประเทศอังกฤษคือ Mr. Anthony Borgia ถ้ามถึงวิธีการติดต่อกับ ท่านโรเบิร์ต ฮิว เบ็นสัน ที่เขียนเรื่องโลกทิพย์ใน

ภาษาอังกฤษ โดยผ่านทางคุณชูศักดิ์ ทิพย์เกษร อาจารย์ผู้หนึ่ง
 ของมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ซึ่งขณะนั้นพำนักอยู่ในกรุง
 ลอนดอนจนได้รับอนุญาตจากเจ้าของเรื่องเดิม ให้พิมพ์จำหน่าย
 ได้ทั้งต้นฉบับที่เป็นภาษาอังกฤษและฉบับที่แปลเป็นไทย โดยที่
 เจ้าของเรื่องเดิมมิได้คิดค่าป่วยการ หรือค่าลิขสิทธิ์ใด ๆ ทั้งสิ้น
 ข้าพเจ้าจึงขอขอบคุณอาจารย์พรไว้ ณ ที่นี้ด้วย และเพื่ออนุโลม
 ตาม Mr. Anthony Borgia กับเป็นการตัดปัญหาเรื่องการพิมพ์
 ในครั้งใหม่ต่อไป ข้าพเจ้าจึงได้มอบลิขสิทธิ์ภาษาไทย ซึ่ง
 ข้าพเจ้าเป็นผู้แปลเรียบเรียงนั้นให้แก่อาจารย์พร โดยให้อาจารย์พร
 รัตนสุวรรณ เป็นผู้จัดพิมพ์ได้แต่ผู้เดียวตลอดไป ทั้งนี้เพราะ
 อาจารย์พรเป็นผู้ที่สนใจในงานด้านนี้มามาก และนานเป็นพิเศษ
 และได้ทำงานประเภทนี้ด้วยความเสียสละตลอดมา นอกจากนั้น
 ยังเป็นผู้ที่มีประสบการณ์ทั้งในด้านการปฏิบัติ และการศึกษา
 สามารถตอบคำถามแก้ไขข้อสงสัยของท่านผู้อ่านได้ดีกว่าผู้อื่น ความ
 สามารถดังกล่าวรวมกัน จะทำให้หนังสือเล่มนี้เป็นที่รู้จักกว้างขวาง
 ในหมู่ผู้สนใจในทางนี้ และยังเป็นทางให้เกิดความเข้าใจในธรรม
 ของพระพุทธศาสนา ในเรื่องกรรมและโอปปาติกะได้อย่างถูกต้อง

ข้าพเจ้าใคร่ขอกล่าวแทรกไว้ในที่นี้สักเล็กน้อยว่า ความเชื่อ
 ในเรื่องกรรม และโอปปาติกะอย่างถูกต้องนั้นควรจะเป็นเช่นไร
 มีบุคคลบางประเภทในปัจจุบันที่ไม่ยอมเชื่อในเรื่อง อริยสัจ หรือ
 กรรมหรือปฏิจางสมุปปาทเลย บุคคลประเภทนี้ข้าพเจ้าจะไม่

ขอกล่าวถึง คือเป็นอันว่าผ่านเลยไป แต่มีอีกประเภทหนึ่งซึ่งเป็นจำนวนไม่น้อยที่ *อวดอ้าง* ว่าเชื่อในหลักอริยสัจเป็นต้น แต่ไม่ยอมเชื่อในเรื่องชาติหน้าหรือนรกสวรรค์เลย โดยกล่าวกว่าเป็นเรื่องของความมมงาย ข้าพเจ้าสังเกตว่าส่วนมากบุคคลประเภทนี้เป็นพวกที่ไม่เชื่อในทางอิทธิปาฏิหาริย์ หรือไม่ก็เคยเชื่ออิทธิปาฏิหาริย์ แต่ก็ได้รับความผิดหวังมาแล้ว จึงเลย “เหวี่ยงแห” หรือ “ด่ากราด” ไปหมด ด้วยคิดว่า การเชื่อในเรื่องนรกสวรรค์หรือเทวดาก็คงเป็นความมมงายเช่นเดียวกัน ในเรื่องเช่นนี้ข้าพเจ้าใคร่ขอกล่าวอย่างตรงไปตรงมาว่า ผู้ที่ *ปาก* อ้างว่าเชื่อถือในหลักอริยสัจเป็นต้น โดย *ใจ* ไม่ยอมเชื่อในเรื่องโลกหน้าหรือผีเทวดานั้น อันที่จริงก็เป็นผู้ที่เชื่ออย่าง *มมงาย* อีกประการหนึ่งเหมือนกัน และดูเหมือนว่านอกจากจะมมงายแล้ว ยังหลอกตัวเองและหลอกผู้อื่นอยู่ตลอดเวลาอีกด้วย *จริงอยู่* ผู้ที่เชื่อในเรื่องโลกหน้าและผีเทวดาบางเหล่า ก็อาจยังมีความมมงายอยู่บ้างเหมือนกัน แต่ก็มีได้เป็นผู้หลอกตนเองและผู้อื่นแต่ประการใด (นอกจากในรายที่หลอกหากินเป็นอาชีพ) ส่วนการที่ความเชื่อในเรื่องนรกสวรรค์ผีเทวดาเพียงใดจึงจะเป็นความไม่มมงาย และในลักษณะใดจึงจะเป็นความมมงายนั้น ข้าพเจ้าขอแนะนำให้ท่านผู้อ่านเรื่องนี้ได้อ่านหนังสือเรื่อง “*ผี และเทวดามีจริง*” ของอาจารย์พร รัตนสุวรรณ *คุณ* ให้ตลอดเล่ม (ก็ควรอ่านให้ตลอด

มิฉะนั้นอาจจะทำให้เข้าใจทัศนะของผู้แต่งผิดพลาดไปได้อย่างน่าเสียดาย)

หนังสือชุดโลกทิพย์ของ Mr. Anthony Borgia นี้มีอยู่ ๓ เล่ม ด้วยกัน เฉพาะฉบับภาษาอังกฤษเล่ม ๑ คือที่ข้าพเจ้าได้แปลเรียบเรียงออกมาแล้วนี้ ก็ได้พิมพ์จำหน่ายไปแล้วถึง ๑๐ ครั้ง ด้วยกัน สำหรับเล่ม ๒ คือ More About Life in the World Unseen และเล่ม ๓ คือ Here and Hereafter นั้น หากมีเวลาข้าพเจ้าจะพยายามแปล (หรือให้คณะแปลของสำนักค้นคว้าทางวิญญาณแปล) ออกเสนอท่านผู้สนใจในอันดับต่อไป

ความประสงค์ของข้าพเจ้า มีเพียงเพื่อช่วยให้บุคคลส่วนมากที่ยังเข้าใจผิดคิดว่า ชาวตะวันตก (ฝรั่ง) ไม่เชื่อในเรื่องนี้ นั่นได้ทราบความจริงในเรื่องนี้บ้างตามสมควร ความจริงหนังสือประเภทนี้ (คือที่แต่งโดยบุคคลผู้มีชื่อเสียงอื่น ๆ) ที่เป็นภาษาอังกฤษนั้น มีอยู่มากกว่าที่เราคิดไว้เป็นอันมาก ทั้งในยุโรปและอเมริกา เฉพาะที่ข้าพเจ้ามีไว้ในครอบครอง ก็เป็นจำนวนไม่น้อย แต่เป็นที่น่าเสียใจอย่างหนึ่งว่า หนังสือประเภทนี้ไม่ค่อยมีจำหน่ายในประเทศไทย หลายเล่มต้องสั่งจากต่างประเทศ โดยผ่านทางร้านจำหน่ายหนังสือบ้าง หรือผ่านทางญาติมิตรที่อยู่ในต่างประเทศบ้าง

ในที่สุดนี้ ข้าพเจ้าขออุทิศส่วนกุศลอันเกิดจากน้ำพักน้ำแรงที่ได้แปลหนังสือเล่มนี้ออกมา โดยมีได้หวังประโยชน์อื่นใด

(๒๘)

นอกจากให้เป็นเสบียงของตนเองในโลกทิพย์บ้างเท่านั้น ให้แก่
ท่านผู้มีพระคุณทั้งหลายตลอดจนถึงท่านผู้มีใจเป็นกุศล ที่ได้นำ
เรื่องนี้ไปพิมพ์เผยแพร่ครั้งแล้วครั้งเล่าโดยทั่วกัน

ศิริ พุทธศุภร์

๑๒ สิงหาคม ๒๕๐๘

คำชี้แจงเรื่องการแก้ไขเพิ่มเติม

ในการพิมพ์ครั้งที่ ๙

ในการพิมพ์ครั้งที่ ๙ นี้ ข้าพเจ้าได้แปลเพิ่มเติมข้อความบางประการในบทอื่น ๆ ให้ชัดเจนขึ้นอีกเล็กน้อยเป็นบางแห่ง บทที่ได้แปลเพิ่มเติม คือ :-

บทที่ ๑๑ การก่อสร้างอาคารในโลกทิพย์

บทที่ ๑๒ การหย่อนใจ และโรงมหรสพทางวิญญูณ

บทที่ ๒๐ การไปเยือนภูมิสูงสุด

อันที่จริง ในการแปลออกสู่ท่านผู้อ่านในครั้งแรก (ลงในหนังสือพิมพ์ วิปัสสนาบันฑิตสาร) นั้น ข้าพเจ้าเองก็มิได้เคยคิดว่า จะมีผู้สนใจขอไปพิมพ์เป็นจำนวนมากครั้งถึงขนาดนี้ การแปลในครั้งนั้นจึงได้ทำอย่างรวบรัดและตัดตอนออกเสียหลายบทหลายตอน ทั้ง ๆ ที่บทที่ไม่ได้แปลไว้แต่เดิมนั้นก็มีเรื่องที่น่าสนใจและน่าสนใจอยู่ไม่น้อยเหมือนกัน

อนึ่ง การพิมพ์ครั้งนี้แม้เป็นการพิมพ์จำหน่าย แต่ก็เป็นการจำหน่ายที่นำผลได้ไปใช้จ่ายในการกุศล และเป็นการกระทำที่ได้รับอนุญาติจากเจ้าของเรื่องเดิมแล้ว ข้าพเจ้าจึงได้ช่วยแปลเพิ่มเติมขึ้นเพื่อให้ท่านผู้อ่าน ที่ได้บริจาคทรัพย์ในครั้งนี ได้อ่านเรื่องที่มีเนื้อความสมบูรณ์ขึ้นกว่าเดิมหากโลกทิพย์ ภาค ๑ ครั้งนี้ได้รับ

(๓๑)

การต้อนรับจากท่านผู้อ่าน ด้วยดี ข้าพเจ้าจะแปลภาค ๒ และ
ภาค ๓ หรือเรื่องอื่น ๆ อีกออกเสนอต่อไปในเร็ว ๆ นี้

ผู้แปล

อาร์มภกตา

โดย

เซอร์ยอห์น แอนเดอร์สัน

ข้าพเจ้ามีความยินดีที่ได้รับเกียรติเขียนคำอาร์มภกตาให้กับหนังสือเล่มนี้ ซึ่งเป็นหนังสือที่ได้บรรยายถึงชีวิตในโลก แห่งวิญญานไว้อย่างชัดเจนมาก สภาพแห่งชีวิตดังกล่าวนี้ เป็นประสบการณ์ที่บุคคลผู้ใดเคยประกอบกุศลกรรมไว้ครั้งเมื่อยังเป็นมนุษย์อยู่ ได้ผ่านพบมาแล้วด้วยตนเอง ความจริงเช่นนี้เป็นเรื่องยืนยันว่า การค้นคว้าสอบสวนของข้าพเจ้าในเรื่องเกี่ยวกับปรัชญาแห่งความคิดนั้น เป็นความจริงโดยแท้

ผลงานชิ้นนี้ จะทำให้บุคคลผู้กำลังประพาศิธรรมประกอบแต่กรรมคืออยู่ในปัจจุบัน มีความเชื่อมั่นในความไม่สูญหายของกรรมยิ่งขึ้น นอกจากนั้นจะทำให้ผู้อื่นที่อาจกำลังกระทำชั่วอยู่ได้เปลี่ยนความถี่ของกระแสคลื่นแห่งความคิดของตน (Change Their Wave-Length of Thought) เสีย (ทั้งนี้เพราะความคิดที่ดีและชั่วนั้น ย่อมมีขนาดช่วงคลื่นหรือความสั้นสะท้อนคือความถี่ต่างกัน) แล้ว แลหลีกเลี่ยงจากภูมิอันหาความเจริญมิได้ในโลกหน้าเสีย เพราะภูมิอันมีดมนอนธการเหล่านี้ ย่อมเป็นผลของการที่บุคคลยอมรับความสั้นสะท้อนแห่งกระแสคลื่นของอกุศลจิตเข้าไปในตน

อันทำให้เกิดความทุกข์ยากคับแค้นนานาประการ ดังที่เป็นอยู่ในปัจจุบันนี้

ความคิดเป็นพลังก่อให้เกิดสิ่งต่าง ๆ ขึ้น ในสากลจักรวาล ทั้งนี้เพราะการกระทำทุกอย่างของเรา ย่อมเป็นผลมาจากความคิดของเราเอง ทั้งในด้านดีและด้านร้าย ทุกขณะที่เราคำเนินชีวิตอยู่ในโลกนี้ เป็นการสร้างสมมรดกไว้ให้แก่ตนเองในโลกทิพย์ และเป็นกระเจงเงาฉายให้เห็นอย่างแจ่มชัดว่า ความทะยานอยากอันเกิดจากความคิดของเราในโลกนี้ จะทำให้เราร่ำรวยหรือยากจนเพียงไรในโลกทิพย์

กฎแห่งเหตุและผล (กฎแห่งกรรม) เป็นกฎแห่งสากลจักรวาลที่ไม่มีผู้ใดเปลี่ยนแปลงได้ มนุษย์เป็นผู้มีอิสระจะดำเนินชีวิตแบบใดก็ได้ตามเจตนาอันเป็นเสรีของตน การที่วิญญูณของบุคคลจะได้รับทุกข์หรือสุขอย่างไรในโลกทิพย์นั้น ก็สุดแล้วแต่ผลของการเลือกวิถีทางแห่งการดำรงชีวิตโดยเสรีในโลกนี้เอง การที่บุคคลต้องทนทุกข์ทรมานอยู่ด้วยความเคียดแค้นใจ ในความผิดแต่หนหลังของตนเองนี้แล เป็นการลงโทษที่วิญญูณจะได้รับอย่างสาสม ในฐานะที่เป็นสภาวะอันจะต้องมีชีวิตสืบต่อไปหลังจากการทำลายแห่งกายเนื้อแล้ว

แต่เดิมา มนุษย์ส่วนมากเป็นผู้เขลาต่อความจริงที่ว่า ตนจะต้องเป็นผู้รับผลอันหลีกเลี่ยงไม่ได้แห่งกรรมที่ตนได้ก่อไว้ใน

อาร์มภกตา

โดย

เซอร์ยอห์น แอนเดอร์สัน

ข้าพเจ้ามีความยินดีที่ได้รับเกียรติเขียนคำอาร์มภกตาให้กับหนังสือเล่มนี้ ซึ่งเป็นหนังสือที่ได้บรรยายถึงชีวิตในโลก แห่งวิญญานไว้อย่างชัดเจนมาก สภาพแห่งชีวิตดังกล่าวนี้ เป็นประสบการณ์ที่บุคคลผู้ได้เคยประกอบกุศลกรรมไว้ครั้งเมื่อยังเป็นมนุษย์อยู่ ได้ผ่านพบมาแล้วด้วยตนเอง ความจริงเช่นนี้เป็นเครื่องยืนยันว่า การค้นคว้าสอบสวนของข้าพเจ้าในเรื่องเกี่ยวกับปรัชญาแห่งความคิดนั้น เป็นความจริงโดยแท้

ผลงานชิ้นนี้ จะทำให้บุคคลผู้กำลังประพฤดิธรรมประกอบแต่กรรมคืออยู่ในปัจจุบัน มีความเชื่อมั่นในความไม่สูญหายของกรรมยิ่งขึ้น นอกจากนั้นจะทำให้ผู้อื่นที่อาจกำลังกระทำชั่วอยู่ได้เปลี่ยนความถี่ของกระแสคลื่นแห่งความคิดของตน (Change Their Wave-Length of Thought) เสีย (ทั้งนี้เพราะความคิดที่ดีและชั่วนั้น ย่อมมีขนาดช่วงคลื่นหรือความสั้นสะเทือนคือความถี่ต่างกัน) แล้ว แลหลีกเลี่ยงจากภูมิอันหาความเจริญมิได้ในโลกหน้าเสีย เพราะภูมิอันมีดมนอนธการเหล่านี้ ย่อมเป็นผลของการที่บุคคลยอมรับความสั้นสะเทือนแห่งกระแสคลื่นของอกุศลจิตเข้าไปในตน

อันทำให้เกิดความทุกข์ยากคับแค้นนานาประการ ดังที่เป็นอยู่ในปัจจุบันนี้

ความคิดเป็นพลังก่อให้เกิดสิ่งต่าง ๆ ขึ้น ในสากลจักรวาล ทั้งนี้เพราะการกระทำทุกอย่างของเรา ย่อมเป็นผลมาจากความคิดของเราเอง ทั้งในด้านดีและด้านร้าย ทุกขณะที่เราดำเนินชีวิตอยู่ในโลกนี้ เป็นการสร้างสมมรดกไว้ให้แก่ตนเองในโลกทิพย์ และเป็นกระจกเงาฉายให้เห็นอย่างแจ่มชัดว่า ความทะยานอยากอันเกิดจากความคิดของเราในโลกนี้ จะทำให้เราร่ำรวยหรือยากจนเพียงไรในโลกทิพย์

กฎแห่งเหตุและผล (กฎแห่งกรรม) เป็นกฎแห่งสากลจักรวาลที่ไม่มีผู้ใดเปลี่ยนแปลงได้ มนุษย์เป็นผู้มีอิสระจะดำเนินชีวิตแบบใดก็ได้ตามเจตนาอันเป็นเสรีของตน การที่วิญญูณของบุคคลจะได้รับทุกข์หรือสุขอย่างไรในโลกทิพย์นั้น ก็สุดแล้วแต่ผลของการเลือกวิถีทางแห่งการดำรงชีวิตโดยเสรีในโลกนี้เอง การที่บุคคลต้องทนทุกข์ทรมานอยู่ด้วยความเดือดร้อนใจ ในความผิดแต่หนหลังของตนเองนี้แล เป็นการลงโทษที่วิญญูณจะได้รับอย่างสาสม ในฐานะที่เป็นสภาวะอันจะต้องมีชีวิตสืบต่อไปหลังจากการทำลายแห่งกายเนื้อแล้ว

แต่เดิมา มนุษย์ส่วนมากเป็นผู้เขลาต่อความจริงที่ว่า ตนจะต้องเป็นผู้รับผลอันหลีกเลี่ยงไม่ได้แห่งกรรมที่ตนได้ก่อไว้ใน

โลกมนุษย์ และในเรื่องนี้ศาสนา (คริสต์) ในโลกมนุษย์ ก็ไม่สามารถจะช่วยให้เกิดสันติสุขขึ้นในโลก สมดังที่ท่านศาสดาได้ตั้งเจตน์จำนงไว้

ปัจจุบัน อารยธรรมของมนุษยชาติกำลังมาถึงที่ทางสองแพร่งแล้ว (คือถึงเวลาแล้วที่มนุษย์จะต้องตัดสินใจว่าจะเลี้ยวไปทางสายวัตถุนิยมหรือจะไปทางสายจิตนิยม) ดังนั้น ข้าพเจ้าหวังว่าคงจะได้มีหนังสืออื่น ๆ ที่มีคุณประโยชน์เช่นเดียวกันนี้ออกมาเรื่อย ๆ เพื่อว่ายุคแห่งการฟื้นฟูความเชื่อในทางวิญญาณ จะได้ก้าวหน้าต่อไป อันจะทำให้เกิดสันติสุขและความสามัคคีกันได้ทั่วโลกในที่สุด.

คำนำ

ของ มร. แอนโทนี บอร์เจีย

ผู้จัดบันทึก

* * *

ความรู้เป็นยาขจัดความกลัวขนานวิเศษ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
ในเมื่อความกลัวนั้น เกี่ยวกับสถานะแห่งชีวิตอันเป็นไปได้จริง ๆ
หลังจากที่เราได้เปลี่ยนจากสถานะแห่งชีวิตของโลกนี้ไปแล้ว

การที่เราจะทราบได้ว่า โลกหน้ามีสภาพเป็นอย่างไรนั้น
ก็ต้องถามผู้ที่กำลังอาศัยอยู่ในโลกนั้น และแล้วบันทึกข้อความ
เหล่านั้นไว้ หนังสือเล่มนี้เกิดขึ้นมาได้ก็ด้วยความประสงค์และ
วิธีการดังกล่าวนี้

ท่านผู้ที่มาติดต่อกับข้าพเจ้า ซึ่งเป็นผู้บอกให้จัดบันทึก
เรื่องนี้ไว้นั้น ได้เริ่มรู้จักกับข้าพเจ้า เมื่อปี ค.ศ. ๑๕๐๕ (พ.ศ.
๒๔๕๒) ซึ่งเป็นเวลาก่อนที่ท่านจะผ่านเข้าไปสู่โลกทิพย์ ๕ ปี
ท่านผู้นี้มีชื่อว่า มองซินยอร์ โรเบิร์ต ฮิว เบ็นสัน เป็นบุตรของ
ท่านเอ็ดเวด ไวท์ เบ็นสัน ผู้มีตำแหน่งเป็นท่านอาร์ชบิชอป (น่าจะ
เทียบเท่าพระราชอาณัติหรือสมเด็จพระสังฆราชเจ้าคณะ) แห่งแคนเตอเบอรี
องค์ก่อน

ในระยะแรก ก่อนข้าพเจ้าจะได้จับบันทึกเรื่องนี้ลงนั้น ท่านโรเบิร์ต ฮิว เบ็นสัน ยังไม่ได้มาติดต่อกันเลย แต่ได้มีวิญญูณที่ข้าพเจ้าคุ้นเคยกันมาก่อน แจ้งให้ข้าพเจ้าทราบว่า ท่านมีกิจกรรมบางอย่างเกี่ยวกับการแก้ไขความเข้าใจผิด ที่มีอยู่แต่เดิม ความจริงท่านเองก็ได้ทราบมาแล้วเหมือนกันว่า การติดต่อกับโลกมนุษย์ในเรื่องเช่นนี้เป็นการยากลำบากเพียงไร แต่ท่านก็ยังไมยอมละความพยายาม ดังนั้น หลังจากนั้นต่อมาอีกระยะหนึ่ง ท่าน (ฮิว เบ็นสัน) ก็ได้รับคำบอกเล่าว่า บัดนี้ถึงเวลาอันสมควรแล้วที่ท่านจะติดต่อกับโลกมนุษย์ โดยผ่านทางเพื่อนเก่าคนหนึ่ง ของท่านเอง และข้าพเจ้าคือผู้ที่ได้รับเลือกให้เป็นสื่อกลางสำหรับการติดต่อกครั้งนี้ โดยได้ทำหน้าที่เป็นผู้จดบันทึกโดยตลอด

เราทั้งสองเป็นเพื่อนเก่ากันมา และการที่ท่านฝ่ายหนึ่งได้ละจากโลกมนุษย์ไปสู่โลกทิพย์ ก็มีได้ทำให้มิตรภาพของเราขาดสูญไปแต่ประการใด ตรงกันข้ามมิตรภาพของเรากลับแน่นแฟ้นยิ่งขึ้นกว่าเดิม เพราะเราได้มีโอกาสพบปะกันมากกว่าที่เราจะพึงกระทำได้เสียอีก ซึ่งถ้าหากท่านยังคงอยู่ในโลกมนุษย์ เราจะไม่มีโอกาสพบปะกันมากถึงเช่นนี้ ท่าน โรเบิร์ต ฮิว เบ็นสัน ได้แสดงความยินดีอยู่บ่อย ๆ ในการที่ท่านสามารถกลับมาสู่โลกมนุษย์ได้ และด้วยวิธีการอันเป็นปกติ ธรรมดา และน่าพิศมิตเป็นอย่างยิ่ง ด้วยวิธีนี้เอง ท่านได้กลับมาเล่าถึงเรื่องต่าง ๆ ที่ได้ประสบมาด้วยตนเอง ให้มิตรสหายฟัง และที่สำคัญที่สุดก็คือ ได้มีโอกาสแสดง

(๓๗)

ให้ชาวโลกมนุษย์ทราบได้ว่า แม้ท่านจะถูกมนุษย์ถือว่าเป็นคนตาย
แล้วก็ตาม แต่ท่านก็ยังพูดได้เหมือนคนเป็น (คือคำกล่าวที่ว่า
“คนตายพูดไม่ได้” นั้น ไม่ได้เป็นความจริงเสมอไป)

ข้อความที่น่าสนใจบางตอน ในเรื่องโลกทิพย์

The spirit world is a world of thought ; to think is to act and thought is instantaneous.

โลกทิพย์เป็นโลกแห่งความคิด การคิดคือการกระทำและส่งผลให้เห็นทันทีทันใด

It is the motive that counts, and a happy state in the spirit world cannot be bought for hard cash. A small service willingly and generously performed for a fellow mortal builds a greater edifice in spirit.

ตัวเจตนา (ที่แฝงอยู่เบื้องหลังการกระทำ) เป็นสิ่งสำคัญที่สุด ความสุขในโลกหน้ามิใช่จะซื้อได้ด้วยปริมาณเงินที่ทำบุญลงไป การทำประโยชน์ให้แก่ผู้อื่นแม้เล็กน้อย ถ้าทำด้วยความเต็มใจ และด้วยเจตนาบริสุทธิ์ที่จะช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ที่ร่วมทุกข์ เกิดแก่เจ็บตายด้วยกันจริง ๆ ย่อมมี ผลในโลกทิพย์มากกว่า (ที่ทำมาก ๆ ด้วยเจตนาไม่บริสุทธิ์)

It is man alone who qualifies himself for the state of his existence after he passes into spirit.

หลังจากความแตกดับแห่งกายแล้ว บุคคลจะเข้าถึงสภาวะอันสูงส่ง หรือต่ำทรามอย่างไร ก็สุดแล้วแต่ตัวของเขาเอง.

There are many people who, without doing any harm, had never, never done any good to a single mortal upon earth. People who lived entirely unto themselves, without a single thought for others. Such souls constantly harped upon the theme that they had done no harm to anyone But they had harmed themselves.

มีบุคคลเป็นจำนวนมากผู้ซึ่งแม้จะไม่ได้ทำอันตรายผู้อื่นใด แต่ก็ไม่เคยได้ช่วยเหลือผู้ร่วมทุกข์ เกิดแก่เจ็บตายด้วยกันเลยขณะที่เมื่ออยู่ในโลกมนุษย์ บุคคลประเภทนี้คิดถึงแต่ตนเองเท่านั้น ไม่เคยรับรู้ความทุกข์ของผู้อื่นเลย วิญญาณดังกล่าวกล่าวอ้างเหตุผลอยู่เสมอว่า เขาไม่ได้ทำอันตรายผู้หนึ่งผู้ใดเลย แต่นั่นแหละเขาได้ทำอันตรายตนเองแล้ว (โดยไม่รู้สึกตัว)

Many who were great upon earth found themselves very small in spirit, And many who were unknown upon earth, found themselves here so spiritually well known as to be almost overcome by it.

บุคคลเป็นจำนวนมากที่เคยเป็นผู้ยิ่งใหญ่ในโลกมนุษย์ จะรู้สึกว่าตนเองเล็กลงทีเดียว (จนดูเหมือนไม่มีค่าอะไรเลยในโลกทิพย์) และก็มีบุคคลเป็นจำนวนมากที่เมื่ออยู่ในโลกมนุษย์อาจไม่มีผู้ใดรู้จักชื่อเสียงเลย แต่เมื่อมาสู่โลกทิพย์แล้ว กลับปรากฏว่าตนมีผู้รู้จักมากมาย จนรู้สึกตื่นตันใจเกือบจะพูดไม่ถูกทีเดียว

However mighty we were upon the earth-plane it is spiritual worth only that takes us to our right place in the spirit world....Position is forgotten but deeds and thoughts are the witnesses for or against us, and we become our own judges

ไม่ว่าบุคคลจะมีอำนาจวาสนาเพียงใดในโลกมนุษย์ สิ่งที่เราจะนำติดตัวไปด้วยได้ก็คือ ความหยาบ หรือความ ประณีตแห่งจิตของเราเท่านั้น.....ในโลกทิพย์ไม่มีผู้ใดคิดคำนึงถึงตำแหน่งของบุคคลในโลกมนุษย์อีกต่อไป การกระทำและความคิดของเรา (ในโลกมนุษย์) จะเป็นพยานส่งเสริมหรืออุปสรรคประจำเรา และเราก็จะเป็นผู้พิพากษาตนของ ตนเอง

ความรู้แจ้งเรื่องโอปปาติกะ

เป็นรากฐานสำคัญของสัพพัญญุตญาณ

ภิกษุทั้งหลาย อริเทวญาณทัสนะ (คือการรู้การเห็นเกี่ยวกับเรื่องเทวดาทุกชั้น และทุกอย่าง) ของเรา ถ้ายังไม่บริสุทธิ์ดีเพียงใด เราก็ไม่ปฏิญาณว่า เราได้บรรลุอนุตรสัมมาสัมโพธิญาณ แต่เพราะเหตุที่อริเทวญาณทัสนะของเราบริสุทธิ์ดีแล้ว ฉะนั้นเราจึงได้ปฏิญาณว่า เราได้บรรลุอนุตรสัมมาสัมโพธิญาณ

COVER PICTURE

Picture on the cover was sent from India by a student of Mahachulalongkorn University who is at present studying in the University of Benares. It was said to be hung in the private room of Jawaharlal Nehru, India's late Prime Minister, and was believed to be painted by an Indian artist. From the portrait it appears that the artist portrayed his idea of the three great spiritual leaders of the world in chronological order of the founding of their doctrines. Thus the Buddha is seen before Jesus Christ on the Path leading to the sun of Enlightenment. Jesus Christ is in turn followed by Mahatma Gandhi on the road amidst the darkness of troubles and turmoils of the worlds. Hence the artist must have in mind the same spiritual destination that these religious doctrines are intended to lead mankind to,-an expression of hope that their disciples should come and work together selflessly for the benefit of all.

สถิติการพิมพ์หนังสือ

โลกทิพย์ ภาค ๑

ครั้งที่แล้วมา

พิมพ์ครั้งที่ ๑ (พ.ศ. ๒๕๐๓) ในหนังสือวิปัสสนาบันเทิงสารรายเดือน (ผ่อนลงเป็นตอน ๆ)

พิมพ์ครั้งที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๐๓) คุณสมบุรณ์ วีราภริณี พิมพ์เป็น
ธรรมบรรณาการ (บางส่วน)

พิมพ์ครั้งที่ ๓ (พ.ศ. ๒๕๐๔) นางจรัสศรี วิโรจน์จรรยา พิมพ์ในงาน
พระราชทานเพลิงศพ รองอำมาตย์ตรีขุนวิโรจน์จรรยา วัดแจ้งใน จังหวัด
นครราชสีมา (บางส่วน)

พิมพ์ครั้งที่ ๔ (พ.ศ. ๒๕๐๗) เจ้าภาพพิมพ์ในงานพระราชทาน
เพลิงศพ พระราชเขมากร (เขมทสุสี) วัดโสธรวรารามวรวิหาร

พิมพ์ครั้งที่ ๕ (พ.ศ. ๒๕๐๗) อาจารย์พร รัตนสุวรรณ พิมพ์เป็น
ธรรมบรรณาการ

พิมพ์ครั้งที่ ๖ (พ.ศ. ๒๕๐๘) เจ้าภาพพิมพ์ในงานพระราชทาน
เพลิงศพ รองอำมาตย์โท ขุนวารุณยากร (ผัน จันทมงคล) ณ
วัดเทพศิรินทราวาส

พิมพ์ครั้งที่ ๗ (พ.ศ. ๒๕๐๘) นายณรงค์ สุทธิกุลพานิชย์
นายจงจิตต์ จันทมงคล นายวัชร อรรถนวัฒน์ นายพงศ์ศักดิ์ ไตรประสิทธิ์
นายวิสุทธิ สุริยฉาย นายอุดม สวัสดิ์โยธิน แห่งธนาคารกรุงเทพฯ
พิมพ์เป็นบรรณาการ

พิมพ์ครั้งที่ ๘ (พ.ศ. ๒๕๐๘) ผ่อนลงเป็นตอน ๆ ในหนังสือพิมพ์
“แสนสุขรายสัปดาห์”

สารบัญ

เรื่อง	หน้า
ข้อความที่น่าสนใจ	(๑) - (๓๓)
บทที่ ๑ มรณกรรม	๑
บทที่ ๒ บ้านในโลกทิพย์-การอาบน้ำ-การไปวัด	๑๕
บทที่ ๓ สถานที่พักฟื้นของวิญญาณ	๒๓
บทที่ ๔ ความเร็วของกายเหมือนจิต	๓๕
บทที่ ๕ การเดินทางไปสู่พรหมแดนของภูมิที่ต่ำกว่า และสูงกว่า	๕๕
บทที่ ๖ การคนตรี	๖๓
บทที่ ๗ เตรียมตัวไปจุภูมิต่ำ	๗๕
บทที่ ๘ สู้บทยภูมิ	๘๑
บทที่ ๙ สู้บทยภูมิ (ต่อ)	๑๐๓
บทที่ ๑๐ ทะเลในโลกทิพย์	๑๑๘
บทที่ ๑๑ งานก่อสร้างบ้านและอาคารในโลกทิพย์	๑๒๘
บทที่ ๑๒ การหย่อนใจและโรงมหรสพทางวิญญาณ	๑๔๐
บทที่ ๑๓ โลกทิพย์อยู่ที่ไหน	๑๔๘
บทที่ ๑๔ ความบริสุทธิ์ของจิตเป็นมาตรฐาน การวัดความดีในโลกทิพย์	๑๖๑

เรื่อง	หน้า
บทที่ ๑๕ กาล และ อวกาศ	๑๗๑
บทที่ ๑๖ ความรู้สึกครั้งแรกเมื่อครองกายทิพย์	๑๘๑
บทที่ ๑๗ ลักษณะของกายทิพย์	๑๘๕
บทที่ ๑๘ เด็กกำพร้า	๒๑๒
บทที่ ๑๙ ชาวโลกทิพย์ทำงานอย่างไรบ้าง การพบปะกับบุคคลผู้มีชื่อเสียงในประวัติศาสตร์ เทพประจำตัว	๒๒๓
บทที่ ๒๐ สู่ภูมิสูงสุด	๒๓๘

บทที่ ๑

มรณกรรม

ท่านผู้อ่านทั้งหลายคงอยากทราบว่า ข้าพเจ้าเป็นใคร

ท่านทั้งหลาย ! ข้าพเจ้านั้นแม่เดิมจะมีศตำแหน่งในทางโลก อยู่บ้าง แต่บัดนี้ได้ละทิ้งสิ่งสมมติเหล่านั้นมาแล้วโดยสิ้นเชิง เพราะบรรดาฐานยศบรรดาศักดิ์ของทางโลกทั้งหลาย นั้นเรานำติดมาด้วยไม่ได้เลยแม้แต่น้อย หลังจากการแตกสลายแห่งร่างกายแล้ว สิ่งที่จะนำติดมาได้มีอยู่อย่างเดียว คือสภาพของจิตของเราเท่านั้น ท่านมีจิตหายหรือประณีตเพียงใดก่อนแต่มรณกรรม ความหายหรือประณีตแห่งจิตของท่านเท่านั้น ที่จะป็นสมบัติติดตามไปโลกหน้า

มาถึงตอนนี้ ท่านคงอยากทราบต่อไปอีกว่า ข้าพเจ้าเคยเป็นใครหรืออะไรมาบ้างในอดีต สำหรับข้อนี้ ข้าพเจ้ายินดีจะเล่าความเป็นไปของตนเองให้ท่านฟังบ้าง เพื่ออาจจะป็นประโยชน์แก่ท่านผู้อ่านได้บ้างตามสมควร อันที่จริงชีวิตของข้าพเจ้าในสมัย

เมื่อยังครองกายเนื้อนั้น ก็มีทั้งความสบายและความลำบากไปคนละอย่าง ข้าพเจ้าไม่เคยได้รับความลำบากเกี่ยวกับความยากจนก็จริง แต่ข้าพเจ้าก็เป็นผู้ทำความเพียรในการศึกษาและในทางจิตตภาวนาไมใช่น้อย นิสัยของข้าพเจ้าเป็นคนชอบในทางศาสนามาตั้งแต่เยาว์วัย จึงไม่เป็นการประหลาดที่ข้าพเจ้าจะต้องรู้สึกระท้อใจในแสงสีและเสียงแห่งพิธีกรรมในทางศาสนาอย่างง่ายดาย ในสมัยนั้นข้าพเจ้าก็เช่นเดียวกับคนส่วนมาก คือเชื่อตาม ๆ กันไป ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับศาสนา โดยไม่ได้สนใจคิดหาเหตุผล และความจริงแต่อย่างใด เมื่อข้าพเจ้าเจริญวัยขึ้นได้บวชเป็นพระ ก็ศึกษาธรรมและเทศน์ สั่งสอนประชาชนไปตามข้อความในคัมภีร์ ซึ่งต่อมาภายหลังก็ทำให้ข้าพเจ้าเป็นผู้มีชื่อเสียงในการแต่งหนังสืออยู่ไม่น้อย ข้าพเจ้าเคยได้เห็น “นิมิต” จากการบำเพ็ญเพียรทางจิตอยู่บ้างเป็นบางครั้ง แต่ก็มักจะได้รับการวิพากษ์วิจารณ์ว่า เป็นภาพมายาที่พวกผีปีศาจแสดงหลอกหลอนให้เห็น จึงทำให้ข้าพเจ้าเองบางครั้งก็ไม่แน่ใจในตนเองเหมือนกัน ความจริงเรื่องเหล่านี้ เมื่อข้าพเจ้าได้ละกายเนื้อมาสู่โลกทิพย์ในบัดนี้แล้ว จึงได้เห็นความจริงว่าเรื่องเกี่ยวกับโลกหน้าอันปรากฏอยู่ในคัมภีร์ศาสนานั้น ให้ความกระจ่างได้น้อยเหลือเกิน และส่วนมากก็ไม่ตรงกับความจริงเสียอีกด้วย นี่คือความเป็นมาในอดีตของข้าพเจ้า โดยสังเขป

บัดนี้ข้าพเจ้าจะเล่าให้ท่านฟังถึงสภาพที่บังเกิดขึ้นในขณะที่เมื่อจิตกำลังจะพรางจากร่างกาย

ความจริงในขณะที่กายเนื้อจะถึงความแตกดับนั้น ไม่จำเป็นจะต้องประกอบไปด้วยทุกขเวทนาอันรุนแรงเสมอไป เมื่อข้าพเจ้ายังเป็นมนุษย์อยู่นั้น ก็เคยได้เห็นวิญญาณออกจากกายเนื้อเข้าสู่โลกทิพย์หลายครั้งด้วยกัน นอกจากนั้นก็ยังมีบ่อยครั้งที่ข้าพเจ้าได้เห็นด้วยตาเนื้อธรรมดาตัวเองว่า ในขณะที่ดวงจิตกำลังจะแยกตนเองออกไปจากกายเนื้อนั้น ต้องต่อสู้ และดิ้นรนอย่างรุนแรงเท่าที่ปรากฏเราจะรู้สึกเหมือนว่า ในขณะที่จิตกำลังจะออกจากร่างนี้จะต้องมีความเจ็บปวดอย่างแรงกล้าหรือไมก็คงต้องได้รับการทรมานจากการหายใจมิใช่น้อย เพราะในขณะที่ การหายใจจะรู้สึกว่า เป็นไปอย่างลำบากมาก และลมหายใจจะสั้นเข้าทุกที ด้วยเหตุดังกล่าวมา บุคคลส่วนมากจึงหวาดเกรงต่อความตาย เพราะคิดว่าจะเต็มไปด้วยทุกขเวทนาแสนสาหัส ข้าพเจ้าเองก็เคยสงสัยและถามตัวเองในเรื่องนี้มาแล้วไม่น้อยครั้ง ได้เคยค้นคว้าหาความรู้จากข้อความในคัมภีร์ต่าง ๆ แต่ก็ไม่ปรากฏว่า ได้มีอธิบายไว้ในที่แห่งใดโดยละเอียดแจ่มแจ้งในเรื่องนี้ ท่านโบราณจารย์ทั้งหลาย ไม่ได้ให้ความกระจ่างแก่เราในเรื่องนี้เลย เพราะเหตุผลประการเดียวคือท่านเองก็ไม่วู้เหมือนกัน

อย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้ามีความรู้สึกอยู่เสมอว่า ความตายไม่น่าจะเป็นสิ่งที่หวาดเสียวถึงเพียงนั้น ข้าพเจ้ารู้อยู่ว่า วันหนึ่งคงจะต้องได้เผชิญคำตอบปัญหาเรื่องนี้ด้วยตนเอง ซึ่งข้าพเจ้าก็หวังว่ามรณกรรมของข้าพเจ้าคงจะไม่เกิดจากเหตุอันรุนแรงเกินไปนัก

ความหวังของข้าพเจ้าเป็นผลสำเร็จ การแตกสลายแห่งร่างกายของข้าพเจ้าไม่ได้เป็นไปด้วยวิธีอันรุนแรงสมตามประสงค์ แต่ก็มีความลำบากอยู่บ้าง เช่นเดียวกับที่ข้าพเจ้าเคยประสบมาในรายบุคคลอื่น ๆ

ก่อนหน้าจะถึงกำหนดมรณะนั้น ข้าพเจ้าเองก็มีความรู้สึกอยู่ว่า วาระสุดท้ายของตนกำลังใกล้เข้ามาทุกขณะ ในขณะที่ข้าพเจ้ากำลังนอนเจ็บอยู่บนเตียง รู้สึกมีความหนักอึ้งในจิตใจ เป็นความรู้สึกคล้าย ๆ กับง่วงนอน หลายครั้งข้าพเจ้ารู้สึกคล้าย ๆ กับว่าตนเองกำลังลอยออกไป แล้วก็ค่อย ๆ ลอยกลับเข้ามาใหม่ ข้าพเจ้าเชื่อว่าในระหว่างนี้ผู้ที่เฝ้าดูอาการอยู่ข้างเตียงก็คงจะรู้ว่าแม้ข้าพเจ้าจะยังไม่ตาย ก็คงกำลังทรุดหนักลงไปทุกที ตลอดเวลาที่ข้าพเจ้ารู้สึกว้า ๆ ตนเองกำลังลอยออกไป และลอยกลับเข้ามาหลายครั้งหลายคราวันนี้ จำได้ว่าไม่ได้รับทุกขเวทนา เช่นความเจ็บปวดหรือความอึดอัดแต่อย่างใดเลย ข้าพเจ้ายังคงสามารถเห็นความเป็นไปในห้องนั้น และยังคงได้ยืนยันว่า บุคคลในห้องนั้น พุดอะไรกันบ้าง และข้าพเจ้าก็รู้สึกว่าอาการของข้าพเจ้าได้ก่อให้เกิดความหมัดหวังแก่ผู้ที่เฝ้าดูอยู่โดยรอบ แต่แม้กระนั้น ข้าพเจ้าก็กลับมีความรู้สึกปีติยินดีและตื่นเต้นอย่างที่ไม่เคยมีมาแต่ก่อนขณะนี้ ข้าพเจ้ารู้แน่แล้วว่า ข้าพเจ้ากำลังจะตาย และก็รู้สึกกระตือรือร้นอยากจะทำเสียเร็ว ๆ ในระหว่างนี้ ข้าพเจ้าไม่มีความรู้สึกหวาดกลัวสงสัยหรือเสียใจอย่างใดเลย ในการที่ต้องจากโลกนี้ไป คงต้องการอยู่อย่างเดียวคืออยากไปเสียให้พ้นเท่านั้น

ทันใดนั้นเอง ข้าพเจ้าก็เกิดความรู้สึกอยากจะลุกขึ้นอย่างรุนแรง และก็รู้สึกว่ตนเองกำลังลุกขึ้นจริง ๆ แต่ในขณะที่เดียวกันก็ได้เห็นว่า ผู้ที่ได้เฝ้าคู่อการอยู่โดยรอบนั้น หาได้เห็นไม่ว่า ข้าพเจ้ากำลังลุกขึ้น เพราะเขาเหล่านั้นมิได้เข้ามาช่วยประคองข้าพเจ้า หรือห้ามปรามมิให้ลุกขึ้นแต่อย่างใดเลย บัดนี้ เมื่อข้าพเจ้าลุกขึ้น (ตามความรู้สึกของตนเอง) เช่นนี้แล้วจึงได้หันไปมองดูรอบ ๆ ก็ได้เห็นร่างอันปราศจากชีวิตของข้าพเจ้านอนทอดอยู่บนเตียง แต่ตัวข้าพเจ้าเอง ซึ่งเป็นตัวที่แท้จริงยังคงมีชีวิตและรู้สึกสบายดี ข้าพเจ้ายังคงจ้องดูร่างของตนเองอยู่เช่นนั้นอีกพักหนึ่ง พร้อมกับนึกประหลาดใจว่า จะทำอย่างไรต่อไปดี ข้าพเจ้ายังคงมองเห็นความเป็นไปต่าง ๆ ในห้องนั้นอย่างชัดเจน แต่ก็รู้สึกเหมือนว่ามีหมอกบาง ๆ คล้ายกลุ่มควันลอยอยู่โดยทั่วไปในห้องนั้น ข้าพเจ้าก็มลงมองดูตัวเองโดยอยากจะทราบว่ามีเสื้อผ้าชนิดใดสวมอยู่บ้างหรือเปล่า และก็รู้สึกประหลาดใจอย่างยิ่งที่เห็นว่าตนเองกำลังสวมผ้าชุดเดิมนั้นเอง แต่แล้วก็ระงับความประหลาดใจไว้ได้ เพราะคิดว่า ถ้ามิได้สวมเสื้อผ้าชุดนั้นแล้วจะควรสวมชุดใด นอกจากนี้ แน่อนทีเดียวคงจะไม่ใช่เสื้อผ้าชุดโปรงตาแบบที่เรา ยกให้เป็นของเทวดาสวมอยู่เป็นแน่ เพราะข้าพเจ้าก็เชื่อว่า ตนเองคงยังไม่ถึงขนาดที่จะเป็นเทวดาได้อย่างแน่นอน

ตอนนี้องข้าพเจ้าเริ่มหวนระลึกถึงความรู้เก่า ๆ เกี่ยวกับโลกทิพย์ที่เคยค้นคว้ารวบรวมมาปะติดปะต่อกันเข้าในสมัย เมื่อยัง

เป็นมนุษย์ ข้าพเจ้ารู้ทันทีว่า บัดนี้ ข้าพเจ้าได้ตายแล้ว แต่ก็รู้ว่า ข้าพเจ้ากำลังมีชีวิตอยู่ในบัดนี้ ข้าพเจ้าตระหนักดีว่า ได้สลัดทิ้ง ความเจ็บปวดของร่างกายออกไปแล้ว ในระหว่างนี้รับรองว่าไม่มี ความรู้สึกสลดใจ หรือเสียใจในสถานะที่ชาวโลกมนุษย์สมมติ เรียกกันว่า “ความตาย” นี้เลย คงมีอยู่แต่ความประหลาดใจว่า จะทำอะไรต่อไปดี เพราะบัดนี้ ข้าพเจ้าก็ยังมีอินทรีรับความรู้สึกต่าง ๆ ได้เหมือนเดิม และยังรู้สึกว่ามีร่างกายอยู่อย่างแท้จริง ยิ่งกว่าเดิมเสียอีก

เท่าที่ได้บรรยายมาตั้งแต่ต้นนี้ อาจจะค่อนข้างยาวอยู่บ้าง ทั้งนี้ก็เพื่อให้ท่านผู้อ่านได้ทราบความเป็นไปโดยละเอียด ซึ่งอันที่จริงเหตุการณ์ทั้งหมดนี้ เมื่อคิดตามกำหนดเวลาของโลกมนุษย์ คงกินเวลา ๒ หรือ ๓ นาทีเท่านั้น

ขณะนี้เองข้าพเจ้าก็เห็นเพื่อนของข้าพเจ้าผู้หนึ่ง ซึ่งเป็นนักบวชเหมือนกัน แต่ได้มาสู่โลกทิพย์นี้ก่อนข้าพเจ้าประมาณ ๒ หรือ ๓ ปี เราได้ทักทายปราศรัยกันด้วยความยินดี และข้าพเจ้าก็สังเกตเห็นว่าเขาหนุ่มด้วยเสื้อผ้าแบบเดียวกับข้าพเจ้าเหมือนกัน ในระยะแรก ๆ ข้าพเจ้าปล่อยให้เขาเป็นผู้พูดเสียเป็นส่วนมาก เพราะข้าพเจ้าต้องการจะปรับปรุงตนเองให้คุ้นกับสถานะอันใหม่นี้เสียก่อน ข้าพเจ้าเพิ่งหลุดพ้นจากความป่วยไข้มาเมื่อครู่นี้เอง เพราะได้พรางจากกายเนื้อมาเสียได้ ดังนั้น ความรู้สึกปีติปราโมทย์

ที่ได้เป็นอิสระจากความทรمانของร่างกายนี้จึงมีอยู่ไม่น้อย ซึ่งทำให้ข้าพเจ้าอยากจะชื่นชมกับความรู้สึกอันนี้ต่อไปอีกนาน ๆ เพื่อให้ห่อใจเสียก่อน เพื่อนของข้าพเจ้าก็ดูเหมือนจะรู้ความจริงข้อนี้ดี

ขณะที่ข้าพเจ้าเริ่มเอ่ยปากพูดนั้น ข้าพเจ้าก็สังเกตเห็นว่าเราพูดกันตามปกติเช่นที่เรากระทำกันในโลกมนุษย์นั่นเอง คือเราพูดกันด้วยอาศัยหลอดสายเสียงในลำคอเหมือนกัน ในที่สุดเพื่อนของข้าพเจ้าก็บอกให้ข้าพเจ้าเตรียมตัวคอยรับสิ่งที่แปลกประหลาดน่าชื่นชมยินดีมากมายหลายอย่าง ซึ่งกำลังจะเกิดขึ้นกับข้าพเจ้า และกล่าวต่อไปว่า เขาได้ถูกส่งตัวมาทั้งนี้ก็เพื่อให้มารับข้าพเจ้าโดยเฉพาะ และเนื่องจากบัดนี้ไม่มีความจำเป็นที่ข้าพเจ้าจะต้องอยู่ที่นี้อีกต่อไป เขาจะพาข้าพเจ้าไปส่งยังสถานที่ได้จัดไว้ให้เป็นบ้านของข้าพเจ้าแล้ว ซึ่งข้าพเจ้าก็ตกลงรับคำ มอบให้เขาเป็นผู้นำทางโดยทันที เพราะจนบัดนี้ข้าพเจ้าก็ยังหาทราบไม่ว่าเราจะไปยังสถานที่นั้นได้อย่างไร

อย่างไรก็ตาม ก่อนจากไปข้าพเจ้าก็ยังอดเหลียวกลับไปมองคูห้องเดิมของข้าพเจ้าเป็นครั้งสุดท้ายไม่ได้ ปรากฏว่า ในห้องนั้นก็ยังคงมีหมอกบาง ๆ ปกคลุมอยู่เช่นเดิม ผู้ที่ยืนอยู่รอบ ๆ เติงนอน บัดนี้ก็ลอยห่างออกไป และข้าพเจ้าก็สามารถเข้าไปใกล้ เติงนอนจ้องดู “ตัวของข้าพเจ้าเอง” ได้ถนัดตา ไม่มีความเสียใจหรืออาลัยอย่างใดทั้งสิ้น แต่ก็รู้สึกว่าได้เห็นภาพชัดเจนจริง ๆ

เพื่อนของข้าพเจ้าจึงกล่าวชวนฉันว่า ถึงเวลาที่เราจะต้องไปกันแล้ว ดังนั้นเราจึงจากที่นั่นไป

ยิ่งห่างจากห้องออกมา ก็ปรากฏว่า ห้องนั้นมีหมอกควันปกคลุมหนาขึ้นทุกที จนกระทั่งในที่สุดภาพนั้นก็จางหายไปกับสายตาอันที่จริง จนถึงขณะที่กล่าวมาแล้วนี้ข้าพเจ้าก็ยังคงเคลื่อนไหวโดยใช้เท้าเดินแบบธรรมดานั่นเอง แต่เพื่อนของข้าพเจ้าแนะนำว่า เนื่องจากข้าพเจ้าเพิ่งหลุดพ้นจากความป่วยไข้มาใหม่ ๆ ควรจะได้รับการพักผ่อน โดยอย่าออกกำลังให้มากนัก ด้วยเหตุนี้เขาจึงเสนอความเห็นว่าจะไม่ควรจะเคลื่อนไหวโดยแบบที่เคยกระทำมาแล้วคือโดยใช้ขาเดิน ต่อจากนั้นเขาจึงบอกให้ข้าพเจ้ายึดแขนเขาไว้ให้แน่น และไม่ต้องกลัวอะไรทั้งสิ้น อนึ่งข้าพเจ้าจะหลับตาเสียด้วยก็ได้ ในทันใดนั่นเอง พอข้าพเจ้าจับแขนเขาและหลับตาก็รู้สึกได้ว่า ตัวลอยขึ้นเหมือนกับความฝันนั้น ผิดกันก็แต่ในขณะนี้มันเป็นความจริงที่สุด การเคลื่อนไหวโดยการลอยนี้ ยิ่งนานขึ้นก็ยิ่งเร็วขึ้นทุกที ตลอดเวลานี้ข้าพเจ้าก็หลับตาแน่นด้วยความไว้วางใจในตัวเพื่อนของข้าพเจ้า อย่างเต็มที่

ครู่หนึ่งต่อมาความเร็วก็ค่อย ๆ ลดลงบ้าง และในไม่ช้าข้าพเจ้าก็รู้สึกได้ว่าเท้าเหยียบวัตถุแข็ง ๆ เข้าอย่างหนึ่ง เมื่อลืมตาขึ้นตามคำสั่งของเพื่อนผู้นำทาง ข้าพเจ้าก็ต้องประหลาดใจอย่างยิ่งที่ได้เห็นบ้านของข้าพเจ้าที่อยู่ในโลกมนุษย์นั่นเอง เป็นบ้านเหมือนหลังเดิมที่ข้าพเจ้าเคยอยู่ในโลกมนุษย์จริง ๆ แต่ก็ได้รับการ

ปรับปรุงเสียใหม่อย่างที่ข้าพเจ้าคิดว่า แม้ตนเองก็คงไม่สามารถ
กระทำได้อย่างน่าดูน่าชมเช่นนี้ และโดยเฉพาะสวนที่อยู่รอบบ้าน
นั่นเอง ที่สะดุดตาข้าพเจ้ามากกว่าสิ่งอื่น

เป็นสวนกว้างขวางมาก และได้รับการรักษาไว้เป็น
ระเบียบเรียบร้อยอย่างที่ข้าพเจ้าไม่สามารถที่จะบรรยายให้เห็นได้ว่า
เรียบร้อยและสวยงามเพียงใด ไม่มีหญ้ารกหรือเถาวัลย์ต่าง ๆ ให้
เห็นเลย ในบรรดาดอกไม้เหล่านั้น เมื่อข้าพเจ้าตรวจดูอย่างใกล้ชิด
แล้วก็กล่าวได้ว่า ไม่เคยเห็นมีดอกไม้ที่ใด ๆ ในโลกมนุษย์
ที่ออกดอกบานสะพรั่งกันอยู่อย่างมากมาย และสวยงามเช่นนี้เลย
จริงอยู่บางอย่างก็เป็นดอกไม้ซึ่งมีอยู่ในโลกมนุษย์เหมือนกัน แต่มี
จำนวนมากมายเหลือเกินในที่นี้ นอกจากความสวยงามในด้าน
สีสรรวรรณะและจำนวนดังกล่าวมาแล้ว ยังมีคุณลักษณะพิเศษ
อีกประการหนึ่งคือ รู้สึกเหมือนว่า ดอกไม้ทิพย์เหล่านี้จะส่ง
กระแสธารแห่งชีวิตนิรันดรออกไปรอบด้าน ในขณะที่เราเดิน
เข้าไปใกล้ กระแสธารดังกล่าวนี้มีพลังที่ให้ความชุ่มชื้นแก่ดวง
วิญญาณเป็นพิเศษ เพื่อนของข้าพเจ้ากล่าวว่า ดอกไม้เหล่านี้ไม่มี
การเหี่ยวแห้งหรือโรยราเลย

ยังมีคุณลักษณะอันมหัศจรรย์อีกอย่างหนึ่งคือเมื่อข้าพเจ้า
เข้าไปใกล้ก็รู้สึกว่า ได้ยินเสียงดนตรีแว่วอยู่รอบ ๆ บริเวณ
ดอกไม้นี้ ซึ่งทำให้รู้ว่าเป็นการผสมผสานกันอย่างถูกต้องดียิ่ง
ระหว่างสีอันงดงามตระการตาของดอกไม้ และเสียงเพลงที่แว่ว

ดั่งวังเวงใจอยู่โดยรอบ ความจริงข้าพเจ้าก็ไม่มีความรู้ในทางดนตรีมากพอที่จะสามารถบรรยายให้ท่านเห็นแจ่มแจ้ง โดยอาศัยเทคนิคของวิชาดนตรีเป็นหลักได้ ดังนั้น จึงไม่สามารถพรรณนาความกลมกลืนกัน ของสีและเสียงที่กล่าวมาแล้วให้มากไปกว่านี้ได้ สรุปความว่า ไม่ว่าจะเหลียวมองไปทางใด ข้าพเจ้าก็รู้สึกว่ามีแต่ความเจริญตาเจริญใจหาสิ่งที่ยึดมั่นตามิได้เลย ตลอดเวลาที่ข้าพเจ้าเดินไปตามทางในสวนนั้น เราได้เดินไปบนหญ้าซึ่งอ่อนนุ่มจนทำให้รู้สึกเสมือนว่าเรากำลังเดินอยู่บนอากาศฉะนั้น

ในบริเวณยังมีต้นไม้หลายพันธุ์ขึ้นเรียงรายอยู่โดยรอบทุกต้น เราจะไม่เห็นความคดงอบิดเบี้ยวจนเสียรูปทรง ดังที่เรามักจะเห็นกันอยู่ในโลกมนุษย์นั้นเลย ทุกต้นงอกงามสมบูรณ์ ไม่มีอันตรายเกิดจากลมพายุที่จะบิดหรือหักกิ่งเล็กกิ่งน้อยของมัน ไม่มีแมลงที่เป็นศัตรูพืชเหมือนดังต้นไม้ในโลกมนุษย์ ทั้งหมดชูลำต้นแตกช่อเขียวชะอุ่มส่งกระแสน้ำแห่งชีวิตออกไปรอบด้าน ซึ่งผู้เข้าไปใกล้จะรู้สึกถึงการสัมผัส ของกระแสน้ำนี้ได้ทันที

ข้าพเจ้าได้สังเกตเห็นความจริงอีกอย่างหนึ่ง ที่ได้ต้นไม้ นั้นไม่ปรากฏว่ามีเงามืดอยู่เลย และในขณะเดียวกันมองหาดวงอาทิตย์ก็ไม่เห็น ดูคล้าย ๆ กับว่าจะมีรังสีแห่งแสงสว่าง อันแผ่ชานไปอยู่ทุกหนทุกแห่ง เพื่อนของข้าพเจ้าบอกว่า แสงสว่างทั้งหมดนี้มาจากพระองค์ผู้ประทานแสงสว่างให้ โดยตรง และแสงนี้ก็เป็นแสงทิพย์ที่ห่อหุ้ม และฉายแสงให้แก่ชาวโลกทิพย์อยู่ตลอดเวลา

ทุกหนทุกแห่งมีความอบอุ่นอยู่ทั่วไป บรรยากาศเงียบ แต่ก็มิ
ลมอ่อนพัดโชยกลิ่นหอมอันชื่นใจมาตลอดเวลา สภาพเช่นนี้มีอยู่
ในโลกทิพย์โดยไม่มีวันเปลี่ยนแปลง

สิ่งที่สะดุดใจข้าพเจ้าอีกประการหนึ่งก็คือ ไม่ปรากฏว่ามีรั้ว
หรือกำแพงกันเป็นเขตแดนให้ทราบเลยว่า สวนของข้าพเจ้าควร
จะมีอาณาเขตถึงที่ใด เพื่อนของข้าพเจ้าบอกว่า เรื่องเช่นนี้ไม่ต้อง
มีในโลกทิพย์ เพราะทุกคน (หรือทุกวิญญาณ) จะรู้ได้ดีโดย
สัญชาตญาณ และไม่มีความคิดพลาดว่าอาณาเขตของตน ควรจะ
สิ้นสุดลงแก่ไหน ปัญหาเรื่องบุกรุกจึงเป็นอันไม่มีในโลกนี้ และ
ข้าพเจ้าจะไปเที่ยวเล่นในสวนของใคร ๆ เมื่อใด ก็กระทำได้ตาม
ปรารถนา โดยไม่ต้องเกรงผู้ใดจะว่ากล่าวเหมือนอย่างในโลกมนุษย์เลย

ขณะนี้ เพื่อนของข้าพเจ้าได้กล่าวเตือนขึ้นว่า ข้าพเจ้ายังเป็น
ผู้ใหม่ในโลกทิพย์นี้ จึงควรจะหาที่สบาย ๆ สักแห่งหนึ่งนั่งพัก
สนทนากันถึงเรื่องต่าง ๆ สักครู่หนึ่ง อันที่จริงคำว่า “สบาย”
ในที่นี้ ขอให้ทราบว่าเป็นคำพูดเปรียบเทียบเท่านั้นเอง เพราะไม่ว่า
มองไปที่ใด ก็คือเป็นสถานที่ให้ความสบายไปหมดทั้งนั้น และคำว่า
“ความสบาย” นี้ข้าพเจ้าก็คิดว่าเป็นคำที่ตื่นเหลือเกิน จนไม่สามารถ
จะบรรยายให้เห็นสภาพอันแท้จริงในขณะนี้ได้เลย

ในที่สุด เราก็มานั่งพักกันอยู่ใต้ร่มไม้ใหญ่แห่งหนึ่ง ณ ที่นี้
เราจะเห็นทิวไม้เขียวสดเป็นแนวยาวเหยียดไปสุดสายตา ข้าพเจ้า

เอนหลังลงนอนกับพื้นหญ้าอันอ่อนนุ่มอย่างสบาย คอยฟังเพื่อน
ของข้าพเจ้าบรรยายเรื่องน่ารู้ต่างๆ ให้ฟังต่อไป

“สิ่งใดก็ตามที่เราได้กระทำไว้” เพื่อนของข้าพเจ้าเอ่ย ขึ้น
“เราจะต้องรับผลของมันอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้” สภาพความเป็นไป
เท่าที่เราเห็นอยู่ต่อหน้าเราบัดนี้ เช่นบ้านอันสงบสุขก็ดี เหล่าบุคคล
ผู้ดำเนินชีวิตอยู่อย่างสดชื่นรื่นเริงก็ดี ล้วนเป็นผลของกรรมที่เขาได้
สะสมไว้ในอดีตแล้วทั้งสิ้น ในระหว่างบุคคลเหล่านี้ เราจะเห็น
แต่ละท่านมีทัศนคติในทางศาสนาต่าง ๆ กัน เช่นเดียวกับเรา เมื่อ
ครั้งท่านเหล่านั้นยังเป็นมนุษย์อยู่ ทั้งนี้เพราะในดินแดนแห่งนี้
ทุกคนมีสิทธิเลือกเชื่อได้ตามมติที่ตนชอบ สภาพแห่งจิตของท่าน
ผู้ผ่านเข้ามาสู่ภุมินี ก็คงเป็นดังเช่นที่กล่าวมาแล้วในตอนต้นนั่นเอง
คือท่านจะมีความหยابและประณีตแห่งจิตมากน้อยเพียงไร ท่าน
จะมีทัศนคติอย่างไร สภาพเหล่านั้นจะยังคงเป็นของท่าน ต่อไปใน
โลกนี้อย่างไม่เปลี่ยนแปลง ทุกท่านสามารถปฏิบัติศาสนกิจของตน
ต่อไปได้ตามเดิม จนกว่าจะถึงเวลาที่ท่านมีความเห็นเองว่าสมควร
จะเคลื่อนตนเองขึ้นไปสู่ชั้นที่สูงขึ้นไปกว่านั้น ณ ที่นี้ ไม่มีการ
บังคับให้ผู้นั้นผู้นี้นับถืออย่างนั้นอย่างนี้ และมีโบสถ์ไว้ให้ผู้ที่
ต้องการจะปฏิบัติศาสนกิจได้ปฏิบัติต่อไปได้ตามเดิม

ตลอดเวลาเหล่านี้ ข้าพเจ้ารู้สึกขงใจอยู่อย่างหนึ่งว่า คือ
รู้สึกอยากทราบเป็นอย่างยิ่งว่า ใครเป็นผู้กรุณาดูแลสวนของ

ข้าพเจ้าให้เรียบร้อยเห็นปานนี้ เพื่อนของข้าพเจ้าจะรู้ถึงความคิด
 ข้อนี้นี้ดี ทั้งที่ข้าพเจ้ายังมีได้เอ่ยปากพูดออกมา เขาจึงกล่าวว่า
 ทั้งบ้านและสวนนี้ เป็นผลของกุศลกรรมที่ข้าพเจ้าได้สั่งสมไว้ใน
 โลกมนุษย์ ส่วนการออกแบบ หรือตัดแปลงให้มีขึ้นเป็นหน้าที่ของ
 ชาวโลกทิพย์ ผู้ที่เคยมีความชำนาญในเรื่องนี้โดยตรง เมื่อครั้ง
 ยังอยู่ในโลกมนุษย์ ท่านเหล่านี้เมื่อกายทิพย์แยกออกจากสรีรกาย
 มาอยู่ในโลกทิพย์ แล้วก็สามารถทำงานที่ตนถนัดต่อไปได้ด้วย
 ความสะดวกยิ่งขึ้น เพราะไม่มีเครื่องถ่วงให้ขัดข้องต่าง ๆ ดังเช่น
 ใน โลกมนุษย์ ณ ที่นี้ ทุกท่านจะทำงานด้วยใจรักในงานนั้นจริง ๆ
 ความสุขของชาวโลกทิพย์ อยู่ที่การทำงานให้สำเร็จตามที่ตน
 สามารถและให้งานนั้น ๆ เป็นประโยชน์แก่ผู้อื่นอีกด้วย นี่คือ
 รางวัลของการทำงานในที่นี้ แต่งานเช่นการก่อสร้างหรือออก
 แบบสวนของข้าพเจ้านี้ เมื่อกระทำแล้วก็ถือว่าเป็นอันแล้วกันไป
 ไม่ต้องมีการคอยบำรุงรักษาให้เหน็ดเหนื่อย ดังเช่นในโลกมนุษย์เลย
 เพราะที่นี้ไม่มีความขำรุคทรุคโตรม ไม่มีลมร้ายหรือเหตุอัน
 รบกวนทำลายอื่น ๆ ดังเช่นในโลกมนุษย์ ตลอดเวลาที่ข้าพเจ้ายัง
 ประารถนาจะให้มีสวนอยู่ที่นั่นในสภาพเช่นนั้น มันก็จะคงอยู่ใน
 สภาพเดิมเรื่อยไป

มาถึงตอนนี้ ข้าพเจ้าอดนึกไม่ได้ว่า ข้าพเจ้าควรจะทำงาน
 อย่างใดดี เพราะคุณงานเทศนาสั่งสอนประชาชนให้ละความชั่ว
 ดังที่ข้าพเจ้าเคยทำในโลกมนุษย์นั้น จะไม่มีความจำเป็นต้องกระทำ

อีกแล้วในโลกนี้ เพื่อนของข้าพเจ้าจึงกล่าวว่า ยังมีเวลาที่จะคิดอีก
มากนัก ในขณะที่ข้าพเจ้าควรจะพักผ่อนเสียก่อน แล้วจึงค่อยเที่ยว
สำรวจดูความเป็นไปในโลกนี้ต่อไป ซึ่งข้าพเจ้าจะต้องได้รับความ
ประหลาดใจอย่างคาดไม่ถึงอีกมากมายนัก นอกจากนั้นยังมีมิตร
สหายเก่า ๆ อีกหลายท่านผู้กำลังคอยจะพบข้าพเจ้าอยู่ หลังจาก
ที่ได้จากกันมาเป็นเวลานาน

ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงกลับมายังบ้านของข้าพเจ้า เพื่อพักผ่อน
เสียก่อนตามคำแนะนำของเพื่อน

บทที่ ๒

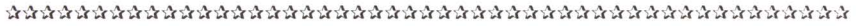
บ้านในโลกทิพย์

การอาบน้ำ - การไปวัด

ดังที่กล่าวมาแล้ว บ้านของข้าพเจ้าหลังนี้ มีทั้งส่วนที่เหมือนกันและแตกต่างกันกับบ้านในโลกมนุษย์ ที่เหมือนกันก็คือ รูปลักษณะของบ้านโดยทั่วไป ที่แตกต่างกันมีอยู่ ๒ ประการ คือ ส่วนใดที่ข้าพเจ้าเคยคิดฝันว่าจะทำให้ดีขึ้นเมื่อครั้งอยู่ในโลกมนุษย์ แต่ยังไม่ทำได้ด้วยเหตุขัดข้องต่าง ๆ เช่นเรื่องเงินเป็นต้นนั้น บัดนี้ส่วนที่คิดฝันไว้นั้นมีปรากฏอยู่ในบ้านหลังนี้ ตรงตามที่คิดฝันไว้ทุกประการ ประการที่ ๒ คือส่วนประกอบของบ้านบางประการที่เป็นของจำเป็นสำหรับชาวโลก เช่นในเรื่องที่เกี่ยวกับอาหาร (ครัวและส้วม) ก็เป็นอันว่าหมดความจำเป็น เพราะงานหนักที่แสนจะทารุณ คือการดิ้นรนหาอาหารมาเลี้ยงร่างกายนั้น ไม่มีอีกต่อไปแล้วในโลกนี้

ในห้องหนังสือข้าพเจ้ารู้สึกประหลาดใจอย่างยิ่ง ที่เห็นหนังสือวางอยู่ตามชั้นต่าง ๆ เป็นอันมาก แต่แล้วก็ระงับความประหลาดใจไว้ได้ ด้วยคิดว่าในบ้านและส่วนประกอบอย่างอื่นก็ยังมีปรากฏอยู่ ณ ที่นี้ได้แล้ว โฉนหนังสือจึงจะมาอยู่ด้วยไม่ได้ เมื่อพิจารณาต่อไป ก็เห็นหนังสือเรื่องเกี่ยวแกโลกทิพย์ที่ข้าพเจ้าได้เคยแต่งไว้ในโลกมนุษย์อยู่ด้วย ตอนนี่เองที่ข้าพเจ้ารู้สึกเสียใจเป็นอย่างยิ่ง ในการที่ได้เขียนสิ่งซึ่งผิดไปจากความจริง อย่างมากมายเช่นนั้น เพราะข้าพเจ้ารู้ว่า หนังสือเล่มนี้ของข้าพเจ้าก็ยังคงมีคนเชื่อถือและขายได้ต่อไปอีกนาน ข้าพเจ้าได้หันกลับไปยังเอ็ดวิน (คือชื่อของเพื่อนของข้าพเจ้า) ซึ่งเขาก็ได้บอกว่าเขารู้ในความคิดของข้าพเจ้าเหมือนกัน แต่ก็เป็นการยากอยู่ไม่น้อยที่จะแก้ไขเรื่องเช่นนี้ การที่จะกลับไปบอกแก่ชาวโลกถึงเรื่องนี้นั้น น่ากลัวว่าจะจะเป็นผลสำเร็จน้อยเต็มที เพราะดีไม่ดีชาวโลกมนุษย์จะพากันกล่าวหาว่า เป็นพวกผีปีศาจมาหลอกลวงเขาก็ได้ หรือไม่เช่นนั้น แม้บางคนจะมีความเชื่ออยู่บ้างว่าเป็นตัวข้าพเจ้าจริง เขาก็คงหาความต่อไปอีกว่า ข้าพเจ้าคงจะถูกปีศาจร้ายเข้าสิงเป็นแน่นอน จึงพูดออกมาเช่นนั้น ดังนั้นจะเห็นได้ว่าการบอกความจริงเกี่ยวกับโลกทิพย์ ให้ชาวโลกมนุษย์ผู้หลงมกมายอยู่ในความมืดมนนั้น เป็นการยากลำบากเพียงใด เมื่อครั้งอยู่ในโลกมนุษย์ เราอาจเป็นผู้มีชื่อเสียงหรือมีคนรักมากก็จริง แต่เมื่อเราละมาสู่โลกทิพย์นี้แล้ว ชาวโลกมนุษย์จะถือเป็นมั่นเป็นเหมาะว่า เราได้ตายจากเขาไปแล้ว

ทุกประการ นับแต่นั้นไป ความรักนับถือและความทรงจำที่มีอยู่ต่อเราจะค่อย ๆ เลือนหายไปทีละน้อย จนกระทั่งเหลืออยู่แต่ชื่อเท่านั้นเอง แม้ว่าบัดนี้เราชาวโลกทิพย์จะรู้สึกอย่างแน่ชัดว่าเรากำลังมีชีวิตอยู่อย่างแท้จริง ยิ่งเสียดายว่าเมื่อก่อนที่เราจะได้มาสู่โลกทิพย์นี้ก็ตาม แต่ชาวโลกมนุษย์จะถืออยู่ตลอดไปว่าเราเป็นผีตาย ซึ่งไม่มีรูปร่างอย่างจริงจัง นอกจากปรากฏผ่านไปมาเป็นเงา ๆ แอบแฝงอยู่ในที่มีดทิมทีบบางแห่งเท่านั้น

ด้วยเหตุนี้ เอ็ดวินจึงขอให้ข้าพเจ้าระงับความประสงค์เรื่องนี้ไว้ชั่วคราวก่อน เพราะในระหว่างนี้ยังมีเรื่องที่ข้าพเจ้าจะต้องพบเห็นและกระทำอีกหลายอย่าง ซึ่งเมื่อข้าพเจ้าคุ้นเคยต่อสภาวะความเป็นอยู่ของโลกทิพย์นี้มากขึ้นแล้ว ก็อาจจะค้นพบวิธีติดต่อกับชาวโลกมนุษย์ให้ได้ผลยิ่งขึ้นกว่านี้ก็ได้ ในปัจจุบันนี้ ข้าพเจ้าควรจะได้รับการพักผ่อนเสียชั่วคราวก่อนตามลำพัง เมื่อข้าพเจ้ารู้สึกสดชื่นสบายดีแล้ว ขอให้ส่งกระแสความคิดถึงเขา และเขาจะมาหาข้าพเจ้าในทันที

ต่อจากนั้น ข้าพเจ้าก็เอนตัวลงนอนบนฟูกและปล่อยจิตลงสู่สภาวะกึ่งหลับ ซึ่งในสภาวะเช่นนี้ ข้าพเจ้ายังคงสามารถรู้สึกถึงความเป็นไปของสิ่งที่อยู่โดยรอบได้อย่างดี แต่ขณะเดียวกันก็รู้สึกว่ามีการแสพล้งไหลลงมาสู่ตัวข้าพเจ้า ทำให้รู้สึกสดชื่นเยือกเย็น และตัวเบาขึ้นอย่างแปลกประหลาด ความอึดอัดซึ่งตกค้างมาเมื่อครั้งยังครองกายเนื้อรู้สึกเสมือนว่าได้ผ่านพ้นไปโดยสิ้นเชิง

ข้าพเจ้าจะอยู่ในสภาวะสดชื่นเช่นนี้ เป็นเวลานานสักเท่าใด ไม่สามารถจะทราบได้ แต่ในที่สุดข้าพเจ้าก็รู้สึกนอนหลับไปแล้วก็ตื่นขึ้นมาด้วยความสดชื่น กระปรี้กระเปร่าอย่างบอกไม่ถูก ขณะนี้เองข้าพเจ้าก็นึกถึงการนัดของเอ็ดวินขึ้นมาได้ จึงส่งความรู้สึกไปถึงเขาทันที ซึ่งในเวลาประมาณ ๒ หรือ ๓ นาที ข้าพเจ้าก็ได้รับความตื่นเต็นอย่างยิ่ง ที่เห็นเขาเดินเข้าประตูมาในทันใด ท่าทางตื่นเต็นของข้าพเจ้าคงจะน่าขำอยู่ไม่น้อย เพราะปรากฏว่าเขาหัวเราะออกมาอย่างเต็มที่ เอ็ดวินได้อธิบายให้ข้าพเจ้าฟังว่า เรื่องเช่นนี้เป็นของธรรมดาในโลกทิพย์ และในโลกทิพย์นี้เป็นโลกแห่งความคิดโดยตรง ไม่มีกายเนื้อเป็นเครื่องถ่วงให้หนัก และขัดข้องเหมือนอย่างโลกมนุษย์ ดังนั้นเมื่อเราคิดอย่างใดก็จะเกิดผลอย่างนั้นทันที เช่นสมมติว่า เราต้องการจะไปในที่แห่งใด เราจะไปถึงที่แห่งนั้นได้ในฉับพลันที่คิดจบนั่นเอง

เอ็ดวินคงจะได้สังเกตเห็นความเปลี่ยนแปลงอันเกิดขึ้นกับข้าพเจ้า หลังจากการพักผ่อนนี้แล้วเหมือนกัน เพราะเขาได้แสดงความยินดีด้วยอย่างจริงใจ อันที่จริงข้าพเจ้ารู้สึกว่าจะไม่สามารถจะบรรยายได้ว่า ความรู้สึกกระปรี้กระเปร่าในครั้งนี้ มีสภาวะและประมาณเพียงใด ในเมื่อเปรียบกับความรู้สึกของชาวโลกมนุษย์ในโลกมนุษย์เราจะถูกเตือนให้รู้สึกถึงความทุกข์ของร่างกายอยู่ตลอดเวลา ด้วยความร้อน หนาว หิวกระหายบ้าง ด้วยความไม่สบายอิริยาบถบ้าง ด้วยความเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าบ้าง ด้วยความ

ป่วยไข้บ้างนานาประการ แต่ในที่นี่ เราจะไม่มีวันได้ประสบความสำเร็จ ขัดข้องของร่างกาย ดังเช่นที่กล่าวมาแล้วนั้นเลย อย่างไรก็ตาม ความจริงข้อนี้ก็มิได้หมายความว่า เราจะเป็นเสมือนท่อนซุงที่ไม่มีความรู้สึกสัมผัสต่อโลกภายนอกเช่นนั้น แต่เป็นเพราะว่า ความรู้สึกทุกประการของเราเกิดจากจิตใจโดยเฉพาะจริง ๆ

บัดนี้ ข้าพเจ้าก็รู้สึกว่าจะถึงเวลาแล้วที่ควรจะไปสำรวจดูสถานที่ต่าง ๆ ในโลกใหม่แห่งนี้ และเราทั้งสองก็เดินไปด้วยกัน ท่านที่อยู่ในโลกมนุษย์ และเคยได้ไปท่องเที่ยวดูสถานที่ใหม่ ๆ แปลก ๆ มาแล้ว คงจะรู้สึกได้ดีว่าในโอกาสเช่นนี้ เราจะมีคามตื่นตันทักเพียงใด

เราได้เดินขึ้นไปบนเนินสูง เพื่อที่จะให้แลเห็นทัศนียภาพไปได้ในระยะไกล เบื้องหน้าเราเป็นแนวไม้เขียวสดเป็นพืดไกลออกไปจนสุดสายตา ส่วนอีกด้านหนึ่งเป็นตัวเมืองมีตึกรามระโหฐานอยู่มากมายด้วยกัน ในตอนนี้ ข้าพเจ้ารู้สึกตื่นตันทักยิ่งขึ้นที่จะได้เห็นตัวเมืองในโลกทิพย์ จนเฝ้าวันรู้สึกขบขันในความกระตือรือร้นของข้าพเจ้าซึ่งกล่าวว่าเหมือนกับเด็ก ๆ ฉะนั้น เขาได้กล่าวต่อไปว่า ผู้ที่เพิ่งมาสู่โลกทิพย์ใหม่ ๆ ก็มักจะเป็นเช่นนี้เหมือนกันทุกราย

ขณะนี้ ข้าพเจ้าเหลือบไปเห็นโบสถ์อยู่หลังหนึ่ง อยู่ไม่ไกลออกไปนัก จึงออกความเห็นว่ เราควรจะไปดูที่โบสถ์นั้นก่อน

แล้วเราก็บ่ายหน้าไปตามทางนั้นทันที ในระหว่างทางก่อนจะถึงโบสถ์ เอ็ดวินได้บอกว่า เขาอยากจะพาข้าพเจ้าไปเยี่ยมเพื่อนคนหนึ่งซึ่งอยู่ไม่ไกลนัก ต่อมาอีกสักครู่เราก็ได้พบชายคนหนึ่งนั่งอยู่ที่ชายสวนผลไม้ขนาดใหญ่ หลังจากได้ทักทายปราศรัยกันแล้ว เอ็ดวินได้กล่าวว่า เนื่องจากข้าพเจ้าเป็นผู้มาถึงโลกทิพย์ใหม่ ๆ เขาจึงอยากจะพาข้าพเจ้าชมสภาพความเป็นไปของโลกนี้ ชายผู้นี้ข้าพเจ้าสังเกตเห็นว่า ท่าทางเป็นคนมีอายุอยู่ในวัยกลางคน แต่ข้าพเจ้าก็ได้ทราบความจริงจากเอ็ดวินว่าการตายอายุของผู้ที่อยู่ในโลกทิพย์นี้นั้นเป็นการลำบากมาก เพราะเป็นกฎความจริงว่า ในที่นี้เมื่อเรามีภูมิธรรมแห่งจิตสูงขึ้น รั้วรอยแห่งความมีอายุดังเช่นที่ปรากฏในโลกมนุษย์นั้น ก็จะค่อย ๆ หายไปทุกที กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ ยิ่งเรายัง อยู่นาน ๆ และมีภูมิธรรมสูงขึ้นเราก็จะหนุ่มขึ้นทุกที

ชายผู้นี้ ได้นำเราเข้าไปในสวนผลไม้ของเขาและได้เด็ดผลไม้มาให้ข้าพเจ้าผลหนึ่ง ซึ่งมีรูปร่างคล้าย ๆ กับลูกพลัม แล้วทั้ง ๒ ท่านก็พากันมองดูข้าพเจ้ารับประทานผลไม้กันอย่างขบขัน เมื่อข้าพเจ้าบีบผลไม้ ออก น้ำผลไม้ภายในก็ไหลออกมา ในตอนนี้ข้าพเจ้าคงจะได้แสดงท่าเกรงว่าน้ำผลไม้จะเป็นเนื้อสีฟ้า เหมือนดังผลไม้ในโลกมนุษย์เป็นแน่ แต่ข้าพเจ้ากลับต้องได้รับความประหลาดใจเป็นอย่างยิ่ง ที่ทั้ง ๆ ได้เห็นน้ำผลไม้ไหลออกไปอยู่กับตา ก็ไม่ปรากฏร่องรอยว่าได้หยดลงบนเนื้อผ้าของข้าพเจ้าหรือ

ลง ณ ที่ใด ๆ เลย ทั้ง ๒ ท่านต่างพากันหัวเราะอย่างขบขันที่เห็นข้าพเจ้า แสดงอาการงงวยเข่นนั้น เอ็ดวินได้อธิบายให้ข้าพเจ้าฟังว่าโลกนี้เป็นโลกที่ไม่มีของเสีย สิ่งใดที่เราไม่ต้องการ สิ่งนั้นก็จะต้องกลับไปอยู่ตามสภาวะเดิมของมัน ดังนั้น น้ำผลไม้ที่ข้าพเจ้าคิดว่าได้หยดลงบนเสื้อผ้าหรือบนพื้นดินนั้น บัดนี้ได้กลับไปอยู่ที่ต้นไม้อันเดิมของมันแล้ว

ชายผู้เป็นเจ้าของสวนได้บอกข้าพเจ้าว่า ผลไม้นี้จะมียูตลอดกาล เมื่อข้าพเจ้าถามว่า ต้นผลไม้เหล่านี้เกิดขึ้นได้อย่างไร เขาก็ตอบว่า ปัญหาเช่นนี้รวมทั้งปัญหาอีกหลาย ๆ อย่างเป็นเรื่องที่เราต้องรู้ไว้เช่นนั้นไปพลาง ๆ ก่อน จนกว่าจะถึงเวลาที่จิตของเราจะบรรลุภูมิธรรมสูงขึ้น และได้เลื่อนไปอยู่ในภพที่สูงกว่านี้ จึงจะสามารถเข้าใจถึงสภาวะเหล่านี้ได้ สำหรับปริมาณของผลไม้ นั้น ชายผู้นี้แจ้งว่าจะมีจำนวนคงที่อยู่เสมอ เพราะเมื่อเราผลิตมาผลหนึ่งก็จะมีอีกผลหนึ่งเกิดขึ้นใหม่แทนที่ อนึ่ง ผลไม้เหล่านี้ไม่มีวันที่จะสุกงอมเกินไปได้เลย โดยที่จะคงอยู่ในสภาพที่กำลังกินได้พอดีเช่นนั้นตลอดไป สำหรับรสของผลไม้ นั้น ก็เป็นอันว่าข้าพเจ้าคงไม่สามารถบรรยายได้อีกเช่นเดียวกันว่าอร่อย น่ารับประทานเพียงใด เพราะเมื่อนึกดูก็ยังมองไม่เห็นว่าจะมีรสของผลไม้ชนิดใดในโลกมนุษย์มาเปรียบเทียบได้

หลังจากที่ได้บอกลาเจ้าของสวนผลไม้แล้ว เราก็ได้เดินต่อไปอีกสักครู่หนึ่ง ก็มาถึงห้วงน้ำใหญ่แห่งหนึ่งมีขนาดเท่ากับทะเลสาบ

อย่างย่อ ๆ เราได้เห็นผู้คนมากหน้าหลายตาจับกลุ่มกันอยู่ที่ชายน้ำ บ้างก็กำลังอาบน้ำอยู่รอบ ๆ ทะเลสาปมีต้นไม้ขึ้นอยู่ทั่วไป เอ็ดวิน ได้หันไปสนทนากับสุภาพสตรีผู้หนึ่ง ซึ่งเมื่อพิจารณาจากท่าทางที่คนทั้งสองสนทนากันแล้ว ข้าพเจ้าก็นึกเดาเอาว่าทั้งสองคงจะารู้จักกันมาก่อนแล้วเป็นเวลานาน แต่แล้วก็ได้ทราบภายหลังอีกว่า เอ็ดวินเองก็ไม่เคยได้รู้จักสุภาพสตรีผู้นั้นมาก่อนเหมือนกัน ในโลกทิพย์นี้ไม่จำเป็นต้องมีการแนะนำตัวให้รู้จักกันเสียก่อน ดังเช่นโลกมนุษย์ ทั้งนี้เพราะเมื่อเราอยู่ไปจนจิตใจคุ้นเคยกับสภาวะของโลกนี้แล้ว เราก็จะรู้ได้ทันทีว่าไม่มีการรบกวนซึ่งกันและกันเกิดขึ้นได้เลย เราสามารถจะอ่านจิตใจของผู้หนึ่งผู้ใดได้ทันทีว่าเขาต้องการอยู่แต่ลำพังผู้เดียวหรือกำลังต้องการ ผู้สนทนาด้วย

สุภาพสตรีผู้นี้ เป็นผู้ที่เพิ่งมาสู่โลกทิพย์นี้เช่นเดียวกับข้าพเจ้าเหมือนกัน เธอได้บอกกับเราว่า เมื่อครั้งอยู่ในโลกมนุษย์ เธอเป็นผู้ที่มีเพื่อนฝูงน้อยมาก แต่เธอก็ไม่เคยนิ่งดูดายในเมื่อเห็นความทุกข์ยากของผู้อื่นที่พอจะช่วยเหลือได้ นอกจากนั้นโดยปกติเธอก็ไม่ค่อยได้ไปโบสถ์บ่อยครั้งนัก ซึ่งในเรื่องนี้ เอ็ดวินได้บอกข้าพเจ้าว่า ไม่ได้เป็นของสำคัญเกี่ยวกับจิตใจเสมอไป เพราะในบางครั้งเราจะนำการที่บุคคลนั้น ๆ ไปวัดบ่อย ๆ หรือไม่ มาเป็นเครื่องตัดสินน้ำใจนั้น อาจผิดพลาดไปได้มาก ๆ เหมือนกัน การที่เธอมีจิตเมตตากรุณาประจำสันดาน ไม่ดูดายในความทุกข์ยากของเพื่อนมนุษย์ด้วยกันต่างหาก ที่เป็นเครื่องนำเธอให้มาสู่สถานที่

นี้ได้ เพราะการไปวัดนั้น บ่อยครั้งก็ไม่มีมีความสำคัญเกี่ยวกับดวงจิตแต่อย่างใด โดยที่เป็นเรื่องแสดงให้ผู้อื่นเห็นเป็นเครื่องหมายภายนอกเท่านั้น หากบุคคลไม่มีพื้นความเมตตากรุณา หรือไม่ได้พยายามฟอกใจตนเองบ้างแล้ว การทำบุญให้ผู้อื่นเห็น หรือการไปวัดก็เกือบจะหาประโยชน์มิได้เลย

ในขณะที่ เอ็ดวินได้เอ่ยชวนให้เราไปอาบน้ำด้วยกันซึ่งเมื่อข้าพเจ้าได้ยินเช่นนั้น ก็รู้สึกกระอักกระอ่วนเป็นอย่างยิ่ง เพราะคิดไม่ถึงว่าเราจะหาเสื้อผ้ามาเปลี่ยนและอาบน้ำกับสุภาพสตรีเช่นนี้ได้อย่างไร แต่เอ็ดวินได้อธิบายให้เราฟังว่าการอาบน้ำในโลกนี้ไม่ต้องมีพิธีรีตองหรือเครื่องประกอบอย่างใด ๆ ทั้งสิ้น ตราบใดที่มีน้ำพอให้อาบก็เป็นอันว่าอาบกันได้ทันที เราจะว่ายน้ำเป็นหรือไม่นั้นไม่เป็นการสำคัญ เมื่อข้าพเจ้ารื้อรอยู๋ เอ็ดวินก็ทำตัวอย่างให้ดู โดยเดินลงไปในน้ำอย่างหน้าตาเฉย จนกระทั่งจมหายลงไปหมดทั้งตัว ตกลงเราสองคน ก็ข้าพเจ้ากับสุภาพสตรีผู้นี้ก็ลงเดินตามลงไปบ้าง

ความประหลาดใจของข้าพเจ้าในครั้งนี่ ก็คงมีไม่น้อยเช่นเคย เพราะเท่าที่คิดไว้ด้วยอำนาจความเคยชินในโลกมนุษย์ว่า จะต้องเป็นเช่นนั้นและเช่นนี้ ก็ต้องได้รับความผิดหวังหมดทุกประการ แทนที่จะทำให้ร่างกายและเสื้อผ้าของเราเปียก เรากลับรู้สึกเสมือนหนึ่งว่า มีผ้าคลุมผืนใหญ่ห่มคลุมเราอยู่โดยรอบ ในขณะที่เดียวกัน

ก็รู้สึกว่ามีกระแสพลังคล้าย ๆ กับแรงแม่เหล็กแผ่เข้ามาโดยรอบร่างกายของเรา ทำให้รู้สึกสดชื่นยิ่งกว่าเดิม ความแตกต่างอีกประการหนึ่งก็คือ ความอบอุ่นและการลอยตัว เราสามารถจะยืนบนน้ำหรือลอยไปบนน้ำ หรือไม่ก็จมลงไปอยู่ใต้ผิวน้ำได้ โดยไม่มีความอึดอัดหรืออันตรายแต่อย่างหนึ่งอย่างใด เมื่อข้าพเจ้าขึ้นจากน้ำก็ปรากฏว่า น้ำได้ไหลออกไปจากร่างกายของเราหมดสิ้น แม้เสื้อผ้าของเราที่แห้งสนิทหารอยเปียกหรือ ชื้นมิได้เลย คุณสมบัติของน้ำในที่นี้เหมือนกับคุณสมบัติของอากาศในโลกมนุษย์นั่นเอง กล่าวคือสามารถแทรกซึมเข้าไปสู่ที่ใด และออกมาจากที่ใด ๆ ก็ได้ โดยไม่มีร่องรอยเหลืออยู่ให้มองเห็นได้เลย นอกจากนั้น ในที่นี้ไม่ต้องกลัวว่าจะมีการพลัดตกน้ำไปได้โดยอุบัติเหตุเหมือนดังเช่นในโลกมนุษย์ ทั้งนี้เพราะการเคลื่อนไหวทุกประการของกายทิพย์อยู่ในอำนาจของจิตใจโดยตรงและโดยสมบูรณ์ ดังนั้น トラバใดที่เรายังไม่ปรารถนาจะลงไปใต้น้ำ ก็จะไม่มีการตกน้ำลงไปได้เป็นเด็ดขาด

เราเดินมาด้วยกันได้สักพักหนึ่ง ก็มาถึงโบสถ์ที่ได้ตั้งใจว่าจะมาดูเมื่อก่อนแล้ว โบสถ์นี้รูปร่างเป็นโบสถ์คาทอลิกขนาดกลาง ตั้งอยู่ในสถานที่ที่ร่มรื่นอย่างยิ่ง ที่น่าสังเกตก็คือ ไม่มีรั้วหรือกำแพงบอกให้ทราบว่าอาณาบริเวณของโบสถ์นี้ควรจะอยู่แค่ไหน มองดูโดยทั่วไปจะรู้สึกว่าเป็นโบสถ์ที่เพิ่งสร้างใหม่ แต่ก็เป็นเรื่องที่ทายไม่ได้เช่นเดียวกับอายุคนที่นี่เหมือนกัน เพราะในโลก ซึ่ง

ไม่มีการเนาเปื้อยหรือของเสี้ยเช่นนี้ ย่อมไม่มีสิ่งรบกวน เช่น เขม่าควันหรือฝุ่นละอองที่จะทำให้แลดูเก่าไปได้ สิ่งประจำโบสถ์หรือวัดที่ขาดไปอีกอย่างหนึ่งก็คือ ป่าช้าที่ฝั่งศพ ซึ่งในที่นี้คงไม่จำเป็นจะต้องกล่าวก็ได้ว่า สถานที่เช่นนั้นหาประโยชน์มิได้โดยสิ้นเชิง

ข้าง ๆ ประตูลใหญ่มีกระดานป้ายแผ่นหนึ่งแขวนไว้ทำนองเดียวกับโบสถ์ทั่ว ๆ ไปในโลกมนุษย์ ที่กระดานป้าย ก็มีประกาศติดไว้ โดยบอกแต่เพียงว่าจะมีเทศน์เรื่องอะไรเท่านั้น ไม่ปรากฏมีบอกไว้เลยว่าเทศน์เรื่องนั้น ๆ จะมีขึ้นเมื่อใดหรือเวลาใด ด้วยความประหลาดใจ ข้าพเจ้าได้หันไปถามเฝ้าวินถึงเรื่องนี้ ก็ได้รับคำตอบว่า เรื่องวันและเวลานั้นนับกันไม่ได้ในที่นี้ เพราะไม่มีกลางวันและกลางคืนสลับกันไป ที่จะให้กำหนดได้เหมือนอย่างในโลกมนุษย์ เมื่อเป็นเช่นนี้ แสดงว่าในที่นี้มีแต่กลางวันอยู่ตลอดเวลา ผู้ที่อยู่ในที่นี้จะไม่รู้สึกละเลย ว่า เวลาได้ล่วงไปเท่าใด ร่างกายของเราไม่มีการแก่ทรุดโทรม จิตใจก็ไม่มีการมึนงงหรือเฉื่อยชาแต่อย่างใด เพราะฉะนั้น ถ้าพระสงฆ์ต้องการจะเรียกคนมาฟังเทศน์เมื่อใด ก็ส่งกระแสจิตไปเรียกสัตว์บุรุษของท่านได้ทันที ไม่ต้องมีการสั่งกระดิ่งหรือตีระฆัง เพราะกระแสจิตที่ส่งไปนั้นสามารถจะถึงตัวผู้ที่ต้องการจะมาฟังเทศน์ได้โดยฉับพลัน ต่อจากนั้นผู้ใดที่ปรารถนาจะฟังเทศน์ เมื่อได้รับกระแสจิตของท่านแล้ว ก็ตรงมาได้ทันที

.....

เราพากันเข้าไปในโบสถ์ และรู้สึกว่ภายในประดับประดา
เอาไว้สวยงามมาก ตามกระจกหน้าต่างมีภาพชีวประวัตินักบุญ
เป็นภาพระบายสี ซึ่งเมื่อมองจากภายในโดยกระทบกับแสงสว่าง
ภายนอกแล้ว ก็ทำให้น่าชมขึ้นอีกเป็นอันมาก เรานั่งพักกันอยู่ครู่
หนึ่งท่ามกลางความสงบเงียบ เมื่อได้ตรวจดูจนเป็นที่พอใจแล้ว
จึงพากันกลับออก มาข้างนอก

บทที่ ๓

สถานที่พักผ่อนของวิญญาณ

เมื่อออกมาจากโบสถ์ เราเดินมาด้วยกันสักครู่หนึ่ง รุช ซึ่งเป็นชื่อของสุภาพสตรีผู้นี้ก็เลี้ยวไปเห็นตึกใหญ่ระโหฐานหลังหนึ่ง ตั้งตระหง่านอยู่ภายในบริเวณ ซึ่งมีพุ่มไม้ขึ้นเรียงรายอยู่โดยรอบ เอ็ดวินได้กล่าวว่า สถานที่นี้คือที่พักผ่อน หรือพักผ่อนสำหรับดวงวิญญาณของผู้ที่มาสู่โลกทิพย์นี้ โดยประสมมรดกกรรมอันรุนแรง หรือโดยได้รับการป่วยไข้มาเป็นเวลานาน ซึ่งเป็นผลทำให้จิตใจได้รับความกระทบกระเทือนอย่างหนัก ข้าพเจ้ากับรุชจึงถามว่า เราจะได้รับอนุญาตให้เข้าไปดูภายในได้บ้างหรือไม่ ก็ได้รับคำตอบจากเอ็ดวินว่า เนื่องจากเขาเป็นผู้ที่ได้ทำงานเกี่ยวข้องอยู่กับกิจการแผนกนี้ด้วยผู้หนึ่งเหมือนกัน ดังนั้นจึงรับรองได้ว่าจะไม่มีการใคร่รังเกียจ ในการที่เราจะเข้าไปดูข้างในเลย เมื่อเราเข้าไปใกล้ก็เห็นว่าตึกหลังนี้มี ๓ ชั้น และเปิดโถงออกทุกด้าน กล่าวคือไม่มีหน้าต่างดังเช่นตึกทั้งหลายในโลกมนุษย์เลย รูปร่างลักษณะ

ภายนอกของตึกดูปรากฏเป็นสีขาวสะอาด แต่เบื้องบนของตึกนี้ เราได้เห็นลำแสงสีน้ำเงินพวยพุ่งลงมาจากเบื้องบน และโอบล้อม ตึกนี้ไว้โดยรอบ ซึ่งทำให้เกิดการกลมกลืนระหว่างสีทั้ง ๒ เป็น สีที่เย็นตาน่าดูอย่างยิ่งลำแสงที่กล่าวนี้เป็นลำแสงที่ชุบชีวิต และ บรรเทาความทุกข์ทรมานของดวงวิญญาณทั้งหลายในตึกนี้ซึ่งยังไม่ตื่นจากภวังค์ เมื่อวิญญาณทั้งหลาย เหล่านี้ ได้รับการรักษาและ ชุบชีวิตจนเพียงพอแก่ความต้องการแล้ว ก็จะตื่นขึ้นและได้รับการ แนะนำให้รู้จักกับสภาพของโลกใหม่อย่างน่าตื่นใจ

ก่อนที่จะเข้าไปถึงตัวตึก ข้าพเจ้าได้สังเกตเห็นบุคคล กลุ่มหนึ่ง นั่งบ้าง ยืนบ้าง และเดินไปมาบ้างอยู่ที่สนามหญ้า โดยรอบตึกนี้ บุคคลเหล่านี้ก็คือเพื่อนหรือญาติของวิญญาณ ซึ่ง ผ่านเข้ามาสู่โลกนี้ และกำลังได้รับการรักษาอยู่ในตึกนี้นั่นเอง อันที่จริงบุคคลเหล่านี้สามารถจะมาสู่ที่นี่ได้ ในทันทีที่นายแพทย์ หรือผู้พยาบาลต้องการจะแจ้งให้ทราบว่า เพื่อนหรือญาติของ คนนั้น ๆ ได้ตื่นแล้ว และกำลังรอคอยใครจะพบอยู่ ทั้งนี้ด้วยเหตุ ดังที่ข้าพเจ้าได้กล่าวมาแล้ว คือ ณ ที่นี่ เราสามารถส่งกระแสนิจิต ไปเรียกกันได้ถึงตัวทันที และผู้ถูกเรียกก็สามารถจะมาได้ในทันที เหมือนกัน แต่เนื่องจากความเคยชินในโลคนมนุษย์นั่นเอง บุคคล เหล่านี้ จึงยินดีมารอคอยอยู่ใกล้ ๆ ด้วยความเป็นห่วงกระหาย ที่จะได้พบหน้าผู้ที่จากกันมา ทุก ๆ คนมีสีหน้าผ่องใสโดยที่รู้ว่า จะได้พบผู้ที่ตนรักและคุ้นเคยในเวลาไม่ช้า เราได้รับการยินดีต้อนรับ

และทักทายปราศรัยเป็นอันดี และเมื่อเอ็ดวินได้แจ้งความประสงค์ของเราให้ฟัง ต่างก็พากันยินดีด้วย

ข้าพเจ้าได้สังเกตเห็นอีกอย่างหนึ่งว่า บุคคลเหล่านี้ส่วนมากมิได้สวมเสื้อผ้าชนิดที่เราคุ้นเคยกันอยู่ในโลกมนุษย์ ซึ่งข้าพเจ้าก็เคยสันนิษฐานเอาเองว่า คงจะได้มาอยู่ในโลกนี้เป็นเวลานานแล้ว ทั้งสิ้นในเรื่องนี้เอ็ดวินได้บอกแก่ข้าพเจ้าว่า ไม่เป็นความจริง เช่นนั้นเสมอไป ทุก ๆ คนมีสิทธิที่จะสวมเสื้อผ้าชุดที่เป็นทิพย์ได้ด้วยกันทั้งสิ้น ในเมื่อได้ละโลกมนุษย์เข้ามาสู่โลกนี้แล้ว แม้เราเองก็เช่นเดียวกันลักษณะของเสื้อผ้าของชาวโลกทิพย์นี้เป็นอย่างไร ข้าพเจ้ารู้สึกว่าเป็นการลำบากอย่างยิ่งที่จะอธิบายให้ท่านเห็นภาพได้ให้ใกล้เคียงกับความจริง เพราะวัตถุที่สร้างขึ้นเป็นเนื้อฝ้านั้นก็เป็นของที่หาไม่ได้ในโลกมนุษย์ นอกจากนั้นยังมีแสงเป็นประกายวาวออกมาจากเนื้อผ้า ซึ่งแลดูคล้าย ๆ กับจะมีสีน้ำเงินและชมพูเหลืองกลมกลืนกันโดยตลอดผืน ซึ่งยาวปกคลุมร่างกายและสับัดพริ้วเป็นแสงเรืองรองน่าดูยิ่ง

เนื่องจากเราทั้งสามยังคุ้นเคยด้วยชุดในโลกมนุษย์อยู่ตามเดิม เอ็ดวินจึงออกความเห็น ว่า เราควรจะได้เปลี่ยนเสื้อผ้าของเราให้สมกับกาลเทศะเสียที เราทั้งสองคนคือข้าพเจ้ากับบรูซก็เห็นด้วยในข้อนี้ ทั้ง ๆ ที่ยังรู้สึกงงวยงอยู่ว่าเราจะหาเสื้อผ้าชุดใหม่มาเปลี่ยนได้จากที่ใด

ในตอนนี้ ข้าพเจ้าเชื่อว่าคงจะมีท่านผู้อ่านเป็นอันมาก ที่คิดว่า การเปลี่ยนเสื้อผ้าของพวกเรานี้ จะต้องมียุติธรรมมากมาย โดยที่จะต้องมียุติธรรมนำเครื่องทรงทิพย์มาให้ และมีการชุมนุมกันอย่างใหญ่โต ซึ่งข้าพเจ้าใคร่ขอรีบบอกให้ทราบไว้เสียก่อนว่า เรื่องเช่นนี้ **ไม่มีความจริงเลยแม้แต่น้อย**

สิ่งที่เกิดขึ้นนั้นเป็นเรื่องง่าย ๆ ไม่ต้องมียุติธรรมอย่างใดเลย ในทันใดที่ข้าพเจ้าตั้งจิตตามคำแนะนำของเอ็ดวินโดยอธิษฐาน สละเสื้อผ้าชุดโลกมนุษย์ออกไป ฉับพลันก็ปรากฏว่า เสื้อผ้าชุดนั้นจางหายไปหรือจะเรียกว่าละลายหายไปก็ได้ และขณะต่อมาก็ปรากฏว่ามีเสื้อผ้าชุดโลกทิพย์ห่อหุ้มร่างกายของข้าพเจ้าอยู่โดยรอบ ซึ่งเป็นเสื้อผ้าชนิดเดียวกันกับที่ข้าพเจ้าได้เห็นผู้อื่นสวมใส่กันอยู่ทุกประการ รูธก็มีความตื่นเต้นระคนกับความยินดีไม่น้อยไปกว่าข้าพเจ้า ส่วนเอ็ดวินก็ได้เปลี่ยนเสื้อผ้าของเขาแล้วเช่นเดียวกัน แต่ข้าพเจ้าสังเกตว่า ชุดของเขาดูเหมือนจะส่งแสงเป็นประกายแวววาวงามกว่าของข้าพเจ้า เอ็ดวินคงจะเคยกับปรากฏการณ์เช่นนี้มาก่อนแล้ว จึงไม่ปรากฏว่า เขาได้แสดงอาการกิริยาพิศมัยประการใด

ที่ห้องโถงชั้นนอก เราได้เห็นมีทางเดินเข้าไปสู่ห้องภายใน มีขนาดต่าง ๆ กัน ในห้องมีเตียงนอนลักษณะน่านอนเป็นอย่างยิ่ง ตั้งเรียงรายอยู่โดยทั่วไปที่บนเตียงแต่ละเตียงมีร่างบุคคลนอนนิ่งอยู่ จากการสังเกตจะรู้สึกได้ว่า ร่างบนเตียงเหล่านั้นกำลังนอนหลับอย่าง

สนธิ โดยมีบุคคลจำนวนหนึ่งทั้งหญิงและชาย ซึ่งคงจะเป็นแพทย์ และพยาบาลคอยเฝ้าดูร่างบนเตียงเหล่านั้นนี้อยู่อย่างเอาใจใส่

พอเข้าไปสู่ห้องโถง ข้าพเจ้าก็รู้สึกที่เราได้ตกอยู่ภายใต้ อิทธิพลของลำแสงสีน้ำเงินทันที ซึ่งทำให้เรารู้สึกเป็นสุขและ สดชื่นยิ่งขึ้น รู้สึกว่าทุกคนในสถานที่นี้ทำงานกันอย่างจริงจัง มองดูไม่รู้สึกว่าผู้ใดเป็นหัวหน้าหรือผู้ใดเป็นลูกน้อง และในขณะที่ เดียวกัน เราก็เกิดความรู้สึกเป็นกันเองกับทุก ๆ คน เป็นความ จริงอย่างหนึ่งว่า ชาวโลกทิพย์ทั้งปวงทำงานกันด้วยความเต็มใจ และมีความรู้สึกเป็นสุขในงานนั้นจริง ๆ ในที่นี้ไม่มีการบังคับ ให้ทำงานหรือทำงานอย่างขอไปที ทุกคนก้มหน้าก้มตาทำงาน และรู้สึกเป็นสุขยิ่งขึ้นเมื่อเห็นงานของตนได้ผล เมื่อใดวิญญาณที่ ตกวงค์อยู่ ค่อย ๆ พื้นได้สติขึ้นมาทีละน้อย บรรดาผู้ที่เฝ้า พยาบาลอยู่จะรู้สึกปีติยินดีไม่น้อยไปกว่าผู้ที่คอยฟังข่าวอยู่ข้างล่าง เหมือนกัน

เราได้รับคำบอกเล่าว่า วิญญาณที่ถูกส่งมาพักผ่อนอยู่ ณ ที่นี้ ได้ประสบความสำเร็จป่วยไข้ทางร่างกายมาเป็นเวลานาน ดังนั้น เมื่อ ทิพย์กายขาดจากสรีรกายแล้ว จะถูกนำมา ณ ที่นี้ ในสภาพที่ กลับสนธิ ในบางรายเมื่อกายเนื้อแตกทำลายแล้ว กายทิพย์ก็จะ หยั่งลงสู่ความหลับทันทีโดยไม่มีขาดตอนตามปกติการป่วยไข้ เป็นเวลานาน ๆ มักจะมีผลทำให้จิตใจอ่อนลง ซึ่งจะทำให้

ทิพยกายอ่อนกำลังลงด้วยเหมือนกัน จริงอยู่ การอ่อนกำลังของทิพยกายนี้ไม่มีผลร้ายแรงเหมือนกับผลซึ่งบังเกิดกับกายเนื้อก็จริง แต่ทิพยกายนั้นก็จำเป็นต้องได้รับการพักผ่อนบ้างชั่วระยะเวลาหนึ่ง กว่าที่ฟื้นและกลับมีกำลังขึ้นตามควร ทิพยกายที่ยังตกวงวัฏค์ เมื่อถูกพามาถึงสถานที่นี้แล้วจะได้รับการพยาบาลเป็นอย่างดี และเป็นพิเศษเสมอ ซึ่งแต่ละรายก็คงจะต้องใช้เวลาพักผ่อนเร็วบ้าง ช้าบ้าง แตกต่างกันไปตามแต่กรณี ในระหว่างระยะเวลาพักผ่อนนี้ ดวงจิตจะตกอยู่ในสภาพที่หลับสนิท และได้รับการพักผ่อนอย่างเต็มที่จริง ๆ ไม่มีการฝันหรือการเพ้ออย่างหนึ่งอย่างใดทั้งสิ้น

ภาพของวิญญูณ ที่ตกวงวัฏค์อยู่ ณ เบื้องหน้าของข้าพเจ้า กับทั้งความเป็นไปของโลกทิพย์ที่เห็นอยู่แก่ตาของเรา ณ บัดนี้ ทำให้ข้าพเจ้าอดนึกถึงความเชื่อเหลวไหลที่พวกเรา เชื่อถือเป็นจริงเป็นจังกันเสียมิได้ นี่นะหรือคือสภาพแห่งการพักผ่อนหรือความหลับชั่วอนันตกาลที่เราได้เคยเชื่อถือตาม ๆ กันมาว่า วิญญูณจะต้องนอนหลับรอคอยการตัดสินอยู่จนกระทั่งถึงวันสิ้นโลก ซึ่งพระผู้เป็นเจ้าจะมาทำการพิพากษาโทษมนุษย์ ชาวโลกมนุษย์ส่วนมากต่างกลัววันพิพากษาโทษนี้อย่างฝังจิตฝังใจ แต่สภาพความเป็นไปของสิ่งที่ปรากฏอยู่ต่อหน้าเรา ณ บัดนี้ได้แสดงว่าความเชื่อถือเหล่านั้นเป็นเรื่อง เหลวไหลหาความจริงมิได้เลย

ข้าพเจ้าได้รับคำบอกเล่าว่า พวกเราทั้ง ๓ คนไม่มีใครถูกนำมายังสถานที่พักผ่อนแห่งนี้ หรือแห่งไหน ๆ เลย ทั้งนี้ เพราะ

การเจ็บป่วยของพวกเราไม่ได้เรื้อรังอยู่นาน และการที่ทศพกายขาดจากสรีรกายก็เป็นไปอย่างสงบไม่กระวนกระวาย ซึ่งเป็นเครื่องแสดงว่า พวกเรามีสติดีอยู่ด้วยกันทุกคนในขณะที่จะถึงแก่ความตาย

ร่างที่นอนอยู่บนเตียงเหล่านี้ คือกายทิพย์ของผู้ที่ได้ละกายเนื้อผ่านเข้ามาสู่โลกนี้ ตลอดระยะเวลาแห่งการพักผ่อน จะมีแพทย์พยาบาลคอยให้การรักษาและประคับประคองอยู่ด้วยความเอาใจใส่เป็นอย่างดี ไม่ช้าก็เร็ว วิญญาณหรือกายทิพย์เหล่านี้ จะมีอาการค่อย ๆ ฟั่นคั่นสติขึ้นมาทีละน้อย ๆ ในขณะนี้ผู้มีหน้าที่รับผิดชอบต่าง ๆ จะถูกเรียกตัวมาเพื่อให้ความช่วยเหลือเป็นพิเศษ ในระยะที่เป็นหัวเลี้ยวหัวต่อโดยเฉพาะ บางรายเมื่อเริ่มปรากฏอาการรู้สึกตัวขึ้น ก็ค่อย ๆ รู้สึกตัวมากขึ้นทุกขณะจนกระทั่งตื่นขึ้นเต็มที่ แต่ในบางรายเมื่อมีอาการรู้สึกตัวขึ้นบ้างเล็กน้อย ก็กลับหมดสติต่อไปใหม่ ซึ่งผู้พยาบาลก็ต้องคอยเฝ้าให้การพยาบาลกันต่อไป สำหรับผู้ที่ตื่นขึ้นเต็มที่แล้วผู้ที่เฝ้าดูแลอยู่ก็จะพากันรู้สึกปีติยินดีที่เห็นงานของตนเป็นผลสำเร็จไปขั้นหนึ่ง แต่ก็ยังมีงานหนักที่จะต้องกระทำต่อไปอีกเหมือนกัน งานนี้คือการบอกให้กายทิพย์ที่ตื่นขึ้นมาขึ้นทราบบว่า “เขาได้ตายจากโลกมนุษย์แล้ว และบัดนี้กำลังมีชีวิตอยู่หลังจากการตายนั้น” งานนี้เป็นงานหนัก ก็เพราะว่าผู้ตายส่วนมากมักไม่ใคร่ยอมเชื่อว่า จะเป็นเช่นนั้นจริง ๆ การอธิบายให้ทราบจึงต้องค่อยทำค่อยไปอย่าง

สุขภาพและมีเหตุผล โดยปกติผู้ตายเหล่านี้ เมื่อฟื้นขึ้นมาก็ยังจำได้ว่าตนได้รับความเจ็บป่วย และความทุกข์ทรมานมาแล้ว อย่างในสมัยเมื่อยังครองกายเนื้ออยู่ แต่พอได้อธิบายให้เห็นจริง ก็เกิดความตื่นเต้น และความกระหายอยากจะกลับไปหาญาติพี่น้องและมิตรสหายที่อยู่ในโลกมนุษย์ เพื่อถามข่าวคราวความทุกข์สุขบ้าง และเพื่อเล่าความจริงว่า ตนยังมีชีวิตอยู่ ทั้ง ๆ ที่ได้ตายมาแล้วบ้าง แต่ผู้ตายเหล่านี้ก็จะได้รับคำบอกเล่าว่า เขาไม่สามารถจะทำเช่นนั้นได้ เพราะโลกทั้งสองมีสภาวะต่างกัน ส่วนความเป็นไปในโลกมนุษย์เกี่ยวกับญาติพี่น้องและมิตรสหายนั้น ก็จะมีผู้ที่ได้รับมอบหมายในทางนี้คอยเป็นธุระดูแลให้ โดยนัยนี้จะเห็นได้ว่า ผู้ตายเหล่านี้จะไม่ค่อยมีความสบายใจนัก โดยที่ยังมีจิตใจเป็นห่วงทางเบื้องหลังอยู่เสมอ ซึ่งผิดกับผู้ที่ได้เตรียมตัวเตรียมใจไว้คอยรับเหตุการณ์ที่จะบังเกิดขึ้นแก่ตนมาก่อนแล้ว ผู้ที่ตายด้วยความมิสติเท่าทันความเปลี่ยนแปลงในเรื่องนี้ จึงไม่ค่อยมีความเดือดร้อนใจในเรื่องเช่นนี้ เหมือนกับผู้ที่มีได้เตรียมตัวเตรียมใจไว้เลย อันที่จริงถ้าชาวโลกมนุษย์มีความเข้าใจเรื่องโลกทิพย์ดียิ่งขึ้นกว่าในปัจจุบัน เรื่องเช่นนี้ก็คงจะไม่มีปรากฏอย่างนั้น เพราะผู้ตายคงจะไม่ต้องได้รับความทรมาน ตื่นเต้นหรือความผิดหวังอย่างมากมายดังเช่นในปัจจุบันนี้เลย

ชาวโลกมนุษย์คิดว่า ตนเองเป็นผู้ที่เจริญก้าวหน้า เป็นผู้ที่มีอารยธรรมอันสูง ซึ่งเป็นเรื่องหลงผิดที่น่าเสียใจเป็นอย่างยิ่ง ทั้งนี้

เพราะชาวโลกมนุษย์พากันถือว่า โลกมนุษย์เท่านั้นมีความเป็นอยู่
 อย่างเป็นแก่นสารแท้จริง และมีความสำคัญเหนือโลกอื่นใด ส่วน
 โลกแห่งวิญญาณนั้นหากจะมีอยู่จริง ชาวโลกมนุษย์ก็คิดเสียด่า
 คงมีความเป็นอยู่อย่างมีดสัหรือเป็นเงา ๆ เท่านั้น หากความ
 แท้จริงอย่างใดไม่ได้เลย เมื่อมีบุคคลหนึ่งบุคคลใดตายจากโลก
 มนุษย์ไปแล้ว ก็พากันคิดเสียด่า ป่วยการที่จะไปคำนึงถึงบุคคลนั้น
 อีกต่อไป เพราะบุคคลผู้นั้นไม่มีความเป็นอยู่อันแท้จริงอย่างใด ๆ
 อีกต่อไปแล้ว ทศนะของชาวโลกมนุษย์เช่นนี้ ทำความลำบากให้
 แก่ชาวโลกทิพย์เป็นอย่างยิ่ง สภาพที่เราเห็นอยู่เบื้องหน้าขณะนี้
 เป็นประจักษ์พยานได้เป็นอย่างดี เพราะผู้ตายนับจำนวนหลายพัน
 ซึ่งถูกส่งมารับการพักผ่อนอยู่ ณ ที่นี้ ล้วนเป็นผู้ที่โง่เขลาต่อความ
 จริงเกี่ยวกับความตายทั้งสิ้น กว่าผู้พยาบาลจะอธิบายชี้แจงเหตุผล
 ให้เห็นจริงได้ก็เป็นงานหนักมิใช่น้อย นี่แหละคือผลของการที่
 ชาวโลกมนุษย์คิดว่าเป็นผู้วิเศษ เป็นผู้มีความเป็นอยู่อันแท้จริงใน
 โลกของตนยิ่งกว่าในโลกอื่นใด ๆ ทั้งสิ้น

ผู้ประสพมรณกรรมอันรุนแรง

โดยกระทันหัน

เมื่อออกจากห้องนี้ เราได้พากันเข้าไปในห้องอีกห้องหนึ่ง
 ซึ่งกว้างขวางใหญ่โตมากเช่นเดียวกัน ห้องนี้เป็นห้องที่จัดไว้เป็น
 พิเศษสำหรับผู้ที่ได้ผ่านเข้ามาสู่โลกทิพย์นี้ โดยการประสพ

มรณกรรมอย่างรุนแรงและทันทีทันใดผู้ตายที่ถูกส่งมาอยู่ในห้องนี้เป็นภาระหนักแก่ผู้พยาบาลยิ่งเสียกว่าในห้องที่แล้วมรณกรรมอันเกิดขึ้นอย่างรุนแรงในเวลากระทันหัน ทำให้จิตใจเกิดความสับสนและยุ่งเหยิง ยากที่จะแก้ไขหรือปรับปรุงให้มีสติสัมปชัญญะได้ดังเช่นเดิม ทั้งนี้เพราะความเปลี่ยนแปลงทั้งทางร่างกาย และจิตใจมิได้ค่อยเป็นค่อยไป เหมือนอย่างในรายที่มีการเจ็บป่วยเรื้อรังอยู่เป็นเวลานาน ในกรณีเช่นนี้ กายทิพย์ถูกสลัดออกจากกายเนื้ออย่างรุนแรงจนเตรียมตัวไม่ทัน สัญญาเก่า ๆ ที่อาศัยกายเนื้อก็ไม่ดับกายทิพย์ก็ผ่านเข้าสู่โลกทิพย์โดยปัจจุบันทันด่วนซึ่งเจ้าหน้าที่ในโลกทิพย์จะต้องคอยรับเอาไว้ และพามาสู่โลกทิพย์ทันที ในโลกทิพย์มีเจ้าหน้าที่เฉพาะการนี้อยู่มากมาย ล้วนแต่เป็นผู้ที่ได้รับการมอบหมายในเรื่องเช่นนี้โดยเฉพาะ เมื่อเราเข้ามาในห้องนี้ ได้เห็นความกว้างใหญ่ไพศาลของห้องและความยากลำบากของผู้พยาบาล จึงรู้สึกได้ทันทีว่างานเช่นนี้ เป็นงานใหญ่จริง ๆ เมื่อคิดแล้วก็อดสังเวชใจไม่ได้ เพราะถ้ากายทิพย์เหล่านี้ได้รับการอบรมสั่งสอนให้มีความรู้อันถูกต้องเกี่ยวกับความตายและความเป็นอยู่ในโลกทิพย์เสียบ้างแล้ว ทั้งตัวผู้ตายเองและผู้พยาบาลก็คงจะไม่ต้อง ประสบความยากลำบากเช่นนี้

เป็นภาพที่น่าสังเวชอย่างยิ่ง ที่ได้มาเห็นผู้พยาบาล ต้องทำงานหนักทั้งกายและใจจริง ๆ ในการที่ต้องประคับประคองดวงวิญญาณที่โง่เขลาต่อความจริงเช่นนี้ ซึ่งมีมาแทนกันอยู่ตลอด

เวลา บุคคลเหล่านี้เมื่อฟื้นขึ้นมาและได้รับคำชี้แจงจนเห็นจริงแล้ว ก็มักจะเกิดความเดือดร้อนในความหลงมกมายของตนเอง และของ ชาวโลกมนุษย์โดยทั่ว ๆ ไป เป็นอย่างยิ่ง

เอ็ดวินจึงเอ่ยขึ้นว่า เราได้ดูความเป็นไปของสถานที่นี้มานานพอสมควรแล้ว จึงควรจะกลับเสียที ภูธกับข้าพเจ้าเองก็รู้สึกเช่นนั้นเหมือนกัน ทั้งนี้เพราะเราทั้งสองยังเป็นผู้ที่มาสู่โลกนี้ไม่นาน การได้เห็นภาพที่น่าสลดใจเช่นนี้ทำให้รู้สึกเหี่ยวแห้งอย่างบอกไม่ถูก จากนั้นเราจึงออกมาจากตึกและเดินเข้าไปในสวนผลไม้รอบบริเวณตึกซึ่งมีบริเวณกว้างขวางใหญ่โตมาก โดยปกติเขาใช้ผลไม้ชนิดนี้สำหรับผู้ที่เพิ่งฟื้นคืนสติขึ้นมาใหม่ ๆ เพื่อช่วยให้มีกำลังสดชื่นขึ้น แต่อันที่จริงผู้หนึ่งผู้ใดที่ปรารถนาจะรับประทานผลไม้ ก็ย่อมจะทำได้โดยไม่มีผู้ใดหวงห้าม

ในขณะที่ข้าพเจ้าเกิดความรู้สึกขึ้นมาว่า เอ็ดวินอาจจะได้ใช้เวลาอันมีค่าของเขามาอยู่กับเรานานเกินสมควรแล้วก็เป็นได้ ซึ่งทำให้เรารู้สึกเกรงใจเขาเป็นอย่างยิ่ง แต่เอ็ดวินได้บอกว่าการที่เขาอยู่กับเราและคอยให้คำแนะนำต่าง ๆ แก่เรานี้เป็นส่วนหนึ่งของงานของเขาเหมือนกัน ทั้งนี้เพราะงานของเขาก็คือ การคอยให้คำแนะนำสั่งสอนแก่ผู้ที่เพิ่งมาถึงในโลกนี้ จนกว่าจะเกิดความคุ้นเคย ในสภาวะที่แวดล้อม และคุ้มครองตนเองได้

ในขณะที่เราทั้งสามเดินไปด้วยกันก็ได้เริ่มสนทนาถึงทัศนะของชาวโลกมนุษย์ ที่มีอยู่ต่อพวกเราในแง่ต่าง ๆ กัน ภูธเป็นผู้เอ่ย

ขึ้นก่อนถึงเรื่องปีกนก ซึ่งชาวโลกมนุษย์มักจะกะเกณฑ์ถือเป็นหลักว่า พวกชาวโลกทิพย์ทั้งหลายจะต้องมีปีกเหมือนนกเสมอไม่เช่นนั้น ก็ไม่สมกับความเป็นชาวโลกทิพย์หรือเป็นเทวดา บัดนี้เมื่อเราได้ประสบภาวะความเป็นจริงที่อยู่เบื้องหน้า ก็ทำให้เรารู้สึกว่าสมมติว่าเราจะต้องมีปีกเช่นนั้นจริง การเดินทางไปไหนมาไหนคงจะคร่อมร่วมพิลิก แนวคิดของชาวโลกมนุษย์เรื่องปีกของเทวดานี้เรา คิดว่าน่าจะมาจากพวกศิลปินในสมัยโบราณมากกว่าสิ่งอื่น บรรดาศิลปินเหล่านั้นคงจะคิดเอาเองว่าการไปไหนมาไหนโดยใช้ขาเดินนั้นดูจะเป็นของต่ำเกินไป แต่เมื่อไม่รู้ว่า จะหาวิธีอื่นใดจึงจะสมเกียรติภูมิของเทวดา ก็เลยทักท้วงใส่ปีกเข้าไป เพราะจิตใจของท่านเหล่านั้น ก็คงนึกไปไม่ถึงว่าเราสามารถจะเคลื่อนไหวไปด้วยความรวดเร็วได้อย่างไร ถ้าไม่มีปีก

ในขณะนี้เราได้มองเห็นเมืองอยู่ข้างหน้าเราห่างออกไปไม่ไกลนัก เอ็ดวินจึงกล่าวชวนขึ้นว่า เราควรจะไปดูเมืองนั้นเพื่อจะได้รู้เห็นว่า ชาวเมืองในโลกทิพย์มีความเป็นอยู่กันอย่างไร ที่ข้าพเจ้ากล่าวว่า “อยู่ไม่ไกลออกไป” นั้น มิได้หมายความว่าความใกล้หรือไกลจะทำให้เกิดความแตกต่างแก่เราแต่อย่างใด ทั้งนี้เพราะดังที่ข้าพเจ้าได้กล่าวมาแล้วว่า เราสามารถจะไปถึงที่ไหน ๆ ก็ได้ในขณะที่เราคิดว่าเราจะไปนั่นเอง

บทที่ ๔

ความเร็วของกายเหมือนจิต

ตอนนี้เองเราจึงคิดขึ้นมาได้ว่า เราควรจะไปถึงเมืองนั้นโดยวิธีใดดี คือโดยเดินไปหรือโดยลงใช้อำนาจจิตดูบ้าง ซึ่งเราจะได้เห็นความจริงด้วยตนเองว่า ในโลกนี้ความคิดเป็นของมีอำนาจเพียงใดในเมื่อไม่มีกายเนื้อคอยถ่วงให้หนัก และขัดข้องเหมือนอย่างในโลกมนุษย์ เราจึงหันไปหาเอ็ดวินเพื่อขอคำแนะนำในเรื่องนี้ เพราะแม้เราจะรู้ถึงความจริงดังกล่าวมาแล้วดี ก็ยังไม่เคยทดลองให้ประจักษ์ด้วยตนเอง ดังนั้น เมื่อถึงคราวที่จะต้องลงกระทำบ้าง จึงไม่ทราบว่าจะขึ้นต้นอย่างไร เอ็ดวินได้บอกเราว่า เรื่องเช่นนี้ไม่ใช่ของยาก พอเรารู้วิธีเสียแล้วก็เป็นอันว่าไม่มีปัญหาแต่อย่างใด ข้อสำคัญประการแรกก็คือ เราจะต้องมีความไว้วางใจว่า เราจะต้องทำได้ ประการที่ ๒ เราจะต้องตั้งใจจริง ๆ คือ อธิษฐานจิตให้แน่วแน่ ไม่ใช่ทำเป็นเล่น ๆ หรือลองดูอย่างเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง พุศกันอย่างสำนวนโลกมนุษย์ก็คือ เราจะต้อง

ตกลงใจอย่างแน่วแน่ว่า เราจะไปที่นั่นให้ได้จะเป็นที่ไหนก็ตาม และในพรึบตาต่อมาเราก็จะไปอยู่ที่นั่นจริง ๆ ในระยะแรก ๆ ๓ หรือ ๔ ครั้ง อาจต้องกินเวลาสำหรับทำความพยายาม เพื่อสำรวมใจให้แน่วแน่เสียก่อนไม่มากก็น้อย แต่ในระยะหลังเมื่อจิตของเราเกิดความคุ้นเคยต่อการฝึกหัดเช่นนั้นแล้ว ผลจะบังเกิดขึ้นเองในทันทีทันใดแทบว่าจะไม่ต้องใช้เวลา และกำลังใจแต่อย่างใดเลย เปรียบเหมือนอย่างว่าในขณะที่เมื่อเรายังอยู่ในโลกมนุษย์ ขณะที่เราคิดว่าจะนั่ง ยืน หรือเดินหรือกระทำการอย่างอื่น ๆ เราก็สามารถจะนั่งยืนหรือเดิน หรือกระทำการอย่างอื่น ๆ ได้ในทันที ด้วยความเคยชินแทบว่าจะไม่รู้สึกรู้สีกตัวเสียด้วยซ้ำ ข้อนี้ฉันใด อำนาจของความคิดซึ่งมีอยู่เหนือกายทิพย์ในโลกนี้ก็เช่นเดียวกัน เมื่อเกิดความเคยชินเสียแล้ว ขณะใดที่เราคิดว่าเราต้องการจะไปที่ไหน ในพรึบตาต่อมาเราก็จะได้ไปอยู่ ณ ที่นั่นจริง ๆ แต่ในที่นี้ข้าพเจ้าขอแจ้งให้ท่านทราบเป็นการหมายเหตุไว้สักเล็กน้อยก่อนว่า ความสามารถเช่นนี้คงเป็นไปได้เฉพาะในภุมิชั้นแห่งโลกทิพย์ ซึ่งเราอาศัยอยู่ในขณะนี้เท่านั้น เพราะยังมีโลกทิพย์อีกหลายภุมิหลายชั้น ทั้งสูงกว่า และต่ำกว่าภุมิที่เรากำลังเป็นอยู่ในปัจจุบัน ในภุมิชั้นแห่งโลกทิพย์อื่น ๆ ดังที่กล่าวมานี้ เราย่อมไม่สามารถที่จะล่วงล้ำเข้าไปได้โดยอิสระ นอกจากในโอกาสพิเศษ ที่เรามีผู้คุ้มครองนำไปด้วย หรือในโอกาสที่เราได้เขยิบสภาวะแห่งจิตของเราให้ประณีตสูงขึ้นจนสมควรแก่ภุมินั้นเสียก่อน จึงจะผ่าน

เข้าไปได้ โดยนัยนี้ความสามารถที่จะไปไหนได้ในพริบตา นั่นจึงหมายความว่า สถานที่เหล่านั้น จะต้องอยู่ในอาณาบริเวณของโลกทิพย์ ในชั้นภูมิที่เราดำรงอยู่เท่านั้น

เมื่อข้าพเจ้ากับรุชต้องการจะทดลองความจริงข้อนี้ดูบ้าง เอ็ดวินได้กล่าวเป็นเชิงให้หายวิตกกังวลว่า สิ่งที่เราไม่ควรถองกลัวอีกประการหนึ่งก็คือ การหลงทาง เพราะในโลกนี้แม้จะกว้างขวาง และเป็นถิ่นที่เรายังไม่คุ้นเคยอย่างไรก็ตาม ก็จะไม่มีการหลงทางเกิดขึ้นได้เป็นอันขาด อันที่จริง การเคลื่อนไหวแบบนี้ข้าพเจ้าเองก็เคยได้ผ่านมาแล้วครั้งหนึ่ง ในตอนแรกที่ได้ละจากกายเนื้อมาใหม่ ๆ ครั้งที่ข้าพเจ้าเข้ามากับเอ็ดวินผู้ไปปรับ แต่การเดินทางครั้งนั้นก็ได้กระทำโดยการหลับตา และเป็นไปอย่างช้ากว่าปกติของชาวโลกทิพย์ทั่ว ๆ ไปมาก เอ็ดวินได้กล่าวว่า การทดลองครั้งแรก ๆ นี้ คงจะทำให้เราสนุก และตื่นเต้นมิใช่น้อย และได้กล่าวย้ำว่า ไม่ต้องกลัวอันตรายอย่างหนึ่งอย่างใดเลย ไม่ห่างจากเราไปเบื้องหน้า มีกอไม้เล็ก ๆ กอหนึ่ง คิดเป็นระยะทางของโลกมนุษย์ก็คงจะอยู่ในระยะประมาณ ๑๐ เส้น ซึ่งเอ็ดวินแนะนำว่า ในครั้งแรกนี้ให้เราทั้งสองอธิษฐานจิตว่าจะไปอยู่ ณ ที่นั้น ในครั้งแรกให้เราพุ่งไปที่กอไม้ก่อนนั้นให้แน่แน่ว และถ้าเรายังรู้สึกตื่นเต้นมากจะจับมือกันไว้ก่อนก็ได้ แต่ให้เราทั้ง ๒ ไปกันตามลำพังโดยเขาจะนั่งรออยู่ ณ ที่เดิม รุชกับข้าพเจ้าคงจะมีความประหม่าและตื่นเต้นไม่น้อย เพราะเป็นเวลาครั้งหนึ่งที่เราจ้องมองดูกอไม้ก่อนนั้น แล้วก็

หันมาแลดูตากัน พร้อมกับตั้งใจคอยอยู่ด้วยใจระทึก แต่แล้วก็ไม่ปรากฏว่าผู้ใดเริ่มต้นก่อน ขณะที่เรากำลังพะว้าพะวังอยู่ด้วยความไม่แน่ใจนี้เอง เอ็ดวินก็ร้องเตือนขึ้นในทันทีว่า “เฮ้! ไปซิ” คำสั่งของเอ็ดวินดูจะเป็นเครื่องเพิ่มกำลังใจให้แก่เราได้อย่างศักดิ์สิทธิ์ เพราะในพริบตาต่อมา เราก็รู้สึกตัวว่าได้มาอยู่ที่กอไม้ นั่นเสียแล้ว

เราทั้งสองมองดูหน้ากันอย่างครึ่งประหลาดใจและครึ่งสนุก เมื่อหันกลับไปมองดูตามทิศทางเดิม ก็เห็นเอ็ดวินกำลังโบกมือให้แก่เราอยู่ไหน ๆ ในทันทีนั้นเอง ก็มีอะไรบางอย่างแปลกประหลาดเกิดขึ้น เราต่างรู้สึกว่ามีแสงประหลาดสว่างวูบมาตรงหน้า พร้อมกันนั้นเราก็ได้ยินเสียงเอ็ดวินถามเราว่า การเดินทางของเราปลอดภัยและสนุกดีหรือไม่ การได้ยินในที่นี้ข้าพเจ้าเองก็ไม่ค่อยแน่ใจว่า จะได้ยินเสียงนั้นโดยทางหูหรือโดยทางกระแสใจ เสียงเอ็ดวินยังคงดังต่อมาอีกว่า เขาใครให้เรากลับไปหาเขาโดยทำนองเดียวกันกับที่เราจากมา เราทั้งสองกำลังปรึกษากันว่าเสียงนั้นจะเป็นเสียงของเอ็ดวินจริงหรือเปล่า ก็พอดีได้ยินเสียงเอ็ดวินดังลอยมาอีกว่า เขาได้ยินที่เราปรึกษากันแล้ว และขอรับรองว่าเป็นเสียงของเขาอย่างแน่นอน ซึ่งทำให้เราเพิ่มความประหลาดใจและศรัทธามากขึ้น ที่เห็นประจักษ์พยานแห่งอำนาจของความคิดว่าเป็นไปได้ถึงเพียงนี้ เราจึงตกลงว่าจะกลับไปหาเอ็ดวินอีกครั้งหนึ่ง และในครั้งนี้ออเราอธิษฐานจิตในพริบตาต่อมา ก็รู้สึกตัวว่าได้กลับมาอยู่ข้างเอ็ดวินตามเดิม

เมื่อเราได้กลับมาอยู่พร้อมหน้ากันแล้ว เอ็ดวินจึงบอกว่า ปรากฎการณ์ที่เกิดขึ้นนี้แสดงให้เห็นอำนาจของความคิด ในโลกนี้ ได้อย่างดี ประการแรกก็คือ ความเร็วของร่างกาย เหมือนจิต ซึ่งข้าพเจ้ากับบรูซได้พิสูจน์ด้วยตนเองจนเห็นจริงอยู่ ณ บัดนี้แล้ว ประการที่ ๒ ก็คือความสามารถในการส่งความคิดหรือกระแสจิต ออกไป ทั้งนี้เพราะว่า เมื่อเราสามารถตั้งจิตให้กายของเราเคลื่อนไหวไปได้อย่างรวดเร็วขนาดนั้นแล้ว โฉนจะส่งกระแสความคิด ไปบ้างไม่ได้ ด้วยเหตุนี้ เมื่อข้าพเจ้าอยู่ ณ ที่กอไม้ นั้นจึงสามารถได้ยินเสียงของกระแสความคิดที่เอ็ดวินส่งมานั้นได้ ไม่ว่าจะระยะทาง จะใกล้หรือไกลสักปานใด โดยนัยเดียวกันเมื่อเราจะส่งกระแสจิตของเราไปถึงผู้หนึ่งผู้ใดในโลกทิพย์นี้ ไม่ว่าจะเป็นการนึกถึงด้วยความรักใคร่ หรือจะเป็นการบอกข่าวอย่างหนึ่งอย่างใดก็ตาม กระแสจิตนั้นจะไปถึงผู้รับในทันทีเหมือนกัน สภาพะของโลกทิพย์ เป็นอย่างนี้ ซึ่งหากท่านจะถามข้าพเจ้าว่าเป็นไปได้อย่างไร ข้าพเจ้าก็คงจะตอบไม่ได้ เพราะมีปรากฏการณ์หลายสิ่งหลายอย่าง ซึ่งเรายังไม่อาจทราบเหตุผลได้ในขณะนี้ สิ่งเหล่านี้เป็นเรื่องที่เราเพียงแต่รับรู้ไว้ก่อนจนกว่าจะถึงเวลาหนึ่ง ซึ่งเมื่อเรามีจิตประณีต สูงขึ้นกว่านี้ก็จะทราบได้เอง

อย่างไรก็ตามในเรื่องการส่งกระแสจิตนี้ ท่านอย่าเพิ่งเข้าใจว่า ดวงจิตของเราจะเป็นเหมือนหน้าหนังสือที่เปิดไว้อยู่เสมอให้ใคร ๆ อ่านได้ตามชอบใจ ความจริงมิใช่เช่นนั้น ในบางกรณี

หากเราต้องการจะคิดเรื่องหนึ่งเรื่องใดเป็นส่วนตัว ไม่ต้องการให้ผู้อื่นทราบเช่นนี้ ก็ย่อมทำได้ แต่โดยปกติ หากเราปล่อยใจตามสบายให้ความคิดแล่นไปโดยมิได้ควบคุมไว้เป็นพิเศษแล้ว ผู้อื่นก็อาจทราบกระแสนจิตของเราได้ ข้อสำคัญอีกประการหนึ่งก็คือ ให้พึงระลึกอยู่เสมอว่า ในโลกทิพย์นี้ ความคิดเป็นสิ่งที่มีความเคลื่อนไหวเป็นของลอย ๆ ไม่มีตัวตน หรือไม่มีอำนาจอันใดเช่นในโลกมนุษย์ ณ ที่นี้ความคิดเป็นของมีอำนาจ เป็นของที่สามารถสร้างสรรค์สิ่งอื่น ๆ ให้เกิดขึ้นได้อีกด้วย ความจริงเหล่านี้เราจะได้ประสบมากขึ้นทุกที เมื่อเราอยู่นานไป และสามารถปรับตนเองให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมมากยิ่งขึ้นทุกที ซึ่งในเรื่องนี้ไม่มีความลำบากอย่างใดเลย เพราะจะมีผู้ที่คอยแนะนำให้ความช่วยเหลืออยู่เสมอ ยิ่งโดยเฉพาะในกรณีของข้าพเจ้าแล้ว ก็เป็นเรื่องสะดวกมาก เพราะเอ็ดวินจะเป็นผู้คอยแนะนำและอธิบายให้อย่างใกล้ชิด

การไปเยี่ยมชมเมืองในโลกทิพย์

ขณะนี้เราได้เข้ามาใกล้เมืองที่เห็นอยู่แล้วนั้น ดังนั้น ภายในเวลาไม่ช้า เราก็เข้าไปถึงตัวเมือง ภายในเมืองมีอาณาเขตกว้างขวางมาก มีอาคารงดงามมากมายหลายแห่ง แต่ละอาคารมีส่วนและต้นไม้อันใหญ่ ๆ แวดล้อมอยู่โดยรอบ ความสวยงามและลานตาของสวนในเมืองนี้ ยากที่จะกล่าวเปรียบเทียบกับท่านเห็นจริงได้นอกจากจะกล่าวว่า สวนที่สวยงามที่สุดในโลกมนุษย์นั้น เมื่อมาเปรียบกับ

สวนที่นี้แล้ว ก็เป็นอันว่าห่างไกลกันมากจนบอกไม่ถูกเท่านั้นเอง
 ขณะที่เราเดินไปตามพื้นหญ้าอันอ่อนนุ่มนั้น ทำให้ข้าพเจ้าหวน
 ระลึกไปถึงเมืองในโลกมนุษย์ ซึ่งมีอาคารร้านโรงต่าง ๆ ปลูก
 ติดกันอย่างแออัด ถนนหนทางที่แคบและขรุขระและมีอากาศ
 เหม็นอับอยู่เกือบตลอดเวลา ทั้งนี้เพราะพื้นที่ในโลกมนุษย์มีราคา
 มาก นอกจากนั้นความคับคั่งของรถยนต์และเสียงอึกทึกต่าง ๆ
 อันเกิดจากรถยนต์บ้าง เกิดจากเสียงแตรอึ้งอย่างอื่นอีกบ้าง ทำให้
 รู้สึกว่าน่าจะเป็นสภาพที่ให้ความเดือดร้อนและอึดอัดยิ่งเสียกว่า
 ความสะดวกและสบาย **ชีวิตของชาวโลกมนุษย์เต็มไปด้วยความ**
กระหืดกระหอบ ร้อนรน วุ่นวาย ต้องแก่งแย่งกันอยู่ตลอดเวลา
 โดยเฉพาะในเมืองใหญ่ ๆ ก็จะมีเขม่าไฟจากปล่องโรงงานเป็น
 เครื่องเพิ่มความรำคาญให้ทุกขณะ แต่ในที่นี้เราเห็นสนามหญ้า
 อันเขียวชอุ่มจรดขอบได้ระดับเรียบเสมอกันโดยตลอด ณ ที่
 แห่งหนึ่ง ซึ่งดูเหมือนจะเป็นกลางใจเมือง เราเห็นตึกหลังหนึ่ง
 ตั้งเด่น อยู่ที่ศูนย์กลางของทางหลายสาย ซึ่งมาบรรจบกัน ณ
 ที่นั้น เบื้องบนจะแลเห็นลำแสงพวยพุ่งลงมาที่ยอดโดมของตึกนี้
 ซึ่งเรารู้ได้ทันทีโดยไม่ต้องให้เฝ้าวินบอกว่า นี่คือโบสถ์นั่นเอง
 โบสถ์ซึ่งเป็นสัญลักษณ์แห่งพระมหากษัตริย์ของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ
 ได้สร้างสิ่งเหล่านี้ขึ้นมาเพื่อเราโดยแท้

บรรดาอาคารในเมืองนี้สร้างขึ้นไว้เพื่อความประสงค์หลาย
 อย่างต่าง ๆ กัน ที่เป็นไปเพื่อการศึกษาวិชาต่าง ๆ ก็มี และ

ที่เพื่อส่งเสริมงานศิลปกรรมก็มี อาคารและสาธารณสมบัติเหล่านี้ เป็นสาธารณะแก่บุคคลทั่วไปจริง ๆ ไม่มีใครเป็นเจ้าของโดยเฉพาะส่วนตัว และก็ไม่มีการหวงห้ามหรือสงวนไว้ให้แก่ผู้หนึ่งผู้ใดเป็นส่วนตัวเลย ทุก ๆ คน (หรืออันที่จริงคือทุก ๆ วิญญาณ) สามารถจะศึกษาวิชาการต่อในแขนงที่เขาชอบมาตั้งแต่ครั้งยังมีชีวิตอยู่ในโลกมนุษย์ได้ตามความสะดวก หรือมีฉะนั้น หากมีวิชาการอย่างหนึ่ง อย่างใดที่เขาไม่ได้มีโอกาสศึกษาตามใจชอบ เมื่อครั้งอยู่ในโลกมนุษย์ ซึ่งอาจจะเป็นเพราะเหตุขัดข้องทางการอาชีพ หรือทางการเงิน หรือด้วยเหตุอื่น ๆ ก็ตาม เขาก็สามารถจะศึกษาต่อไปได้ในโลกนี้อย่างสมใจรักทีเดียว

ศิลปกรรมภาพเขียน

ห้องแรกที่เอ็ดวินนำเราเข้าไปนั้น เป็นห้องแสดงศิลปกรรมภาพเขียน ห้องนี้เป็นห้องกว้างขวางมากมีภาพที่นับว่าเป็นชิ้นเอกของโลกมนุษย์แขวนเรียงรายอยู่ตามฝาผนังมากมาย เรียงตามลำดับความเก่าของภาพนั้น ๆ คือภาพใดที่เขียนแต่ยุคต้น ๆ ก็เรียงไว้ก่อน แล้วต่อมาจึงเรียงภาพที่เขียนในรุ่นหลัง ๆ เป็นลำดับจนกระทั่งถึงสมัยปัจจุบัน เนื่องจากมีบางภาพในรุ่นหลัง ๆ นี้ ซึ่งข้าพเจ้ากับรุชเคยเห็นมาก่อนแล้วเมื่อยังอยู่ในโลกมนุษย์ เราจึงได้บอกเอ็ดวินว่าเราได้เคยเห็น “ต้นฉบับ” หรือ “ตัวจริง” ของภาพจำลองเหล่านี้มาแล้วเมื่อก่อนที่จะมาสู่โลกนี้ แต่เราต้องได้รับ

ความประหลาดใจอย่างไม่นึกไม่ฝันที่ได้ยินเอ็ดวินบอกว่า ภาพต่าง ๆ ในโลกนี้แหละคือ “ตัวจริง” ส่วนภาพที่เราเห็นในโลกมนุษย์ทั้ง ๆ ที่เรารู้้อยู่ว่า จิตรกรได้เขียนขึ้นมาด้วยมือของเขานั้น ล้วนเป็นภาพ “จำลอง” ทั้งสิ้น เรื่องเช่นนี้เป็นเรื่องสุดวิสัยที่เราจะเข้าใจหรือปลงใจเชื่อได้ เอ็ดวินดูจะเห็นใจในความรู้สึกของเราครั้งนี้คืออยู่ จึงได้อธิบายว่าก่อนที่จิตรกรจะลงมือเขียนภาพอย่างหนึ่งอย่างใดนั้น ภาพนั้น ๆ จะปรากฏขึ้นอย่างชัดเจนในห้วงนึกของเขาก่อน และตอนนั้นเองที่ภาพของเขาจะปรากฏ ณ ที่ตรงนี้แต่ เมื่อเขาลงมือเขียนภาพไปได้จริง ๆ น้อยนักที่จิตรกรผู้นั้นจะเขียนภาพออกมาให้มีความงามสมบูรณ์ ดังเช่นที่ตนคิดฝันเอาไว้ ทั้งนี้เพราะเหตุต่าง ๆ หลายประการทางวัตถุและร่างกาย เช่นวัตถุที่ใช้ทำสีไม่มีคุณภาพดีพอที่จะทำให้ได้สีสดเหมือนกับภาพในห้วงนึก หรือพื้นผ้าใบไม่มีเนื้อละเอียดพอและเหตุอื่น ๆ อีกนอกจากนั้น เมื่อกาลล่วงไป ความงามของภาพนั้น ๆ ก็ย่อมร่วงโรยตามไป ด้วยอำนาจแห่งลมฟ้าอากาศ ซึ่งเป็นตัวการทำให้เกิดความเสื่อมโทรมและสึกหรออยู่เป็นนิตย์ ส่วนภาพในห้วงนึกของเขาซึ่งปรากฏ ณ ที่นี้จะคงสดใสอยู่ในสภาวะเดิมเช่นนั้นตลอดไป นี่เป็นเครื่องแสดงว่า ภาพที่เราเห็นอยู่ ณ เบื้องหน้าเรา นี้ นอกจากจะเป็นภาพ “ต้นเค้า” ไม่ใช่ภาพ “จำลอง” แล้ว ยังเป็นภาพที่เกิดขึ้นก่อนภาพบนพื้นผ้าใบในโลกมนุษย์อีกด้วย ข้อบกพร่องในภาพนั้น ๆ ที่อาจมีขึ้นได้แก่ภาพในโลกมนุษย์ จึงไม่ปรากฏมีขึ้นตามภาพจริง ๆ ณ ที่นี้ได้เลย

ทันใดนั้นเอง ข้าพเจ้าก็เกิดความสงสัยขึ้นมาอย่างหนึ่งว่า หากภาพในความนึกฝันของจิตรกรทุก ๆ คน จะต้องมาปรากฏอยู่ ณ ที่นี้เสมอไปแล้ว เราจะหาสถานที่ สำหรับไว้ภาพเหล่านั้นได้อย่างไร จึงจะเป็นการเพียงพอกับจำนวนของภาพ ซึ่งเกิดขึ้นเพิ่มขึ้นอย่างไม่รู้จักจบสิ้น เพราะการที่จะคัดเลือกเอาตามใจชอบ เป็นบางภาพเพื่อเก็บไว้ตามอำเภอใจของใครคนหนึ่ง ณ ที่นี้ ดูออกจะขัดกับหลักความเสมอภาคในโลกนี้อยู่มิใช่น้อย ในเรื่องนี้ เอ็ดวิน ได้ชี้แจงให้เราฟังอีกตามเคยว่า ปัญหาเช่นนี้ก็มีผู้สงสัยอยู่มากเหมือนกัน แต่ก็เป็นเรื่องที่ไม่น่าวิตกกังวลแต่อย่างใด เพราะเมื่อจิตรกรผู้นั้นไม่ว่าจะเป็นชั้นดีหรือชั้นสามัญ หรือชั้นฝึกหัด ใดก็ตามได้ผ่านเข้ามาสู่ที่นี่แล้ว ความเห็นผิดอันเกิดจากมานะ ซึ่งอาจจะมียู่แต่เดิมบ้างนั้น จะหมดไปทันที เขาจะตัดสินใจคุณค่า ภาพของเขาอย่างเคร่งครัดจริง ๆ โดยไม่เข้ากับตนเอง เพราะผู้เป็นเจ้าของภาพจะรู้สึกอยู่บ่อย ๆ ว่าภาพของตนยังไม่ดีพอถึงขนาด จึงต้องการทำลายเสียมากกว่าที่จะเก็บไว้รอดผู้อื่น ผลก็คือว่า แทนที่จะมีมากเกินไปดังที่เราคิดกันอยู่ ก็กลับมีน้อยไปเสียอีก

หนังสือประวัติศาสตร์

เราได้ออกจากตึกนี้ไปยังตึกอีกหลังหนึ่ง ซึ่งมีความกว้างขวาง ไม่น้อยเช่นเดียวกัน ตึกหลังนี้เป็นที่รวมสรรพตำราต่าง ๆ เช่น วรรณคดีและประวัติศาสตร์เป็นต้น ที่น่าสนใจมากก็คือ ตำรา

ประวัติศาสตร์ต่าง ๆ ซึ่งเราจะได้ความเป็นจริงของเหตุการณ์
 ทุก ๆ ระยะเวลาอย่างแท้จริง เพราะในที่นี้ ไม่มีการบิดเบือนความจริง
 เกิดขึ้นได้ ดังเช่นตำราประวัติศาสตร์ในโลกมนุษย์เลย ณ ที่นี้
 ท่านจะรู้เห็นเหตุการณ์ต่าง ๆ ของโลกได้ตามความเป็นจริงโดย
 ไม่มีสิ่งใดเคลือบแฝงในหนังสือประวัติศาสตร์เหล่านั้น นอกจาก
 เหตุการณ์ซึ่งเกิดขึ้น อันนับเป็นส่วนสามัญของวิชาประวัติศาสตร์
 โดยทั่วไป เราจะรู้เห็นเจตนารมณ์ซึ่งแฝงอยู่เบื้องหลังการกระทำ
 และสันดานของบุคคลใหญ่โตทั้งหลายในประวัติศาสตร์อีกด้วยว่า
 บุคคลเหล่านั้นมีเจตนาบริสุทธ์หรือชั่วร้ายจริง ดังคำพูดโฆษณา
 และการกระทำของเขาที่ถูกรจกริกไว้ในประวัติศาสตร์หรือเปล่า
 ข้อนี้เองเป็นเรื่องที่น่าสนใจและน่าตื่นตื่นที่สุด เพราะเราจะเห็น
 ได้ว่าบ่อยครั้งที่เดียว ที่เจตนารมณ์ของบุคคลผู้พลิกประวัติศาสตร์
 หรือสร้างประวัติศาสตร์ทั้งหลายเหล่านั้น หาได้มีเจตนารมณ์อัน
 บริสุทธ์ หรือชั่วร้าย ดังที่กล่าวอยู่ หรือดังที่ปรากฏภายนอกนั้นไม่
 ณ ที่นี้ไม่มีสิ่งใดที่จะรอดพ้นจากความจริงไปได้เลย ไม่ว่าบุคคล
 ผู้นั้นจะเป็นคนใหญ่คนโตหรือคนสามัญ ไม่ว่าเขาจะเป็นคนดีหรือ
 คนเลวในสายตาของโลกมนุษย์ และไม่ว่าจะได้รับความทุกข์
 ความสุขอย่างไร จากการกระทำของตนเอง หรือของผู้อื่น
 จะปรากฏอยู่ครบบริบูรณ์และถูกต้องตามความเป็นจริง ไม่มีการ
 บิดเบือนความจริงแต่อย่างใดทั้งสิ้น ไม่มีการตกแต่งให้ไพเราะ
 จะเป็นโดยเพื่อเอาอกเอาใจผู้เป็นใหญ่ หรือจะเป็นโดยเพื่อปิดบัง

ความจริงไม่ให้นักชั้นหลังรู้จักตาม ทั้งหมดนั้นมีแต่ความจริงที่เป็น
เนื้อแท้ล้วน ๆ ไม่มีการวิจารณ์ต่อเติม แม้แต่น้อย

เท่าที่กล่าวมาแล้วนั้น คือประวัติศาสตร์ทางการเมือง ส่วน
ประวัติศาสตร์ของฝ่ายศาสนาก็มีจารึกไว้เช่นเดียวกัน เมื่อได้
สำรวจดูโดยทั่วไปแล้ว ก็ได้พบความจริงที่น่าสังเวชว่าความเป็น
ไปในวงการคณะสงฆ์นี้ โดยเนื้อแท้แล้วก็หาได้มีความเป็นไปอัน
สูงส่งกว่าของฝ่ายฆราวาสแต่ประการใดไม่ อันที่จริงน่าจะเรียกว่า
เลวร้ายเสียยิ่งกว่าฝ่ายฆราวาสเสียด้วยซ้ำ เมื่อคิดถึงว่าผู้ที่ครอง
ความเป็นใหญ่ ทรงเกียรติคุณอันสูงส่งอย่างในสายตาของชาว
โลกมนุษย์ บางท่านสามารถกระทำการชั่วช้าเลวทรามได้ขนาดนั้น
น่าสังเวชใจที่ท่านเหล่านั้นเบื้องหน้าฉากก็เป็นผู้ฝึกฝนศีลธรรม
แต่เบื้องหลังกลับขอมตนเป็นเครื่องมือของคนเลวทรามบางจำพวก
ได้อย่างน่าละอายยิ่ง

เอ็ดวินได้กล่าวเตือนข้าพเจ้าอยู่เหมือนกัน ก่อนที่ข้าพเจ้าจะ
ได้ศึกษางานในด้านประวัติศาสตร์นี้ เขาคงเกรงว่าข้าพเจ้าจะพบ
ความจริงอันน่าสังเวชเกินไป อาจทำให้จิตใจไม่เป็นปกติก็ได้
ในเรื่องนี้ก็อาจจะเป็นความจริงอยู่บ้าง เพราะทั้ง ๆ ที่ข้าพเจ้าได้รู้
ล่วงหน้าอยู่บ้างแล้วก็ยังอดมีจิตใจไม่ปกติ ในเมื่อได้ศึกษาแลเห็น
ความจริงอันน่าตกใจ และชวนให้สังเวชโดยไม่มีสิ่งใดเคลือบแฝง
ซึ่งต้องทำให้ประสบความผิดหวังในความนับถือ และความเชื่อ
เก่า ๆ มากถึงเพียงนี้

การศึกษาวิชาการต่าง ๆ ในที่นี้กระทำได้อย่างกว้างขวางและเป็นอิสระเต็มที่ ประการแรกก็คือ การเป็นอิสระจากข้อขัดข้องทางร่างกายเช่นความหิวกระหาย ความเมื่อยขบทางร่างกายและทางสมอง ประการที่สองก็คือ ไม่ต้องคำนึงถึงความล่วงไปของเวลา เรามีสิทธิและความสามารถที่จะดำเนินการค้นคว้าไปได้ตรงใดที่เรายังพอใจ และเราจะหยุดเสียเมื่อใดก็ได้ตามปรารถนา จำนวนหนังสืออันมากมาย ที่วางประดับประดาอยู่ตามชั้นต่าง ๆ นับไม่ถ้วน เป็นเครื่องแสดงความเอาใจใส่ในการค้นคว้าหาความรู้ของชาวโลกนี้ได้เป็นอย่างดี ในบรรดาหนังสือเหล่านั้น มีหนังสืออยู่ประเภทหนึ่งเกี่ยวกับวิทยาศาสตร์ทางจิต (Psychic Science) ซึ่งปรากฏว่ามีอยู่มากมายเหลือเกิน

วิชาการฝ้ายหญิง

ที่กล่าวมาแล้วนั้น จะเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับผู้ชายมากเกินไป อันที่จริง วิชาการฝ้ายหญิงในโลกนี้ก็มีให้ศึกษาอยู่อย่างพร้อมมูลเหมือนกัน เพราะในห้องต่อ ๆ ไปเราก็ได้เห็นผ้าสีต่าง ๆ สีสีขนาด และลวดลายแปลก ๆ ตาน่าดู น่าชม ตลอดจนถึงผ้าม่านซึ่งมีดอกในเนื้อ (tapestry) ซึ่งใช้ประดับฝาผนังห้อง ล้วนมีลวดลายวิจิตรต่าง ๆ กัน ข้าพเจ้าไม่มีความสามารถจะบรรยายให้ท่านทราบในเรื่องนี้โดยละเอียดได้ จึงต้องขอกล่าวสั้น ๆ ว่า วิชาการของฝ้ายหญิง และเครื่องมือเครื่องประกอบต่าง ๆ มีไว้ใช้สำหรับผู้ใฝ่ใจศึกษาอย่างครบครัน ตลอดจนถึงครูผู้เชี่ยวชาญใน

การสอน ซึ่งจะยินดีสอนให้ด้วยความเต็มใจเป็นอย่างยิ่ง รุชกล่าวว่า ในภายหลังเธอจะต้องมาฝากตัวศึกษาวิชาในทางนี้ อย่างแน่นอน แต่ในขณะนี้ ใคร่ขออยู่ร่วมทางกับเราไปพลาง ๆ ก่อน เอ็ดวินได้บอกว่า เธอจะมาเรียนเมื่อใดก็ได้ตามปรารถนา และเธอจะได้รับการต้อนรับอย่างเป็นกันเองและด้วยความเต็มใจยิ่ง เพราะดังที่ได้กล่าวมาแล้ว ในที่นี้การทำงานเป็นความสุขของทุก ๆ คน การทำประโยชน์ให้ผู้อื่นเป็นความปรารถนาของชาวโลกทิพย์ทั้งปวง ในที่นี้รับรองว่าไม่มีการบังคับให้ทำ ทั้งโดยตรงหรือโดยทางอ้อม ทุก ๆ คนจะเลือกศึกษาวิชาที่ตนสนใจ และทำงานที่ตนรักได้โดยเสรี หลายท่านที่ข้าพเจ้าได้พบปะและสนทนาด้วย ในภายหลังได้แจ้งความจริงข้อนี้ให้ข้าพเจ้าทราบด้วยความปีติยินดี เขากล่าวว่าขณะที่อยู่ในโลกมนุษย์นั้น เวลาแห่งการกระเสือกกระสนทำมาหาเลี้ยงร่างกายได้แย่งความสุขของจิตใจ เช่นนี้ไปเสียหมด ฉะนั้น จึงไม่ต้องสงสัยว่า ท่านเหล่านั้นจะรู้สึกเพลิดเพลินและเป็นสุขสักเพียงใด ในเมื่อได้มีโอกาสทำงาน และศึกษาวิชาที่ตนรักได้โดยอิสระเช่นนี้

หลังจากที่ได้ดูความเป็นไปในตึกนี้พอสมควรแล้ว เอ็ดวินได้ชวนให้เราออกมานั่งเล่นที่สนามหญ้าภายนอก เพื่อเปลี่ยนอารมณ์เสียบ้าง เขาได้กล่าวว่า ข้าพเจ้ากับรุชเป็นผู้สงบใจได้ดี โดยที่มิได้มีความรู้ล่วงหน้ามาก่อนเลย ผู้อื่นมักจะมีความตื่นเต้นจนระงับไว้ไม่อยู่ และมีเรื่องซักถามไม่ค่อยได้หยุด เมื่อเรา

ทั้งสองได้ยินเอ็ดวินเอ่ยเช่นนั้น ก็นึกขึ้นมาได้ จึงบอกแก่เขาว่า อันที่จริง เราก็มีเรื่องสงสัยอยากจะซักถามอยู่ไม่น้อยเหมือนกัน เพียงแต่ว่า ยังไม่ทราบจะขึ้นต้นถามเรื่องอะไรก่อนดีเท่านั้น

อาณาเขตของโลกทิพย์

ความสงสัยประการแรกของข้าพเจ้าก็คือ เรื่องอาณาเขตของโลกทิพย์ที่เราอยู่ในปัจจุบันนี้ เท่าที่ข้าพเจ้าเห็นนั้น รู้สึกว่า แลดูไกลออกไปสุดสายตาโดยรอบด้าน อันที่จริงสายตาของเราในขณะนี้ก็สามารถมองเห็นได้ไกลกว่าสายตาของมนุษย์ แม้จะเป็นในขณะที่อากาศในโลกมนุษย์แจ่มใสปลอดโปร่งที่สุดก็ตาม ย่อมเป็นเครื่องแสดงว่าอาณาเขตของโลกนี้มีกว้างใหญ่ไพศาลสักเพียงไหน เพราะเท่าที่เราแลเห็นได้ หรือได้ไปเห็นมานี้ก็เป็นส่วนน้อยนิดเดียวเหลือเกิน ยิ่งคิดไปก็ยิ่งทำให้เกิดความสงสัยขึ้นทุกทีว่า โลกทิพย์นี้จะมีขอบเขตบ้างหรือไม่ ถ้ามีจะอยู่ที่ไหน และพ้นจากนั้นไปจะเป็นอะไรกันแน่ เรื่องนี้เอ็ดวินได้ให้คำตอบแก่เราว่า อาณาเขตของโลกทิพย์นี้ต้องมีอยู่เป็นแน่ และถ้าเราจะไปดูเมื่อใดก็ได้ตามความปรารถนา ส่วนที่นอกเหนือจากอาณาเขตนั้นไป ก็คงเป็นโลกทิพย์ชั้นอื่น ๆ อันประณีตขึ้นไปกว่านี้บ้างก็มี และที่หยابกว่านี้ก็ยังมิ การที่บุคคลแต่ละคนจะผ่านเข้ามาสู่โลกทิพย์ภูมิไหนหลังจากที่ได้ละกายเนื้อมาแล้วนั้น ก็สุดแล้วแต่กรรมของคนที่สะสมไว้ในโลกมนุษย์จะหยาบหรือละเอียดเพียงใดกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ เขาจะได้อยู่ในโลกทิพย์อันต่ำหรือสูงเพียงใด ก็สุดแล้ว

แต่ความหยาบ หรือประณีตแห่งจิตของเขานั้นเอง เพราะดินแดนอันเป็นทิพย์เหล่านี้แหละ คือผลแห่งกรรมอันบุคคลได้หว่านไว้ในโลกมนุษย์ ซึ่งกรรมนั้น ๆ ได้มาออกผลรอกออบบุคคลนั้น ๆ อยู่ตามภูมิอันสมควรแก่กรรมของเขา ณ ที่นี้ อันที่จริงยังมีภูมิแห่งโลกทิพย์ที่สูงและประณีตกว่าภูมิที่เราอยู่นี้อีกมากนัก ความงามและความสงบสุขของภูมิเหล่านั้น ก็มีมากกว่าภูมิของเราอย่างมากมาย ในภูมิเช่นนี้ เราขอมไม่สามารถจะเข้าไปได้จนกว่าจะถึงเวลาอันสมควร คือเมื่อเราได้ขัดเกลาจิตของเราให้ประณีตขึ้นจนสมควรแก่การเลื่อนขึ้นไปเสียก่อน หรือไม่ก็ในกรณีพิเศษเป็นบางครั้งที่เราจะได้รับอนุญาตให้เข้าไปได้ชั่วคราวชั่วคราว ในฐานะผู้ไปเยี่ยมเยียน ซึ่งทั้งนี้ก็ต้องได้รับอนุญาตและต้องมีผู้คุ้มครองนำเข้าไปเป็นพิเศษด้วย แต่ถึงแม้โดยปกติเราจะเข้าไปไม่ได้ก็ตาม ท่านที่อยู่ภูมิสูง ๆ ขึ้นไปเหล่านั้น ก็มักจะมาเยี่ยมเยียนพวกเราบ้างเหมือนกันเป็นครั้งคราว เพื่อให้คำแนะนำสั่งสอนแก่เราตามสมควร และด้วยเหตุนี้ เอ็ดวินจึงคิดว่า เราอาจขอคำแนะนำจากท่านเหล่านั้นได้ เรื่องเกี่ยวกับความประสงค์ของข้าพเจ้า ที่ใครจะทำการติดต่อกับชาวโลกมนุษย์ ส่วนในภูมิต่ำหรือหยาบกว่าเรานั้น เราก็อาจจะไปได้เช่นเดียวกัน โดยมีเจ้าหน้าที่ของภูมิดังกล่าวจะคอยให้คำแนะนำและความคุ้มครองอยู่เป็นอย่างดี ซึ่งในเรื่องนี้เราก็ได้ตกลงกันว่าจะต้องไปเยี่ยมเยียนให้ได้สักครั้งหนึ่ง ทั้งภูมิที่สูงกว่าและต่ำกว่าเรานั้น

บทที่ ๕

การเดินทางไปสู่พรหมแดน ของภูมิที่ต่ำและสูงกว่า

ในการเดินทางไปเยี่ยมภูมิที่สูงกว่าหรือที่ต่ำกว่าเรานั้นมีข้อแตกต่างกันอยู่ประการหนึ่งคือ เราจะเข้าไปสู่ภูมิที่สูงกว่าไม่ได้ นอกจากจะได้รับการอนุญาตพิเศษเป็นครั้งคราว หรือต้องเลื่อนสถานะแห่งจิตของเราให้สูงขึ้นไปจนถึงขั้นนั้นเสียก่อน แต่สำหรับภูมิที่ต่ำกว่าเรานั้น เราจะไปเยี่ยมเมื่อใดก็ได้ แต่แม้กระนั้นก็มีข้อที่ควรสังวรอยู่เหมือนกันว่า เราควรจะต้องศึกษาหาความรู้โดยให้เจ้าหน้าที่ในภูมินั้น ๆ ให้คำแนะนำแก่เราเสียก่อน ในเรื่องนี้ก็เป็นอันตกลงกันว่า เราจะท่องเที่ยวไปในภูมิของเราให้เห็นความเป็นไปจนเพียงพอเสียก่อน

เกี่ยวกับอาณาเขตอันแน่นอนของโลกหรือภูมิที่เรากำลังอยู่ในปัจจุบันนี้ เราจำต้องหัดเลกคิดอย่างชาวโลกมนุษย์เสียบ้าง

ในโลกมนุษย์ระยะทางเป็นปัจจัยสำคัญอย่างยิ่ง แต่ในที่นี้ความใกล้หรือไกลไม่มีความสำคัญแต่อย่างใด เพราะเราสามารถจะไปถึงที่ทุกหนทุกแห่งได้ โดยฉับพลันในขณะที่นึกนั่นเอง ในที่นี้ขอย่าให้ท่านเข้าใจผิดว่าโลกของเราคงจะมีแต่พื้นที่แบน ๆ ยาวเหยียดออกไปสุดสายตา หามิได้เลย พื้นที่ของโลกก็คงประกอบไปด้วยที่ลุ่มราบบ้าง และภูเขาใหญ่น้อยบ้างเช่นเดียวกับในโลกมนุษย์นั่นเอง นอกจากนั้นบรรยากาศของโลกเราก็แจ่มใสยิ่งกว่าโลกมนุษย์มากมายนัก สายตาของเราก็สามารถมองไปได้ไกลแสนไกล หนึ่งเราไม่จำเป็นจะต้องถือเอาพื้นแผ่นดินเป็นหลักสำหรับรองรับเท้าของเรา ทั้งนี้เพราะว่า เราสามารถจะเคลื่อนที่ไปไหนมาไหนได้แม้โดยที่เท้าไม่ต้องสัมผัสกับพื้นดิน ทั้งนี้ไม่ว่าจะเป็นการเดินทางในทางราบหรือทางสูงก็ตาม เพราะเมื่อเราสามารถจะจมลงไปอยู่ใต้น้ำได้โดยไม่มีอันตรายอย่างใด แต่กลับเป็นความชุ่มชื้นประการหนึ่งเช่นนี้แล้ว เราก็ย่อมสามารถจะลอยขึ้นไปในอากาศได้ด้วยความปลอดภัยเช่นเดียวกัน ความจริงข้อนี้เมื่อเอ็ดวินได้กล่าวขึ้น ก็ทำให้ข้าพเจ้ากับรัฐรู้สึกตื่นเต้นและประหลาดใจเป็นอย่างยิ่ง ซึ่งทำให้เอ็ดวินรู้สึกขบขันในอากัปกิริยาของเราอยู่ไม่น้อย เพราะโดยที่เราทั้งสองยังไม่คุ้นเคยกับสภาวะของโลกและชีวิตใหม่ของเรานัก จึงอดคิดอะไรต่อมิอะไรไปตามความเคยชินของโลกมนุษย์ไม่ได้ เรื่องเช่นนี้เอ็ดวินได้บอกว่า เป็นของธรรมดาเช่นนั้นเอง เพราะในโลกมนุษย์กับโลกนี้ มีความแตกต่างกันอย่าง

มากมายอยู่หลายอย่างหลายประการ ที่ชาวโลกมนุษย์คิดไม่ถึงเลยว่าจะเป็นไปได้ถึงเช่นนั้น ดังนั้นกว่าผู้มาใหม่จะปรับตนเองทั้งในด้านร่างกายและจิตใจ ให้เข้ากับสภาวะแห่งโลกนี้ได้ จึงต้องกินเวลาบ้างตามสมควร

พรหมแดนระหว่างโลกทิพย์กับโลกมนุษย์

ณ ที่นี้ หากจะตั้งปัญหาโดยแน่นอนว่า อาณาเขตของโลกทิพย์ที่ติดต่อกับโลกมนุษย์นั้น อยู่ที่ไหนกันแน่ ข้าพเจ้าก็ต้องขอให้ท่านระลึกย้อนหลังไปถึงเวลาที่ข้าพเจ้าเจ็บหนัก และกำลังนอนอยู่บนเตียง (ดูข้อความในบทที่ ๑) ในขณะนั้น (คือเมื่อถึงเวลาที่กายทิพย์กำลังจะพรากจากกายเนื้อ) ข้าพเจ้าก็รู้สึกว่าจะมีความต้องการอย่างรุนแรงที่จะลุกขึ้นจากเตียงให้ได้ และในที่สุดก็รู้สึกตัวว่าได้ลุกขึ้นแล้วจริง ๆ (ซึ่งอันที่จริงกายเนื้อยังคงนอนทอดอยู่บนเตียงนั่นเอง เพราะกายมนุษย์ของข้าพเจ้าเจ็บหนักจนลุกไม่ขึ้นอยู่แล้ว) ในขณะที่ข้าพเจ้ารู้สึกตนว่าได้ลุกขึ้นมาจากเตียงนี้เอง ก็ปรากฏขึ้นในโลกทิพย์โดยฉับพลัน โดยนัยนี้ย่อมจะมองเห็นเค้าได้กลาง ๆ ว่า โลกทิพย์นี้น่าจะเป็นโลกลับแล ซ่อนอยู่ในโลกมนุษย์นั่นเอง ครั้นในขณะต่อมาเมื่อข้าพเจ้าได้เกาะแขนเฮ็ดวิน และหลับตานั่น ก็รู้สึกตัวว่ากำลังเดินทางอยู่ แต่ก็ไม่ทราบแน่ชัดว่าได้เดินทางไปไกลหรือไกลเพียงใด และเดินทางไปในทิศใดบ้าง คือไม่ทราบว่าจะเป็นการเดินทางขึ้นหรือลง หรือในทางราบ

~~~~~

คงรู้สึกแต่เพียงว่าได้มีการเดินทางเกิดขึ้นแก่ข้าพเจ้าเท่านั้น ในเรื่องนี้ เอ็ดวินได้บอกแก่ข้าพเจ้าในภายหลังว่า ตลอดเวลานั้น เราได้เดินทางผ่านโลกทิพย์ที่ต่ำและหยابกว่าเรา และโดยที่เป็นโลกซึ่งไม่น่าคุณัก เขาจึงได้บอกให้ข้าพเจ้าหลับตาเสีย โดยเกรงว่าอาจจะไม่สามารถทนต่อสิ่งที่ได้เห็นได้ อนึ่ง เนื่องจากเขาได้รับคำสั่งให้มานำข้าพเจ้าไปสู่โลกนี้โดยเฉพาะ จึงได้รับความคุ้มกันเป็นพิเศษ มิให้เป็นอันตรายจากการเดินทางผ่านโลกทิพย์ที่หยابเหล่านั้น อันที่จริง ในระหว่างเดินทางผ่านมานั้น ผู้ที่อยู่ในโลกทิพย์ที่หยابเหล่านั้น จะไม่มีโอกาสได้เห็นเราเลย นอกจากผู้ที่อยู่ในภูมิสูงกว่าเราเท่านั้น

โดยลักษณะภูมิประเทศภายนอกของโลกทิพย์นี้ การเปลี่ยนแปลงจะเห็นได้ว่าค่อยเป็นค่อยไปที่ละน้อย จากภูมิหนึ่งไปยังอีกภูมิหนึ่ง ไม่ว่าจะ เป็นจากภูมิที่ต่ำไปหาภูมิที่สูง หรือที่สูงลงมาหาภูมิที่ต่ำกว่าก็ตาม ด้วยเหตุนี้จึงเป็นการยากที่จะกำหนดแน่นอนลงไปว่า ภูมิหนึ่ง ๆ มีเส้นเขตแดนที่แท้จริงอยู่ที่ใด เพราะการเปลี่ยนสภาพดังกล่าวนี้ค่อย ๆ กลมกลืนเข้าหากันทีละน้อย จนไม่สามารถหาเส้นหลักเขตแดนอันแน่นอนให้เห็นได้ เหมือนกับเส้นเขตแดนของประเทศในโลกมนุษย์

การเดินทางไปสู่ชายแดนของภูมิต่ำ

เอ็ดวินจึงกล่าวชวนขึ้นว่า เพื่อพิสูจน์ให้เห็นความจริงข้อนี้ เราควรเดินทางไปดูปรากฏการณ์ดังกล่าวนี้ด้วยตนเอง ซึ่งข้าพเจ้ากับบุรุษก็ตกลงทันที

ในขั้นแรก เราได้ตกลงกันว่าจะลองไปทางด้านภูมิต่ำกว่า เราดูก่อน เราได้มาปรากฏกายอยู่บนทุ่งหญ้ากว้างใหญ่หิมะ เมื่อเดินต่อไปก็รู้สึกว่ ความอ่อนนุ่มของพื้นหญ้านั้นค่อย ๆ หายไปทุกที คือยังเดินทางไกลออกไปก็จะรู้สึกว่าพื้นดินและหญ้าที่เราย่างเหยียบลงไปนั้นแข็งกระด้างยิ่งขึ้น ความเขียวสดของพื้นหญ้าก็ลดน้อยลงเช่นเดียวกัน แลดูเป็นสีเหลืองซีดเพิ่มขึ้นทุกขณะ แลดูประหนึ่งหญ้าในโลกมนุษย์ที่ขึ้นอยู่บนพื้นดินที่แห้งแล้งและแตกกระแหง ข้าถูกแดดเผาอยู่ตลอดเวลาขณะนั้น โดยรอบบริเวณปราศจากไม้ผลไม้ออกบ้านเรือนที่อยู่อาศัยใด ๆ ทั้งสิ้น สภาวะที่แวกดล้อม ยิ่งเพิ่มความว่างเปล่าเปลี่ยวและวังเวง ชวนใจให้เศร้าสลดยิ่งขึ้นทุกอย่างก้าว เราเหลียวมองไปโดยรอบจนสุดสายตา แต่ก็หาวิเววของชีวิตมิได้เลย ไม่ว่าจะเป็นผู้คนหรือพืชสัตว์อย่างหนึ่งอย่างใด เพราะในบัดนี้ แมื่อดันหญ้าที่เคยขึ้นอยู่หรือมແหร้มเป็นสีเหลืองเกรียม คุณถูกแดดเผาอย่างทารุณนั้น ก็ไม่มีปรากฏให้เห็นอีกต่อไป เรากำลังเดินอยู่บนพื้นดินที่แข็งกระด้าง อย่างที่ข้าพเจ้าไม่เคยประสบมาก่อนเลย นอกจากนั้นบรรยากาศโดยรอบก็เริ่มเยือกเย็นลงเป็นลำดับ จับความอบอุ่นอันเป็นลักษณะแห่งภูมิต่ำ

☆☆

ให้หายไปที่ทุกที บัดนี้รอบกายของเรามีแต่ความชื้นและ และเย็น เยะเยือกจับหัวใจ มันทำให้เราเริ่มรู้สึกหนาวสั่น และหวั่นหวาด ไปทั่วทั้งร่างกายและจิตใจอย่างอธิบายไม่ถูก รุชเกาะแขนเอ็ดวิน ไว้แน่น สีหน้าและท่าทางของเธอบอกความตื่นตระหนกอย่างเห็น ได้ชัด ข้าพเจ้าเองก็รู้สึกว่าจะมีอาการไม่ดีไปกว่าเชอนัก เพราะ ครู่หนึ่งต่อมาก็รู้สึกว่าจะหมดความเหนียวรั้งใจต้องเกาะแขนเอ็ดวิน ไว้แน่นเช่นเดียวกัน ในที่สุดข้าพเจ้าสังเกตเห็นว่า รุชเริ่มมีอาการ สั่นสะท้านไปทั่วร่างกายอย่างน่าสงสาร เธอหยุดเดินโดยฉับพลัน และดึงแขนเอ็ดวินไว้พร้อมกับแลดูเอ็ดวินเป็นเชิงขอร้องมิให้เดิน ต่อไปอีก เอ็ดวินได้ยกแขนขึ้นโอบไหล่ของเราทั้งสองไว้ พร้อมกับ ปลอบให้เราหายกลัว เพราะเขามีอำนาจที่คุ้มครอง ให้เราได้รับความปลอดภัยอย่างเต็มที่ แต่เมื่อเห็นแววตาและท่าทางของเรายังไม่คลายจากความหวาดหวั่นเท่าใดนัก ก็คงจะรู้สึกสงสาร และ เห็นใจ เขาจึงบอกแก่เราว่า ในครั้งนี้เราควรจะเป็นการเพียงพอกัน เพียงนี้ก่อน ต่อไปภายหน้าเมื่อเราได้เตรียมตัวและเตรียมใจมากขึ้น กว่านี้ เขาจะพาเรากลับมาอีกครั้งหนึ่ง เพื่อเราจะได้เห็นความเป็นไปให้มากยิ่งขึ้น จากนั้นเราก็หันหลังกลับ และในขณะที่ต่อมา เราก็ได้มาปรากฏกายอยู่บนพื้นหญ้าอันเขียวขจี ดอกไม้ล้อมรอบ อันเป็นสภาวะที่แท้จริงแห่งภูมิของเราอีกครั้งหนึ่ง ซึ่งข้าพเจ้าต้อง สารภาพว่าได้รับความรู้สึกโล่งใจ และเป็นสุขอย่างบอกไม่ถูก จริง ๆ เห็นจะไม่ต้องบอกก็ได้ว่า รุชก็คงจะเป็นเช่นเดียวกัน

เราต่างเห็นจริงว่า การเข้าสู่ภูมิเช่นนั้นจะต้องเป็นผู้ที่มีกำลังใจและต้องการเครื่องคุ้มกันตัวอย่างมากมายเพียงใด

การเดินทางไปสู่ชายแดนของภูมิสูง

หลังจากที่ได้นั่งพักผ่อน และระงับใจอยู่พักหนึ่งแล้ว ข้าพเจ้าก็อดถามเอ็ดวินถึงเรื่องพรแดนของโลกทิพย์ชั้นที่สูงขึ้นไปไม่ได้ ข้าพเจ้าคิดเอาเองว่าคงจะไม่มีสิ่งที่น่าเศร้าใจหรือทำให้หวาดหวั่นวิตก ดังเช่นที่เราได้ประสบมาแล้วเมื่อสักครู่นี้เป็นแน่ และเพื่อให้เป็นเครื่องเปรียบเทียบกันดูเพื่อให้ได้ความรู้อันสมบูรณ์ ข้าพเจ้าจึงกล่าวแนะว่า เราควรจะไปดูให้เห็นประจักษ์แก่ตาสักครั้ง เอ็ดวินกล่าวว่าเขาไม่มีข้อขัดข้องและเราทั้งสามก็ออกเดินทางทันที

ในขณะที่ต่อมาเราก็ได้มาปรากฏกายอยู่บนพื้นหญ้าอันอ่อนนุ่มและเขียวขจี แตกต่างกันกับที่เราได้ประสบมาเมื่อสักครู่นี้อย่างหาที่เปรียบมิได้ ข้าพเจ้าไม่สามารถหาถ้อยคำบรรยายให้ถึงใจได้จริง ๆ ว่า ความเขียวอันสดชื่นนี้มีประมาณเพียงไร โดยรอบจะแลเห็นดอกไม้สีนานาพรรณอันชูช่อบานสะพรั่ง สังกลิ้นหอมตลบอบอวล ในบรรยากาศก็แลดูคล้าย ๆ กับเป็นสีรุ้งทองล่องลอยและแทรกซึมเข้าไปให้พลังแห่งความสดชื่น ทั้งแก่ร่างกายและจิตใจของพวกเราทุกคน ทางเบื้องหน้าและด้านข้างของพวกเรา มีเคหะสถานปรากฏอยู่ระหว่างอุทยานอันน่ารื่นรมย์นี้บ้าง ห่าง ๆ กัน

แต่เมื่อเราเหลียวมองไปข้างหลัง ก็แลเห็นอาคารอันใหญ่โตระโหฐาน และงดงามต้งเด่นเรียงรายอยู่ในระยะไกล เอ็ดวินได้บอกแก่เราว่า อาคารเหล่านั้น เป็นที่พำนักของท่านผู้มีจิตประณีตด้วยคุณธรรมอันสูง พร้อมทั้งจะเลื่อนขึ้นไปอยู่ในภูมิอันสูงขึ้นไปกว่านี้แล้ว ท่านเหล่านั้น เป็นผู้ทำงานติดต่อกับโดยใกล้ชิดกับท่านผู้อยู่ในภูมิที่สูงขึ้นไป และสามารถเข้าถึงภูมิอันประณีตเหล่านั้นได้ โดยไม่ลำบากและขัดข้องเหมือนอย่างพวกเรา

ตรงข้ามกับความเยือกเย็นจนหนาวสะท้าน และความหวาดหวั่นวิตกที่เราได้ประสบมาเมื่อสักครู่ ในบัดนี้ เรารู้สึกมีความอบอุ่น และปีติแผ่ซาบซ่านไปทั่วร่างกายและจิตใจอย่างไม่เคยเป็นมาแต่ก่อนเลย เมื่อเราเดินต่อไปรู้สึกว่ารังสีของรุ่งทองนั้นได้ลูบไล้เอิบอาบอยู่รอบกายของเรามากขึ้น ทำให้เรารู้สึกอย่างแจ่มชัดยิ่งกว่าคำบรรยายว่า ความสุขสงบอันเกิดจากความประณีตของจิตนั้นล้ำค่ากว่าสมบัติพิสดาน และความสุขอื่นใดทั้งสิ้น ทำให้ข้าพเจ้าเกิดความตั้งใจอย่างแน่วแน่ว่าจะต้องพากเพียรปฏิบัติเพื่อความประณีตของจิตให้ยิ่ง ๆ ขึ้นไปอย่างไม่หยุดยั้งเป็นอันขาด

แต่เมื่อเราเดินต่อไปอีกเล็กน้อย ก็รู้สึกว่าไม่สามารถจะก้าวต่อไปได้อีก ความจริงไม่มีหลักเขตแดนหรือเครื่องหมายใด ๆ อันจะเป็นเครื่องแสดงว่า เป็นที่หวงห้ามอย่างหนึ่งอย่างใดเลย แต่เรารู้สึกได้เองว่า เราไม่สามารถจะหายใจเอาอากาศอันประณีตยิ่งขึ้นทุกทีนี้ต่อไปได้ ยิ่งเดินไกลออกไปก็รู้สึกเหมือนว่า อากาศ

จะเจือจางลงทุกขณะ ในที่สุดเราก็จำเป็นต้องหันหลังกลับมาสู่ภูมิของเราด้วยความอาลัย ขากลับนี้เราต่างพากันรู้สึกว่าคุณเหมือนตัวของเราจะเบาและลอยขึ้นอย่างประหลาด ความอึดใจที่ได้รับในครั้งนี้น่าจะฝังอยู่ในความทรงจำต่อไปอีกนาน ซึ่งข้าพเจ้าก็สังเกตเห็นว่า เอ็ดวินก็มีอาการเช่นเดียวกับเราเหมือนกัน แม้เขาจะได้อยู่ในที่นี้มาแล้วเป็นเวลานาน และได้เคยมีประสบการณ์เช่นนี้มาบ้างแล้วก็ตาม

ในระหว่างขากลับนี้ เราต่างเจียบกันไปพักใหญ่เพราะต่างก็มีข้อคิด และความรู้สึกประทับใจของตนยังไม่จางไปจากห้วงนึก ประสบการณ์อันตรงกันข้ามกับที่เราได้ผ่านมาทั้งสองระยะเมื่อครูนี้อย่างนี้เอง ได้ทำให้เรามีความคิดต่าง ๆ สับสน และลึกซึ้งเกินกว่าที่จะบรรยายออกมาเป็นคำพูดอย่างหนึ่งอย่างใดได้ ต่อเมื่อเราได้กลับมา ณ ที่เดิมของเราแล้ว อีกพักหนึ่งนั่นเอง เราจึงได้ถามเอ็ดวินเพิ่มเติมอีกหลายประการ ซึ่งคำตอบเหล่านั้นเมื่อนำมาเรียบเรียงติดต่อกันเข้าแล้ว ก็จะได้เนื้อความดังต่อไปนี้

การที่เราได้รู้สึกถึงความเปลี่ยนแปลงของสิ่งแวดล้อม โดยกระทันหัน และของจิตใจโดยรวดเร็ว นั่น ก็เพราะเราได้อธิษฐานใจไปสู่ชายอาณาเขตโดยฉับพลันทันที ถ้าเราได้ค่อย ๆ เดินไปที่ละน้อย เราก็จะได้สังเกตเห็นความเปลี่ยนแปลงนี้เกิดขึ้นทีละเล็กละน้อย ทั้งในด้านสิ่งแวดล้อมภายนอก และในด้านสภาวะแห่งจิตใจของเราอันเป็นส่วนภายใน ทั้งนี้ไม่ว่าจะเป็นการเดินทางไปสู่

~~~~~

ภูมิที่ต่ำกว่า หรือสูงกว่าก็ตาม สำหรับการเดินทางไปสู่ภูมิต่ำลง
 ไปนั้น จำเป็นที่ผู้เดินทางจะต้องมีเครื่องคุ้มกันตัวไปด้วย เครื่อง
 คุ้มกันนี้อาจจะเป็นอำนาจบางอย่าง หรือเครื่องหมายอันเป็น
 สัญลักษณ์ (Symbols) อย่างหนึ่งอย่างใดก็ได้ที่จำเป็นในการนี้
 เอ็ดวินได้บอกแก่เราว่า เครื่องป้องกันเหล่านี้เขามีอยู่ครบบริบูรณ์
 พร้อมทั้งจะให้ความคุ้มครองแก่เราได้เสมอ ความจริงมีอยู่ว่า
 สถานที่เหล่านั้นไม่ใช่สำหรับใครจะไปเที่ยวดูเล่น ๆ เพียงเพื่อ
 ความบันเทิงใจ ผู้ที่จะเข้าไปสู่ที่นั่นต้องมีหน้าที่เกี่ยวข้องอยู่ หรือ
 ไม่ก็เป็นผู้ที่ได้รับอนุญาต หรือมีเหตุผลเป็นพิเศษจริง ๆ ผู้ที่พลัด
 เข้าไปโดยไม่รู้สีกตัว หรือผู้ที่คิดว่าจะไปเล่น ๆ จะถูกเจ้าหน้าที่
 ผู้รักษาการณ์อยู่ในบริเวณนั้นเชิญให้กลับ เพราะถ้าล่องล่ำเข้าไป
 มากเกินไป ก็อาจจะได้รับอันตรายได้ ความจริงมีเจ้าหน้าที่เป็น
 จำนวนมากผ่านเข้าไปสู่ภูมินั้นบ้าง และออกมาบ้างอยู่เสมอ แม้ว่า
 จะไม่เห็นผู้หนึ่งผู้ใดอยู่ใกล้กับเราในบริเวณนั้นเลยก็ตาม ทั้งนี้
 เพราะท่านเหล่านั้น ก็ได้เดินทางไปเช่นเดียวกับเรา คืออธิษฐาน
 จิตไปถึงโดยจับพลัน มิได้มัวเสียเวลาเดินชมภูมิประเทศโดยรอบ
 อยู่เลย

ส่วนที่พรมแดนของภูมิอันประณีตสูงขึ้นไปกว่าเรานั้น ไม่มี
 ความจำเป็นอย่างหนึ่งอย่างใด ที่จะต้องมีผู้คอยรักษาการณ์อยู่
 เหมือนดังพรมแดนแห่งภูมิที่ต่ำกว่าดังกล่าวมาแล้วนั้น ทั้งนี้เพราะ
 เป็นไปด้วยกฎธรรมชาติเอง คือจะเดินทางผ่านเข้าไปได้ ก็โดยที่

ได้รับอนุญาตและมีผู้คุ้มกันเสียก่อนเท่านั้น มิฉะนั้นอย่างไร ๆ
เราก็มไม่สามารถจะเข้าไปได้ หากจิตของเรายังไม่มีคุณสมบัติ
และสูงพอกับภูมินั้น ๆ ในทำนองเดียวกับที่กล่าวมาแล้ว เครื่อง
คุ้มกันในระหว่างเดินทางไปสู่ภูมิที่สูงกว่านี้ อาจจะเป็นเครื่องหมาย
หรือสัญลักษณ์ (Symbols) อย่างหนึ่งอย่างใดก็ได้ที่จำเป็นแก่
การนี้ ซึ่งจะทำให้ผู้เดินทางหายจากความอึดอัดอันจะเกิดขึ้นจาก
สภาวะต่าง ๆ ที่ผิดแผกไปจากในภูมิของตน นอกจากนั้น ยังจะ
ได้รับความช่วยเหลือแนะนำต่าง ๆ ที่จำเป็นจากท่านผู้อยู่ในภูมิ
สูงขึ้นไปเหล่านั้นอีกด้วย อันที่จริงบรรยากาศอันละเอียดประณีต
หรือสภาวะแวดล้อมของภูมิจึงอันสูงขึ้นไป ซึ่งจะแตกต่างจากภูมิ
ของเรานั้น ย่อมจะไม่ทำอันตรายแก่เรา เหมือนกับสภาวะ
แวดล้อมของภูมิที่ต่ำกว่า แต่การที่เราล่วงล้ำเข้าไปโดยยังไม่ถึง
เวลาสมควรก็ดี หรือโดยมิได้มีเครื่องคุ้มกัน หรือผู้ช่วยเหลืออยู่ที่ดี
จะทำให้เกิดความรู้สึกคล้าย ๆ กับว่า ได้อยู่ในที่มืดสนิทมาแล้ว
เป็นเวลานาน แล้วกลับต้องโผล่ออกไปสู่ที่มีแสงสว่างจ้าโดย
กะทันหันฉะนั้น อย่างไรก็ตามสิ่งที่กล่าวมานี้ ก็เป็นแต่เพียงข้อ
อุปมาเท่านั้น เพราะผู้ที่อยู่ในที่มืดแล้วได้พบแสงสว่างโดย
กะทันหัน แม้ในขั้นแรกจะรู้สึกฝ้าฟางหรือนัยน์ตาพร่าไป
เพราะแสงอันแรงกล้าอยู่ข้าง ก็จะเป็นเพียงครู่เดียว ต่อจากนั้น
ก็จะสามารถปรับนัยน์ตาตนเองให้เข้ากับแสงสว่างนั้นได้ แต่
สำหรับความจริงในเรื่องนี้แล้ว ย่อมไม่เป็นเช่นนั้น ตรายใดที่ยัง

มิได้ประกอบด้วยเหตุดังกล่าวมา คือ จิตของเรายังมิได้ประณีตเพียงพอ หรือเราได้มีความคุ้มกันอย่างหนึ่งอย่างใดแล้ว การปรับตนเองให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมใหม่นี้ จะไม่มีโอกาสเกิดขึ้นได้เลย และเราก็จะรู้สึกมีความฝืดฝางเช่นนั้นตลอดไป จนกว่าจะได้ถอยลงไปสู่ชั้นภูมิของตน ทั้งนี้ก็เป็นไปโดยกฎธรรมชาตินั่นเอง เพราะสถานที่เหล่านี้มิใช่มีไว้สำหรับให้ไปเที่ยวเล่น แต่เป็นที่ที่เราจะเข้าถึงได้โดยความพากเพียรทางจิตเท่านั้น หากในบางครั้งท่านผู้ที่อยู่ในภูมิที่สูงขึ้นไปเหล่านั้นต้องการพบปะกับเรา ท่านก็อาจมาเยี่ยมเยียนเราได้ หรือไม่ก็จะส่งผู้ที่ทำหน้าที่คุ้มครองมาพาเราให้ไปพบกับท่าน ในโอกาสเช่นนี้ เราก็จะได้เดินทางไปได้ภายใต้ความคุ้มครองของเจ้าหน้าที่ผู้ นั้น

เป็นอันว่า เราได้ตกลงกันว่าจะต้องหาโอกาสไปเยี่ยมเยียนภูมิทั้งที่ต่ำและที่สูงขึ้นไปอีกสักครั้งให้ได้ สำหรับภูมิที่ต่ำลงไปนั้น เราไม่มีปัญหาที่จะต้องขบคิด หรือกังวลแต่อย่างใด เพราะโดยที่เอดวินกล่าวว่าเขามีเครื่องคุ้มกันอยู่แล้วโดยสมบูรณ์ ฉะนั้นหากเมื่อใดเรารู้สึกว่า เราได้เตรียมตัวและจิตใจไว้พร้อมดี ขึ้นกว่านี้แล้ว เราก็จะไปกันอีกครั้งหนึ่งทันที และในคราวนี้ข้าพเจ้าตั้งใจไว้ว่า จะต้องพยายามเข้าไปข้างในอาณาเขตที่สูงขึ้นไปนั้น เราก็อาจจะต้องรอโอกาสเหมาะกว่านี้สักหน่อย เพราะอาจต้องรอปรึกษากับเจ้าหน้าที่ของภูมินั้น ๆ ด้วยก็ได้

บทที่ ๖

การดนตรี

การดนตรี เป็นองค์ประกอบที่สำคัญยิ่งประการหนึ่งในโลกทิพย์ ดังนั้นเพื่อเป็นการเปลี่ยนอารมณ์และขัดจังหวะไว้ก่อนที่เราจะไปเยี่ยมชมภูมิที่ต่ำกว่าโดยละเอียดอีกครั้งหนึ่ง เอ็ดวินจึงตกลงใจที่จะพาเราไปชมกิจการดนตรีของโลกทิพย์เสียก่อน

ดึกที่จัดไว้โดยเฉพาะสำหรับเรื่องการดนตรีนี้เป็นดึกที่กว้างขวางใหญ่โตมาก สำหรับข้าพเจ้านั้น เมื่อครั้งยังเป็นมนุษย์ก็รู้สึกว่ามีได้มีการเกี่ยวข้องกับเรื่องดนตรีทำไฉน ก็มีความรอบรู้ในเรื่องนี้ค่อนข้างจะน้อยอยู่สักหน่อย แต่เมื่อว่าโดยจิตใจแล้ว ข้าพเจ้าก็มีนิสัยชอบในทางนี้อยู่เหมือนกัน ส่วนมากที่ข้าพเจ้าเห็นภายในดึกนี้เป็นเรื่องเกี่ยวกับหลักวิชาทั้งสิ้น ซึ่งแสดงว่าชาวโลกทิพย์มีรสนิยมในทางดนตรีก็ เป็นส่วนมากเพียงใด แต่ทั้งนี้มิได้หมายความว่าทุกคนในที่นี้จะสาละวนเล่นดนตรีกันอย่างหามรุ่งหามค่ำเช่นนั้นไม่ ทั้งนี้เป็นไปตามหลักที่ข้าพเจ้าได้กล่าวมาแล้ว

คือ ณ ที่นี้ทุกคนมีอิสระและเสรีที่จะทำงานที่ตนชอบได้อย่างเต็มที่ และเมื่อทำแล้วจะพักผ่อน หรือเลิกทำเมื่อใดก็ได้ แต่เป็นความจริงอยู่อย่างหนึ่งว่า บุคคลส่วนมาก แม้จะไม่ใช่นักดนตรีโดยตรง ก็มีนิสัยชอบในทางนี้แฝงอยู่ในส่วนลึกของหัวใจไม่มากนักน้อย ข้าพเจ้าเองก็เป็นบุคคลในจำพวกที่กล่าวมาแล้วนี้ ส่วนรูนันท์มีความสนใจในเรื่องนี้มากกว่าข้าพเจ้ามาแต่เดิม เธอจึงรู้สึกว่ามี ความสนใจ และเข้าถึงหนังสือตำราต่าง ๆ ได้ดีกว่าข้าพเจ้าเป็นอันมาก

ในห้องดังกล่าว เป็นห้องสมุดบรรจุหนังสือวิทยากรที่เกี่ยวข้องกับการดนตรีไว้มากมาย ตลอดจนถึงบทดนตรีที่เขียนไว้ในโลกมนุษย์และผู้เขียนได้ผ่านเข้ามาสู่โลกนี้แล้ว ส่วนที่เป็นของท่านผู้ประพันธ์ซึ่งยังมีได้ผ่านเข้ามาสู่โลกนี้ ก็มีอยู่ไม่น้อยเหมือนกัน กล่าวได้ว่างานชิ้นเอกของนักดนตรีทั้งหลายที่มีอยู่ในโลกมนุษย์นั้น ก็ปรากฏอยู่ในโลกนี้ด้วยเหมือนกัน มีความจริงที่น่าสนใจในเรื่องนี้อีกประการหนึ่ง คือ เมื่อท่านผู้ประพันธ์งานดนตรีเหล่านั้นได้มาสู่โลกนี้แล้ว ทุกท่านก็อดไม่ได้ที่จะต้องแก้ไขและเปลี่ยนแปลงบทประพันธ์ของตนให้ดียิ่งขึ้นเสมอ อนึ่ง ยังมีหนังสือประวัติศาสตร์เกี่ยวกับการดนตรีตั้งแต่สมัยดึกดำบรรพ์ลงมาอีกด้วย ซึ่งเราจะได้ทราบถึงความเจริญก้าวหน้าของดนตรีลงมาเป็นลำดับ

ที่ข้าพเจ้าได้กล่าวมาแล้วว่า ณ ที่นี้ เป็นที่รวมของหนังสือวิทยากรประวัติศาสตร์ และงานประพันธ์ดนตรีทั้งหลายนั้น ใคร

ขอก้าวเพิ่มเติมไว้ด้วยว่าเป็นการรวบรวมไว้อย่างสมบูรณ์จริง ๆ
ทั้งนี้เพราะหนังสือก็ดี หรืองานประพันธ์ก็ดี ที่หาได้แสนยากใน
โลกมนุษย์ โดยจะเป็นเพราะความเก่าแก่ หรือมีอยู่น้อยชิ้น
อย่างไรก็ตาม หนังสือและงานเหล่านั้นจะมีอยู่ ณ ที่นี้อย่าง
สมบูรณ์ นอกจากนั้นหนังสือและงานประพันธ์ที่มีค่าสูง และเป็น
ที่หวงแหน ยากที่คนสามัญจะจับต้องได้ในโลกมนุษย์นั้น ณ ที่นี้
ทุกคนมีสิทธิเสมอกันที่จะค้นคว้ามาศึกษาได้โดยเสรี การศึกษา
ก็จะกระทำได้ โดยมีอาจารย์ผู้เชี่ยวชาญคอยแนะนำให้ความสว่าง
อยู่ตลอดเวลา ทั้งในด้านทฤษฎีและปฏิบัติ โดยไม่ต้องเกรงว่า
ท่านผู้มีชื่อเสียงและความชำนาญเป็นยอดเยี่ยม เมื่อครั้งอยู่ใน
โลกมนุษย์เหล่านั้น จะรู้สึกรังเกียจหรือเห็นเป็นการต่ำต้อยแต่
ประการใด ที่จะต้องมาสอนเรื่องต่ำ ๆ แก่ทุกท่านที่สนใจในที่นี้
ทั้งนี้เป็นไปตามกฎธรรมชาติ อีกประการหนึ่งที่ข้าพเจ้าได้กล่าว
มาแล้วในเรื่องศิลปกรรม คือทุกท่านจะตัดสินผลงานของตนโดย
เที่ยงธรรมจริง ๆ มิได้มีการเข้ากับตนเอง หรือนึกว่าตนเองเป็น
ผู้ยิ่งใหญ่พิเศษกว่าผู้อื่นแต่ประการใดเลย ดังนั้นเมื่อท่านผู้ที่ชาว
มนุษย์ยกย่องว่าเป็นผู้ยิ่งใหญ่ในวิชาการดนตรี ได้ผ่านเข้ามาสู่โลก
นี้แล้วก็มักจะได้ความคิดใหม่ว่า ตนเองยังหามีความรู้เพียงพอไม่
และมักจะแก้ไขปรับปรุงงานดนตรีของตนใน โลกมนุษย์ให้ดียิ่งขึ้น
เสมอ โดยนัยนี้อาจกล่าวได้ว่าในเรื่องการดนตรีนี้ พวกเราชาว
โลกทิพย์ได้ศึกษาค้นคว้า และประพันธ์ต่อจากโลกมนุษย์โดยแท้

กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ จุดสูงสุดแห่งความเจริญก้าวหน้าหรือความ
 ไพเราะละเมียดละมัยของคนตรีในโลกมนุษย์ นั้นแหละคือจุด
 เริ่มต้นของวิชาการดนตรีในโลกทิพย์นี้

เครื่องดนตรีทุกอย่างของโลกมนุษย์ล้วนมีปรากฏอยู่ในห้อง
 ฝึกหัด ณ ที่นี้เหมือนกัน ซึ่งผู้สนใจจะเลือกเรียนได้ตามชนิดที่
 ตนชอบ และเนื่องจากอาการกิริยาของร่างกายทุกประการ อยู่ใน
 บังคับของจิตใจอย่างสมบูรณ์ ดังที่ข้าพเจ้าได้กล่าวมาแล้วในเรื่อง
 การอาบน้ำ ดังนั้น การฝึกหัดเรียนเครื่องมือนดนตรีไม่ว่าอย่างใด
 ในโลกนี้ จึงไม่ต้องกินเวลามากมายอย่างน่าเบื่อเช่นในโลก
 มนุษย์เลย ผู้ศึกษาจะรู้สึกด้วยความอัศจรรย์ใจว่าได้รับความ
 คล่องแคล่ว และชำนาญในเครื่องมือชิ้น ๆ ด้วยความรวดเร็ว
 อย่างไม่น่าเชื่อ นอกจากนั้นยังมีเครื่องดนตรีอีกหลายประการ ซึ่งหา
 ไม่ได้ในโลกมนุษย์ เพราะเป็นเครื่องดนตรีที่คิดทำขึ้น โดยเฉพาะ
 สำหรับในโลกนี้เท่านั้น ซึ่งเป็นของที่ละเอียดซับซ้อนกว่าเครื่อง
 ดนตรีในโลกมนุษย์มาก โดยปกติเครื่องดนตรีประเภทนี้ มักจะ
 เล่นเข้ากับพวกเดียวกัน เพราะถ้านำไปเล่นกับเครื่องดนตรีของ
 โลกมนุษย์ ก็จะได้ระดับเสียงไม่เท่ากัน ทำให้เกิดเสียงพร่าไม่น่าฟัง

การบรรเลงคอนเสิร์ต

ห้องคอนเสิร์ตในที่นี้ มีอาณาเขตเป็นรูปวงกลมกว้างขวางมาก
 มีที่นั่งสำหรับผู้ฟังลดหลั่นกันลงไปจนถึงพื้นชั้นล่างซึ่งเป็นที่ของ

นักดนตรี ฦ ที่นี้ขอให้ท่านทราบไว้ก่อนว่าห้องคอนเสิร์ตดังกล่าวมานี้ หาใช่อยู่บนพื้นดินไม่ แต่ความจริงเป็นรูปเหมือนชามอ่างใบใหญ่มหึมาฝังลงไปใตดินลึกมาก ดังนั้นที่นั่งส่วนที่อยู่ไกลจากผู้บรรเลงดนตรีที่สุดก็คือ ที่นั่งบนระดับพื้นดินนั่นเอง โดยรอบมีไม้ดอกนานาชนิด และหลากสีขึ้นอยู่เรียงรายภายใต้ไม้ยืนต้นสูงใหญ่ขึ้นตระหง่านอยู่เป็นแนวได้ระดับเช่นเดียวกัน ถึงแม้ว่าที่นั่งของผู้ฟังที่อยู่บนระดับดินจะอยู่ไกลจากผู้บรรเลงดนตรีมาก เมื่อคิดเทียบระยะทางบนโลกมนุษย์ก็ตาม แต่เราก็มิได้รู้สึกว่ายไกลเกินไปแต่อย่างใด ข้าพเจ้าเคยกล่าวไว้แล้วว่า ในโลกนี้เราสามารถเห็นได้อย่างชัดเจน เป็นระยะทางไกลกว่าในโลกมนุษย์มากนัก

เอ็ดวินจึงเสนอแนะว่า หากเราต้องการจะฟังคอนเสิร์ตบ้างก็ได้ แต่เขาให้ความเห็นว่า ควรจะเลือกนั่งฟังในระยะห่างกันสักหน่อย ซึ่งจะดีกว่านั่งฟังในระยะใกล้ดังเช่นในโลกมนุษย์ ทั้งนี้มีเหตุผลบางประการ ซึ่งเราจะได้ทราบเองในภายหลัง ขณะนี้จวนจะถึงเวลาบรรเลงดนตรีอยู่แล้ว เราจึงลองทำตามคำเสนอของเอ็ดวินด้วยความประหลาดใจ ก็เลือกที่นั่งด้านบนพื้นหญ้าซึ่งห่างจากผู้บรรเลงดนตรีมาก ทำให้ข้าพเจ้าอดสงสัยไม่ได้ เพราะเกรงว่าเราจะไม่ได้ยินเสียงถนัดในระยะค่อนข้างไกลเช่นนี้ แต่เอ็ดวินก็ให้คำรับรองว่าจะไม่เป็นเช่นนั้นเป็นอันขาด ต่อมาอีกสักครู่หนึ่ง ก็ปรากฏว่ามีผู้คนทะยอยเข้านั่งอยู่ใกล้ ๆ กับเรามากขึ้นเป็นลำดับ บริเวณสถานที่ซึ่งเมื่อครู่นี้เองยังว่างเปล่าอยู่นั้น

บัดนี้กลับมีผู้คนทะยอยมา ทะยอยมาอย่างมากมาย บ้างก็เดินเอื่อย ๆ ไปมา และบ้างก็นั่งลงบนพื้นหญ้าอย่างสบายอารมณ์ สภาวะของสิ่งแวดล้อมในขณะนี้ทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกมีความสุขอย่างยิ่ง เป็นความสุขที่รู้สึกว่ามีบุญมากกว่าสุขใด ๆ ในโลกมนุษย์อย่างมากมายิ่งนัก เรากำลังนั่งอยู่บนพื้นหญ้าอันอ่อนนุ่มและเขียวสด ความเปลิดเปล็นเจริญตาและเจริญใจมีอยู่โดยรอบ ทั้งในส่วนธรรมชาติ คือไม้ดอกและไม้ยืนต้นนานาพรรณ และในส่วนมิตรสหายผู้หวังดีคือเอ็ดวินและรุช ตลอดจนถึงผู้คนแวดล้อมเราอยู่โดยรอบ ซึ่งข้าพเจ้ารู้สึกว่า เป็นผู้ที่มีน้ำใจดี และเอื้อเฟื้อต่อกันอย่างจริงใจ ไม่มีปากอย่างใจอย่าง เหมือนดังเช่นในโลกมนุษย์เลย ความสุขดังกล่าวนี้ยิ่งมีมากขึ้น เมื่อเราคิดถึงว่ามันสามารถจะดำรงอยู่ตลอดไป ไม่มีการติดขัดด้วยกาลเวลา หรือธรรมชาติอันวิปริตเช่นฝนตก ฟ้าร้องอย่างใดเลย แน่นอนความสุขเช่นนี้เราจะหาไม่ได้เลยในโลกมนุษย์ ไม่ว่าท่านจะมีเงินทองมั่งคั่งเพียงใดก็ตาม ท่านทั้งหลาย ความสุขของชาวโลกมนุษย์นั้นหาที่เปรียบกับที่นี่ไม่ได้เลย

เอ็ดวินได้บอกให้เราลองเดินไปชะโงกดูลงไปข้างล่าง ซึ่งเป็นที่นั่งของผู้ฟังทั้งหลายอันลดหลั่นกันลงไปนั้นอีกครั้งหนึ่งในครั้งนี้ข้าพเจ้าต้องได้รับความประหลาดใจเป็นอันมาก ที่บรรดาที่นั่งเหล่านั้นมีผู้คนนั่งเต็มไปหมด ทั้ง ๆ ที่เมื่อสักครู่นี้เองไม่ปรากฏว่ามีผู้หนึ่งผู้ใดอยู่เลย นอกจากนั้นนักดนตรีทั้งหลาย

ก็พากันมาครบบริบูรณ์แล้วเช่นเดียวกัน เมื่อข้าพเจ้ากลับมาถาม เอ็ดวิน ถึงการมาดุจปาฏิหาริย์ของบุคคลเหล่านี้ ก็ได้รับคำตอบว่า เรื่องนี้ก็เป็นเรื่องเช่นเดียวกับการเรียกคนมาฟังเทศน์นั่นเอง ในการเรียกคนมาฟังเทศน์ พระสามารถเรียกคนมาฟังได้โดยส่งกระแสจิตออกไปเรียกได้ฉันใด ในเรื่องดนตรีก็คงเป็นเช่นเดียวกัน ผู้กำกับวงดนตรีเมื่อเห็นว่า คณะของตนพร้อมแล้วก็ส่งกระแสจิตออกไปเรียกคนฟัง และผู้ฟังต่าง ๆ ก็มาถึงที่นั่นได้ในทันทีชั่วพริบตา ทั้ง ๆ ที่เรานั่งอยู่ห่างจากบริเวณพอจะมองเห็นผู้ที่มาฟังได้ ก็ยังห้ามองเห็นไม่ สำหรับรูดกับข้าพเจ้านี้ในเมื่อเราได้แสดงตนว่าเป็นผู้สนใจในทางดนตรีอยู่แล้ว ก็ควรติดต่อกันไว้กับหัวหน้าวงต่อไปเมื่อมีการบรรเลงอีก เขาจะได้ส่งกระแสจิตไปเรียกได้โดยสะดวก

วงดนตรี (ORCHESTRA) วงนี้มีนักดนตรีประมาณ ๒๐๐ คน เครื่องดนตรีที่บรรเลงก็คงใช้เครื่องชนิดที่บรรเลงอยู่ในโลกมนุษย์นั่นเอง ซึ่งเมื่อเริ่มบรรเลง ข้าพเจ้าก็พอจะจำเสียงได้บ้าง แต่ที่พิสดารออกไปก็คือความกลมกลืนกันของเสียงต่าง ๆ นั้น รู้สึกได้อย่างชัดเจนว่าผิดกับในโลกมนุษย์ ซึ่งข้าพเจ้าได้เคยฟังมาแล้วเป็นอันมาก เพราะไม่ปรากฏว่ามีเสียงพรั่วหรือผิดจังหวะกันให้ได้ยินเลยแม้แต่น้อย นอกจากนั้น ความแจ่มใสของเสียงที่บรรเลงออกมานั้น ก็ไพเราะเยือกเย็นกว่าในโลกมนุษย์มากอย่างเปรียบเทียบไม่ได้เลยทีเดียว

ท่อนแรกของเพลงนี้เป็นจังหวะช้า จึงมีเสียงแผ่วเบาและค่อย ๆ ดังขึ้นทีละน้อยในขณะที่ดนตรีเริ่มบรรเลงนั่นเอง ข้าพเจ้าก็สังเกตเห็นลำแสงอันแจ่มใสชนิดหนึ่ง พุ่งขึ้นมาจากส่วนล่างของเวทีรูปร่างงามใหญ่โต แล้วแลดูเสมือนจะค่อย ๆ แผ่กระจายกลายเป็นวงกว้างออกเป็นสี่ลูกศกาวอยู่โดยรอบที่นั้งชั้นบนสุดคือที่อยู่เสมอรระดับพื้นดิน ที่ประหลาดยิ่งขึ้นก็คือ เมื่อดนตรีได้บรรเลงต่อไปเป็นเสียงดังขึ้น ลำแสงประหลาดนี้ก็ทวีความแน่นในตัวเอง และความเข้มของสียิ่งชัดขึ้นด้วยเหมือนกัน ปรากฏการณ์อันน่าพิศวงเช่นนี้ ทำให้ข้าพเจ้าตกตะลึงจนลืมฟังเสียงดนตรีไปครู่หนึ่ง คือแม้ว่าหูจะยังคงได้ยินเสียงของดนตรีอยู่ตลอดเวลา ก็ไม่สามารถรู้ถึงความไพเราะของดนตรีในขณะนั้นได้เลย ในขณะนั้นเอง ก็ปรากฏเป็นลำแสงสุกสว่าง สีลำพุ่งขึ้นมาจากเบื้องล่างเว้นระยะห่างเท่า ๆ กัน เป็นรูปสี่เหลี่ยมจตุรัส ลำแสงทั้งสี่นี้พุ่งทะลุเลยม่านแสงเดิมอยู่ขึ้นไปโชติช่วงอยู่ในอากาศ ครู่หนึ่งจึงค่อย ๆ ลอยเลื่อนลงมา พร้อมกับแผ่กระจายเป็นวงกว้างออกไปทุกขณะ ในขณะเดียวกันเมื่อเสียงดนตรีเปลี่ยนท่วงทำนองไป ลำแสงใหม่พร้อมทั้งม่านแสงเดิมนั้น ก็เปลี่ยนสีเข้มขึ้นและจางลงบ้าง สอดแทรกกันและกันเป็นคู่สีรุ้งและสีเหลือง ทำให้เกิดเป็นลือมพรายน่าดูอย่างประหลาด ข้าพเจ้าเพิ่งเข้าใจในบัดนี้เองว่า เหตุใดเอ็ดวินจึงบอกว่า เราควรจะนั่งฟังอยู่ห่าง ๆ จะดีกว่านั่งในระยะใกล้ ๆ ในโลกทิพย์เสียงดนตรี และแสงสีเป็นสิ่งที่แยกจากกันไม่ได้เช่นนี้เอง

โลกทิพย์ไม่ใช่โลกแห่งความ อภิปภคริกโครม

ในที่นี้ข้าพเจ้าจะขอกว่าเพิ่มเติมสักเล็กน้อย เพื่อป้องกันความเข้าใจผิด อันอาจจะเกิดขึ้นได้แก่บางท่าน คือ เมื่อข้าพเจ้ากล่าวว่า แสงและเสียงซึ่งเป็นสิ่งที่แยกจากกันไม่ได้ในโลกทิพย์นั้น ไม่ได้หมายความว่าในโลกทิพย์นี้ จะเต็มไปด้วยเสียงต่าง ๆ กรอกหูพวกเราอยู่ตลอดเวลา ซึ่งหากเป็นเช่นนั้นจริงแล้ว โลกทิพย์ก็คงจะเป็นเหมือนตลาดใหญ่หึมา ที่หาความสงบสุขไม่ได้เลย

อันที่จริงในเรื่องนี้มีได้เป็นเช่นนั้น เมื่อนักดนตรีบรรเลงดนตรี เขาจะทำให้เกิดความคิดในรูปของเสียง (musical thought-form) ขึ้นเหนือตัวเขา ซึ่งจะมีชนิดและความเข้มและความสูงต่ำของสีต่าง ๆ กันไปตามชนิดของเครื่องดนตรี ความดังหรือความค่อยของการบรรเลง และคุณภาพของเครื่องดนตรีนั้น ๆ ประกอบกัน เมื่อนักร้อง ๆ เพลงขึ้น ก็จะเกิดผลเช่นเดียวกันตามแต่ว่าเขาจะร้องเสียงสูงหรือต่ำเพียงไร นอกจากคุณลักษณะดังกล่าวแล้ว กระแสความคิดในรูปของเสียง (musical thought-form) นั้น ก็จะมีขนาดและรูปร่างแตกต่างกันไปอีกด้วย โดยนัยนี้ถ้าเป็นการบรรเลงเครื่องดนตรีพร้อมกันมาก ๆ ขึ้น หรือเป็นการร้องเพลงพร้อม ๆ กันหลายคน ผลในทางแสงสีที่เกิดขึ้นก็จะไม่เหมือนกันกับการบรรเลง หรือการร้องตามลำพังคนเดียว หรือเครื่องเดียว นี่เป็นหลักความจริงข้อแรก

ความจริงประการที่ ๒ ก็คือ แม่ดนตรีจะทำให้เกิดแสงและสีได้ และในทำนองเดียวกันแม่แสงและสีจะทำให้เกิดดนตรีได้ก็ตาม ทั้งสองอย่างนั้น ก็เป็นสภาพซึ่งมีความสมบูรณ์อยู่ในตัวเอง (self-contained unit) คือไม่ใช่ขึ้นอยู่กับกันเสมอไป กล่าวอีกนัยหนึ่ง ไม่ใช่หมายความว่า แสงจะทำให้เกิดเสียงแล้วเสียงก็ทำให้เกิดแสง ต่อมาแสงก็ทำให้เกิดเสียง กลับไปกลับมาอีกเป็นเสมือนห่วงลูกโซ่อันไม่มีที่สิ้นสุด (คือหมายความว่าในเวลาปกติ ก็จะไม่มีการปรากฏการณ์ในความสัมพันธ์ดังกล่าวมานั้นเสมอไป)

ความจริงประการที่ ๓ ก็คือ แม้ในขณะที่มีแสงและเสียงจากผู้บรรเลงปรากฏดังกึ่งวาลอยู่ หากเราไม่ต้องการฟัง เราก็อาจจะอธิษฐานจิตปิดหูเสียก็ได้ โดยไม่มีความยากลำบากแต่อย่างใดเลย และในเรื่องนี้เราอาจจะอธิษฐานปิดหูเสียทั้งหมด เพื่อให้ไม่ได้ยินเสียงใด ๆ เลย หรือว่าเปิดหูเป็นบางส่วน คือต้องการฟังเฉพาะเสียงที่เราต้องการฟังเท่านั้น ก็ย่อมทำได้อีกเหมือนกัน แต่ข้าพเจ้าใคร่ขอบอกท่านว่า พวกเราชาวโลกทิพย์มีความรักดนตรีอย่างกว้างขวาง และลึกซึ้งมากกว่าชาวโลกมนุษย์ยิ่งนัก เพราะว่าเราจะได้ยิน และได้รับความบันเทิงจากเสียงดนตรีอย่างซาบซึ้งมากกว่าชาวโลกมนุษย์ อย่างที่ท่านจะคิดไม่ถึงทีเดียว ยิ่งบุคคลผู้มีใจรักในเรื่องนี้เป็นพิเศษมาตั้งแต่ยังเป็นมนุษย์แล้ว ก็รับรองว่า เขาจะได้รับความสุขชื่นบานอย่างที่เขาไม่เคยนึกฝันมา

ก่อนเลย ด้วยเหตุดังกล่าวมา บุคคลผู้กระทำการอย่างเดียวใน
โลกทิพย์ อาจจะได้รับผลต่างกันได้ก็ได้ หากเขามีรสนิยมในทาง
ดนตรีมาไม่เหมือนกัน เช่นในการลูบคลำดอกไม้ หรือปล่อยให้
คินร่วงพรุลงไปตามชอกนิ้วของตนนั้น ผู้มีรสนิยมในทางดนตรี
จะรู้สึกถึงเสียงดนตรีที่เกิดขึ้นได้มากกว่า และลึกซึ้งกว่าผู้ที่เคย
สนใจในทางนี้มาน้อย หรือไม่สนใจเลย ดังนั้น สภาพของจิต
ของแต่ละบุคคลที่ปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อม (attunement)
หรืออรรถยาศัยประจำตัวของแต่ละบุคคล จึงเป็นปัจจัยสำคัญอีก
ประการหนึ่ง ที่จะทำให้เขาได้ยินเสียงดนตรีมากน้อยเพียงไร
เพราะในโลกทิพย์นี้จะไม่มียังสิ่งใดที่มีขึ้นหรือสูญหายไปเปล่า (waste)
โดยเปล่าประโยชน์เลย ทุกสิ่งทุกอย่างขึ้นอยู่กับดวงจิต ซึ่งมี
ความเป็นเสรี (free) อย่างเต็มที่ภายในขอบเขตแห่งภูมิ (realm)
ของตน ๆ (คือไม่ใช่เสรีหรือทำอะไร ได้ตามใจชอบภายนอกภูมิ
ของตน)

ความจริงประการที่ ๔ ก็คือ ความตั้งใจที่จะฟังเสียงใด
เสียงหนึ่ง หรือที่ข้าพเจ้าเรียกว่าอวิชฐานจิตนี้ มิใช่เป็นเรื่องลำบาก
ที่ต้องการกำลังใจอันมากมายแต่อย่างใด มันเป็นเรื่องธรรมดา คือ
เป็นคุณสมบัติของจิตในที่นี้โดยแท้ จจริงอยู่สำหรับบุคคลที่เพิ่งมา
จากโลกมนุษย์ใหม่ ๆ ก็อาจจะต้องใช้กำลังจิตมากอยู่เหมือนกัน
เพราะยังไม่ได้ปรับตัว (คือจิตใจ) ให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมได้อย่าง
สมบูรณ์ แต่ต่อมาเมื่อเขาได้มีความคุ้นเคยกับสิ่งแวดล้อม (คือ

~~~~~

ลี้มัญญาเก่าของกายเนื้อ หหมดแล้ว) ก็จะเกิดความชำนาญมากขึ้น
 และการอธิษฐานจิตในเรื่องทุกอย่าง ก็จะเป็นไปอย่างฉับพลัน
 และในเรื่องนี้ ข้าพเจ้าขอกล่าวเพิ่มเติมย้าอีกครั้งหนึ่งว่า แม้ใน
 เรื่องสัมผัสอื่น ๆ เช่นกลิ่นก็เป็นเช่นเดียวกัน และเป็นความจริง
 ทั้งในภาครับหรือเปิด และในภาคปฏิเสธหรือปิด คือเราอาจจะ
 อธิษฐานจิต เปิด ตา หู จมูก เป็นต้น ให้รับอารมณ์ใด ๆ
 ก็ได้ หรือจะอธิษฐานจิตให้ ปิด ไม่รับอารมณ์ใด ๆก็ได้ทันที

บทที่ ๗

เตรียมตัวไปดูภูมิต้า

☆☆☆☆☆

การที่ข้าพเจ้ากับรุชได้มาเห็นชาวโลกทิพย์ทุกท่าน ทำงานกันอย่างขยันขันแข็ง และเอาจริงเอาจังเช่นนี้ ทำให้เรารู้สึกไม่ค่อยสบายใจอยู่บ้าง เมื่อมาหวนรำพึงถึงตนเองว่ายังหาได้ทำอะไรให้เป็นชิ้นเป็นอันเหมือนกับผู้อื่นไม่ นี่ดูเหมือนจะเป็นความรู้สึกไม่สบายใจครั้งแรก นับแต่ได้ผ่านเข้ามาสู่โลกนี้ เอ็ดวินดูไม่ได้แสดงอาการประหลาดใจอย่างใดนัก เมื่อเราแจ้งความวิตกให้เขาทราบ เขาบอกว่า เรื่องเช่นนี้เป็นเรื่องธรรมดาที่จะเกิดขึ้นแก่ผู้ที่เพิ่งเข้ามาสู่โลกนี้ทุกท่าน อย่างไรก็ตาม เขาได้กล่าวว่าเราไม่จำเป็นต้องวิตกกังวลในเรื่องนี้ เพราะเกรงว่าจะมีผู้หนึ่งผู้ใดมาว่ากล่าวเราแต่อย่างใด และเราจะทำการสำรวจความเป็นไปในโลกนี้ต่อไปอีกเป็นเวลานานสักเท่าใดก็ได้ แต่ถ้าเรารู้สึกอยากจะทำอย่างใดอย่างหนึ่งบ้างจริงๆ เราก็สามารถจะหาสถานที่เหมาะๆ สักแห่งหนึ่ง เพื่อจะได้ปรึกษาหารือกันให้เป็นที่สบายใจ ซึ่งเขาได้แนะนำให้เราไป

ยังแดนของภูมิสูงอีกครั้งหนึ่ง เมื่อไม่มีใครขัดข้องในข้อเสนอ เราก็เริ่มออกเดินทาง และในขณะที่ต่อมา ก็ถึงชายเขตแดนที่ติดต่อกับภูมิสูง ซึ่งเราได้เคยผ่านมาแล้วครั้งหนึ่ง

เอ็ดวินได้พาเราเข้าไปในบ้านอันสวยงามหลังหนึ่ง ซึ่งข้าพเจ้าสังเกตเห็นว่า อยู่อยู่ในชั้นสูงกว่าบ้านต่าง ๆ ที่อยู่ภายในใจกลางภูมินี้ เพราะนอกจากลักษณะของบ้านจะชวนให้คิดไปในการทำงานนั้นแล้ว ก็รู้สึกว่ามีอากาศเจือจางกว่าในใจกลางของภูมิตั้งเป็นแดนของเรานั้น ท่าทางที่เอ็ดวินนำเราเข้าไปนั้นดูไม่มีความเกรงอกเกรงใจผู้ใดเสียเลย ในขณะที่ต่อมาข้าพเจ้าก็ทราบได้ทันทีว่า บ้านนี้ก็คือน้ำของเขานั่นเอง เราได้ค้ำว่าเขาในข้อที่มิแย้มพรายให้รู้มาก่อนเลย ซึ่งเขาก็รับว่า เขายังไม่ต้องการให้รู้ในเมื่อยังไม่ถึงเวลาอันสมควร

เมื่อพูดถึงเรื่องการทำงานที่กะว่าจะทำสำหรับข้าพเจ้านั้น เมื่ออยู่ในโลกมนุษย์ อาจจะเป็นผู้เคราะห์ดีที่อยู่ข้างในการที่สามารถเลือกกระทำงานตามที่ใจชอบได้ แต่บัดนี้เมื่อมาอยู่ในโลกนี้แล้ว ข้าพเจ้าก็รู้สึกว่ หมดความจำเป็นที่จะต้องทำงานเช่นนั้นต่อไป เพราะในที่นี้ไม่มีบุคคลใดที่เราจะต้องเทศนาถ่อมใจให้กลับตัวหรือความประพฤติของเขาเหมือนดังเช่นในโลกมนุษย์ เอ็ดวินจึงกล่าวว่า เขามีงานให้ข้าพเจ้าทำรออยู่แล้ว คือหน้าที่ที่ประคับประคองวิญญาณของชาวโลกมนุษย์มาสู่โลกทิพย์ ซึ่งเป็นงานประเภทเดียวกันกับที่เขาได้กระทำอยู่ตลอดมานั้นเอง เมื่อได้ยิน

~~~~~

เช่นนี้ข้าพเจ้าก็บอกไม่ถูกว่ารู้สึกเต็มใจหรือไม่อย่างไร ทั้งนี้เป็นด้วยความวิตกเสียมากกว่า ข้าพเจ้าเองก็รู้สึกตัวว่าเพิ่งมาถึงโลกนี้ได้ไม่นานนัก จึงยังมีได้คุ้นเคยกับสภาวะรอบข้างเพียงพอ อดวิตกมิได้ว่า อาจจะไม่สามารถในหน้าที่การงานเช่นนี้ แต่เอ็ดวินได้กล่าวกับข้าพเจ้าว่า ไม่จำเป็นต้องวิตกในข้อนั้น เพราะในขั้นต้นนี้เราจะทำงานร่วมกันไปก่อน ต่อเมื่อข้าพเจ้ามีความชำนาญเพียงพอจนสามารถคุ้มกันตัวเองได้แล้ว ข้าพเจ้าอาจจะแยกไปทำโดยลำพังก็ได้ ในขณะที่รัฐจึงเสนอตัวขึ้นมาบ้างว่า ถ้าเอ็ดวินอนุญาต เธอก็ใคร่จะร่วมเป็นผู้ฝึกหัดในงานนี้ด้วย ซึ่งเอ็ดวินก็ตกลงด้วยความยินดี เขากล่าวว่าการที่เราทำงานร่วมกันเป็นคณะเช่นนี้ จะได้ผลดีกว่าการที่เขากระทำไปตามลำพังคนเดียว ก็เป็นอันว่าเราทั้ง ๓ จะต้องร่วมกันทำงานหน้าที่นี้ต่อไป ภายใต้ความควบคุมของเอ็ดวิน

เมื่อได้สนทนากันต่อไปอีกพักหนึ่ง ข้าพเจ้าได้เอ่ยถึงเรื่องหนังสือที่ข้าพเจ้าได้เขียนไว้เมื่อครั้งยังเป็นมนุษย์ และซึ่งยังมีข้อความผิดพลาดอยู่เป็นอันมากเกี่ยวกับเรื่องโลกทิพย์ เรื่องนี้ทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกอยู่เสมอว่า トラバไตที่ยังไม่ได้ทำการแก้ตัวให้ประชาชนผู้อ่านเลิกลงติดตามไปเช่นนั้นแล้ว ก็จะมีความรู้สึกลึบฝังอยู่ในใจตลอดเวลาที่นึกขึ้นมาคราใดหูกราว เอ็ดวินได้กล่าวว่า เรื่องนี้เป็นเรื่องใหญ่ เพราะการติดต่้อระหว่างชาวโลกมนุษย์กับชาวโลกทิพย์นั้น ปัจจุบันยังเป็นความยากลำบากอย่างยิ่ง หาก

ข้าพเจ้าจะกระทำได้ก็ต้องอาศัยความช่วยเหลือจากท่านผู้อยู่ในภูมิสูงขึ้นไปร่วมมือด้วยจึงจะสำเร็จ เมื่อกล่าวเช่นนั้นแล้ว เขาก็ได้ขอตัวออกไปจากห้องนั้นสักพักหนึ่งก็กลับเข้ามา พร้อมกับบุรุษผู้หนึ่ง ผู้ซึ่งข้าพเจ้ามองเห็นในครั้งแรก ก็รู้ได้ทันทีว่ามาจากภูมิที่สูงขึ้นไปกว่าเรา เอ็ดวินได้บอกแก่ข้าพเจ้าว่า บุคคลผู้นี้เป็นชาวอียิปต์ พุคภาษาเราได้คล่องแคล่ว และหลังจากแนะนำตัวกันแล้ว เขาก็ได้แจ้งความประสงค์ของข้าพเจ้าให้ท่านผู้นี้ทราบ

ท่านผู้มาใหม่นี้ มีบุคลิกลักษณะสงบและสง่ามานับถืออย่างยิ่ง ท่านได้กล่าวว่า ยินดีที่จะช่วยเหลือให้งานของข้าพเจ้าเป็นผลสำเร็จ แต่ทว่างานนี้จะต้องกินเวลาหลายปี ซึ่งข้าพเจ้าจะต้องมีความอดทนสักหน่อย เพราะเราจะต้องรอให้เหตุการณ์บางอย่างของโลกเกิดขึ้นเสียก่อน จึงจะได้โอกาสที่จะดำเนินการนี้ให้ลุล่วงไปด้วยดี ในระหว่างนี้ ท่านขอให้เราทำตนให้คุ้นเคยกับสภาวะที่แวดล้อมนี้ก่อน และได้รับรองว่ายินดีจะช่วยให้ความปรารถนาของข้าพเจ้าเป็นผลสำเร็จอย่างจริงจัง ข้าพเจ้าได้กล่าวขอบคุณท่านเป็นอย่างสูงจากนั้นท่านก็ได้ลุกขึ้นและลาจากเราไป

ในความประสงค์ของข้าพเจ้าครั้งนี้ ใครขอให้ท่านผู้อ่านทราบเสียก่อนว่า เรามิได้มีความประสงค์ที่จะทำการลับใจผู้อื่นในเรื่องลัทธิศาสนา ที่เขามีความเชื่อถืออยู่แต่เดิมอย่างใดเลย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เราต้องการจะช่วยเหลือชาวโลกมนุษย์ส่วนมากที่มีความเห็นในเรื่องโลกทิพย์อย่างผิด ๆ ให้มีความเห็นถูกต้อง

เท่านั้น เราต้องการจะให้เขาทราบว่า ความตายนั้นที่แท้จริงคืออะไร น่าเสียดายที่ชาวโลกมนุษย์ ส่วนมากมีความเห็นอย่างดิ่งตันในทางผิด ๆ อย่างแก้ไขไม่หายเกี่ยวกับเรื่องเช่นนี้ บุคคลเหล่านี้เมื่อเวลาแห่งความตายมาถึงก็ได้รับความทุกข์ทรมานและความหวาด หวั่นโดยไม่สมควร

สู่อบายภูมิเบื้องสูง (ขั้นแรก)

เอ็ดวินได้กล่าวชวนเราทั้ง ๒ ว่า เนื่องจากเขาเห็นว่า บัดนี้เรากำลังใจเข้มแข็งขึ้นพอสมควรแล้ว เขาจึงคิดว่าเราควรจะไปเยี่ยมคูมิต่ำ (อบายภูมิ) อีกครั้งหนึ่ง เพื่อสำรวจดูความเป็นไปให้ถี่ถ้วนยิ่งขึ้นกว่าครั้งแรก ซึ่งเราทั้ง ๒ ก็รับด้วยความยินดี เอ็ดวินได้กล่าวว่า เขาจะให้ความคุ้มครองแก่เราอย่างเต็มที่ตลอดเวลา

เราได้ออกจากบ้านของเอ็ดวิน เดินทางผ่านอาณาเขตแห่งภูมิของเราไปอย่างรวดเร็ว และในที่สุดก็เข้าสู่อาณาเขตของอบายภูมิ ที่นี้เอ็ดวินได้กล่าวเตือนว่า เราจะรู้สึกเยือกเย็นไปตลอดร่างเช่นครั้งก่อน แต่เราจะกำจัดความรู้สึกเช่นนี้เสียได้ โดยตั้งใจอธิษฐานจิตสลัดมันออกไปเสียเขาได้จับมือของเราทั้ง ๒ ไว้คนละข้าง ขำพเจ้าเหลือบมองดูที่เสื้อผ้าของเรา ก็เห็นว่าได้เปลี่ยนสีคล้ำลงไปอย่างเห็นได้ชัด ซึ่งเป็นการน่าประหลาดอย่างยิ่ง เอ็ดวินได้กล่าวว่า การเปลี่ยนสีคล้ำลงของเสื้อผ้าของเรา เป็นเรื่องของธรรมชาติ เช่นนั่นเอง มิได้แสดงว่า เราจะหมดอำนาจคุ้มกันตัว หรือเป็น

ผู้เสื่อมลงแต่อย่างใด โดยกฎธรรมชาติที่เป็นไปเช่นนี้ ก็เพื่อให้สภาวะภายนอกของเรากลมกลืนเข้ากันได้กับสิ่งแวดล้อมเท่านั้นเองหาไม่แล้ว แสงเรืองรองอันเกิดจากอารมณ์ของเรานั้นจะทำอันตรายหรือเป็นที่ระคายเคืองแก่สายตาของผู้อยู่ในภุมินีจนทนไม่ได้

เมื่อข้าพเจ้าได้เหลือวไปพิจารณาดูโดยรอบ ก็เห็นว่าเรากำลังเดินอยู่ในภูมิประเทศที่อ้างว้างและเปล่าเปลี่ยวเป็นอย่างยิ่ง พื้นแผ่นดินแข็งกระด้างผิดกับในภูมิของเราอย่างไกลลิบ ต้นไม้ใบหญ้าอันเขียวขจีต่าง ๆ ก็ไม่มีปรากฏให้เห็นเลยแม้แต่น้อย ท้องฟ้าเบื้องบนแลดูครึ้มและมีคมन्ธ อากาศเยือกเย็นยิ่งขึ้นทุกขณะ เบื้องหน้าเรามีหมอกสีขาวจาง ๆ ขวางหน้าอยู่ ยิ่งเข้าไปใกล้ก็ปรากฏว่า หมอกนี้ได้ทวีความหนาที่มากขึ้นทุกที ทำให้รู้สึกว่าเป็นเสมือนมีเมฆหมอกอันชื้นและมีน้ำหนักและแรงดัน ผิดปกติกดทับอยู่โดยรอบกาย ทัศนดินนั่นเองก็มีร่าง ๆ หนึ่งโผล่ออกมาจากหมอกตรงมาที่เรา เอ็ดวินคงจะรู้จักบุคคลผู้นี้ดี เพราะเขาได้กล่าวแนะนำตัวพวกเราให้รู้จัก และได้แจ้งถึงความประสงค์ของการที่พาเรามาครั้งนี้ด้วย บุคคลผู้นี้ได้กล่าวว่า เขายินดีจะร่วมทางไปกับเราด้วย เพื่อให้ความช่วยเหลือและแนะนำบางประการ และแล้วเราก็เดินมุ่งหน้าต่อไป สักพักใหญ่หมอกนั้นก็ค่อยจางลงและในที่สุดเราก็สามารถเห็นภูมิประเทศรอบด้านได้ดีขึ้นกว่าเดิมบัดนี้เราได้มาอยู่ท่ามกลางผืนแผ่นดินที่อ้างว้าง และแห้งแล้งอย่างสุดที่จะประมาณได้ ช้ำ ๆ นาน ๆ จะเห็นบ้านอันหอมช่อตั้งอยู่

โศกเคี้ยวห่าง ๆ กันสักหลังหนึ่ง แลดูแต่ไกลก็รู้สึกทุเรศเหลือ
ประมาณ เดินกันต่อมาอีกไม่นาน เราก็พากันมาถึงบ้าน หรือ
จะเรียกให้ถูกต้องก็คือกระท่อมโกโรโกโสเข้าหลังหนึ่ง

ก. อบายภูมิชั้นแรก (ชั้นสูง)

อบายภูมิชั้นนี้ เป็นภูมิติดต่อกันกับภูมิสูง ฉะนั้น จึงกล่าว
ได้ว่า แม้จะปราศจากความเจริญ และนับว่าเป็น “อบาย” อย่างหนึ่ง
ก็ยังนับว่าสูงกว่าอบายภูมิชั้นอื่น ๆ ที่เราจะได้พบเห็นต่อไป
ข้างหน้า เมื่อเราได้เข้ามาใกล้ ๆ กระท่อมหลังนี้แล้ว จึงได้แลเห็น
ได้ชัดว่า เป็นบ้านเดี่ยว ๆ เล็ก ๆ ปราศจากเครื่องประดับตกแต่ง
ใด ๆ ทั้งสิ้น แม้มองดูจากภายนอก ก็แลเห็นได้ว่าไม่น่าที่จะมี
ผู้คนอยู่อาศัยได้เลย ยิ่งเข้าไปใกล้เพียงใด ก็ยิ่งแลดูเห็นความ
น่าเกลียดมากขึ้นอย่างบอกไม่ถูกว่าเป็นเพราะเหตุใด เอ็ดวินและ
ผู้นำทางของเรา ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่อยู่ในภูมินี้ ได้เดินนำทางตรงไป
ยังประตูหน้า และเมื่อได้เคาะประตูแล้วก็เปิดเข้าไปภายในทันที
โดยไม่ได้รอเสียงขานรับ และหันขวักมือให้เราตามเข้าไปข้าง
เมื่อเราเข้าไปข้างในก็เห็นว่า ห้องนั้นเป็นห้องที่เลวที่สุดเท่าที่เรา
ได้เคยเห็นมา ถ้าจะพูดเปรียบในแง่ของชาวโลกมนุษย์ ก็พอจะ
กล่าวได้ว่า เป็นที่อยู่ของบุคคลผู้ที่ยากจนที่ชาวโลกมนุษย์จะฟัง
คิดฝันได้ และเป็นผู้ที่หาที่พึ่งอย่างใดมิได้เลย แต่ทั้งนี้ก็เป็นคำ
เปรียบให้ท่านผู้อ่านพอจะมองเห็นตามได้เท่านั้น เพราะเมื่อมอง

ในแง่ของเราแล้ว ความยากจนดังกล่าวนั้น ทำให้ความเข้าใจรั
 ทรัพย์สมบัติโดยตรงไม่ แต่เป็นความยากจนทางจิตใจ ซึ่งมีระดับ
 ต่ำเหลือประมาณนั่นเอง ความยากจนชนิดนี้ร้ายแรงกว่าความ
 ยากจนในทางวัตถุมากมายนัก เพราะเราไม่สามารถหาวัตถุใด ๆ
 มาเป็นเครื่องบำบัดความรู้สึกอันต่ำทรามเช่นนี้ได้เลย เมื่อเรา
 เข้าไปภายในห้อง ความหนาวเย็นแทนที่จะลดน้อยลงไป ก็กลับ
 ยิ่งเพิ่มทวีขึ้นอีก ซึ่งทั้งนี้เอ็ดวินกล่าวว่า เป็นเพราะสภาวะแห่งจิตใจ
 ของเจ้าของบ้านนั่นเองที่ทำให้เป็นเช่นนั้น

ในห้องหลัง เราเห็นบุคคลผู้หนึ่งนั่งอยู่บนเก้าอี้แต่ลำพัง
 ผู้เดียว เขามีได้ลุกขึ้นหรือแสดงกิริยาอาการว่า ยินดีต้อนรับพวกเรา
 แต่อย่างใด รุชกับข้าพเจ้าคงยืนอยู่ห่าง ๆ ปล่อยให้เอ็ดวินและ
 เจ้าหน้าที่ของภูมิจินี้ เดินตรงเข้าไปสนทนาโต้ตอบกับเจ้าของบ้าน
 ผู้ไม่เต็มใจต้อนรับนี้ตามลำพัง เขาเป็นคนมีอายุอยู่ในวัยกลางคน
 ลักษณะท่าทางเป็นผู้เคยมีความเจริญรุ่งเรืองมาแล้วครั้งหนึ่ง
 จากเครื่องแต่งกายแสดงว่า เป็นผู้ไม่เอาใจใส่ในความเป็นอยู่ของ
 ตนเองเลย เขามีสีหน้าแสดงความไม่พอใจ เมื่อเอ็ดวินแนะนำให้
 รู้จักเราในฐานะที่เป็นผู้มาใหม่ หลังจากการสนทนาได้สักครู่หนึ่ง
 ข้าพเจ้าก็พอจะจับใจความได้ว่า เขากำลังบ่นแสดงความไม่พอใจ
 ในความทุกข์ยากที่เขาได้รับว่า เป็นสิ่งที่ไม่ยุติธรรมอย่างยิ่ง เอ็ดวิน
 ได้กล่าวว่า สิ่งที่เขาคิดนั้น ไม่มีทางที่จะเป็นไปได้เลย เพราะ
 ความไม่ยุติธรรมนั้น จะหาไม่ได้ในโลกที่เขากำลังเป็นอยู่นี้ ได้มี

การโต้เถียงกันอย่างค่อนข้างรุนแรงอยู่พักหนึ่ง ที่ว่ารุนแรงนั้นก็คือฝ่ายผู้เป็นเจ้าของบ้านเป็นฝ่ายโต้เถียงอย่างรุนแรง ตลอดเวลานี้พวกเราไม่มีใครได้กล่าวถ้อยคำอันรุนแรงอย่างใดเลย แต่ในที่สุดเขาก็ค่อยเสียงอ่อนลง และดูเหมือนจะพอรู้เหตุผลขึ้นมาบ้าง หลังจากนั้นไม่นาน เขาก็บอกว่าจะขอนำเหตุผลของพวกเราไปคิดดูก่อน และแล้วเราก็ถือโอกาสลาออกจากบ้านของเขา

เมื่อมาอยู่ข้างนอกด้วยกันแล้ว เอ็ดวินได้อธิบายให้ฟังว่าบุคคลผู้นี้ได้มาสู่โลกนี้ประมาณ ๒-๓ ปีมาแล้ว เมื่อครั้งเป็นมนุษย์ เขาเป็นนักธุรกิจที่มีชื่อเสียง โดยประสบความสำเร็จในการทำงานอย่างดีตามที่สนะของชาวโลกมนุษย์ ตลอดเวลาที่เขาประกอบอาชีพอยู่ในโลกมนุษย์นั้น เขาไม่เคยคิดถึงสิ่งอื่นใดหรือความทุกข์ยากของผู้ใด นอกจากความสำเร็จในการทำงานของเขาเท่านั้น เขาถือเสียว่าวิธีการทุก ๆ อย่าง หากไม่ผิดกฎหมายแล้วก็เป็นของที่ใช้ได้ทั้งนั้น เขาไม่เอาใจใส่ว่า จะมีใครได้รับความเดือดร้อนหรือทุกข์ยาก เพราะการงานของเขาหรือไม่เพียงไร เขาไม่เคยมีความกรุณาต่อผู้หนึ่งผู้ใด โดยถือเสียว่า ผู้ที่แข็งแรงหรือผู้ที่ฉลาดกว่าเท่านั้นจึงจะสมควรดำรงชีวิตอยู่ได้ จริงอยู่เขาส่งเงินไปร่วมการบำเพ็ญกุศลต่าง ๆ ไม่น้อยเหมือนกัน

แต่เขาก็จะเลือกส่งเฉพาะที่จะนำชื่อเสียงมาให้ หรือจะนำผลประโยชน์ตอบแทนมาให้เขามากกว่า ที่เขาลงทุนไปเท่านั้น เขาช่วยเหลือเจือจานกิจกรรมทางศาสนาด้วยความเข้มแข็ง

เอาจริงเอาจัง แสดงถึงความเป็นผู้มีศรัทธาเลื่อมใสอย่างยิ่ง เพราะเขารู้ว่า เขาจะได้รับความยกย่องนับถือจากพวกพระเป็นอย่างดี และเขาก็รู้สึกพอใจในเมื่อรู้สึกว่าคุณเป็นผู้เด่นอยู่ในสังคม เขาเคยออกเงินสร้างโบสถ์ วิหาร วัดวาอาราม และโบสถ์แห่งหนึ่งก็ถึงกับนำชื่อของเขาไปตั้งเป็นชื่อของโบสถ์นั้น แต่เอ็ดวินได้บอกกับเราว่า เท่าที่ได้สำรวจประวัติความเป็นมาของบุคคลผู้นี้โดยละเอียดแล้ว ก็ไม่เคยปรากฏว่าเขาได้กระทำการกิจการอย่างใดด้วยน้ำใจเสียสละอย่างแท้จริงแม้สักครั้งเดียว จุดประสงค์อันยิ่งใหญ่ของการทำบุญของเขาทุกครั้งก็คือต้องการให้ตัวเด่นขึ้น ซึ่งเขาก็ได้รับผลสมประสงค์จริง ๆ ในโลกมนุษย์ แต่ก็เป็นความสำเร็จที่มีราคาแพงเหลือเกิน เพราะในเมื่อเขาได้ผ่านเข้ามาสู่โลกทิพย์นี้ เขาก็ได้รู้ว่าความสำเร็จจอมปลอมทั้งหลายเหล่านั้น ได้เป็นต้นเหตุแห่งความยากแค้นแสนสาหัส ดังเช่นที่เขากำลังประสบอยู่ ณ บัดนี้

ด้วยเหตุดังกล่าวมา เขาก็ได้รับความโกรธแค้นเสียใจอย่างมากมาย เมื่อได้รับผลอันคาดไม่ถึงในโลกนี้ ในทัศนะของเขาถือว่าเขาได้มีชีวิตอันดีงาม สมควรเป็นตัวอย่างแก่นุชนรุ่นหลังได้จริง ๆ เขาก็ไม่เข้าใจว่า เหตุใดเขาจึงต้องได้รับผลอันอยู่ดิรรมอย่างร้ายแรงเห็นปานนี้ เขาไม่ยอมฟังเหตุผลว่า อันที่จริงแล้ว เขาไม่ควรจะโทษผู้อื่นใดนอกจากตนเอง เขาบ่นอยู่เสมอว่า พวกพระทำให้เขาหลงผิดมาตลอดเวลา เพราะการที่เขาได้รับการยกยอ

ปอบั่นตลอดมานั้น ทำให้เขatikทักเอาว่า เขาจะต้องได้รับผลแห่งการบุญของเขาอย่างมหาศาลในโลกหน้า เขายังไม่ยอมเชื่อ แม้ว่าเราจะได้พยายามอธิบายให้ฟังครั้งแล้วครั้งเล่าว่า ในการทำบุญนั้น เจตนาเป็นของสำคัญที่สุด ไม่ใช่จำนวนเงิน เพราะเราจะเอาเงินซื้อผลบุญ หรือความสุขในโลกหน้านั้นไม่ได้เป็นอันขาด การทำบุญ หรือการทำประโยชน์ให้แก่ผู้อื่นนั้น แม้มีประมาณเล็กน้อย แต่หากผู้ทำได้กระทำด้วยใจอันบริสุทธิ์ เพื่อช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ผู้เป็นเพื่อน เกิด แก่ เจ็บ ตาย ด้วยกันนั้น ย่อมได้ผลอันยิ่งใหญ่ยิ่งกว่าการทำบุญด้วยเงินเป็นจำนวนมาก เพื่อหวังผลในทางหาคะแนนนิยมให้แก่ตัวผู้กระทำเองเป็นไหน ๆ

ในปัจจุบันจิตใจของบุคคลผู้นี้ ถูกกลุ้มรุมด้วยความโกรธแค้นอยู่ตลอดเวลา ซึ่งดูเหมือนจะยิ่งทับทวีมากขึ้นทุกที ทั้งนี้เพราะเมื่อสมัยเป็นมนุษย์ ไม่มีผู้ใดกล้าขัดใจเขาเลย ชีวิตของเขาเคยแวดล้อมไปด้วยความสุขสำราญนี่ก็อยากได้สิ่งใด ก็เป็นอันต้องได้ตามปรารถนา จึงไม่ต้องสงสัยว่า ได้ก่อให้เกิดความทุกข์ทรมานขึ้นแก่จิตใจของเขาอย่างหาที่เปรียบมิได้ เขาเคยหวังว่า จะต้องได้รับผลตอบแทนอย่างมหาศาล แต่แล้วก็กลับต้องตกมาอยู่ในสถานะอันแสนจะทุเรศเวทนา เขาได้แต่บ่นซ้ำ ๆ อยู่ว่าเขาช่างเป็นคนอภัพเสียจริง ๆ ที่หาบุคคลที่จะซื้อความผิดของเขาให้เขารู้ตัวไม่ได้เลย เอ็ดวินได้กล่าวว่า ทั้งเขาเองและเจ้าหน้าที่อื่น ๆ ได้พยายามให้เหตุผลปลอกบโยนบุคคลผู้นี้ ให้รู้จักผิดชอบชั่วดีมา

นานหนักหนาแล้ว แต่เขาก็ยังคือไม่ยอมฟังอยู่นั่นเอง มาในครั้งหลังที่ข้าพเจ้ากับรุฐได้ร่วมทางมาด้วยนี้เอง ที่เอ็ดวินได้สังเกตเห็นว่า คุณเขาเสียงอ่อนลงบ้างและมีท่าทางว่า พอจะกลับใจได้ทีละน้อยในขั้นต่อไป ซึ่งทั้งนี้เอ็ดวินได้กล่าวว่า อาจเป็นเพราะอิทธิพลแห่งจิตใจ อันเต็มไปด้วยความกรุณาปรานีของรุฐ ซึ่งได้แผ่ออกมาโดยที่เจ้าตัวมิได้รู้สึกก็เป็นได้

นี่เป็นรายแรกแห่งประจักษ์พยาน อันแสดงถึงความทุกข์ทรมานของผู้อยู่ในอบายภูมินี้ แม้จะเป็นขั้นที่ยังสูงกว่าส่วนอื่นก็ตาม อย่างไรก็ตาม อย่างไรก็ดี ในขณะที่เรายังไม่สามารถจะช่วยเหลือเขาได้มากกว่านี้ จึงต้องปล่อยไว้เช่นนั้นก่อน และเราทั้ง ๔ ก็ออกเดินทางมุ่งหน้าเข้าสู่แดนอบายภูมิลึกเข้าไปทุกขณะ

บทที่ ๘

สู่อบายภูมิ

ความแตกต่างระหว่างสุคติภูมิกับอบายภูมินั้น มีอยู่ประการหนึ่งคือเราอาจกล่าวได้ว่า สุคติภูมิเป็นดินแดนแห่งฤดูร้อนตลอดกาล ส่วนอบายภูมินั้น เป็นเสมือนดินแดนแห่งฤดูหนาวตลอดกาล ฉะนั้น (ทั้งนี้เพราะในทัศนะของชาวตะวันตก ฤดูร้อนเป็นเวลาแห่งความผาสุกสดชื่น ความร้อนไม่รุนแรงเหมือนอย่างในประเทศเรา ส่วนฤดูหนาวนั้น เป็นฤดูแห่งความทุกข์ทรมาน เพราะความหนาวมีมาก และร้ายแรงอย่างยิ่ง) แต่การเปรียบเทียบครั้งนี้ ข้าพเจ้าหมายถึงภาวะอากาศโดยทั่วไปเท่านั้น มิได้หมายถึงลักษณะประการอื่นด้วย เพราะอันที่จริง ฤดูหนาวในโลกมนุษย์นั้น แม้จะต้องเผชิญกับความหนาวอย่างรุนแรงของอากาศก็จริง แต่ทัศนียภาพของภูมิประเทศ ก็มีความสวยงามสดงดงามไปอีกแบบหนึ่ง ซึ่งให้ความรื่นรมย์ใจได้อีกประการหนึ่งเหมือนกัน แต่ในสุคติภูมิที่ข้าพเจ้ากำลังกล่าวถึงอยู่นี้ ถ้าข้าพเจ้าจะใช้คำเปรียบว่า ฤดูหนาว

ก็ขอให้ท่านใช้มนภาพระลึกถึงความเยือกเย็นอันทารุณอย่างเดียวเท่านั้น มิได้เกี่ยวกับความมงคลของพินภูมิประเทศแต่อย่างใด เพราะในทุกคติภูมิที่ข้าพเจ้ากำลังกล่าวถึงอยู่นี้ โดยทั่วบริเวณจะมีแต่ความเยือกเย็น แห้งแล้ง อ่างว้างและเปล่าเปลี่ยวอย่างน่าสะพรึงกลัวเป็นที่ยิ่ง มันทำให้จิตใจของเราหดหู่ และเศร้าสลดอย่างบอกไม่ถูกจริง ๆ

ในบทที่แล้วมา ข้าพเจ้าได้กล่าวถึงอบายภูมินี้มาแล้วครั้งหนึ่งโดยย่อ ในครั้งนั้นเป็นการบรรยายถึงลักษณะของอบายภูมิอันอยู่ปากทางเท่านั้น นับว่าเป็นส่วนที่อยู่ใกล้กับสุดคติภูมิบ้าง แต่บัดนี้ข้าพเจ้าพร้อมทั้งเอ็ดวินและรุธ จะได้นำท่านลึกเข้าไปเป็นลำดับก่อนอื่นขอให้ท่านระลึกไว้ด้วยว่า เรื่องต่อไปนี้ มิใช่เรื่องราวที่น่ารื่นรมย์ใจแต่อย่างใดเลย การกล่าวถึงอบายภูมิ จะเป็นเรื่องที่ทำให้เกิดความบันเทิงใจไม่ได้ด้วยเอง แต่เนื่องจากเป็นเรื่องของความจริง ฉะนั้นการกล่าวถึงความจริงในบางครั้งนั้น แม้จะไม่เป็นไปเพื่อความบันเทิงหรือรื่นรมย์ใจอยู่บ้าง ก็เป็นเรื่องที่ช่วยไม่ได้ จุดมุ่งหมายของการบรรยายครั้งนี้ มิใช่เพื่อขู่ให้ท่านผู้ฟังตกใจกลัว การกระทำเช่นนั้น มิใช่จุดประสงค์ของพวกเราชาวโลกทิพย์แต่อย่างใด ความมุ่งหมายของข้าพเจ้าก็คือ เพื่อแสดงให้ท่านทราบว่าภูมิเช่นนี้มีอยู่จริงโดยกฏอันไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดหลีกเลี่ยงได้คือกฏแห่งเหตุและผล ซึ่งเป็นเรื่องของผลอันเกิดแก่จิตใจ ที่มนุษย์ทุกคนจะต้องได้รับหลังจากที่ตนได้หว่านพืชเช่นนั้นไว้แล้วใน

โลกมนุษย์นั่นเอง (such places exist solely by virtue of an inexorable law, the law of cause and effect, the spiritual reaping that succeeds the earthly sewing) นอกจากนี้ก็เพื่อแสดงให้เห็นว่า การที่บุคคลหลบหนีความยุติธรรม หรือ การลงโทษในโลกมนุษย์มาได้ นั้น เขาจะต้องได้เผชิญกับความยุติธรรมอย่างเด็ดขาด และสมควรแก่ความผิดของเขา ในอบายภูมินี้ อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้เลย และโดยไม่มีช้อยกเว้นเลยแม้แต่น้อย

ในขณะที่เราเดินทางจากภูมิของเราเข้าสู่อบายภูมินั้นทัศนียภาพโดยรอบจะเริ่มเปลี่ยนแปลงไปเป็นลำดับ ดอกไม้ก็จะลดจำนวนน้อยลงที่มีอยู่ก็จะมีสีซีดลงเป็นลำดับ แลดูคล้ายกับจะตาย มิตายเหล่าจะนั้น ต้นหญ้าก็ค่อย ๆ มีสีเหลืองทิวขึ้น ความเขียวชุ่มลดน้อยลงทุกที จนกระทั่งในที่สุด ทั้งต้นหญ้าและดอกไม้ก็หายไปหมดโดยสิ้นเชิง เหลือแต่ภูมิประเทศอันแห้งแล้งทุรกันดาร เต็มไปด้วยโขดหินอยู่รอบด้าน ความมืดก็ค่อย ๆ ปกคลุมขึ้นเป็นลำดับ จนกระทั่งแสงเรืองรองอันเป็นลักษณะประจำภูมิของเรานั้น ก็ค่อย ๆ กลายเป็นแสงสลัวสีเทา และในที่สุดก็กลายเป็นความมืดดำสนิท ในท่ามกลางความมืดชนิดนี้ มีผู้มีสภาวะแห่งจิตใจยังเจริญไม่ถึงแล้ว จะมองไม่เห็นสิ่งหนึ่งสิ่งใดเลย แต่สำหรับผู้ที่เดินทางมาจากภูมิที่สูงขึ้นไป ก็สามารถมองเห็นในท่ามกลางความมืดได้เป็นอย่างดี โดยที่สัตว์ผู้อยู่ใน อบายภูมิเหล่านี้

จะไม่มีโอกาสเห็นท่านได้เลย นอกจากว่า ท่านเหล่านั้นจะต้องการให้สัตว์เหล่านี้เห็น โดยเฉพาะเท่านั้น

ขณะนี้ ทางเดินของเราค่อย ๆ ลาดลงเป็นลำดับ เราได้ผ่านอาณาเขตที่เต็มไปด้วยหมอกมาแล้ว พื้นดินที่เราเหยียบอยู่ขณะนี้ รู้สึกว่า แข็งกระด้างขึ้นทุกที มองไปโดยรอบกาย จะไม่แลเห็นมีบ้านผู้คนอยู่ ณ ที่แห่งใดเลย มองตรงไปเบื้องหน้าจะเห็นทางเดินเป็นหินขรุขระและลาดชัน อย่างน่ากลัว ขณะนี้แม้เราจะรู้สึกว่า ความมืดได้ปกคลุมอยู่รอบข้าง แต่เรารู้สึกได้ในขณะเดียวกันว่า เราสามารถมองเห็นสิ่งต่าง ๆ รอบข้างได้อย่างชัดเจน ข้าพเจ้ารับรองว่าที่กล่าวมานี้ เป็นความจริงอย่างแปลกประหลาด ซึ่งไม่สามารถจะอธิบายอย่างไรได้ว่า เหตุใดจึงเป็นเช่นนั้นได้ เมื่อเทียบตามความรู้สึกของทางโลกมนุษย์ อย่างไรก็ตามความจริงก็เป็นเช่นนั้น

ทางลาดที่เราเดินลงไปนี้ มีหินเป็นรอยแตกร้าวอยู่ทั่วไป ข้าพเจ้าได้สังเกตเห็นที่พื้นดินเหล่านี้ มีเป็นเมือกจับอยู่ทั่วไป ทำให้รู้สึกว่าน่าจะลื่นไถลทำให้หกล้มได้ง่ายเป็นอย่างยิ่ง เมื่อกี้มีสีเขียวขี้ ๆ และมีกลิ่นเหม็นอย่างร้ายแรง สำหรับพวกเราอันตรายอันเกิดจากการลื่นไถลล้มพลาลดลงไปนั้น เป็นอันไม่ต้องคำนึงถึงทั้งนี้ เพราะดังที่ข้าพเจ้าได้กล่าวมาแล้วว่า อากาธทางกายของเราอยู่ในบังคับของใจโดยสมบูรณ์ เพราะฉะนั้น การหกล้มพลาดโดยไม่ได้ตั้งใจนั้น ย่อมเป็นไปได้อย่างเด็ดขาด

หลังจากที่เราได้เดินตามทางลาดมาประมาณสักหนึ่งไมล์ เป็นอย่างน้อย เราจึงได้แหงนมองดูรอบ ๆ จึงพบความจริงว่า บัดนี้ เราได้อยู่ภายในหุบเขามหึมา มีลักษณะเป็นวงกลม เส้นรอบวงนั้นกะว่าคงยาวหลายไมล์ทีเดียว เมื่อเหลียวไปรอบด้าน ก็จะเห็นขุนเขาใหญ่ตั้งตระหง่านอยู่ทุกทิศทุกทาง ตามไหล่เขาเป็น ลาดหินและหน้าผาชันแลดูน่าสะพรึงกลัวมิใช่น้อย

บริเวณพื้นที่โดยรอบ มีหินใหญ่น้อยระเกะระกะอยู่ทั่วไป และปรากฏมีหมอกหรือไอบาง ๆ ซึ่งเป็นไออันมีพิษร้ายแรง อย่างยิ่ง ลอยอยู่บนพื้นดิน และปกคลุมหินเหล่านี้อยู่ทั่วไป แน่นอนเหลือเกิน หากเรามิได้รับการคุ้มกันเป็นอย่างดีแล้ว คงจะต้องได้รับอันตรายอย่างร้ายแรง จากไอพิษเหล่านี้โดยไม่ต้องสงสัย แม้กระนั้นเราก็รู้ได้ด้วยญาณว่า สถานที่เช่นนี้เป็นภัยอย่างร้ายแรงเพียงใด เราได้เดินเรื่อย ๆ ต่อมาด้วยความปลอดภัยอีกครั้งหนึ่ง เมื่อได้ฟุ้งสายตาฝ่าไอพิษออกไปเบื้องหน้า ก็แลเห็นสิ่ง ๆ หนึ่งเป็นเงาดำ ๆ อยู่ในความมืดสลัวนั้น ครั้งแรกข้าพเจ้าก็คิดว่าภาพที่เราเห็นตะกุ่ม ๆ นั้น แลดูคล้าย ๆ กับจะเป็นร่างมนุษย์กำลังกลานกระเสือกกระสนอยู่บนพื้นดินจะนั้น แต่แล้วก็ต้องเลิกคิดเช่นนั้น เมื่อนึกขึ้นมาได้ว่า เป็นการสุวิสัยที่จะมีมนุษย์ผู้หนึ่งผู้ใดมีชีวิตอยู่ในสถานที่อันเต็มไปด้วยพิษร้ายแรงเช่นนี้ได้ แต่เอ็ดวินก็ได้บอกแก่ข้าพเจ้าในทันทีว่า ร่างเหล่านั้นเป็นร่างของมนุษย์หรือของผู้ที่ครั้งหนึ่งเคยเป็นมนุษย์มาแล้ว อย่างแท้จริง

เขาผู้ครองร่างเหล่านั้น ครั้งหนึ่งก็ได้เคยมีชีวิตอยู่ในโลกมนุษย์ เหมือนกันกับพวกเรานี้เอง เขาได้เคยกิน เคยนอน เคยหายใจ อากาศในโลกมนุษย์เช่นเดียวกันกับพวกเรา ได้เคยเดินไปมาในโลกมนุษย์ เคยดีใจเสียใจร้องไห้หัวเราะมาแล้วเหมือนกัน บางคนก็ได้เคยสมาคมติดต่อกับพวกเรามาแล้ว แต่เขาเหล่านั้นเป็นผู้มีจิตใจชั่วหยาบอย่างร้ายแรง ในดวงจิตของเขา ไม่มีสิ่งใด นอกจากความปรารถนาในทางที่ชั่ว และความต้องการที่จะกระทำความอันลามกนานาประการ จิตใจของเขาถูกครอบงำอยู่ด้วยอกุศลวิตก เป็นส่วนมาก ฉะนั้นหลังจากที่เขาได้ละทิ้งกายเนื้อมาแล้ว เขาจึงได้มาอยู่ ณ สถานที่อันสมควรแก่เขาอย่างแท้จริง สถานที่เช่นนี้เอง คือมรดกแห่งกรรมอันชั่วร้าย และแห่งจิตใจอันหยาบช้าของเขา ทั้งหมดนี้เป็นผลกรรมของเขาเองทั้งสิ้น

เมื่อเราเดินต่อไปอีกพักหนึ่ง ก็ปรากฏว่า หนทางได้ลาดลงไปอีก และเราก็เข้าพังกาบรุชก็รู้ได้ทันทีว่า จะต้องประสบภาพที่น่าสังเวชน่าเกลียด และน่ากลัวยิ่งขึ้นไปทุกที แต่เราก็รู้สึกอุ่นใจว่า เอ็ดวินคงจะมีความสามารถคุ้มครองเราไว้ได้เป็นอย่างดี อันที่จริงก็เป็นเช่นนั้น เพราะบุคคลผู้ยังมีกำลังใจไม่พอ ที่จะทนดูภาพอันน่าสยดสยองต่าง ๆ ได้ หรือยังไม่มีอำนาจคุ้มครองตนเองได้อย่างเพียงพอแล้ว จะไม่ได้รับอนุญาตให้เข้ามาสู่สถานที่อันเต็มไปด้วยอันตรายรอบข้างเช่นนี้เป็นอันขาด

เมื่อเราเดินเข้าไปใกล้ก็ได้เห็นร่าง ซึ่งน่าจะเป็นร่างของสัตว์มากกว่ามนุษย์ นอนเหยียดยาวอยู่บนพื้นหินโดยทั่วไป ข้าพเจ้าไม่อยากจะใช้คำว่าร่างมนุษย์ ก็เพราะสภาพที่แลเห็นอยู่นั้น ทำให้เกิดความสังเวชอย่างสุดที่จะบรรยายได้ อย่างไรก็ตาม มันก็เป็นร่างของผู้ซึ่งครั้งหนึ่งเคยเป็นมนุษย์มาแล้วจริง ๆ เครื่องนุ่งห่มที่ปกปิดร่างกายอยู่นั้นขาดวันไม่มีชิ้นดี ซึ่งข้าพเจ้าคิดว่า จะมีปกปิดร่างกายอยู่หรือไม่ ก็ดูเหมือนจะมีค่าเท่ากัน เพราะปรากฏว่า เป็นเศษผ้าชิ้นหยาบ ๆ เก่าแก่ และขาดวัน จนกระทั่งสามารถมองเห็นเนื้อได้หมดแทบทุกส่วนของร่างกาย และเนื้อนี้ เมื่อเพ่งพินิจดูก็ชวนให้รู้สึกว่ น่าจะเป็นร่างของซากศพมากกว่า ที่จะเป็นของร่างที่ยังมีชีวิตอยู่ ทั้งแขนและขามีแต่หนังหุ้มกระดูกอยู่แทบไม่มีดี เมื่อมองดูที่มีมือ ข้าพเจ้าก็รู้สึกว่ น่าจะเป็นกรงเล็บของสัตว์ชนิดใดชนิดหนึ่งมากกว่าที่จะเป็นนิ้วของมนุษย์ สิ่งที่น่าสยดสยองที่สุดก็คือดวงหน้าของร่างเหล่านี้เอง เป็นดวงหน้าที่บิดเบี้ยวเหยเกจนแทบจะไม่มีรูปร่าง ทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกว่ สมควรจะเป็นหน้าของสัตว์เสียมากกว่า ดวงตาเล็กและลึกลงไปในกระบอกตาริมฝีปากใหญ่หนาและบานยื่นออกมาทำให้มองเห็นฟัน ซึ่งมีลักษณะไม่ผิดอะไรกับเขี้ยวของสัตว์นั่นเอง

เราจ้องมองร่าง ซึ่งครั้งหนึ่งเคยเป็นมนุษย์เหมือนกันกับพวกเราเหล่านี้ ด้วยความรู้สึกหดหู่อย่างสุดซึ้ง มันทำให้เรารู้สึก

ประหลาดใจอย่างยิ่งว่า บุคคลเหล่านี้ ได้ทำกรรมอย่างใดไว้ ร้ายแรงเพียงใด จึงต้องได้รับความทรมาน ถึงขนาดนี้

เอ็ดวินผู้ซึ่งมีความชำนาญในเรื่องนี้ดี จึงได้บอกกับเราว่า ในไม่ช้าเมื่อข้าพเจ้าลงมือทำงานดังที่ตั้งใจไว้ด้วยกันแล้ว ข้าพเจ้า ก็จะสามารถรู้เรื่องนี้ได้ดีขึ้นว่า สัตว์เหล่านี้ได้ทำกรรมอย่างใดไว้ จึงต้องได้รับผลเช่นนี้ ทั้งนี้ เพราะเราไม่จำเป็นต้องไปตามสัตว์เหล่านี้ ถึงความเป็นมาแต่เบื้องหลังของเขาแต่อย่างใด กรรมของสัตว์แต่ละประเภทนั้น เราจะอ่านได้จากรูปร่างลักษณะ และดวงหน้าของสัตว์ประเภทนั่นเอง นอกจากนั้นผู้ชำนาญในทางนี้ จะสามารถทราบได้ทันทีว่า สัตว์ผู้ใดมีความรู้สำนึกผิดแล้ว และกำลังต้องการความช่วยเหลือเป็นอย่างยิ่ง ซึ่งท่านก็จะให้ความช่วยเหลือทันทีเท่าที่จะทำได้ และเท่าที่กรรมของสัตว์นั้นจะอำนวยผลให้ช่วยได้เพียงไร ส่วนสัตว์เหล่าใดที่ยังไม่สำนึกผิด ยังยินดีในกรรมอันดำทรมาน หมกมุ่นอยู่ในความคิดอันชั่วร้าย ของตนเช่นนี้ ก็ต้องปล่อยไปตามเรื่องก่อน เพราะเมื่อเขายังไม่ต้องการความช่วยเหลือแล้ว ก็ไม่มีผู้ใดหรืออำนาจสิ่งใดจะช่วยได้

สำหรับภาพที่อยู่ ณ เบื้องหน้าเรานี้ เอ็ดวินกล่าวว่า ไม่มีประโยชน์อย่างใดเลย ที่เราจะคิดสงสารหรือช่วยเหลือด้วยวิธีหนึ่งวิธีใด เพราะดวงจิตของเขายังถูกห่อหุ้มอยู่ด้วยความมืดบอดอย่างหนาแน่น เขาไม่เคยแสดงความรู้สำนึกผิดในกรรมชั่วร้ายแต่ปางก่อนเสียเลย ตลอดเวลาเขาจะรู้สึกประหลาดใจว่า เหตุใด

ร่างกายของเขาจึงได้เปลี่ยนแปลงลงไปจนถึงขนาดนี้ได้ ดวงหน้า
 ของเขายังบอกให้เราทราบอยู่เสมอว่า หากเขามีโอกาสหรือมีกำลัง
 อีกเมื่อใด เขาจะต้องประกอบกรรมอันเลวร้ายต่อไปอีก อย่าง
 ไม่ยอมหยุดยั้ง บุคคลเช่นนี้ หมดหวังที่เราจะให้ความช่วยเหลือ
 ไม่ว่าโดยประการใด ๆ ทั้งสิ้น

จากลักษณะของเครื่องห่อหุ้มกาย อันขาดกะรุ่งกะริ่งนั้นย่อม
 แสดงว่า เขาได้รับความทุกข์ทรมานอยู่ ณ ที่นี้มาแล้วหลายร้อยปี
 ครั้งเมื่อยังเป็นมนุษย์เขาไม่เคยละเว้น หรือปราณีผู้หนึ่งผู้ใดเลย
 หากว่าจะมีช่องทางกระทำได้ เพื่อประโยชน์ของเขาเอง เขาไม่เคย
 คิดถึงความทุกข์ทรมาน ทางกายและทางใจของเพื่อนมนุษย์ผู้อื่นเลย
 ในที่สุดกรรมอันเลวร้ายต่าง ๆ ที่เขาได้กระทำแก่ผู้อื่นทั้งหมดนั้น
 ได้สะท้อนกลับมาหาเขาอย่างเต็มที่จนหมดสิ้น สิ่งที่เป็นมรดก
 ของเขาในบัดนี้ก็คือ ความทรงจำอันไม่มีวันลืม เป็นความทรงจำ
 ที่ฝังแน่นอยู่ในสมองชนิดที่จะทำอย่างไร ๆ ก็ลืมไม่ได้ เขาถูก
 หลอกหลอนอยู่ด้วยอำนาจแห่งผลกระทบ อันชั่วร้ายในอดีตอยู่
 ตลอดเวลา

เมื่อครั้งยังเป็นมนุษย์ เขาได้เป็นผู้บิดเบือนความหมายของ
 คำว่ายุติธรรมเอาตามใจชอบในความคิดเห็นของเขานั้น คำว่า
 ความยุติธรรมไม่มีความหมายอย่างไร นอกจากเป็นเรื่องที่มีไว้
 สำหรับพูดกันให้ไพเราะเล่นเท่านั้น ณ บัดนี้เขาก็ได้รู้แล้วด้วย
 ตนเองว่า ความยุติธรรมที่แท้จริงนั้น มีความหมายอย่างไรและ

เพียงไร ความทรงจำอันไม่รู้ลืมที่ฝังอยู่ในสมองตลอดเวลานั้น มิได้มีเฉพาะกรรมอันเลวร้ายที่กระทำลงไปอย่างเดียวกันเท่านั้น แต่ภาพของบุคคลจำนวนนับไม่ถ้วน ที่ต้องตกเป็นเหยื่อแห่งกรรมอันเลวร้ายของเขานั้น ได้มาหลอกหลอนให้เห็นอยู่ไม่ขาดสาย ทั้งนี้เพราะจิตใจของคนเรานั้นจะบันทึกเหตุการณ์ทุกอย่าง ทั้งดีและร้ายไว้ในส่วนลึกอย่างไม่ผิดพลาด ไม่บกพร่องและไม่รู้เดือนหาย เขาลืมไม่ได้จริง ๆ เพราะเขารู้สึกเสมือนว่ามีอะไรบางอย่างคอยกระตุ้นเตือน ทำให้ต้องระลึกถึงความเลวร้ายของตนเองอยู่ตลอดเวลา นอกจากนั้น ความรู้สึกปล่านในใจที่ต้องตกมาอยู่ ณ สถานที่นี้ ได้เป็นเครื่องเพิ่มความทุกข์ทรมานของเขาให้ยิ่งขึ้นอีก เป็นทวีคูณ เราทั้งสามยืนปลงสังเวชสัจด์ในร่างมนุษย์คนนี้อยู่พักใหญ่ บอกไม่ถูกว่ามีความรู้สึกเวทนาสงสารหรือไม่ เราทุกคนรู้ว่า เขากำลังได้รับมรดกคือผลกรรมอันสมควรแก่เขาแล้วจริง ๆ ไม่มากเกินไปหรือน้อยเกินไปเลย เขาได้กระทำตัวเอง ลงโทษตัวเอง พิพากษาตัวเอง และกำลังรับมรดกของตัวเอง ไม่มีพระเจ้าที่เป็นเจ้าที่ไหนจะคอยลงโทษมนุษย์ หรือคอยแก้แค้นมนุษย์ด้วยความทารุณโหดร้ายแต่อย่างใดเลย (Hear was no case of an avenging God inflicting condign punishment upon a sinner) ความเป็นไปที่เราเห็นอยู่เฉพาะหน้านี้ เป็นเรื่องของกฎแห่งเหตุและผล อันไม่มีใครหลีกเลี่ยงได้ โดยแท้ (He i. e. the sinner, was the visible manifestation of the unalterable law of the

cause and effect) ชีวิตในโลกมนุษย์คือส่วนเหตุ และความเป็นอยู่ในโลกทิพย์ ก็คือส่วนผลนั่นเอง

อันที่จริง ในบรรดาสัตว์ผู้เสวยผลกรรมของตนเหล่านี้ หากผู้ใดรู้สำนึกผิดในบาปของตนเองแล้ว ก็พร้อมที่จะมีผู้ช่วยเหลือ ให้คำแนะนำ เพื่อปลดเปลื้องบาปนั้นให้หมดสิ้นไปโดยรวดเร็ว ยิ่งขึ้น แต่เท่าที่เราเห็นอยู่เบื้องหน้า ณ บัดนี้ ก็ยังไม่มีผู้ใดมีความสำนึกเช่นนั้นเลย ในภาวะเช่นนี้ เราย่อมไม่สามารถให้ความช่วยเหลือได้อย่างใดเลย ซึ่งเป็นที่น่าเสียดายอย่างยิ่ง เพราะความจริงแล้ว ผู้ที่อยู่ในภูมิสูงขึ้นไป ต่างพากันเอาใจช่วย และคอยหาโอกาสช่วยเหลืออยู่ตลอดเวลา ขอแต่เพียงให้สัตว์เหล่านี้สำนึกผิด และใคร่ปลดเปลื้อง ตนให้พ้นจากบาปเท่านั้น ก็จะมีผู้ช่วยเหลือโดยเต็มใจและไม่ชักช้า

เราพากันเดินต่อไปอีก ในไม่ช้าก็ได้มาถึงที่โล่งซึ่งมีพื้นที่ราบเรียบกว่าเดิม สังเกตว่าในบริเวณนี้ มีผู้คนอยู่หนาแน่นกว่ายิ่งที่เราผ่านมาแล้ว แต่อันที่จริงเมื่อข้าพเจ้าเห็นร่างของผู้ที่เสวยผลกรรมอยู่ในบริเวณนี้โดยใกล้ชิดแล้ว ก็รู้สึกว้าว หากมิใช่เป็นเพราะเขาเหล่านั้น ได้เคยเป็นมนุษย์มาครั้งหนึ่งแล้ว ก็ไม่สมควรจะเรียกว่าเป็นร่างของคนเลยแม้แต่น้อย

ผู้อยู่ในบริเวณนี้มีลักษณะท่าทางต่าง ๆ กัน บ้างก็นั่งอยู่บนก้อนหินเป็นกลุ่ม ๆ ลักษณะท่าทางดูคล้าย ๆ จะปรึกษา

แผนการณ์ร้ายอย่างใดอย่างหนึ่ง บ้างก็จับกลุ่มกันขู่เชิญทรมาณผู้อื่น ซึ่งกำลังเสวยกรรมอย่างเดียวกัน ณ ที่นี้ให้ได้รับความทุกข์ยิ่งขึ้นไปอีก คุณล้าย ๆ ก็ว่าเป็นการแก้แค้น ตอบแทนความผิดที่ได้เคยกระทำไว้ต่อกันมา เมื่อครั้งยังอยู่ในโลกมนุษย์ฉะนั้น เสียงกรีดร้องโหยหวน ของผู้ได้รับความทุกข์ทรมาณเหล่านี้ดังระงมไปทั่วบริเวณ บอกไม่ถูกว่า มันทำให้เราหดหู่และสยดสยองอย่างที่ไม่เคยเป็นมาแต่ก่อนเลย เราจึงทำอย่างที่เฮอร์วินแนะนำ คือ อธิษฐานจิต ปิดหูเสียบไมยอมฟังเสียงเหล่านั้น ซึ่งปรากฏผลคือ ทำให้เราได้แต่เห็นภาพอย่างเดียว อวัยวะแขนขาของร่าง ของบุคคลเหล่านี้บิดเบี้ยววิกลจนผิดรูป ศีรษะและหน้าตาเต็มไปด้วยความน่าเกลียด และน่าสะพรึงกลัวที่สุดเท่าที่เราจะนึกเห็นได้ เฉพาะในเวลาที่ยืนร้ายเท่านั้น บางจำพวกก็กำลังนอนแผ่แลดูเสมือนหมดเรี่ยวแรงอยู่บนพื้นดิน หลังจากที่ได้เสวยความทุกข์ทรมาณมาแล้วอย่างแสนสาหัส แต่ก็เป็นการนอนรอเพื่อให้มีเรี่ยวแรงขึ้นใหม่ เพื่อจะได้เสวยผลกรรมต่อไปใหม่อีกเท่านั้น

โดยรอบบริเวณอันกว้างใหญ่ไพศาลนี้ จะเห็นมีบ่อน้ำสีขุ่น ๆ อยู่ทั่วไป เมื่อเข้าไปดูข้างในระยະใกล้ก็เห็นได้ว่า เป็นขุ่นและเป็นเมือกสกปรก มีกลิ่นเหม็นอย่างสุดที่จะทนทานได้ และเรายังรู้สึกขยะแขยงยิ่งขึ้นไปอีก ในเมื่อได้เห็นร่างของผู้เสวยกรรมอยู่ในบริเวณนี้ พลัดตกลงไปในบ่อครั้งแล้วครั้งเล่า พวกเหล่านี้ไม่มีวันจมน้ำตาย เพราะเขาจะตายไม่ได้ตราบใดที่ยังใช้กรรมของ

คนไม่หมด ทั้งนี้เพราะพวกเหล่านี้ก็มีจิตใจเป็นธรรมชาติ อันไม่รู้
จักตายเช่นเดียวกับเราเหมือนกัน

เท่าที่บรรยายมาแล้วถึงเพียงนี้ ท่านทั้งหลายคงจะรู้สึกได้ว่า
เต็มไปด้วยความน่าเกลียดน่ากลัวและเลวทราม ต่ำช้าอย่างไรบ้าง
ข้าพเจ้าไม่ประสงค์จะบรรยายให้ท่านเห็น ทุกแห่งทุกมุมของ
อาณาเขตบริเวณแห่งภูมินี้ เท่าที่เราได้ไปเห็นมาทั้งหมด อันที่จริง
เราก็มียังมิได้เห็นมากมายนัก เพราะยังมีได้เดินทางเข้าไปถึงส่วนลึก
ที่สุดของหลุมอันน่าสยดสยองนี้เลย แต่ก็เชื่อว่า คงจะทำให้ท่าน
บังเกิดมโนภาพถึงความเป็นไปได้บ้างตามสมควรแล้ว

บัดนี้ ท่านคงมีความสงสัยว่าสถานที่เช่นนี้เกิดมีขึ้นมาได้
อย่างไร และด้วยเหตุใดจึงมีผู้ปล่อยให้สถานที่อันน่าสยดสยอง
เช่นนี้ดำรงอยู่ต่อไป เพื่อทรมานผู้อื่นโดยไม่มีสิ้นสุด

ข้าพเจ้าขอตอบคำถามนี้ โดยอาศัยหลักความจริงอันใหญ่ยิ่ง
ประการเดียว คือหลักแห่งเหตุและผลนั่นเอง บุคคลผู้ประกอบ
เหตุดีหรือเหตุชั่วไว้ก็ตาม ย่อมได้รับผลชนิดนั้นอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้
นี่คือความจริง ท่านจะชอบหรือไม่ ความจริงนี้ก็จะไม่มีวัน
เปลี่ยนแปลงไปได้เป็นอันขาด เป็นของน่าสยดสยองอย่างแท้จริง
เมื่อคำนึงถึงว่า ครั้งหนึ่งสัตว์ในร่างมนุษย์เหล่านี้ได้เคยเป็นมนุษย์
เคยท่องเที่ยวอยู่ในโลกมนุษย์เช่นเดียวกับพวกเราทั้งหลายเหมือนกัน
ขอท่านทั้งหลายจงอย่าคิดเลยว่าเท่าที่ข้าพเจ้าได้กล่าวมาแล้วนี้

เป็นการกล่าวที่เกินความจริงแต่อย่างใด อันที่จริงแล้วคำบรรยายของข้าพเจ้าทั้งหลายเหล่านี้ เป็นคำบรรยายที่น้อยกว่าความจริงเสียด้วยซ้ำ ทั้งนี้ เพราะข้าพเจ้าก็จนปัญญา ไม่สามารถสรรหาคำพุดชนิดใดมาบรรยายความรู้สึกของพวกเรา หรือสถานะที่เราได้เห็นอยู่เบื้องหน้านั้น ให้ใกล้เคียงต่อความจริงมากกว่านี้ได้ อีกแล้ว ดังนั้น หากความไม่จริง จะมีอยู่บ้างก็คือ การบรรยาย “ไม่ถึงความจริง” “แต่ไม่ใช่เกินความจริง” เลยแม้แต่น้อย

เมื่อกกล่าวตามหลักของกฎแห่งเหตุและผล เราอาจกล่าวได้ว่า เมื่อบุคคลมีจิตใจต่ำช้า จิตใจดวงนั้นก็ย่อมต้อง ได้รับมรดก คือ ความต่ำช้าเป็นธรรมดา พิษแห่งความเลวร้ายอันบุคคลหว่านไว้ในโลกมนุษย์ ก็จะผลิตผลเป็นความทุกข์ทรมาน อันบุคคลผู้นั้นจะต้องเก็บเกี่ยวในโลกทิพย์นี้ อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ไม่ว่าเขาจะชอบหรือไม่ก็ตาม ถ้าท่านถามข้าพเจ้าว่า ใครเป็นผู้สร้างภูมิอันแสนจะต่ำช้าเลวทราม และเต็มไปด้วยความทุกข์ทรมานปานนี้ไว้ ข้าพเจ้าก็ขอตอบว่า มนุษย์ผู้มีจิตใจเลวทรามต่ำช้าทั้งหลายนั้นเอง ได้ร่วมกันสร้างสถานที่นี้ไว้สำหรับตัวของเขาเอง ในทำนองเดียวกัน บุคคลผู้มีจิตใจประณีต ก็ได้ร่วมใจกันสร้างภูมิ อันเต็มไปด้วยความผาสุกไว้สำหรับตัวของเขาเอง ภูมิเช่นนี้ย่อมเป็นสิทธิเป็นมรดกของบุคคลผู้มีจิตใจอันเจริญแล้ว เป็นผลแห่งกรรมที่เขาจะต้องเสวย โดยหลีกเลี่ยงไม่ได้เช่นเดียวกัน จิตใจที่ใสสะอาดก็ย่อมผลิตผลคือสิ่งที่ใสสะอาด ธรรมชาติอันสวดยสดงดงามต่าง ๆ

ในลกทพิย อันเป็นดินแดนแห่งสุคติภูมิ จึงเป็นผลที่ผู้ได้หว่านพืชแห่งความดีไว้ในลกมนุษย์ จะพึงเก็บเกี่ยวได้อย่างสมใจ

ด้วยเหตุนี้ จึงกล่าวได้ว่า ไม่มีใครเป็นผู้บังคับให้สัตว์ผู้เสวยความทุกข์ทรมานอยู่ ณ ที่นี้ต้องเดินทางมาสู่ที่นี่เลย กล่าวโดยสรุปก็คือ หลังจากการแตกดับแห่งกาย มนุษย์จะเข้าถึงสภาวะแห่งลกอันสูงหรือต่ำทรมานอย่างไร ก็สุดแต่กรรมของเขาเอง (It is man alone who qualifies himself for the state of his existence after he passes into spirit) ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นเพราะผลกรรมของเขาเอง เป็นไปตามกฎธรรมชาติอันไม่มีผู้ใดหลีกเลี่ยงได้ ไม่มีข้อยกเว้น ไม่มีสิทธิพิเศษเหนือกฎนี้แต่อย่างใดเลย เขาได้พิพากษาโทษตัวเองทั้งนั้น ความจริงข้อนี้ เป็นเรื่องของธรรมชาติเช่นเดียวกับเมื่อมีกลางคืนแล้ว ก็ต้องมีกลางวันตามมา ฉะนั้น ไม่มีประโยชน์ที่จะร้องขอความกรุณาลดหย่อนผ่อนโทษแต่อย่างใด ลกทพิยเป็นลกของความยุติธรรมที่ไม่มีข้อยกเว้นแต่อย่างใดทั้งสิ้น เป็นความยุติธรรมอันเกิดจากผลที่ทุกคนได้หว่านไว้ด้วยตนเอง ดังนั้น ความยุติธรรมกับความกรุณาจึงอยู่ด้วยกันไม่ได้ โดยทางส่วนตัวเราอาจจะยกโทษ หรือให้อภัยในความผิดที่ผู้อื่นได้กระทำต่อเราก็ได้ แต่โดยกฎแห่งเหตุและผลบุคคลผู้นั้นก็ยังจะต้องได้รับโทษอยู่ดี เพราะกรรมที่บุคคลกระทำไว้ทั้งทางดีและทางชั่วจะมีอันหายไปเฉย ๆ ไม่ได้เป็นอันขาด การเสวยผลกรรมเป็นเรื่องส่วนตัวโดยเฉพาะของคนทุกคน

จะรับแทนกันไม่ได้ เช่นเดียวกันกับความตายที่ทุกคนจะต้องผ่าน พบด้วยตนเองจะหวังพึ่งผู้อื่นให้ตายแทนนั้นไม่ได้ ทั้งนี้ หมายความว่า ความพยายามทุกคนจะต้องกระทำด้วยตนเองทั้งสิ้น

แต่ความหวังย่อมมีอยู่เสมอสำหรับทุกคน ไม่ว่าจะตกต่ำหรือ ได้รับความทุกข์ทรมานอย่างไรก็ตาม ขอแต่เพียงว่าเขาต้องตั้ง เจตนาอย่างแน่วแน่เสียก่อนว่าจะกระทำการแก้ตัวในความผิดที่ได้ กระทำมาแล้ว กล่าวโดยสรุป เขาต้องรู้สึกสำนึกผิด เขาต้อง พยายามทำความดีลบล้างความผิด ด้วยเจตนาอันบริสุทธิ์จริง ๆ ต่อจากนั้นก็จะมีผู้ยินดีคอยช่วยเหลือให้คำแนะนำ และชี้แนวทาง ให้ตลอดเวลา ความพินทุข์ของเขาอาจจะเป็นไปอย่างเชื่องช้า อยู่บ้าง แต่ก็เป็นไปอย่างแน่นอน หากเขาไม่เลิกล้มความพยายาม เสียกลางคันแม้ในที่มืดแสนมืด แสงสว่างแห่งความหวังย่อม ส่องไปถึงได้เสมอ หากเขามีความตั้งใจอันบริสุทธิ์ และความ พากเพียรอันไม่ทอดยเสียกลางคัน

บทที่ ๙

สู่บายนุมิ (ต่อ)

บรรดาผู้ที่อยู่ในภพอันหาความเจริญมิได้เหล่านี้ส่วนมาก ได้ย่อมมาแล้วเป็นเวลานาน ปีแล้วปีเล่าในเมื่อเทียบกับเวลาในโลกมนุษย์ แต่สำหรับผู้ที่ยังตกอยู่ในขุมนรกเช่นนี้ จะไม่รู้สึกรู้สียงเลยว่าเวลาได้ล่วงเลยไปช้าหรือเร็วเพียงใด เพราะในความรู้สึกของตนเองก็มีแต่ความมืดมิดอยู่ตลอดเวลา ซึ่งไม่รู้ว่าจะมีโอกาสได้พบความสว่างเมื่อใด หรือว่าวันคืนได้ล่วงมาแล้วช้านานเท่าใด ความจริงก็มีผู้หวังดีมิใช่น้อยอยู่เหมือนกัน ที่ได้พยายามหาโอกาสเข้ามาสู่สถานที่ อันน่าสะพรึงกลัวเช่นนี้ด้วยความเมตตากรุณา ท่านเหล่านี้คือผู้ที่อยู่ในภูมิสูงขึ้นไปอีกมาก แต่อาศัยความเอ็นดูใคร่จะโปรดสัตว์ผู้ลำบากเหล่านี้ให้ได้พ้นทุกข์เสียบ้าง จึงได้พยายามเข้ามา ณ ที่นี้เป็นครั้งเป็นคราว เพื่อหาทางกล่อมจิตใจของสัตว์ผู้กำลังได้รับความทุกข์ทรมาน ให้รู้จักผิดชอบชั่วดีขึ้นบ้าง

จะได้มีทางหลุดพ้นจากผลแห่งกรรมของตนเร็วขึ้นตามสมควร แต่ผลสำเร็จก็หวังไม่ค่อยได้นัก เพราะบางรายก็รู้สึกตัวเห็นความผิดของตนบ้าง แต่บางรายก็ไม่ยอมเห็นเอาเสียเลย ทั้งนี้ ขึ้นอยู่กับสถานะแห่งจิตใจของสัตว์นรกเหล่านี้เองเป็นส่วนใหญ่ เพราะเมื่อในจิตใจของตนเองยังมีฝ้าบดบังมากเกินควร จนแสงแห่งธรรมไม่อาจฉายเข้าไปถึงได้เสียเลย แล้วเช่นนี้ ก็เป็นอันหมดหวังที่ผู้อื่นใดจะสามารถช่วยเหลือได้ จากปรากฏการณ์เท่าที่ผ่านมา เราได้ทราบว่าเป็นที่น่าเศร้าสลดใจอย่างยิ่งที่บุคคลบางคนมีระดับแห่งความรู้สึกผิดชอบต่ำ และมีคิดผิดเหลือประมาณ จนเป็นอันหมดความสามารถของผู้ช่วยเหลือ ต้องรอให้แสงสว่างเกิดขึ้นภายในใจของเขาเองเสียก่อน แต่ทั้งนี้มิใช่จะถือตามมาตรฐานหรือหลักเกณฑ์ทางโลกมาเป็นเครื่องตัดสินเสมอไป บุคคลบางคนในสายตาของชาวโลก อาจดูคล้ายกับเป็นผู้มีจิตใจต่ำทรามเสียเหลือประมาณ แต่ความจริงเขาอาจเป็นผู้มีจิตใจสูงยิ่งก็ได้ บุคคลเช่นนั้นอาจได้รับความดูแลในโลกมนุษย์ก็จริง แต่ก็จะได้พบผลรางวัลอันน่าชื่นใจเมื่อผ่านเข้ามาสู่ภูมิอันเป็นทิพย์ เช่นภูมิของเรานี้เป็นต้น โดยนัยตรงกันข้าม บุคคลบางคนเมื่ออยู่ในโลกมนุษย์ ดูหน้าฉากก็เป็นเสมือนผู้มีจิตใจประณีตอย่างยิ่ง แต่หลังจากเป็นผู้สกรปรกโสมมอย่างยิ่งก็มี บุคคลเช่นนั้น ภายนอกอาจเป็นผู้มีตำแหน่งยศศักดิ์ ปรากฏเสมือนหนึ่งเป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์โดยแท้จริง แต่ภายในเขาเป็นคนลวงโลกอยู่ตลอดเวลา ชีวิตเช่นนั้นไม่มีแก่นสาร

ในทางธรรมแต่อย่างใดเลย เขาอาจหลอกชาวโลกมนุษย์ให้หลง
 ได้ก็จริง แต่เมื่อกายแตกและวิญญูณผ่านเข้ามาสู่โลกอันเป็น
 ทิพย์แล้ว โคมหน้าของเขาก็จะถูกเปิดขึ้นตามความเป็นจริง
 ของมัน ครบถ้วนทุกประการ ณ ที่นี้ เขาจะต้องได้รับโทษทุกซ์
 ตามกรรมที่ได้สั่งสมไว้ อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้เลย แต่ทั้งนี้ ใจว่า
 พระผู้เป็นเจ้าของเขาจะลงโทษเขาก็หาไม่ได้ เขาเป็นผู้ลงโทษตนเองโดย
 แท้จริง

ในอบายภูมิเหล่านี้ บางชั้นก็มีได้เป็นที่อยู่ของผู้ที่ได้
 ประกอบกรรมชั่วร้ายไว้เสมอไป ทั้งนี้เพราะในบางแห่งก็เป็น
 สถานที่ชดใช้กรรม ของบุคคลผู้ใจแคบด้วยประการต่าง ๆ บุคคล
 เหล่านี้ แม้มิได้ประกอบกรรมชั่วร้ายไว้แต่อย่างใดก็ดี แต่เขาก็ได้
 ปลดปล่อยโอกาสแห่งการทำความดีต่าง ๆ หลุดลอยไปอย่างน่า
 เสียดาย ชีวิตของเขาไม่เคยมีประโยชน์ต่อผู้หนึ่งผู้ใดเลยแม้แต่น้อย
 พระเขามิได้คิดถึงผู้อื่นเลย นอกจากตัวเองโดยส่วนเดียว บุคคล
 เช่นนี้ มักจะบ่นคร่ำครวญอยู่เสมอว่า เขามิได้ทำให้ผู้หนึ่งผู้ใด
 เดือดร้อนแต่ประการใดเลย เหตุไฉนจึงต้องได้รับผลอันไม่น่าพึง
 พอใจเห็นปานนี้ เขาลืมไปเสียสนิทว่า แม้เขาจะมีได้ชื่อว่าเป็น
 ศัตรูแก่ผู้อื่นก็จริง แต่ก็ได้กระทำตนเป็นศัตรูของตนเองโดยแท้

เท่าที่ได้บรรยายมาตั้งแต่ต้นนี้ จะเห็นได้ว่า เมื่อบายภูมิ
 เหล่านี้ จะเป็นแดนอันหาความเจริญมิได้ด้วยประการทั้งปวงก็ตาม
 แต่ก็มีได้หมายความว่า สัตว์ผู้ได้รับความทุกข์ทรมานอยู่ในแดนเหล่านี้

จะเป็นผู้หมดหวังด้วยประการทั้งปวง อันที่จริงทุก ๆ คนได้
 ชื่อว่ามีหวังที่จะหลุดพ้นไปจากความทุกข์ทรมานได้เสมอกันทั้งสิ้น
 ช้าบ้าง เร็วบ้าง ตามแต่เหตุการณ์ ในบางรายอาจจะต้องกินเวลา
 ตั้งหลายพันปี จึงจะเคลื่อนก้าวไปข้างหน้าได้สักก้าวหนึ่ง แต่ถ้า
 เป็นการก้าวไปในหนทางที่ถูกต้องแล้ว ก็ยังดีกว่าที่จะไม่มีการ
 ขยับเขยื้อนเสียเลย ความช้าหรือเร็วแห่งการหลุดพ้นจากกรรมนี้
 หาได้มีผู้ใดขีดขวางไว้ไม่ นอกจากสภาวะแห่งจิตใจของผู้นั้นเอง
 แคนทิพย์ อันเป็นดินแดนแห่งความสุขสดชื่นนานาประการ
 อันเราสมมติเรียกกันว่า สวรรค์นั้น หาใช่เป็นอภิสิทธิ์ของคน
 กลุ่มใดกลุ่มหนึ่งโดยเฉพาะไม่ ดินแดนเช่นนี้อยู่ในระยะเอื้อมถึง
 ของทุก ๆ คน โอกาสที่จะผ่านเข้ามาสู่ดินแดนเช่นว่านี้ มีอยู่โดย
 ทั่วไป มิได้จำกัดโดยเฉพาะผู้หนึ่งผู้ใดเลย เพราะทุกคนมีสิทธิ์
 เสมอกันหมด อันที่จริง ความเสมอภาคกันนี้ก็ปรากฏว่า มีอยู่ทั้ง
 ในนรกและสวรรค์อย่างแท้จริง เพราะในทางสูงมีบุคคลผู้มาจาก
 โลกมนุษย์ ในชั้นวัยและอาชีพต่าง ๆ กันได้ฉันใด ในทางต่ำ
 ก็เป็นฉันนั้น ผู้ที่จำต้องมารับใช้กรรมของตน ณ ที่นี้ ก็ล้วนแต่
 มาจากชาวโลกมนุษย์ทุกชั้น ทุกอาชีพเหมือนกัน บางคราวใน
 ขณะที่เราเดินผ่านไป ก็จะแลเห็นดวงหน้าของบุคคลเหล่านี้ได้
 อย่างชัดเจน ซึ่ง (สำหรับบุคคลผู้ได้ศึกษามาแล้ว) จะทราบได้
 ทันทีว่า เขาเหล่านั้นได้ประกอบกรรมอย่างไร บ้างก็แสดงว่า
 ได้ประกอบกรรมเลวร้าย และต่ำช้าอย่างเหลือประมาณ บ้างก็เป็น

ผู้ตระหนี่เหนียวแน่น เห็นแก่ตัวอย่างที่สุด บ้างก็เป็นผู้ตกอยู่
 ภายใต้อำนาจของความโลภอย่างถอนตัวไม่ขึ้น และบ้างก็เป็นผู้มี
 อหิชาศัณดานันทาม ไม่ผิดกับสัตว์เดรัจฉานฉะนั้น โดยเฉพาะ
 บุคคลที่มีชื่อเสียงตราอยู่ในประวัติศาสตร์ของโลกมนุษย์หลาย
 ต่อหลายคน ก็ต้องมาชดใช้กรรมของตนอยู่ ณ ที่นี้ด้วยเหมือนกัน
 ซึ่งทำให้เราเห็นเจตนาอันแท้จริง ซึ่งอยู่เบื้องหลังตัวกรรมของเขา
 ได้อย่างแจ่มชัดยิ่ง เพราะบ่อยครั้งเหลือเกิน กรรมอันชาว
 โลกมนุษย์ยกย่องเทิดทูนว่า เป็นวีรกรรมหรือเป็นการกระทำอัน
 สูงส่งและศักดิ์สิทธิ์เสียเหลือประมาณนั้น เมื่อเพ่งดูเจตนาซึ่งอยู่
 เบื้องหลังแล้วจะเห็นว่า เต็มไปด้วยความสกปรกอย่างไม่น่าเชื่อว่า
 จะเป็นไปได้ถึงขนาดนั้น บุคคลเหล่านี้ เมื่อดูอาการภายนอกจาก
 การกระทำของเขาในโลกมนุษย์ คล้ายกับจะเป็นผู้ไฝ่ธรรมก็จริง
 แต่โดยเนื้อแท้แล้วก็มีใจอื่นไกล นอกจากความหน้าไหว้หลังหลอก
 และหายใจเข้าออกเป็นกามคุณอยู่ทุกขณะ ส่วนมากของบุคคล
 ประเภทที่ทำความชั่วอย่างร้ายแรงนี้ ถ้าจะเทียบกันกับสภาพใน
 โลกมนุษย์ก็เห็นจะต้องใช้คำว่า “จังเดียว” นั่นเอง และแน่นอน
 เขาจะต้องถูก “จังเดียว” อยู่เช่นนั้นตลอดไป ไม่มีผู้ใดทราบว่าจะ
 เป็นเวลาช้านานสักเท่าใด อาจจะเป็นหลายร้อยปีหรือหลายพันปี
 หรืออาจจะมากกว่านั้น จนกว่าเขาจะได้สำนึกผิดและกลับใจ
 ตนเองเสียใหม่ ซึ่งเขาจะได้โอกาสลดหย่อนผ่อนคลายทุกข์โทษ
 ของตนเองลงได้บ้างตามสมควร

ดวงหน้าที่บิดเบี้ยวเหยเก จนแทบไม่เป็นรูปร่างก็คิ
 ลักษณะของรูปกายที่อัปลักษณ์ และโสมมจนไม่น่าเชื่อว่าเป็น
 ลักษณะของผู้ที่ครั้งหนึ่ง ได้เคยเป็นชาวโลกมนุษย์อันมีลักษณะ
 สมบูรณ์เช่นเราทั้งหลายก็คิ เหล่านี้ล้วนเป็นสัญลักษณ์แห่งความ
 สกปรกและความวิปริตทางจิตใจของบุคคลประเภทนี้อย่างแท้จริง
 ในแดนทิพย์เช่นนี้ไม่มีผู้ใดจะสวมหน้ากากได้อีกต่อไป ทุกคน
 จะต้องเปิดเผยสภาวะแห่งจิตใจอันแท้จริงของตนออกมาอย่าง
 โจ่งแจ้ง และสิ้นไส้ทีเดียว ทั้งในด้านดี และด้านชั่วร้าย ผู้ที่รับใช้
 กรรมอยู่ ณ ที่นี้ บางคนอาจจะดูเป็นคนแก่เสี่ยเหลือประมาณ
 แต่ข้าพเจ้าก็ได้รับคำชี้แจงว่า พวกเหล่านี้ อาจจะต้องทนทุกข์
 ทรมานอยู่นับเป็นเวลาได้ร้อย ๆ หรือพัน ๆ ปีก็จริง แต่แม้กระนั้น
 ที่แลดูเป็นคนชราเช่นนั้น ก็หาใช่เพราะความล่วงไปแห่งกาล
 เวลาไม่ โดยเนื้อแท้แล้ว ก็เป็นเพราะสภาพแห่งจิตใจอันต่ำทราม
 ของตนนั่นเอง โดยนัยตรงกันข้าม ก็ดั่งที่ข้าพเจ้าได้เคยกล่าว
 มาแล้วในสุคติภูมิที่สูงขึ้นไปนั้น ความสะอาดและประณีตของ
 จิตใจจะทำให้รูปกาย (ทิพย์) นั้นสดใส แลดูเป็นหนุ่มสาวยิ่งขึ้น
 ในเมื่อกาลเวลาได้ล่วงไปโดยลำดับความสดชื่นร่าเริง และความ
 สวยงามรอบด้านอันเป็นลักษณะของสุคติภูมิ จะเป็นเครื่องลบ
 ร่องรอยแห่งความทุกข์ทรมาน และรอยแห่งความเศร้าหมองนานา
 ประการที่สัตว์ผู้ประกอบกุศลกรรมเหล่านั้น อาจได้รับมาจากใน
 โลกมนุษย์ให้หายไปได้เป็นอย่างดี บุคคลผู้ผ่าน เข้ามาสู่สุคติภูมิ

นั่นจะเป็นผู้อยู่ในวัยใดก็ตาม ก็จะต้องเปลี่ยนไปสู่วัยหนุ่มสาว
เสมอเหมือนกันหมดทั้งสิ้น คือยิ่งอยู่นานก็ยิ่งจะหนุ่มหรือสาวขึ้น
ทุกที

สภาพในอบายภูมิ นอกจากจะเต็มไปด้วยภาพที่น่าขะเขยง
และสะพรึงกลัวนานาประการแล้ว ก็ยังระคนไปด้วยเสียงที่ฟังแล้ว
ทำให้รู้สึกขนลุกขนพองอีกมิใช่น้อย เสียงเหล่านี้มีตั้งแต่เสียง
หัวเราะแหบ ๆ คล้ายกับเสียงหัวเราะของคนบ้าคลั่งไปจนถึงเสียง
กรีดร้องโหยหวนของวิญญาณที่กำลังเสวยผลกรรม ได้รับทุกข์-
เวทนาแสนสาหัส สองสามครั้ง เราได้พบกับนักบุญผู้อยู่ในสุคติ
ภูมิชั้นสูงขึ้นไป แต่ได้พยายามลงมาช่วยอบายภูมิเช่นนี้ ด้วยความ
กรุณาหวังอนุเคราะห์วิญญาณที่กำลังเสวยกรรมอยู่ ให้ได้รับความ
ทุกข์เบาบางลงบ้างเท่าที่จะพอกระทำได้ เราได้ทักทายปราศรัยกัน
ด้วยความดีใจอยู่พักหนึ่งในความมืดแห่งอบายภูมิเช่นนี้ เราผู้มา
จากสุคติภูมิยังสามารถเห็นกันและกันได้ดี แต่สำหรับผู้ที่กำลัง
เสวยผลกรรมอยู่ ณ ที่นี้ จะไม่สามารถเห็นเราได้เลย เพราะเรา
มีเครื่องคุ้มกันเป็นพิเศษอยู่แล้ว ก่อนที่จะเข้ามาในสถานที่เช่นนี้
ในกรณีนี้ เอ็ดวินนั่นเอง เป็นผู้คอยให้ความคุ้มครองแก่เรา
โดยตลอด ในฐานะที่เรายังเป็นผู้เพิ่งมาสู่โลกทิพย์นี้ จึงยังไม่
สามารถจะคุ้มครองตนเองได้ ส่วนท่านนักบุญผู้กล้าหาญเหล่านี้
ไม่ต้องสงสัยเลยว่า ท่านสามารถคุ้มครองตนเองได้เป็นอย่างดีแล้ว
จึงได้หาญกล้าเข้ารับภารกิจเช่นนี้ได้

ข้าพเจ้าขอรับรองว่า หากท่านนักบวชผู้หนึ่งผู้ใดได้มาเห็นสภาพความเป็นไปของบุคคลผู้กำลังเสวยกรรมอันชั่วร้ายของตนอยู่บนสถานที่เช่นนี้ด้วยตาตนเองแล้ว เขาจะไม่พยายามกล่าวหรือยืนยันต่อไปอีกอย่างแน่นอนว่า พระผู้เป็นเจ้า เป็นผู้ลงโทษวิญญูณทั้งหลายเหล่านี้มันจะเป็นไปได้อย่างไรกัน ที่พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงพระมหากรุณาอย่างยิ่งจะสามารถลงโทษมนุษย์เหล่านี้ได้อย่างรุนแรงและสาหัสถึงปานนี้ เป็นความรุนแรงเหลือประมาณจนถึงขนาดที่แม้พวกเราเองก็รู้สึกว่ ทนดูแทบจะไม่ได้จริง ๆ ก็แล้ว พวกเรานั้นจะเป็นผู้มีความเมตตากรุณามากกว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าที่เดียวหรือ ? ข้าพเจ้ารับรองว่า จะไม่มีมนุษย์คนใดที่มีใจเหี้ยมโหด พอที่จะลงโทษเพื่อนมนุษย์ด้วยกันได้อย่างแสนสาหัสถึงขนาดนี้ได้เลย ท่านทั้งหลาย บุคคลผู้ทำบาปชั่วร้ายทั้งหลายเหล่านั้นแหละเป็นผู้ลงโทษตนเอง เป็นผู้ก่อให้เกิดสถานที่อันหาความเจริญไม่ได้เช่นนี้เอง หากให้พระผู้เป็นเจ้าขององค์หนึ่งองค์ใดไม่แท้ที่จริงเป็นผลิตผลแห่งความเลวร้ายของเขานเอง ที่เขาจะต้องได้รับในเมื่อได้ละกายเนื้อผ่านเข้ามาสู่โลกนี้แล้วอย่างหลีกเลี่ยงไม่พ้นบ่อยครั้งพวกเราได้ยินพระในโลกรมนุษย์ เทศน์ถึงเรื่องเกี่ยวกับจิตใจมนุษย์อย่างผิด ๆ พลาด ๆ เพราะความหลงไม่รู้จักจริงของตนเอง ซึ่งทำให้เรารู้สึกเสมือนได้ฟังเรื่องชวนหัวเราะขนาดหนัก ฉะนั้นสภาวะของสิ่งทั้งหลาย รอบด้านเราเป็นประจักษ์พยานได้อย่างดีว่า กัณฑ์เทศน์ของท่านเป็นเรื่องน่าขบขันเพียงใด มันเป็น

เรื่องเหลวไหลลึกลับที่ผู้ไม่มีความรู้ในเรื่องนี้ แต่อย่างใดกลับทำตน
 เสมือนว่าเป็นผู้รู้ยิ่งจะนั้น

บรรดาพระกลุ่มที่ไม่มีความรู้แจ้งเห็นจริงแต่อย่างใดนี้
 ต่างพากันสวดอ้อนวอนพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า ในสรวงสวรรค์เสียอย่าง
 ขนานใหญ่ ซึ่งแท้ที่จริง ก็หาได้มีสาระอย่างใดไม่ เพราะการสวด
 อ้อนวอนต่าง ๆ ซึ่งท่านเหล่านั้นสวด ก็เป็นเพียงแค่ปาก คือ
 สึกแต่ว่า สวดไปตามประเพณีเท่านั้นเอง พวกนี้พากันปั้นนิทาน
 เหลวไหลต่าง ๆ เข้าใส่ในโอษฐ์ของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าเสียเป็นภูเขา
 เลกา เขาพากันออกเงินสร้างโบสถ์ วิหารใหญ่ ๆ โต ๆ เพื่อให้
 พระองค์โปรดปรานเขา ต้องการให้ประชาชนทั้งหลายเกรงกลัว
 พระองค์ เสมือนหนึ่งว่า พระองค์เป็นผู้ที่มีความโหดร้ายและ
 ฉุนเฉียว และเอาใจยากเสียเหลือประมาณ เพราะการที่เหวี่ยงใคร
 ต่อใครลงไปนรกนั้น คุณเป็นของง่ายคาย และขึ้นอยู่กับอารมณ์
 ของพระองค์เท่านั้น และในที่สุดเขาก็ต้องการให้ประชาชนเห็นว่า
 พวกพระท่านั้นที่ได้รับอภิสิทธิ์ให้เป็นผู้แทนของพระองค์โดย
 ชอบธรรม แต่โดยที่แท้ในแง่ของชาวโลกทิพย์แล้ว เราก็เห็นว่า
 ท่านเหล่านี้ ก็เป็นผู้ที่โง่เขลาเบาปัญญาหาความรู้จริงในเรื่องจิตใจ
 หรือเรื่องโลกหน้าไม่ได้เลย อันที่จริงรับรองได้ว่า พวกเรามีได้มี
 ความรู้ลึกซึ้งเกินแต่ประการใดเลย ตรงกันข้าม เรากลับพากัน
 สมเพชเวทนาท่านเหล่านี้เป็นอย่างยิ่ง

ขณะนี้เราได้ปรึกษากันและเห็นพ้องต้องกันว่า เราได้เข้ามาสำรวจในแดนอบายภูมินี้พอสมควรแล้ว แม้จะยังไม่ได้หมดทุกซอกทุกมุมก็ตาม ฉะนั้น จึงควรจะได้กลับไปพักผ่อนยังภูมิของเราเสียสักที จากนั้น เราจึงเริ่มเดินทางกลับ เราได้ผ่านดินแดนแห่งหมอกควัน อันเป็นแดนกั้นอาณาเขต ระหว่างอบายภูมิกับสุคติภูมิอย่างรวดเร็ว และในที่สุดก็เข้ามาสู่ภูมิของเรา ได้มีโอกาสมาสูดอากาศอันสดชื่น แทนกลิ่นเน่าเหม็นอันน่าสะอิดสะเอียนในอบายภูมิอีกครั้งหนึ่ง ซึ่งทำให้เห็นอำนาจอันมหัศจรรย์ของการอธิษฐานจิตได้เป็นอย่างดี เพราะในขณะที่เราท่องเที่ยวอยู่ในแดนอบายภูมินั้น หากเรามีได้อธิษฐานจิตปิดหูและจมูกไว้บ้างแล้ว เราคงจะต้องทนฟังเสียงหวีดร้องโหยหวนและกลิ่นศพหรือกลิ่นของเน่าต่าง ๆ ไม่ได้เป็นแน่

ในความรู้สึกของข้าพเจ้านั้น คิดว่าเราได้จากบ้านของเราไปเสียนานพอควร จึงได้เอ่ยชวนเอ็ดวินกับรุชให้ไปแวะที่พำนักของข้าพเจ้าก่อน เพื่อจะได้สำรวจดูว่า มีอะไรเกิดขึ้น บ้างหรือไม่ ในระหว่างที่ข้าพเจ้าจากไปเสียพักใหญ่นี้ และนอกจากนั้นข้าพเจ้าคิดว่า ถ้าได้บริโภคผลแอปเปิลในสวนของข้าพเจ้าบ้างแล้ว คงจะทำให้เรารู้สึกสดชื่นขึ้นอีกมิใช่น้อย

รุชยังไม่เคยเห็นบ้านของข้าพเจ้ามาก่อน จึงรับคำด้วยความรู้สึกยินดี เมื่อเราไปถึงบ้านของข้าพเจ้า ก็เห็นว่าทุกสิ่งทุกอย่างยังคงอยู่เป็นปกติเรียบร้อยดี ไม่มีเปลี่ยนแปลงอย่างใด ซึ่งเอ็ดวิน

ก็ได้อธิบายว่า ทั้งนี้เป็นของธรรมดาในแดนทิพย์เช่นนี้ เพราะเมื่อไม่มีฝุ่นผงหรือสิ่งอันจะทำให้เกิดความ เสื่อมโทรม และชำรุดสึกหรอแต่ประการใดเลย งานของแม่บ้าน ซึ่งเป็นภาระที่แสนจะหนัก และน่าเบื่อหน่ายเป็นอย่างยิ่งของโลกมนุษย์นั้นเป็นอันไม่ต้องคิดถึงอีกต่อไปในโลกทิพย์ ความจำเป็นที่จะต้องหาอาหารมาบำรุงเลี้ยงร่างกายก็เป็นอันสิ้นสุดไปในทันทีที่เราได้ละกายเนื้อมาแล้ว เพียงเท่านั้น ก็จะเห็นได้ว่า ภาระอันจำเป็นต่าง ๆ ของชาวโลกมนุษย์นั้น หมดความหมายไปโดยสิ้นเชิงในโลกนี้ ฉะนั้นงานดูแลความสะอาดเรียบร้อยของแม่บ้าน จึงไม่ต้องมีกันเลยในที่นี้ นอกจากนั้นเครื่องประดับบ้านต่าง ๆ ก็ไม่มีวันเสื่อมคุณค่า มันจะคงที่อยู่ในสภาพใหม่เช่นนั้นตลอดเวลา ที่เราต้องการจะให้มันอยู่ การไปไหนมาไหนก็ไม่ต้องยุ่งยากถึงกับต้องปิดประตูหน้าต่างลงกลอนกัน เหมือนที่เราได้เคยทำกันมาแล้ว เพราะมันจะเปิดอยู่ตลอดเวลาที่เราไม่อยู่ โดยไม่ต้องเกรงอันตรายอย่างหนึ่งอย่างใดเลย เมื่อเรากลับมาทุกสิ่งทุกอย่างก็จะอยู่ในสภาพเรียบร้อยเป็นปกติจะมีผิดปกติบ้างในบางครั้ง ก็ต่อเมื่อมีผู้รู้จักหรือคุ้นเคยมาเยี่ยมเยียน ในขณะที่เราออกไปนอกบ้าน เขาก็จะมอบของฝากบางอย่าง ซึ่งอาจจะเป็นดอกไม้วางไว้เพื่อให้ทราบว่าเขาได้มาหาในระหว่างที่เราไม่อยู่เท่านั้นเอง

บทที่ ๑๐

ทะเลในโลกทิพย์

เมื่อเราได้สนทนากันอยู่สักครู่หนึ่ง รุฐก็ได้เอ่ยถามเอ็ดวิน ด้วยเรื่องที่ข้าพเจ้าเองก็นึกใคร่จะถามอยู่นานมาแล้วเช่นกัน คือ ในโลกทิพย์นี้ จะมีทะเลหรือมหาสมุทรบ้างหรือไม่ เพราะเธอคิดเอาเองว่า ในเมื่อยังมีภูเขา ลำธารได้ ก็น่าจะมีทะเลได้เช่นเดียวกัน คำตอบของเอ็ดวิน ทำให้เราดีใจยิ่งขึ้นเป็นอันมาก เพราะเขาตอบว่าเป็นของแน่นอนที่จะต้องมี และมีไว้อย่างสวยงามอย่างยิ่งเสียด้วย ซึ่งรุฐก็ได้ขอร้องให้พาเราไปในทันที ไม่ปรากฏว่าเอ็ดวินขัดข้องแต่อย่างใด และแล้วอีกครู่หนึ่งต่อมา เราก็มองเห็นภาพอันสวยงามสดงดงามสมดังใจนึก

เบื้องหน้าเราเป็นทัศนียภาพอันตระการตา อย่างที่เราไม่เคยได้เห็นมาก่อนเลย เป็นสนามหญ้ากว้างลาดชันไปหาเนินสูง ซึ่งอยู่ไม่ไกลออกไปนัก โดยรอบมีพันธุ์ไม้ดอกนานาชนิดประดับอยู่เป็น

ระยะ เมื่อประกอบกับพื้นหญ้าอันนุ่มและเขียวขจี ทำให้รู้สึกว่าเป็นลักษณะของสวนดอกไม้ ที่มีค่าของความงามเกินคำชมใด ๆ ทั้งสิ้น เมื่อเราเดินมาถึงยอดเนิน ภาพของทะเลหลวงก็ปรากฏชัดแก่สายตา

ท่านอาจจะเคยเห็นท้องทะเลใน โลกมนุษย์มาหลายครั้งแล้ว ก็จริง แต่ข้าพเจ้าก็คิดว่าจะไม่ มี ณ ที่แห่งใดเท่าเทียมภาพที่ปรากฏอยู่ ณ เบื้องหน้าเรานี้เลย สีนํ้าเงินของพื้นนํ้า ดูเหมือนจะเป็นเงาฉายของสีท้องฟ้าอย่างแท้จริงและยิ่งเมื่อพิจารณาดูละลอกบนพื้นนํ้าด้วยก็จะแลเห็นเสมือนเป็นสีรุ้งจางไปอยู่โดยทั่วไป พื้นนํ้าเงียบสงบ แลเห็นเกาะอยู่ไกลออกไปทางขอบฟ้า ทำให้รู้สึกว่าจะไปเที่ยวชมทัศนียภาพของเกาะเหล่านั้นเป็นอย่างยิ่ง ที่ชายหาดมีบุคคลมากหน้าหลายตา กำลังเดินบ้าง นั่งบ้าง แสวงหาความสำราญอยู่เช่นเดียวกับเราเหมือนกัน ที่น่าสนใจอีกอย่างหนึ่งก็คือ จะเห็นภาพต่าง ๆ ล่องลอยบนผิวนํ้าเป็นระยะ ๆ ซึ่งเฝ้าวินกล่าวไว้ว่า หากเราต้องการจะลงไปเที่ยวเล่นในเรือเหล่านั้นบ้างก็ได้ ผู้เป็นเจ้าของเรือเหล่านั้นบางราย ก็ถือเอาเรือของเขาเป็นบ้านสำหรับอาศัยอยู่เสียเลย ทั้งนี้เป็นความสมัครใจของแต่ละบุคคลเอง และการอยู่อาศัยในเรือซึ่งล่องลอยไปในทะเลหลวง เช่นนี้ ก็ไม่มีอันตรายแต่อย่างใด เพราะในที่นี้จะไม่ มีภัยจากพายุหรือฝนอันร้ายแรงดังเช่นในโลกมนุษย์เลย จริงอยู่แม้ทะเลของเราจะไม่มีเมฆหมอกมีดคลุ้มปกคลุม หรือมีท้องฟ้าสว่างสลบกันไปดังเช่น

โลกมนุษย์ก็ตาม ก็มีได้หมายความว่าทัศนียภาพของเราจะเป็นภาพซ้ำซากอย่างเดียว จนทำให้ดูจืดจางน่าเบื่อเช่นนั้นเลย ตรงกันข้ามทะเลที่นี่มีแสงสีรุ้งต่าง ๆ หมุนเวียนเปลี่ยนสลับกันไปมาอยู่ตลอดเวลาอย่างน่าดู เป็นภาพที่ท่านจะนึกฝันไม่ถึงเลยทีเดียว และน้ำนั้นเมื่อเราลงไปอาบ ก็จะมีแต่ความรู้สึกอบอุ่นสบายอย่างเดียว รับรองว่าจะไม่รู้สึกรหนาว จนเย็นอย่างที่เราเคยพบมาในโลกมนุษย์เลย ข้อสำคัญที่สุดก็คือ เราจะไม่จมลงไปใต้น้ำจนถึงกับเป็นอันตรายแก่ชีวิตเป็นอันขาด กล่าวโดยสรุป ก็อาจจะกล่าวได้ว่า ไม่มีสิ่งอันเป็นอันตรายแก่ชีวิตของเราแอบแฝงอยู่ ณ ที่ใด ๆ ในท้องทะเลนี้เลย การอาบน้ำทะเลของเราที่เปรียบเสมือนการฟื้นฟูกำลังความชุ่มชื้นให้แก่ตนเองยิ่งขึ้น โดยส่วนพื้นทรายที่เราเดินไปด้วยกันนั้น แม้ดูเฟิน ๆ จะมีลักษณะเช่นเดียวกับพื้นทรายของโลกมนุษย์ก็จริง แต่โดยคุณลักษณะแล้ว ก็แตกต่างกันมาก เราได้ลองกอบขึ้นมาดูกำมือหนึ่ง และก็จะ รู้สึกได้ทันทีว่า มีความอ่อนนุ่มต่อการสัมผัส ผิดกับทรายทุกหนทุกแห่งในโลกมนุษย์อย่างที่เปรียบมิได้เลย โดยเฉพาะเมื่อเราปล่อยให้ไหลผ่านซอกนิ้วมือไป ก็จะรู้สึกว่าไม่มี ความแข็งหรือซากเลยแม้แต่น้อย เอ็ดวินได้กล่าวว่า ถ้าเราพิจารณาดูสรรพสิ่งทั้งหลายโดยรอบตัวเราอย่างใกล้ชิด และถี่ถ้วน เช่นนี้แล้ว เราจะต้องได้รับความประหลาดใจอย่างไม่รู้จักจบสิ้น เพราะในดินแดนอันเป็นทิพย์เช่นนี้ ไม่ว่าจะเหลียวมองไปทางใด คือไม่ว่าเราจะพิจารณาดูบ้านช่อง หรือดินทราย หรือสรรพสิ่ง

ทั้งหลายทั้งเล็กและใหญ่รอบ ๆ ตัวเราก็คือ เราจะเห็นว่า มันเป็นของประหลาดมหัศจรรย์ทั้งสิ้น เมื่อคิดเทียบกันตามความรู้สึกของชาวโลกมนุษย์นักวิทยาศาสตร์ผู้ที่ได้ผ่านเข้ามาสู่โลกนี้ ก็จะต้องได้รับความพิศวงงงวยอย่างยิ่งและเขาจะพบว่า ต้องเริ่มต้นการค้นคว้ากันใหม่หมดตั้งแต่ต้นทีเดียว

รูธกับข้าพเจ้าได้เอื้อมมือไปวกน้ำทะเลขึ้นมาทดลองชิมดู ซึ่งเราคิดว่า อย่างน้อยก็คงจะมีรสเค็มตามธรรมดาของน้ำทะเลบ้างไม่มากก็น้อย แต่ก็เป็นการคาดผิดอีก เพราะปรากฏว่าไม่มีรสอย่างใดเลย อันที่จริงพื้นน้ำเบื้องหน้าที่เราเรียกกันว่าทะเลนี้ ก็ดูเหมือนจะเป็นทะเลโดยการที่อาณาเขตกว้างใหญ่ไพศาลเท่านั้นเอง ส่วนคุณลักษณะอื่น ๆ นอกจากนี้ ก็ดูเหมือนจะเป็นลำธารหรือสระขนาดใหญ่เสียมากกว่า

รูธคูรู้สึกว่าจะอยากจะไปเที่ยวชมทิวทัศน์ของเกาะโดยใกล้ชิดเป็นพิเศษเป็นอย่างยิ่ง แต่ก็ติดขัดอยู่ที่ว่าเราไม่รู้จักกับเจ้าของเรือเหล่านั้น จึงอาจจะเป็นการลำบากอยู่บ้างในการติดต่อขออาศัยโดยสารไปยังที่หมาย แต่ปัญหานี้ก็เป็นอันแก้ตกโดยเอ็ดวินเช่นเคย เพราะเขากล่าวว่า เจ้าของเรือลำงามลำหนึ่งที่แล่นไปมาอยู่นั้นเป็นสหายนิกิตของเขเอง ดังนั้น จึงเป็นอันว่าไม่มีปัญหาอะไรในเรื่องนี้เลย แต่เขาได้กล่าวต่อไปว่า อันที่จริงในเรื่องเช่นนี้ แม้เราจะไม่เคยรู้จักผู้ใดมาก่อน ก็ไม่มีปัญหาหยุ่งยากแต่อย่างใดเลย เพราะเราอาจเข้าไปหาเจ้าของเรือแนะนำตัวเองด้วยก็ได้ ถ้าเราต้องการจะทำ

ตามประเพณีของโลกมนุษย์ ซึ่งไม่มีความจำเป็นอะไรในโลกนี้
 แข็งความประสงค์ของเราให้เขาทราบ ซึ่งรับรองว่าจะไม่มีผู้หนึ่ง
 ผู้ใดรังเกียจเลย เพราะในดินแดนแห่งนี้ทุกคนยินดีจะช่วยเหลือกัน
 และกัน และมีความเป็นกันเองเหมือนกันหมด ไม่มีการถือพวกเขา
 พวกเราแต่อย่างใดเลย

กล่าวแล้วเอ็ดวินก็ส่งกระแสนจิตไปยังเจ้าของเรือยอร์จ ลำงาม
 ลำหนึ่ง ซึ่งจอดทอดสมออยู่ไม่ไกลนัก และในขณะที่ต่อมา ก็ได้
 รับคำเชิญพวกเราทุกคน จากเจ้าของเรือผู้ใจดีด้วยความยินดี เรา
 ก็ไม่รอช้าเข้าเหมือนกัน เพราะในขณะที่ต่อมา เราก็มาปรากฏกาย
 อยู่บนศาลฟ้าเรือยอร์จลำงามที่วานี้ทันที เจ้าของเรือเป็นชาย
 ทำทางใจดีได้แนะนำพวกเราให้รู้จักกับภรรยาของเขา ซึ่งดูทำทาง
 เป็นคนใจดีสมกันอย่างยิ่ง ทั้งสองได้ทราบจากเอ็ดวินว่า ข้าพเจ้า
 กับธูเป็นผู้เพิ่งมาถึงดินแดนนี้ไม่นานและมีความกระหายอยากรู้
 อยากเห็นเรื่องนี้เป็นอันมาก จึงได้พาเราเดินชมรอบ ๆ บริเวณ
 ด้วยความเต็มใจ

เมื่อได้เข้ามาพิจารณาโดยใกล้ชิด เราจึงเห็นว่าเครื่องอุปกรณ์
 หลายอย่าง ที่เป็นของจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับเรือในโลกมนุษย์นั้น
 ไม่มีอยู่ในเรือลำนี้เลย ตัวอย่างเช่น สมอเรือเป็นต้น เนื่องจาก
 ไม่มีคลื่นลมร้ายแรงดังเช่นทะเลในโลกมนุษย์ สมอเรือจึงเป็น
 อันหมดความจำเป็นไปโดยปริยาย แต่ท่านเจ้าของเรือก็ได้กรุณา
 บอกแก่เราว่าเจ้าของเรือลำอื่น ๆ นั้น บางทีก็ยังมีรู้สึกเสียดาย

ด้วยอาศัยความเคยชินในโลกมนุษย์ จึงมีสมอไว้เพื่อให้ครบเช่นนั่นเอง มีเช่นนั้นใจของเขาจะรู้สึกไปเองว่า ยังมีเครื่องอุปกรณ์ไม่ครบ บริบูรณ์เท่าที่ควรจะมี บนคาบฟ้ามีที่ว่างมากมายพอที่จะนั่งเล่น หรือนอนเล่นได้อย่างสบาย โดยไม่มีสิ่งใดมาทำให้เกะกะกีดขวางเลย รุชคูเหมือนจะผิดหวังอยู่บ้าง ที่เที่ยวเดินหาห้องเครื่องเท่าใด ก็ไม่พบ ข้าพเจ้าเองก็เช่นเดียวกัน เพราะตามความรู้สึกอันเคยชินของเรา ก็คิดว่าเรืออันใหญ่โตเช่นนี้ คงจะไม่สามารถเล่นไปได้ โดยลำพังตนเองอย่างแน่นอน ท่านผู้เป็นเจ้าของเรือคูเหมือนจะทราบกระแสน้ำใจของเราได้ดี จึงได้พาเราไปชมที่ห้องบังคับการเรือทันที ขณะนั้นเอง เราก็ยังได้รับความงงงวยเป็นทวีคูณ ในเมื่อเห็นว่าเรือลำนี้ค่อย ๆ แล่นออกจากที่จอด และเร่งความเร็วขึ้นทุกขณะ เราพากันวิ่งไปที่ข้างเรือเพื่อจะพิสูจน์ความรู้สึกให้เห็นชัดด้วยสายตา และก็เป็นที่จริงดังนั้น บัดนี้เรือของเรากำลังแล่นออกห่างจากฝั่งมาทุกที ท่านเจ้าของเรือและเฝ้าวินหั่วเราะอย่างรื่นเริง เมื่อเห็นท่าทางตื่นเต็นของเราเช่นนั้น เมื่อเราถามถึงเหตุผล ท่านก็ได้กรุณาชี้แจงให้ฟังอย่างชัดเจน

พลังของความคิด หรือการอธิษฐานจิตเป็นสิ่งที่ไพศาล ไม่มีขอบเขต ในแดนอันเป็นทิพย์นี้ ท่านกล่าวขึ้น และดังนี้ เรายังใช้กระแสรวมแห่งไป ณ ที่ใดมากขึ้นเพียงใด พลังของมันก็มากขึ้นเพียงนั้น การไปไหนมาไหนของพวกเราในแดนนี้ สำเร็จได้โดยพลังแห่งการอธิษฐานจิตฉันใด เราก็สามารถใช้พลังนี้กับสิ่งต่าง ๆ

ที่ในโลกมนุษย์ปรากฏเป็นของไม่มีชีวิตฉันนั้นเหมือนกัน อันที่จริง เราอาจกล่าวได้ว่า ในแดนแห่งโลกทิพย์นี้ ไม่มีสิ่งใดเลยที่ไม่มีชีวิต ดังนั้นหากเราปรารถนาจะให้เรือของเราแล่นไปในทางทิศใด เราก็เพียงแต่ตั้งใจมั่น นึกให้เรือของเราแล่นไปในทิศทางนั้น ๆ ก็เป็นการเพียงพอแล้ว อันที่จริง หากเราต้องการที่จะเดินเรือด้วยเครื่องจักรอันสลับซับซ้อน ดังเช่นในโลกมนุษย์ก็ย่อมทำได้ เพราะมีผู้ชำนาญในทางนี้อยู่ไม่น้อย ซึ่งพร้อมและยินดีที่จะให้ความสะดวกแก่เราเสมอ แต่จะมีประโยชน์อะไรในการที่จะใช้ชีวิต อ้อมเช่นนั้น ในเมื่อเราสามารถใช้ชีวิตตรง ก็อ้อมกับการเดินเรือด้วยกำลังจิตของเราได้ในฉับพลันอยู่แล้ว

แต่ในเรื่องเช่นนี้ ก็มีได้หมายความว่าใคร ๆ ก็สามารถจะกระทำเช่นนั้นได้เสมอไป เพราะเรื่องเช่นนี้ค่อนข้างจะเป็นศิลปะที่ต้องการเวลาและการฝึกหัด ประกอบกับใจรักทางนี้อยู่ด้วยเหมือนกัน จึงจะทำได้มีผลดี ความจริงข้อนี้เป็นเครื่องแสดงให้เห็นประจักษ์ชัดอย่างยิ่งว่า พลังของความคิดนี้มีอำนาจยิ่งใหญ่เพียงใด เมื่อเราได้ส่งแรงเคลื่อนไหวจากดวงจิตของเราไปให้แก่เรือแล้ว ต่อจากนั้นก็เป็นอย่างอื่นไม่ต้องกังวลอีกต่อไป จนกว่าจะถึงเวลาที่เรต้องการจะให้มันหยุด และในขณะที่เรานึกต้องการจะให้เรือหยุด ไม่ว่าจะเป็นการนึกโดยฉับพลันเพียงใดก็ตาม จะสามารถทำให้เรือหยุดนิ่งได้ทันที ไม่มีการกังวลเรื่องอุบัติเหตุกันเลยในที่นี้ เพราะสิ่งเช่นนี้ย่อมไม่มี และจะมีขึ้นไม่ได้เป็นอันขาดในแดนอัน

เป็นทิพย์ ซึ่งอนุภาพของความคิด หรือกระแสจิตอยู่เหนือสิ่งอื่นใดทั้งสิ้น

ในระหว่างนี้ เรือของเราได้แล่นใกล้เกาะเข้ามาทุกขณะ ความดีอีกประการหนึ่งของการเดินทางมาในเรือเช่นนี้ ก็คือ เราจะไม่รู้สึกรถึงความสั่นสะเทือนของเครื่องจักรเลย เพราะเมื่อไม่มีเครื่องจักรเป็นตัวการเสียแล้ว ปัญหาเช่นว่านั้นก็หมดไป

เมื่อเรื่อยังแล่นใกล้เกาะเข้าไป ภูเขาก็ยิ่งแสดงอาการตื้นตื้นยิ่งขึ้น ภรรยาของผู้เป็นเจ้าของเรือนั้นเมื่อเห็นกิริยาของภูธ ก้อนที่จะพลอยตื้นตื้นไปด้วยไม่ได้ เธอกล่าวว่าแม่เธอจะมีไซ้ผู้ที่เพิ่งมาสู่สถานที่นี้ก็ตาม แต่ความมหัศจรรย์ของสิ่งต่าง ๆ ในที่นี้นั้น เมื่อเธอนึกถึงขึ้นมาครั้งใด ก้อนที่จะตื้นตื้นไม่ได้เสมอ ขณะนี้เรือได้เข้ามาใกล้จนแลเห็นฝั่งได้ถนัด เราได้แล่นเลียบชายฝั่งไปพักหนึ่ง ก็มาถึงอ่าวเล็ก ๆ แห่งหนึ่ง ซึ่งเหมาะที่จะเป็นที่ขึ้นชมภูมิประเทศอย่างยิ่ง ทักษณภาพของเกาะนี้มีได้คลายความงดงามลงไปเลย แม้ในเมื่อเราได้พิจารณาดูโดยใกล้ซิด มีบ้านอยู่ไม่มากนัก แต่มีต้นไม้ขึ้นปกคลุมอยู่โดยทั่วไป ตามต้นไม้เราได้แลเห็นนกสีสวยสดงดงามนานาชนิดเกาะอยู่บ้าง และบินไปมาบ้าง นอกจากนั้น บางตัวกำลังเดินไปมาอย่างร่าเริงอยู่บนพื้นดินก็มี ที่น่าประหลาดก็คือ ไม่มีตัวไหนที่แสดงความหวาดกลัวเราเลย แม้ในเมื่อพวกเราขึ้นจากเรือเดินลัดเลาะไปตามชายฝั่ง มันก็เดินตามเรามาต้อย ๆ อย่างน่าเอ็นดู หากเราแบมือยื่นออกไป เจ้าตัวเล็ก ๆ บางตัวก็ขึ้น

มาเกาะบนฝ่ามืออย่างสนิทสนม คุณเหมือนจะรู้ว่าไม่มีภัยอันตรายใด ๆ จะเกิดขึ้นแก่มันได้เลย ซึ่งความจริงก็เป็นเช่นนั้น ในดินแดนอันผาสุกสงบนี้ ไม่มีความทุกข์ทรมานและความยากลำบากอันนับไม่ถ้วน ซึ่งเกิดจากการแย่งกันกินเพราะความหิว ด้วยเหตุนี้จึงไม่มีศัตรูหรือภัยอันตรายที่จะต้องระวังตัวแต่อย่างใด ข้าพเจ้าไม่สามารถจะพรรณนาให้เท่าเทียมกับความจริงได้ ถึงความไพเราะเยือกเย็นของเสียงร้องของนกบางจำพวกว่ามีประมาณเพียงใด กล่าวได้แต่เพียงว่าสภาวะแห่งจิตใจของเรา ผู้ซึ่งเพลินอยู่กับการชมภูมิประเทศอันสวยงามสดดงาม และได้สดับเสียงเพลงแห่งธรรมชาติตลอดอยู่ตลอดเวลาเช่นนี้นั้น เป็นความผาสุกและอัมเอิบอย่างสูง จนหากำบรรยายให้เท่าเทียมไม่ได้จริง ๆ ความประหลาดอีกประการหนึ่งก็คือว่า กระแสจิตของพวกเรากับสัตว์เหล่านี้ คุณเหมือนจะส่งถึงกัน และเข้าใจกันได้เป็นอย่างดี เมื่อเราร้องเรียกนกตัวใด มันจะเข้ามาหาโดยทันที

สภาวะแห่งธรรมชาติรอบด้านเช่นนี้ ทำให้ข้าพเจ้าอดคิดถึงบุคคลใจแคบบางจำพวกในโลกมนุษย์มิได้ นำสงสารและเป็นการไร้เหตุผลอย่างยิ่ง ที่เขาเหล่านั้นพากันคิดว่าความสุขสำราญ และความสวยงามต่าง ๆ นั้น เป็นของมีประจำอยู่สำหรับโลกมนุษย์เท่านั้น มนุษย์ส่วนมากหลงเข้าใจผิดว่า โลกของตนเท่านั้นที่มีความสวยงาม ต่อเมื่อเขาได้ละกายเนื้อผ่านเข้ามาสู่ดินแดนเช่นนี้แล้วเท่านั้น ที่เขาจะได้เห็นความจริงว่าความสวยงามของชาตินั้นวิจิตรพิสดาร และยิ่งใหญ่เพียงใด

ระหว่างทางเราได้พบบุคคลบางคนเดินสวนทางมา เขาเหล่านั้นได้ทักทายเราด้วยอัธยาศัยไมตรีอันดี รู้สึกว่าบุคคลเหล่านี้มีชีวิตอันสงบสุขอยู่กับธรรมชาติและนกเป็นอย่างดียิ่ง เราได้รับคำบอกเล่าว่า สัตว์บนเกาะนี้มีนกออย่างเดียวกับเท่านั้น ทั้งนี้มิใช่ว่าหากมีสัตว์อื่นเข้ามาปะปนอยู่ด้วยแล้ว บรรดานกเหล่านั้นจะได้รับอันตรายก็หามิได้ เพราะอันตรายแห่งชีวิตนั้น เป็นของที่หามิได้ในสถานที่เช่นนี้ แต่ที่ไม่มีสัตว์ชนิดอื่นแปลกปลอมเข้ามาอยู่ด้วยก็เพราะว่าเมื่ออยู่ด้วยกันตามลำพังของสัตว์ประเภทเดียวกันแล้ว นกเหล่านั้นจะมีความสุขมากกว่าที่จะไปอยู่ปะปนกับสัตว์ประเภทอื่น

หลังจากได้เดินเที่ยวชมธรรมชาติอันงดงาม และฟังเพลงทิพย์ ซึ่งขับกล่อมโดยเสียงดนตรีแห่งธรรมชาติอยู่จนอิ่มใจแล้ว เราก็กลับมาขึ้นเรือ เพื่อกลับสถานที่พำนักของเรา เราได้กล่าวคำขอบคุณและอำลาท่านผู้เป็นเจ้าของเรือผู้ใจอารีด้วยความอาลัย และสัญญาว่าจะหาโอกาสมาเยี่ยมเยียนใหม่ให้ได้ในโอกาสหน้าอันสมควร

บทที่ ๑๑

งานก่อสร้างบ้าน และอาคารในโลกทิพย์

ในโลกทิพย์ของเรา นอกจากจะมีภูเขาลำเนาไพรอันเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นโดยธรรมชาติแล้ว ยังมีสิ่งก่อสร้างเช่น โบสถ์ วิหาร และตึกงาม เพื่อประโยชน์ต่าง ๆ กันอยู่อีกไม่น้อย แต่ทว่าสิ่งก่อสร้างต่าง ๆ ดังกล่าวมาแล้วนั้น มีความแตกต่างกันกับสิ่งก่อสร้างในโลกมนุษย์อยู่มากคือ ตึกงามและโบสถ์วิหารของเรา ไม่มีวันชำรุดทรุดโทรมหรือคร่ำคร่าดังในโลกมนุษย์เลย วัสดุที่ใช้ในการก่อสร้างเป็นวัสดุที่ไม่มีมีการผุพัง ผิวพื้นหน้าของหินในวันเริ่มแรกของการก่อสร้างเป็นเงาสุกใสเช่นไร ก็จะเป็นเช่นนั้นอยู่ตลอดไป ไม่มีเขม่าไฟที่จะมาทำให้หมองคล้ำสกปรก ไม่มีลมและฝนที่จะมาทำให้ผุกร่อนไปตามกาลเวลา และข้อสำคัญอีกประการหนึ่งก็คือ วัสดุก่อสร้างเหล่านั้นเป็นวัตถุทิพย์ จึงให้ความสวยงาม ชนิดที่จะเสมอเหมือนไม่ได้เลยในโลกมนุษย์

ความถาวรของวัตถุ ขึ้นอยู่กับความต้องการของจิต

อย่างไรก็ตาม การที่ข้าพเจ้ากล่าวว่าสิ่งก่อสร้างในโลกทิพย์ของเรา เป็นของถาวรยั่งยืนนานตลอด ไม่มีวันเก่าคร่ำคร่านั้นก็ไม่ได้หมายความว่าสิ่งเหล่านั้นจะทำลายสูญหายไปไม่ได้ ทั้งนี้เพราะว่าทุกสิ่งทุกอย่างในที่นี้ขึ้นอยู่กับจิตใจ ดังนั้นหากเราเห็นพ้องต้องกันว่า ติกรรมหลังใดหรือส่วนใดเป็นของเกินความจำเป็น และเราไม่มีความต้องการมันอีกต่อไปแล้ว เราก็สามารถทำให้มันหายไปได้ และเรื่องเช่นนี้ก็มิมีอยู่บ่อย ๆ ทั้งในด้านการก่อสร้างเพิ่มเติมขึ้นใหม่ และการยุบหรือทำให้ของเก่าหายไป

โลกทิพย์ไม่ใช่โลกของการหยุดนิ่ง

ความจริงดังกล่าวแล้วแสดงว่า โลกทิพย์ไม่ใช่โลกของการหยุดนิ่ง หรือว่าชาวโลกทิพย์ไม่ต้องมีการงานทำอะไรกันเลย อันที่จริง โลกทิพย์เป็นโลกที่มีการงานทำกันอย่างเข้มแข็ง และเอาจริงเอาจังตลอดเวลา ในโลกมนุษย์หากมีความเปลี่ยนแปลงอย่างหนึ่งอย่างใดเกิดขึ้น ก็มักจะเรียกกันว่า เพื่อเป็นความก้าวหน้าไปให้ทันกับเวลาหรือสมัย (Move with the time) แต่ในโลกทิพย์ การที่จะก้าวหน้าไปให้ทันเวลาเท่านั้นยังไม่เป็นความเพียงพอ เราจะต้องก้าวหน้าไปล่วงหน้าหรือก่อนเวลา (Ahead of the time) อีกด้วย และการจำเป็นที่จะต้องก้าวหน้าไปก่อนเวลานี้

อันที่จริงก็มาจากโลกมนุษย์นั่นเอง ข้าพเจ้าจะขอชักตัวอย่างสักข้อหนึ่ง ดังต่อไปนี้

เมื่อโลกมนุษย์คิดว่า ตนเองมีความเจริญก้าวหน้าไปมากเท่าใด อนุบายวิธีสำหรับใช้ประทัดประหารกันในการสงคราม ก็ยิ่งทวีความรุนแรงและล้างผลาญชีวิตได้คราวละมาก ๆ ขึ้นเท่านั้น ในสมัยก่อนมนุษย์ฆ่ากันได้คราวละเป็นร้อย ๆ แต่ในสมัยนี้มนุษย์ฆ่ากันได้คราวละหมื่นหรือแสน บุคคลผู้นำสงสารที่ต้องละจากโลกมนุษย์ได้แล้วนั้น (หมายถึงผู้ที่ตายในระหว่างสงคราม) ในไม่ช้าชาวโลกมนุษย์ก็ลืมเขาหมด เพราะว่าชาวโลกมนุษย์จะถือเสียว่า ไม่มีหน้าที่หรือความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับอีกต่อไป แต่สำหรับพวกเราชาวโลกทิพย์ไม่มีใครคิดเช่นนั้นเลย เพราะว่าเขาเหล่านั้นจะต้องมาอยู่กับเรา ชาวโลกมนุษย์ส่งเขามาอยู่กับเราอย่างไม่ต้องรับผิดชอบใด ๆ ทั้งสิ้น แต่เราชาวโลกทิพย์ไม่อาจทำเช่นนั้นได้ และเป็นหน้าที่ของเราที่จะต้องคอยดูแลเขาต่อไปในโลกทิพย์ ไม่มีการโยนกลอง หรือปิดความรับผิดชอบของตนไปให้แก่ผู้อื่นเลย ในโลกทิพย์ทุกคนจะต้องเผชิญหน้ากับความจริงอย่างเคร่งครัด การล้างผลาญกันและกันเป็นการใหญ่ในโลกมนุษย์นั้น พวกเราชาวโลกทิพย์จะรู้ล่วงหน้าก่อนเสมอ และเราก็จะเตรียมตัวช่วยกันรับสถานการณ์ ดังว่านั่นอย่างเต็มที่

แน่นอนเหลือเกิน การที่เราจะสามารถต้อนรับผู้มาใหม่เป็นจำนวนอันมากมายมหาศาล ในระยะเวลาอันรวดเร็วเช่นนั้นได้

ก็จำเป็นต้องมีที่อยู่ไว้พร้อมก่อนและในการนี้ก็เป็นอันว่า เราต้องก่อสร้างอาคารพักฟื้นดังกล่าวแล้วในบทที่ ๓ ให้มากขึ้นอีกจนเพียงพอแก่ความต้องการ.....นี่เป็นเหตุการณ์ที่ทำให้ต้องมีการก่อสร้างอาคารกันขึ้นใหม่ในโลกทิพย์เป็นจำนวนมาก

อย่างไรก็ตาม ยังมีเหตุประการอื่นอีกเหมือนกันเช่นบางครั้งมีความจำเป็นต้องขยายตึกเรียนให้ใหญ่ขึ้นกว่าเดิม เพื่อประโยชน์ในการศึกษาเป็นต้น เอ็ดวินได้กล่าวว่า ขณะนี้กำลังจะมีการก่อสร้างขยายปีกหนึ่งของห้องสมุดที่ข้าพเจ้าเคยเข้าไปอ่านหนังสือ นั้นให้กว้างออกไป จึงเป็นการแสดงที่ข้าพเจ้าและรุชควรจะไปดูวิธีการก่อสร้างให้เป็นความรู้รอบตัวไว้ว่ามีความแปลกประหลาดมหัศจรรย์เพียงใด เพราะว่าการที่ได้ไปเห็นวิธีการก่อสร้างของชาวโลกทิพย์ จะทำให้เราได้รับความตื่นเต็นมิใช่น้อย เราทั้งสองเห็นด้วยกับเอ็ดวิน และก็เดินทางไปสู่สถานที่ที่กำลังจะมีการก่อสร้างทันที

เมื่อเราไปถึง ปรากฏว่ามีผู้คนไปรออยู่แล้วเป็นอันมาก โดยความประสงค์เช่นเดียวกับเรา และในขณะที่กำลังรอพิธี (หรือวิธี) จะเริ่มต้นนี้ เอ็ดวินได้อธิบายแผนการก่อสร้างให้เราทราบคร่าว ๆ ดังต่อไปนี้

กรรมวิธีในการก่อสร้าง

การก่อสร้างอาคารเป็นเรื่องที่ค่อนข้างจะซับซ้อนอยู่สักหน่อย แต่ก็มีใช่เป็นความลำบากยากเย็นแต่อย่างใด ในขั้นแรก เมื่อได้มี

ความเห็นพ้องต้องกันว่า จำเป็นต้องก่อสร้างอาคารเพิ่มเติมขึ้นใหม่ พวกเราก็เริ่มไปปรึกษาท่านผู้เป็นหัวหน้าแห่งภูมิของเรา (ในเรื่องหัวหน้าแห่งภูมินี้ ข้าพเจ้าจะกล่าวโดยละเอียดในตอนหลัง) เมื่อท่านผู้เป็นหัวหน้าแห่งภูมิ ได้ทราบความประสงค์และเห็นว่าเป็นสิ่งสมควรเพื่อผล ประโยชน์ส่วนรวมเช่นนี้ ก็จะอนุญาตให้กระทำได้แล้วท่านก็จะรายงานเรื่องนี้ต่อขึ้นไปยังผู้ที่อยู่เหนือท่านในชั้นสูงขึ้นไปอีกต่อหนึ่ง ต่อจากนั้นท่านผู้อยู่ในภูมิสูงขึ้นไปก็จะรายงานให้ท่านผู้ยิ่งสูงขึ้นไปอีกต่อหนึ่ง ทราบเรื่องอีกครั้งหนึ่ง โดยลำดับชั้นเช่นนี้

เรื่องการรายงานขึ้นไปตามลำดับชั้นดังกล่าวมาแล้วนี้ อาจจะทำให้บางท่านนึกคาดคะเนเอาว่า คงต้องเป็นเรื่องยุ่งยากมีพิธีรีตองและเป็นการเสียเวลา ที่ต้องรอคำสั่งหรือรอระเบียบแบบแผนกันอย่างมากมายเป็นแน่ ซึ่งข้าพเจ้าขอตอบว่า มิได้เป็นเช่นนั้นเลย แม้แต่น้อย จริงอยู่กระบวนการดังกล่าวมานั้นอาจจะเหมือนกันกับในโลกมนุษย์ แต่เวลาที่ใช้นั้นแตกต่างกันอย่างมากจนเทียบกันไม่ได้ทีเดียว ข้าพเจ้าขอยืนยันว่า กระบวนการดังกล่าวมาแล้วซึ่งในโลกมนุษย์จะต้องใช้เวลาเป็นวัน ๆ หรือสัปดาห์หรือนานกว่านั้น ในที่นี้เราใช้เวลาเพียงไม่เกิน ๒ หรือ ๓ นาที เท่านั้นเอง และแล้วก็ได้รับอนุญาตให้ดำเนินการก่อสร้างได้

ขั้นต่อไปก็คือการเรียกประชุมปรึกษานายช่างสถาปนิก ซึ่งข้าพเจ้าขอบอกว่าในภูมิของเรามีเป็นจำนวนมากพอ ท่านเหล่านี้ทำงานโดยความรู้สึกรักในงานอย่างแท้จริง เรื่องผลประโยชน์เงิน

ทองดั่งเช่นในโลกมนุษย์นั้นเป็นอันไม่ต้องคำนึงถึง ท่านมีความ
ปีติยินดีที่ได้ใช้ความรู้ความสามารถให้เป็นประโยชน์แก่ผู้อื่น
และท่านจะร่วมมือประสานงานกันอย่างที่จะไม่มีเช่นนี้เลยในโลก
มนุษย์ เพราะว่าในที่นี้ไม่มีความอิจฉาริษยากัน ทุกท่านมีแต่คิดจะ
ช่วยเหลือ หรือทำตนให้เป็นประโยชน์แก่ผู้อื่นโดยความบริสุทธิ์ใจ

ขั้นต่อไปอีกก็คือ เมื่อได้ปรึกษาหารือกับท่านผู้เป็นหัวหน้า
แห่งภูมิตั้งเรื่องแผนผัง หรือรูปโครงของอาคารที่จะทำการก่อสร้าง
ขึ้นใหม่แล้ว ก็เริ่มเรียกประชุมช่างปูน (mason) ผู้ชำนาญในการ
นี้โดยเฉพาะ เพื่อบอกให้ทราบถึงรูปโครงของอาคารหลังใหม่
ให้เป็นที่เข้าใจกันดีโดยทั่วกัน และสำหรับนายช่างผู้ที่จะต้องม
มีส่วนเกี่ยวข้องในการก่อสร้างก็มีเพียงเท่านี้เอง ช่างประเภทอื่น
นอกจากนี้ เช่นช่างไฟฟ้าเป็นต้น ก็เป็นอันไม่ต้องกล่าวถึงกันใ
ในที่นี้ เพราะว่าเรามีแสงสว่างอันยิ่งใหญ่ประจำอยู่ตลอดเวลาแล้ว

ข้าพเจ้าใคร่ขอกล่าวนอกเรื่องไว้ ณ ที่นี้สักเล็กน้อยว่า
ห้องสมุดของโลกทิพย์นั้น มีจำนวนหนังสือมากกว่าห้องสมุด
ในโลกมนุษย์มาก เพราะว่านอกจากเราจะมีหนังสือ ดังเช่นที่มีอยู่
ในโลกมนุษย์แล้ว เรายังมีหนังสือที่มีได้มีอยู่ในโลกมนุษย์อีกด้วย
หนังสือประเภทหลังนี้ ได้แก่ประเภทที่ว่าด้วยความรู้เรื่องเกี่ยวกับ
โลกทิพย์โดยเฉพาะ ซึ่งเขียนโดยท่านผู้เชี่ยวชาญในเรื่องนี้ซึ่งอยู่ใน
ภูมิสูงขึ้นไป

เนื่องจากการก่อสร้างอาคารครั้งนี้ เป็นเพียงการเพิ่มปีกของอาคารห้องสมุดที่มีอยู่แล้วแต่เดิมเท่านั้น จึงเรียกได้ว่าไม่ใช่เป็นงานที่ใหญ่โตนัก ตัวอาคารเป็นตึกมีรูปทรงแบบสามัญ มีห้องขนาดกลางประมาณ ๒-๓ ห้อง

งานก่อสร้างในโลกทิพย์เป็นเรื่องของงานก่อสร้างด้วยพลังจิตอย่างเดียว เพราะฉะนั้นจึงไม่มีการเตรียมวัสดุก่อสร้างคือเครื่องจักร หรือเครื่องอุปกรณ์ในการก่อสร้างแต่อย่างใด ไม่มีร้งร้าน ไม่มีอิฐ ไม่มีปูนซีเมนต์ และไม่มีอะไร ๆ อีกหลายร้อยหลายพันอย่าง ซึ่งเป็นของจำเป็นสำหรับการก่อสร้างในโลกมนุษย์ ในที่นี้สิ่งที่ต้องการมีเพียงอย่างเดียวคือ พลังจิตที่กล้าแข็งพอที่จะ “เนรมิต” สิ่งที่ต้องการออกมาได้เท่านั้น ไม่ต้องสงสัยว่า ข้าพเจ้าและรุฐ จะตื่นตื่นสักเพียงใดในการก่อสร้างแบบที่เราไม่เคยคิดฝันมาก่อนเช่นนี้

ในที่สุดก็มีสัญญาณว่า งานก่อสร้างจะเริ่มลงมือได้แล้ว ท่านผู้ปกครองแห่งภูมิของเรา สืบเท้าไปข้างหน้าประมาณ ๒-๓ ก้าว หันหลังให้พวกเรา หันหน้าไปสู่สถานที่ว่าง ซึ่งกะไว้ว่าจะให้เป็นปีกหลังใหม่ต่อจากอาคารเดิมท่านพิมพ์าสวดมนต์ขอพรพระผู้เป็นเจ้าของออกมา ๒-๓ คำ มีใจความว่า ขอให้พระองค์ทรงช่วยประทานพร และให้ความสำเร็จในการก่อสร้างครั้งนี้ด้วย

พอขาดคำวิงวอนหรืออธิษฐาน ก็มีลำแสงอันสุกสว่างอย่างยิ่งพุ่งลงมายังร่างของท่าน และของนายช่างต่าง ๆ ที่เข้าแถวอยู่เบื้องหลังท่าน

ขณะนี้ฉันตาของผู้ดูทุกท่าน (ซึ่งมีผู้ที่เพิ่งเคยเห็นการก่อสร้างในครั้งนี้เป็นครั้งแรกอยู่มากเหมือนกัน) ได้พุ่งไปจับอยู่ที่ที่ว่างดังกล่าวแล้วเป็นจุดเดียวกัน และในทันใดนั้นเอง เราก็ได้เห็นลำแสงอีกลำหนึ่งพุ่งออกมาจากท่านหัวหน้าและนายช่างทั้งหมดลงไปยังที่ว่างนั้นแล้วไปรวมตัวเป็นแสงเรือง สุกสว่างอยู่บนพื้นดินบริเวณที่จะสร้างอาคาร แสงนี้ค่อย ๆ เพิ่มขนาดความกว้าง ความยาวและความสูงขึ้นโดยลำดับ แต่เราก็กังขี้ใจว่า เป็นเพียงพลังงานแสงเท่านั้นเอง คือยังไม่ถึงขั้นที่เป็นพลังวัตถุ เท่าที่สังเกตเห็นอีกอย่างหนึ่งก็คือ แสงเหล่านี้เริ่มเปลี่ยนสีเป็นสีเดียวกันกับตัวอาคารหลังเดิมที่ตั้งอยู่ติดกันนั้นในขณะนี้ แต่แสงนั้นก็ยังไม่ได้เป็นรูปร่าง แต่อย่างใด

อย่างช้า ๆ กลุ่มหมอกแสงดังกล่าวได้ก่อตัวสูงขึ้น ๆ จนกระทั่งสูงเท่าตัวอาคารเดิม และต่อมาเราก็ได้เห็นกลุ่มแสงนั้นกลายเป็นรูปโครงชั้นนอก พร้อมทั้งลวดลายของตัวตึกขึ้นมาทุกที และแล้วก็รู้สึกว่าคุณเหมือนจะเป็นตัวตึกขึ้นมาเลยทีเดียว

ในขณะนั้น บรรดานายช่างสถาปนิกก็พากันเข้าไปสำรวจดูอย่างใกล้ชิด บางท่านก็เดินหายเข้าไปภายใน ตอนนี้อะดิวินได้อธิบายให้ฟังว่า ตึกที่เราเห็นเกิดขึ้นใหม่นี้ยังไม่ได้เป็นตึกที่แท้จริง ความจริงเป็นเพียงคล้ายหุ่น หรือรูปจำลองที่มีขนาดเท่าตัวจริง มีลวดลาย และสีสันทนเหมือนตัวจริง แต่ก็ยังอยู่ในสภาพที่ไม่ใช่เป็นวัตถุที่แท้จริง ถ้าจะพูดตามสำนวนชาวโลกมนุษย์ จะว่า

เป็นเหมือนกับเงาของตึก หรือตึกปีศาจ (ghostly edifice) ก็ได้งานก่อสร้างได้หยุดเพียงระยะนี้ก่อนชั่วคราว โดยบรรดานายช่างได้พากันเข้าไปเดินสำรวจดูทั้งภายนอกและภายในอย่างใกล้ชิด เพื่อจะตรวจดูว่ามีส่วนสัคหรือลวดลายตอนใดที่ยังบกพร่องอยู่บ้าง จะได้ช่วยกันแก้ไขเพิ่มเติมในตอนี้ซึ่งเป็นขั้นที่ยังไม่เป็นวัตถุแท้จริง การแก้ไขเพิ่มเติมจึงทำได้ง่ายกว่าที่จะกระทำในขั้นสุดท้าย เมื่อลำแสงได้กลายเป็นวัตถุไปเสียแล้ว

เรารอกันอยู่พักหนึ่ง ก็ได้เห็นนายช่างทั้งหมดเดินออกมา รายงานกับท่านหัวหน้าว่า ทุกสิ่งทุกอย่างเรียบร้อย เป็นอันว่างานก่อสร้างขั้นสองก็เริ่มดำเนินต่อไปได้

พอมาถึงขั้นนี้ ลำแสงที่พุ่งเป็นแนวโค้งลงมายังท่านหัวหน้าและนายช่างก่อสร้าง ปรากฏว่า มีความเข้มข้นและสุกสว่างยิ่งกว่าเดิมอีกมาก และต่อมาอีกประมาณ ๒-๓ นาที ลำแสงที่พุ่งเป็นแนวนอนออกจากท่านหัวหน้า และนายช่างก็ทวีความสุกสว่างและแรงกล้าขึ้น ในทำนองเดียวกัน ขณะนี้พวกเราก็ได้สังเกตเห็นว่ากลุ่มหมอกแสงซึ่งเป็นรูปตึกเพียงเงา ๆ อยู่แต่เดิมนั้น ได้เริ่มรวมตัวทวีความเข้มข้นเข้า จนซักจะมีภาวะเป็นวัตถุแข็งยิ่งขึ้นทุกที ในขณะที่กระแสความคิดของจิตทุกดวงพุ่งตรงไปยังเงาตึกนั้น ทำให้อำนาจแห่งการ “เนรมิต” มีพลังกล้าเพิ่มขึ้นโดยไม่ขาดสาย

ตอนนี้องที่เราได้เริ่มเห็นความสำคัญของท่านหัวหน้าของเราได้เป็นอย่างดี ท่านทำหน้าที่เป็นเสมือนผู้จ่ายพลังแม่เหล็ก

~~~~~

(Magnetic Power) ที่ได้รับจากลำแสงที่พุ่งลง มายังท่านให้บรรดานายช่างทั้งปวง เพราะว่าลำแสงที่เป็นแวนอนพุ่งจากตัวท่านไปสู่ นายช่างแต่ละคนเป็นลำยาว มีสีและความเข้มข้นแตกต่างกันไป แต่ละนาย บรรดานายช่างทั้งหลาย ต่างพากันใช้กระแสดิจิต หรือพลังสมาธิรวมกัน (Unanimity of Concentration) อย่างแรงกล้า และสิ่งที่เราเห็นเป็นเงาของตึกเมื่อครู่หนึ่งที่แล้วมา ก็ปรากฏเป็นวัตถุเข้มแข็งยิ่งขึ้นจนเห็นได้ชัด

ต่อมาอีกพักหนึ่ง รูปร่างอันได้ส่วนสัดส่วนสมบูรณ์ของตึกที่เป็นวัตถุแข็งจริง ๆ ก็ปรากฏตั้งตระหง่านอยู่เบื้องหน้าพวกเรา และจากนั้นลำแสงทั้งที่พุ่งลงมาเป็นแนวตั้ง และออกไปเป็นแวนอนก็หายไป ไม่ต้องสงสัยเลยว่า พวกเราที่เคยเห็นงานก่อสร้างหรือ “เนรมิต” ครั้งแรกนี้จะตื่นตื่นมหัศจรรย์ใจเพียงใด มันเป็นเรื่องที่เกือบจะคิดว่าฝันไปแท้ ๆ ทีเดียว

เราทั้งหมดที่เคยเห็นเป็นครั้งแรกรุกกันเข้าไปดูโดยใกล้ชิดอย่างไม่ค่อยจะเชื่อสายตาตนเอง เราเอื้อมมือไปลูบคลำไปทั่วบริเวณ เพื่อให้แน่ใจว่าสิ่งที่เราได้เห็นเกิดขึ้นจากความไม่มีอะไรเลยนี่ เป็นวัตถุที่เข้มแข็งอย่างแท้จริง อย่างไม่ลวงตาและหลังจากลูบคลำแล้วลูบคลำอีกจนเกือบทั่วบริเวณ ในที่สุดเราก็ต้องยอมรับว่า มันเป็นตึกที่แท้จริง เป็นตึกที่ไม่ใช่ภาพลวงตาแต่ประการใดเลย จิตที่รวมกันเป็นพลังสมาธิ ช่างมีอำนาจมหัศจรรย์อะไรเช่นนี้

การก่อสร้างบ้านส่วนตัว

งานก่อสร้างบ้านส่วนตัวของบุคคลในโลกทิพย์ มีเรื่องแตกต่างกันกับที่ข้าพเจ้ากล่าวมาแล้วเพียงเล็กน้อย คือในขั้นแรก ผู้เป็นเจ้าของบ้านนั้น จะต้องเป็นผู้มีสิทธิ์ที่จะได้ครอบบ้านเช่นนั้นเสียก่อน ซึ่งทั้งนี้ย่อมขึ้นอยู่กับการครองชีพหรือกรรมที่เขาได้สั่งสมไว้ในระหว่างยังอยู่ในโลกมนุษย์ หรือไม่ก็ในการประกอบกรรมดี เพื่อเลื่อนภูมิชั้นของตนเองในระหว่างที่มาอยู่ในโลกทิพย์แล้ว หากบุคคลใดยังไม่มีสิทธิ์ด้วยการทำความดีดังที่ได้กล่าวมาแล้ว ก็ไม่มีผู้ใดสามารถช่วยสร้างบ้านให้อยู่ได้เลย

มีผู้กล่าวว่า มนุษย์สร้างบ้านทิพย์ของตนรอไว้ตั้งแต่ยังเป็นมนุษย์อยู่ เรื่องนี้เป็นความจริงได้โดยโวหาร แต่ไม่ใช่ความจริงทั้งหมด เพราะวาดังที่ข้าพเจ้าได้กล่าวมาแล้วก็คือบุคคลต้องได้ทำกรรมดีเสียก่อน และกรรมดีนั้น ก็ต้องถึงขนาดที่สมควรจะมีบ้านรออยู่ในโลกทิพย์ได้ ต่อจากนั้นก็จะต้องมีผู้เชี่ยวชาญในทางนี้ช่วยสร้างให้อีกด้วย ในกรณีของข้าพเจ้าเอง บ้านในโลกทิพย์ของข้าพเจ้าถูกสร้างรออยู่แล้ว โดยช่างผู้ชำนาญในการนี้ และโดยมีเอ็ดวินเป็นผู้คอยชี้แจงแก้ไข ช่วยให้บ้านนั้นมีรูปร่าง และทรวดทรงตามที่ข้าพเจ้าเคยชอบ

เมื่อใดที่ข้าพเจ้าได้ทำความดีจนสามารถเลื่อนชั้นขึ้นไปอยู่ภูมิที่สูงกว่านี้ ข้าพเจ้าก็จะออกจากบ้านหลังปัจจุบันนี้ไป และ

~~~~~

ข้าพเจ้าก็มีสิทธิ์ในการตกลงใจตามลำพังว่า จะ “ยุบ” บ้านหลังนี้เสีย หรือว่าจะปล่อยให้ยู่ไว้ตามเดิมเช่นนั้น

แต่ข้าพเจ้าได้รับคำบอกเล่าว่า ตามปกติเมื่อเจ้าของบ้านต้องการจะปล่อยให้บ้านคงอยู่เช่นนั้น ก็มักจะมอบให้แก่ท่านผู้เป็นหัวหน้าในภูมิของตน เพื่อให้ท่านมอบให้กับผู้หนึ่งผู้ใดที่มาทีหลังต่อไป ตามแต่ท่านจะเห็นสมควร

บทที่ ๑๒

การหย่อนใจ

และโรงมหรสพทางวิญญาณ

เมื่อกล่าวถึงเรื่องเครื่องหย่อนใจหรือโรงมหรสพทางวิญญาณ อาจมีบางท่านรู้สึกประหลาดใจ หรือถึงกับเหยียดหยามดูถูกเลยก็ได้ เพราะคนโดยมากคงจะคิดไปในทำนองที่ว่า เมื่อเข้ามาอยู่ในโลกทิพย์หรือในสวรรค์แล้ว ก็ไม่ควรจะมีเรื่องอื่นใดทำ นอกจากนั่งฟังฟ้าสวดมนต์ภาวนาไปตามเรื่องทั้งวันทั้งคืน ไม่เช่นนั้นก็จะไม่สมกับที่ได้มาอยู่ใกล้ชิดกับพระผู้เป็นเจ้าถึงขนาดนี้แล้ว

ความคิดดังกล่าวมานี้ ข้าพเจ้าขอบอกว่าเป็นเรื่องเหลวไหลทั้งสิ้น เพราะการที่เรามาอยู่ในโลกทิพย์นี้ ก็มีได้หมายความว่าพระผู้เป็นเจ้าจะอยู่ใกล้กับเรามากกว่ากับชาวโลกมนุษย์เลย การที่อยู่ใกล้หรือไกลกันนั้น ความจริงแล้วขึ้นอยู่กับจิตใจของเราเองต่างหาก

ขอย้อนกลับมากล่าวถึงเครื่องหย่อนใจกันใหม่ ชาวโลกทิพย์ส่วนมากหย่อนใจ หรืออันที่จริงก็คือเปลี่ยนอารมณ์ของตนเอง ด้วยการเปลี่ยนไปทำงานอย่างอื่น ๆ เสียบ้างตามความถนัด การหย่อนใจหรือเปลี่ยนอารมณ์นี้ มิได้เกิดจากความเหนื่อยล้าทางกายหรือจิตใจอย่างใดเลย เพียงแต่เรารู้สึกว่า การทำงานอย่างเดียวดูติดต่อกันไปโดยไม่หยุดพักหรือเปลี่ยนแปลงอย่างใดเสียบ้างเลยนั้น ทำให้จิตใจรู้สึกว่ายังมีสิ่งบกพร่องอยู่เท่านั้นเอง ความจริงความสามารถในการทำงานของเรามีมากมายอย่างมหาศาล เมื่อเทียบกับชาวโลกมนุษย์ แต่เรารู้สึกว่าควรจะต้องมีเวลาที่กันเอาไว้สำหรับเปลี่ยนอารมณ์บ้างเป็นครั้งคราว เพราะในบางครั้ง เราก็เปลี่ยนจากงานชนิดหนึ่งไปทำงานอีกชนิดหนึ่งได้ โดยไม่ต้องเกี่ยวกับการหย่อนใจตามความหมายของชาวโลกมนุษย์แต่อย่างใด แต่ในบางครั้ง เราก็นี้กอยากนอนเล่นอยู่กับ บ้านหรือใต้ต้นไม้แห่งหนึ่งเฉย ๆ โดยไม่ต้องทำอะไรเลย หรือในบางเวลาเราก็เปลี่ยนจากการทำงานประจำมาเป็นการศึกษาวิชาใดวิชาหนึ่ง ที่ถูกกับอัธยาศัยก็ได้ แต่ก็มีเหมือนกันที่บางครั้งเราก็ไปหย่อนใจกับการเล่นกันจริง ๆ คล้าย ๆ กับชาวโลกมนุษย์เหมือนกัน (แต่ก็คงไม่เหมือนกันเสียทีเดียว)

จากข้อความที่กล่าวมา จะทำให้ท่านเห็นความจริงอย่างน้อยได้บ้างเป็นบางส่วนแล้วว่า การหย่อนใจของเราชาวโลกทิพย์มีความหมายกว้างกว่าชาวโลกมนุษย์อย่างไร เพราะแม้แต่การศึกษา

วิชาใดวิชาหนึ่งก็ถือว่าเป็นการหย่อนใจ (คือ เป็นการเปลี่ยนอารมณ์) ได้ แต่ที่ข้าพเจ้ามิได้ใช้คำว่า เปลี่ยนอารมณ์โดยเฉพาะลงไปนั้น ก็เพราะว่า ในบางกรณีเราก็มีการหย่อนใจกันคล้าย ๆ กับชาวโลกมนุษย์เหมือนกัน ในบางครั้ง ข้าพเจ้ากับบูรุษก็ชวนกันไปเที่ยวชมทัศนียภาพของเกาะกลางทะเลกันบ้าง และที่ชายทะเลนี้เองก็เป็นที่ ๆ ชาวโลกทิพย์ชอบมาหย่อนใจกันมาก โดยการเล่นแข่งเรือกันอย่างสนุกสนาน

ข้าพเจ้าได้เคยกล่าวให้ท่านทราบมาครั้งหนึ่งแล้ว (ในบทที่ว่าด้วยทะเล) ถึงความจริงที่ว่า อำนาจจิตของเราสามารถขับเคลื่อนเรือให้แล่นไปได้ โดยไม่จำเป็นต้องอาศัยเครื่องจักรแต่อย่างใด จริงอยู่ความสามารถเช่นว่านี้จำเป็นต้องมีการฝึกหัดกันเป็นพิเศษบ้าง แต่ก็ไม่ใช่ว่าเป็นของที่ยากลำบากอย่างใด และในการฝึกหัดเพื่อทดลองผลของความสามารถดังกล่าวมาแล้ว เราก็มักจะพากันมาแข่งเรือเล่นกัน เป็นที่สนุกสนาน ณ ที่นี้

เมื่อกล่าวถึงการแข่งขัน ข้าพเจ้าก็จำเป็นต้องบอกให้ท่านทราบเสียก่อนว่า ณ ที่นี้ เราไม่มีการแข่งขันกันเพื่อเอาชนะหรือเอาเด่นเหมือนอย่างในโลกมนุษย์ นอกจากนั้น เรายังไม่มีการหวังรางวัลอีกด้วย เพราะไม่มีการให้รางวัล ในการแข่งขันกันเลย หลังจากการแข่งขัน เราก็จะได้รับคำแนะนำ จากผู้ชำนาญถึงวิธีที่จะบังคับเรือให้ได้ผลดีขึ้นกว่าเดิมทุกครั้ง

โรงมหรสพ

ในโลกทิพย์ ก็มีโรงมหรสพที่สวยงามตั้งเด่นเป็นสง่า
ประดับประดาตัวเมืองอยู่เหมือนกัน นอกจากนี้ภายในโรงจะมีการ
ประดับประดาตกแต่งอย่างสวยงาม ชนิดที่จะหาไม่ได้ในโลก-
มนุษย์แล้ว ภายนอกอาคารก็ยังมีสนามหญ้าและพุ่มไม้ ซึ่งได้รับ
การตกแต่งอย่างประณีตบรรจงสุดที่จะบรรยายให้ท่านนึกเห็นภาพ
ได้จริง ๆ ตอนนี้ ผู้อ่านหลายท่านคงจะนึกยิ้มหรือไม่งักหัวเราะอยู่
ในใจแล้ว แต่ข้าพเจ้าขอบอกว่า การที่ท่านจะเชื่อหรือไม่ และ
จะยิ้มเยาะหรือไม่นั้น ไม่สามารถจะเปลี่ยนแปลงความจริงในเรื่องนี้
ได้แต่ประการใด อันที่จริงในโลกทิพย์นี้ ก็มีบางท่านที่ไม่เห็นชอบ
กับเรื่องนี้อยู่บ้างเหมือนกัน (คือเห็นว่าชาวโลกทิพย์ไม่ควรจะมี
การรื่นเริง หรือมีโรงมหรสพอย่างใด) ท่านเหล่านี้ มักเป็นผู้ที่
มาถึงใหม่ ๆ และยังมีทัศนคติเดิมอยู่ ในกรณีเช่นนี้ข้าพเจ้าก็ขอ
บอกว่า จะไม่มีผู้ใดบังคับ หรือขังใจให้ท่านเหล่านั้นมาเล่นหรือ
มาชมการแสดงด้วยเลย ท่านเหล่านั้นก็มีสิทธิอันชอบธรรมที่จะ
อยู่ในสวรรค์ตามทัศนคติของท่านไปได้นานเท่านาน ที่ท่านพึง
ปรารถนา ข้าพเจ้าเอง ก็ได้เคยพบปะกับผู้มีความเห็นดังว่านี้มา
แล้วเหมือนกัน แต่แล้วก็ปรากฏว่า ท่านเหล่านั้นก็ทนเก็บตัวไป
ได้ไม่นานเท่าใด และในที่สุดก็ต้องออกมา ร่วมหย่อนใจ หาทาง
เปลี่ยนอารมณ์ กับพวกเราด้วยความสมัครใจของท่านเอง

เรื่องละครที่นำมาแสดงในโรง มีลักษณะเป็นคนละประเภทกับที่แสดงอยู่ในโลกมนุษย์ ณ ที่นี้ เราไม่มีการเสนอเรื่องหวาดเสียวที่มีการฆ่าฟันกันอย่างโหดร้ายทารุณ และเมื่อเป็นเรื่องที่ก่อให้เกิดปัญหาขึ้น เราก็มีการเสนอวิธีการแก้ไขปัญหา นั้น ๆ ให้อำนาจด้วย บางครั้งเราก็มีเรื่องละครตลกแสดงเหมือนกัน และข้าพเจ้าก็ขบอกรว่าพวกเราชาวโลกทิพย์ยังเป็นพวกที่หัวเราะเป็น และหัวเราะได้อย่างครื้นเครงมากกว่าชาวโลกมนุษย์เสียอีกด้วย เราไม่ใช่พวกหน้าตายที่ยิ้มไม่เป็น เอาแต่นั่งหน้าบึ้ง ทำท่าอึ้งทึ่งอยู่ตลอดเวลาดังที่พวกชาวโลกมนุษย์ชอบกะเกณฑ์ให้พวกเราเป็นเช่นนั้นเลย เมื่อใดที่มีเหตุผลในการหัวเราะและมีใช่เป็นการหัวเราะเยาะใคร ๆ แล้ว เราก็หัวเราะกันอย่างเต็มที่เลยทีเดียว

ในโรงละครดังกล่าว เราได้เคยดูละครประวัติศาสตร์ของชาติต่าง ๆ ด้วยความสนใจ เพราะ ณ ที่นี้ ละครประวัติศาสตร์ที่เราได้ชม มีลักษณะหลายอย่างหลายประการ ซึ่งท่านจะหาชมไม่ได้เลยในโลกมนุษย์

ประการหนึ่ง ก็คือ ท่านจะได้เห็นการแสดงตามความเป็นจริงที่เกิดขึ้นแล้ว โดยไม่มีการบิดเบือนความจริง เพื่อหวังผลอย่างอื่นเลยเป็นอันขาด

ประการที่สอง เราอาจได้เห็นตัวละครตัวจริง ในประวัติศาสตร์มาแสดงให้ดูเลยทีเดียว ทั้งนี้หมายความว่าไม่ต้อง

หาผู้อื่นมารับบทบาทแทนให้เสียเวลา เป็นอันว่าเราจะได้เห็นบุคคลผู้มีชื่อเสียงในประวัติศาสตร์มาแสดงบทบาทให้ดูจริง ๆ ซึ่งเรื่องละครเช่นนี้จะเป็นความจริงถึง ๒ ประการ ก็เป็นจริงทั้งเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น และจริงทั้งผู้แสดงอีกด้วย

เรื่องนี้ผู้ที่มาถึงโลกทิพย์ใหม่ ๆ มักจะมีความรู้สึกพิกลเพราะความที่ยังปรับปรุงใจ ให้เข้ากับสภาวะอย่างใหม่ ยังไม่ได้นั่นเอง แต่อันที่จริงก็น่าเห็นใจ เพราะการที่เราได้มาเห็นบุคคลผู้มีชื่อเสียงในประวัติศาสตร์ ผู้มีประวัติชีวิตกึกก้องอยู่ในสมัยโบราณออกมาแสดงบทบาทเดิมให้ดูใหม่อีกครั้งหนึ่ง และเป็นผู้ที่มีเลือดมีเนื้อเหมือนอย่างกับยังไม่ได้สิ้นชีวิตไปเลยนั้น เป็นของที่ยากเหลือเกิน ที่ใครจะคิดฝันว่าจะเป็นความจริงไปได้ถึงขนาดนี้

ความแตกต่างระหว่างการเปลี่ยนอารมณ์หรือหย่อนใจ ของชาวโลกทิพย์กับชาวโลกมนุษย์ ก็คือ สภาพอันเป็นพื้นฐานของร่างกายแตกต่างกันมาก กายทิพย์ของเราไม่มีความขรุขระตื้นโถมเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้า หรือตึงชาเป็นเหน็บแต่อย่างใด เมื่อเป็นเช่นนี้ การกีฬาที่เป็นเครื่องบริหารกล้ามเนื้อ ก็เป็นอันหมดความจำเป็นไปโดยสิ้นเชิง นอกจากนั้น เรายังไม่มีความต้องการอากาศบริสุทธิ์ เช่นในโลกมนุษย์ เพราะในโลกทิพย์มีแต่อากาศอันบริสุทธิ์อยู่ทุกหนทุกแห่ง ไม่ว่าจะ เป็นซอกมุมที่ลึกซึ่งส่วนไหนของบ้านหรือภูมิประเทศ ดังนั้นเครื่องหย่อนใจหรือเปลี่ยนอารมณ์ของเรา จึงมีความมุ่งหมายตรงไปที่ "ใจ" อย่างเดียวเท่านั้น

ความสามารถในการเล่นในโลกมนุษย์ ได้มาด้วยการฝึกหัด ให้กล้ามเนื้อ อยู่ภายใต้บังคับบัญชาของจิตใจ โดยร่างกายก็ต้องมี สุขภาพที่อยู่ด้วย ร่างทิพย์ของเรามีสุขภาพสมบูรณ์อยู่ตลอดเวลา และกล้ามเนื้อของเรา ก็ขึ้นตรงต่อจิตใจโดยไม่ต้องผ่านสิ่งอื่นใด ดังนั้น ความสามารถในทางฝีมือ เราจึงได้รับอย่างรวดเร็ว ผิดกว่า โลกมนุษย์มากมายเหลือเกิน ไม่ว่าจะเป็นการหัดบรรเลงเครื่องดนตรี หัดวาดภาพระบายสี หรืออย่างอื่น ๆ ที่ต้องใช้กล้ามเนื้อ แขนและขาเป็นเครื่องช่วย ดังนั้นกีฬาหลายสิบอย่างในโลกมนุษย์ ก็เป็นอันหมดความหมายโดยสิ้นเชิง ณ ที่นี้

อีกประการหนึ่ง โปรตระลึกไว้ด้วยว่า จะเป็นที่กลางแจ้ง (Outdoors) หรือ ภายในร่มเงาของบ้าน (Indoors) ก็ไม่มีความแตกต่างกัน เราไม่มีฤดูต่าง ๆ ที่ทำให้อากาศเปลี่ยนแปลงกลับไปกลับมา ดวงอาทิตย์ดวงใหญ่ฉายแสงอยู่ตรงกลางฟ้าตลอดเวลา และแสงอาทิตย์ที่เราได้รับก็ทำให้เราอบอุ่นอยู่อย่างสบายที่สุด ดังนั้นเราก็ไม่จำเป็นต้องออกเดิน เพื่อยืดเส้นยืดสายให้เลือดลมเดินสะดวก เพราะเลือดลมของเราก็เดินสะดวกอยู่ตลอดเวลา ไม่มีวันอืดอืดขัดข้อง อันที่จริง ในสภาวะดังกล่าวมานี้บ้านช่องที่อยู่ ก็ไม่มีความจำเป็นอย่างใด นอกจากจะเป็นเครื่องช่วยเพิ่มความสะดวก ให้แก่ชีวิต ซึ่งมีแต่ความสะดวกอยู่แล้ว และความจริงก็มีหลายต่อหลายท่านที่ไม่ได้คิดจะมีบ้านอยู่เลย โดยที่ท่านก็มีความสุขสบายไม่น้อยไปกว่าเราเหมือนกัน เราไม่มีความหิว ความเจ็บป่วย

~~~~~
ความขาดแคลนอย่างใดโลกทิพย์ (ในภุมินี) ทั้งหมดเป็นของเรา
และเราก็มีสิทธิ์ที่จะไปไหนมาไหนได้โดยเสรี

อีกประการหนึ่ง ก็คือ ในเมื่อกายของเรามีความสามารถ
ที่จะไปไหนมาไหนได้เร็วเท่า ๆ กับความเร็วของจิต เช่นนี้แล้ว
การแข่งขันกันด้วยความเร็วของร่างกาย เช่นวิ่งแข่งเป็นต้น ก็ไม่มี
ประโยชน์อีก กล่าวโดยสรุปก็คือ พวกเราชาวโลกทิพย์สามารถ
พักผ่อนหย่อนใจกันอย่างสุขสบาย แม้โดยการเปลี่ยนงานหรือ
ศึกษาหาความรู้ในแขนงต่างๆ ก็ได้ ซึ่งท่านจะเห็นได้ว่า เรื่องที่
กล่าวมานี้ ในโลกมนุษย์จะกลายเป็นงานชื้อนงาน ทำให้หนัก
สมองและร่างกายยิ่งขึ้นไปอีกทีเดียว

บทที่ ๑๓

โลกทิพย์อยู่ที่ไหน ?

☆☆☆☆☆☆

บุคคลส่วนมากคงจะสงสัยอยู่ไม่น้อยว่า โลกทิพย์นี้ถ้ามีจริง จะอยู่ที่ไหน ? และเราจะไปถึงโลกทิพย์ได้อย่างไร ? ปัญหานี้เป็นเรื่องใหญ่และสำคัญที่สุด ข้าพเจ้าเองก็เช่นเดียวกับคนทั้งหลายเหมือนกัน ได้เคยครุ่นคิดหาคำตอบมาแล้วในสมัยเมื่อยังมีได้ผ่านเข้ามาสู่โลกนี้

การอธิบายถึงเรื่องนี้จำเป็นจะต้องย้อนไปกล่าวถึงเมื่อตอนที่ข้าพเจ้าเจ็บหนัก และในขณะนั้น กายทิพย์กำลังจะพรางจากกายเนื้ออยู่แล้ว

ในขณะที่กายสังขารอ่อนกำลังลงทุกทีจวนจะขาดอยู่แล้วนั้น ข้าพเจ้าก็เกิดความรู้สึกอย่างรุนแรงว่า ต้องการจะลุกขึ้นให้ได้ และในขณะต่อมาก็ได้รู้สึกว่าตนเองได้ลุกขึ้นมาแล้วจริง ๆ อันที่จริง กายที่ลุกขึ้นมาจากที่นอนได้สำเร็จนี้หาใช่เป็นกายเนื้อไม่ แต่เป็น

กายทิพย์ซึ่งพรากจากกายเนื้อแล้ว ทั้งนี้เพราะกายเนื้อของข้าพเจ้า
 ยังคงนอนทอดอยู่บนเตียงนั่นเอง ในตอนนี้ขอให้ท่านผู้อ่านลอง
 พิจารณาดูให้ดี เพื่อจะได้เห็นว่าเส้นเขตแดนที่กั้นระหว่างโลกทิพย์
 กับโลกมนุษย์นี้อยู่ที่ไหน ท่านคงจะเห็นได้แล้วว่า กระบวนการ
 ของกายทิพย์ที่เริ่มต้นขึ้น พร้อม ๆ กับการสิ้นสุดลงแห่งกระบวนการ
 ของกายเนื้อนั้นเป็นของละเอียดอย่างยิ่ง ยากที่จะกล่าวโดยจำเพาะ
 เจาะจงได้ว่า เส้นกั้นเขตแดนระหว่างโลกทั้งสองนี้ควรจะอยู่ ณ
 ที่ใด ทั้งนี้เพราะข้าพเจ้ายังคงมีความรู้สึกอยู่ตลอดเวลาที่เกิดการ
 เปลี่ยนแปลง ดังที่ได้เล่ามาแล้วข้างต้นนั้น กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ
 ข้าพเจ้าคงมีสติสมถะอยู่ตลอดเวลา ที่ความรู้สึगतงกายเนื้อดับ
 และเริ่มเข้าสู่ภาวะอันเป็นทิพย์ โดยนัยนี้เมื่อว่าโดยฐานะที่ตั้งทาง
 ภูมิศาสตร์แล้วก็ดูเหมือนจะกล่าวไม่ได้ว่า โลกทิพย์นี้ ควรจะอยู่
 ทางทิศใดของโลกมนุษย์ เป็นความจริงอยู่อย่างหนึ่งว่า การละกาย
 เนื้อเข้าสู่ภาวะอันเป็นทิพย์นี้ เป็นกระบวนการที่ละเอียดและสุขุม
 อย่างยิ่ง จนไม่สามารถจะหาจุดปักปันเขตแดนให้แน่นอนได้

แต่ข้าพเจ้าใคร่ขอให้ท่านผู้อ่านทั้งหลายระลึกถึงความจริงไว้
 อีกประการหนึ่งว่า ในขณะที่ประสาทและความรู้สึกทางกายเนื้อ
 ซึ่งรับรู้หรือเสวยเวทนาอันเกิดจากความเจ็บไข้ของกายเนื้ออยู่
 ตลอดเวลามาได้ดับวูบลงนั้น ในทันทีที่ข้าพเจ้าก็รู้สึกเกิดความเบา
 และปลอดโปร่งขึ้นมาทั้งกายและใจขึ้นแทนที่ มันเป็นความรู้สึก
 ที่ระคนอยู่ด้วยความปีติยินดีเิบอาบอยู่ในดวงจิตอย่างบอกไม่ถูก

ข้าพเจ้ารู้สึกว่าจะอยากจะหายใจแรง ๆ ด้วยความโล่งอก และก็ได้กระทำตามที่คิดไว้จริง ๆ พึงสังเกตว่า

ความรู้สึกอันรุนแรงที่อยากจะลุกขึ้นจากเตียงให้ได้ก็ดี และความรู้สึกทางประสาทสัมผัสของกายเนื้อที่ดับวูบลงก็ดีเป็นเครื่องสื่อแสดงว่า กายเนื้อของข้าพเจ้าได้ถึงแก่ความตายไปแล้ว และในขณะนั้นเอง ข้าพเจ้าก็ได้ผุดขึ้นในแดนทิพย์ทันที

แต่อย่าลืมนะว่า กระบวนการแห่งความเปลี่ยนแปลงทั้งหลายเหล่านี้ ได้เกิดขึ้นที่ห้องนอนในโลกมนุษย์นี่เอง และจนถึงเวลาที่กล่าวนี้ คือในขณะที่ข้าพเจ้าได้ละกายเนื้อผ่านเข้ามาสู่ภาวะอันเป็นทิพย์นี้ ข้าพเจ้าก็ยังอยู่ในห้องนอนดังกล่าวนี้เอง ดังนั้นน่าจะพอมองเค้าได้ลง ๆ ว่า โลกทั้งสองนี้ คงจะซ้อนกันอยู่นั่นเอง เมื่อเป็นเช่นนี้ก็มักจะแสดงว่า ที่ตั้งของโลกทิพย์นี้ควรจะอยู่ ณ ที่ใด เพราะด้วยอาศัยประสบการณ์ดังที่ได้บรรยายมาแต่ต้นนี้ จะเห็นได้ว่า เราไม่สามารถจะบอกถึงฐานะที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ของโลกทิพย์ได้เลย

ในขณะต่อมา หลังจากที่ข้าพเจ้าได้ละโลกมนุษย์ผ่านเข้าสู่โลกทิพย์แล้ว ก็คือ การปรากฏตัวขึ้นของเอ็ดวินมิตรผู้หนึ่งของข้าพเจ้า ผู้ซึ่งได้ ตาย จากโลกมนุษย์มาก่อนข้าพเจ้าแล้วหลายปี สถานที่ที่เราได้พบและสนทนากันก็คือ ในห้องนอนของข้าพเจ้าในโลกมนุษย์นั่นเอง และภายหลังได้สนทนากันครู่หนึ่งด้วยความดีใจ

ที่ได้มีโอกาสพบกันอีกครั้งหนึ่งแล้ว เอ็ดวินก็แนะนำว่าเราควรจะไปเสียจากที่นั่น เพราะรู้สึกว่บรรยากาศโดยรอบเต็มไปด้วยความเศร้าสลดย่มาก เอ็ดวินได้จับแขนของข้าพเจ้าไว้แล้วบอกให้หลับตาเสีย ต่อจากนั้น ข้าพเจ้าก็รู้สึกตัวว่าค่อย ๆ เคลื่อนไหวไปในที่ว่างเปล่า ห่างจากที่นั่นออกไปทุกที ซึ่งข้าพเจ้าไม่สามารถบอกได้ว่ากำลังเดินทางไปทิศใด ในขณะที่นั้นมีแต่ความรู้สึกว่ากำลังเดินทางไปเรื่อย ๆ เท่านั้น จะเป็นการเดินทางขึ้นหรือลงหรือไปตามทางราบ ก็รู้สึกว่บอกไม่ถูกจริง ๆ ยิ่งเดินทางไป ก็รู้สึกว่ตนเองกำลังเคลื่อนที่ไปยิ่งเร็วขึ้นทุกขณะ และในที่สุดเมื่อเอ็ดวินได้บอกให้ข้าพเจ้าลืมตาขึ้น ข้าพเจ้าก็เห็นว่าตนกำลังยืนอยู่หน้าบ้านในโลกทิพย์เสียแล้ว

นับแต่นั้นเป็นต้นมา ข้าพเจ้าก็ได้เรียนรู้สิ่งแปลก ๆ ใหม่ ๆ อีกหลายอย่าง ดังที่ได้พรรณนามาบ้างแล้ว ในบท ต้น ๆ เหล่านั้น ในบรรดาความรู้และประสบการณ์ที่ลึ้นใหม่ และแปลกประหลาดน่าทึ่งอย่างยิ่งนั้น ก็คือการเดินทางไปไหนมาไหน ซึ่งไม่ต้องใช้วิธีเดินดังที่เราเคยกระทำกันอยู่ในโลกมนุษย์ อาณาเขตของโลกทิพย์นี้กว้างใหญ่ไพศาลเหลือคณนา บางครั้งเราจำเป็นต้องไปถึงที่ที่ต้องการจะไปในทันที แม้ว่าสถานที่นั้น ๆ จะอยู่ห่างไกลออกไปเพียงใดก็ตาม เราก็สามารถไปถึงได้โดยทันทีเหมือนกัน ดังเช่นที่ข้าพเจ้าได้เคยบรรยายให้ฟังมาแล้วเช่นเดียวกัน ในสถานะอันเป็นทิพย์เช่นนี้ เรามีความเร็วของร่างกายเท่าเทียมกับความเร็ว

ของจิตโดยแท้ แต่สิ่งที่แปลกประหลาดประการหนึ่ง ก็คือ ในขณะที่เราเคลื่อนไหวไปสู่จุดหมายที่ห่างไกลออกไปด้วยความเร็วของร่างกาย เท่าเทียมกับความเร็วของจิตนั้น ข้าพเจ้าบอกไม่ถูกจริงๆ ว่า ได้เคลื่อนไหวไปด้วยประการใดหรือโดยทิศทางใด คงรู้สึกแต่ว่ามีการเคลื่อนไหวแหวไปเท่านั้น มีความจริงอีกประการหนึ่ง ก็คือ ในสถานะเช่นนี้ คือในโลกทิพย์อันกว้างใหญ่ไพศาลเช่นนี้ เราไม่ต้องกลัวว่าจะเกิดการหลงทางขึ้นได้เลย เรื่องเช่นนี้จะมีขึ้นไม่ได้เป็นอันขาด

แต่การไม่รู้ถึงทิศทางของการเคลื่อนไหวแหวไปสู่จุดหมายปลายทางของเราเช่นนี้ มิได้เป็นอุปสรรคขัดขวางความสามารถในการไปไหนมาไหนของเราแต่อย่างใดเลย เช่นพอเรานึกว่าต้องการจะไปทีนั้นทีนี้ จะใกล้หรือไกลเพียงใดก็ตาม เราก็นึกให้ร่างกายของเราเคลื่อนไหวไปตามความคิด ซึ่งในทันใดนั้น กายอันเป็นทิพย์ของเรา ก็จะดำเนินตามเจตนาของเราทันที อย่างชนิดที่เกือบจะเรียกได้ว่า ไม่ต้องเสียเวลาคิดตรិตรงแต่อย่างใดเลย ข้าพเจ้าได้สอบถามผู้อื่นในเรื่องนี้มาแล้วหลายต่อหลายท่านด้วยกัน ในเรื่องนี้ก็ได้ความจริงเป็นเช่นเดียวกันหมดทุกราย จริงอยู่ในตอนแรกเมื่อเริ่มฝึกหัดใหม่ ๆ สัญญาในกายเนื้อยังไม่ลบเลือนไปเราก็อาจจะรู้สึกขัดเขินอยู่บ้าง แต่ในที่สุดก็จะเคยชินไปเอง มีความจริงอยู่อย่างหนึ่งว่า ระยะเวลาที่เราตั้งต้นคิดว่าจะไปสู่จุดหมายปลายทาง กับขณะที่เราได้ไปถึงที่หมายปลายทางนั้นดู

เหมือนว่า วัดไม่ได้เลยทีเดียว เพราะมันเป็นไปได้อย่างฉับพลันทันทีเหลือเกิน

ด้วยเหตุดังกล่าวมา อาจจะพอทำให้ท่านผู้อ่านเห็นได้ว่าการที่จะกล่าวให้แน่ชัดลงไปว่า โลกทิพย์นี้ถ้ามีจริงแล้วควรจะตั้งอยู่ทางทิศไหนของโลกมนุษย์นั้น เป็นของยากอย่างยิ่ง อันที่จริงพวกเราชาวโลกทิพย์ก็ไม่เคยวิตกกังวลต่อปัญหาเช่นนี้เลย เพราะเรารู้ถึงความมีอยู่ และความจริงของดินแดนของเราอยู่เต็มอกแล้ว จนไม่ต้องเสียเวลาไปคิดให้เปลืองสมองว่า โลกของเราควรจะอยู่ทางทิศใดของโลกมนุษย์ แม้เราจะถูกชาวโลกมนุษย์สมมติเรียกกันว่า ตายแล้วก็ตาม แต่เราก็รู้ว่าเรายังมีชีวิตอย่างบริบูรณ์ ดังนั้นการที่ชาวโลกมนุษย์จะพูดถึงหรือคิดเห็นอย่างใดเกี่ยวกับพวกเรา จึงไม่เป็นเรื่องที่มีความสำคัญแต่อย่างใด ข้าพเจ้าเองอาจมีส่วนผิดจากผู้อื่นอยู่บ้าง ก็ในข้อที่ว่า รู้สึกกระหายใคร่จะให้ชาวโลกมนุษย์ ได้ทราบถึงความเป็นไปอันแท้จริงของพวกเราเป็นอย่างยิ่ง ดังนั้น จึงน่าจะเป็นประโยชน์แก่ชาวโลกมนุษย์อยู่บ้าง หากเขาเหล่านั้นได้ทราบพอเป็นเงาๆ ว่า โลกทิพย์นี้มีอยู่จริงเพียงไร และน่าจะต้องอยู่ ณ ที่ใดเมื่อเปรียบกับโลกมนุษย์

โลกทิพย์นี้มีไซ้มีอยู่เพียงโลกเดียวเท่านั้น แต่อันที่จริงมีอยู่หลายชั้นหรือหลายภูมิด้วยกัน ซึ่งบางท่านได้แบ่งออกเป็น ๗ ชั้น คือจากชั้นหนึ่งซึ่งเป็นชั้นต่ำที่สุดจนถึงชั้นเจ็ด ซึ่งเป็นชั้นสูงที่สุด คำว่าต่ำหรือสูงในที่นี้ หมายถึงความหยาบหรือประณีตแห่งจิตใจ

หรืออีกนัยหนึ่งหมายถึงวิวัฒนาการทางจิตซึ่งจะสูงขึ้นไปโดยลำดับ เหมือนการขึ้นบันไดเจ็ดขั้นฉะนั้น อาณาเขตของโลกทิพย์เหล่านี้ อยู่ซ้อนกันเป็นชั้น ๆ เป็นเสมือนหนึ่งวงกลมล้อมรอบโลกเราอยู่ อาณาเขตของวงกลมเหล่านี้ ยื่นออกไปในอากาศอันไพศาล และมีส่วนสัมพันธ์กับโลกนี้ ในการหมุนไปรอบโลกและรอบ ดวงอาทิตย์ด้วย แต่ดวงอาทิตย์ไม่ได้มีอิทธิพลอย่างหนึ่งอย่างใด ต่อโลกทิพย์เลย ทั้งนี้เพราะดวงอาทิตย์เป็นโลกฝ่ายวัตถุ โดยปกติ แล้วเราจะไม่รู้รู้สึกเสียด้วยซ้ำว่ามีดวงอาทิตย์อยู่

การที่ข้าพเจ้ากล่าวว่าโลกทิพย์เป็นเสมือนวงกลมซ้อนกันอยู่ รอบโลกมนุษย์นั้น พอจะมีหลักฐานอนุมานได้จากความจริงที่ว่า เมื่อเวลามีผู้ที่อยู่ในภุมิสูงขึ้นขึ้นมาเยี่ยมเยียนเรา ท่านเหล่านั้นได้ ชื่อว่า เป็นผู้ลงมายังภุมิของเรา ซึ่งหมายความว่า ท่านอยู่เหนือ เราขึ้นไปทั้งในด้านอวกาศ และในด้านระดับความประณีตของจิต

ในด้านตรงกันข้าม ภุมิแห่งความมืดมิดซึ่งเป็นภุมิชั้นต่ำนั้นก็อยู่ใกล้กับโลกมนุษย์ที่สุด และส่วนที่ต่ำที่สุดของภุมินี้ ก็แทรกซ้อนกันกับโลกมนุษย์ การที่เอ็ดวินบอกให้ข้าพเจ้าหลับตาเสียเมื่อครั้งที่ข้าพเจ้าละกายเนื้อมาใหม่ ๆ และเพิ่งเดินทางเข้ามาสู่ภุมินี้เป็นครั้งแรก ก็เพื่อไม่ต้องการให้เห็น ความน่าสยดสยองของภุมินีนั่นเอง

การที่โลกทิพย์ซ้อนกันอยู่เป็นชั้น ๆ รอบโลกมนุษย์ โดยมีโลกมนุษย์เป็นเสมือนกับศูนย์กลางนั่นเองอาณาเขตของชาว

โลกทิพย์ จึงถูกแบ่งออกตามดินแดนสัญชาติ และภาษาของชาวโลกมนุษย์นั้นด้วย ด้วยเหตุนี้โลกทิพย์ที่อยู่เหนืออาณาเขตของประเทศใดในโลกมนุษย์ ก็มักจะเป็นที่อยู่ของชาวโลกทิพย์ที่เคยเป็นประชาชนของชาตินั้นภาษานั้น เมื่อครั้งยังเป็นมนุษย์หมายความว่า โลกทิพย์ของฝรั่งก็อยู่ดินแดนของฝรั่งและโลกทิพย์ของชาติอื่น ๆ ก็อยู่เหนือดินแดนของชาตินั้น ๆ นั่นเอง ในเรื่องนี้ถ้าท่านพิจารณาถึงความจริงที่ว่า คนเราชอบอยู่ในดินแดนของตนหรือพวกพ้องของตนแล้ว ก็ไม่เป็นที่น่าประหลาดใจแต่อย่างใด เพราะการได้อยู่ร่วมและสมาคมกับบุคคลชาติเดียวกัน ภาษาเดียวกัน มีความโน้มเอียงคล้าย ๆ กัน ชอบและไม่ชอบสิ่งเดียวกันนั้น ก็ย่อมเป็นความสุขใจอย่างหนึ่งเป็นลักษณะทั้งของชาวโลกมนุษย์และชาวโลกทิพย์ อย่างไรก็ตาม ความจริงดังกล่าวมาแล้วนั้นมิใช่ว่าจะเป็นการผูกมัดบังคับกันเลขที่เดียวกันหาไม่ เพราะทุก ๆ คนมีสิทธิเสรีเต็มที่ที่จะเลือกได้ตามชอบใจ สุดแล้วแต่จะชอบอยู่ ณ ส่วนใดของโลกทิพย์ (อันเหมาะสมกับภูมิชั้นแห่งจิตของตน) เพราะในดินแดนเช่นนี้ไม่มีพรมแดนหรือหลักเขตแบ่งเชื้อชาติหรือประเทศไว้ดังเช่นในโลกมนุษย์ ผู้ที่อยู่ร่วมกันเป็นกลุ่มก้อนในสถานที่แห่งเดียวกันนั้น ก็เป็นด้วยความสมัครใจที่ต่างคนต่างเห็นว่าควรที่จะได้อยู่ร่วมกับผู้มีศีลและทิวฐิเสมอกันเท่านั้น เราสามารถเดินทางไปเยี่ยมเยียนบุคคลเหล่านั้น ที่ต่างชาติต่างภาษากับเราได้เสมอ และเราจะอยู่กับเขาสมาคมกับเขานานเท่าใดก็ได้

เพราะไม่มีเครื่องกีดขวางคือเชื้อชาติภาษา หรือวรรณะอันสูงต่ำ แต่อย่างใด โดยเฉพาะในเรื่องภาษาพูดแล้ว ไม่มีปัญหาข้อขัดข้อง แต่อย่างใด เนื่องจากเราใช้ภาษาของใจ จึงไม่จำเป็นที่จะต้องพูดออกมาดัง ๆ การกระทำความเข้าใจระหว่างกันก็เป็นของง่าย ๆ เพราะเราจะใช้วิธีส่งกระแสความคิดของเราให้พุ่งตรงไปยังผู้ที่เราจะสนทนาด้วย ซึ่งบุคคลผู้นั้นจะเข้าใจความหมายของความคิดของเราได้ทันทีและโดยถูกต้อง ณ ที่นี้เราพูดกันด้วยภาษาใจ

อาศัยเหตุดังกล่าวมาแล้ว ที่ว่าโลกทิพย์ของชาติใดภาษาใด ก็อยู่ใกล้เคียงกับดินแดนของมนุษย์ชาตินั้น ๆ ภาษานั้น ๆ ดังนั้น สิ่งแวดล้อมของโลกทิพย์ ณ ที่นั้น ๆ ก็มักจะมีลักษณะคล้ายคลึงกับภาวะของโลกมนุษย์ในถิ่นนั้นไปด้วย เรื่องเช่นนี้ก็เป็นเรื่องธรรมดาแน่นอน เพราะโลกทิพย์เป็นผลของโลกมนุษย์ ตัวอย่างเช่นบ้านของข้าพเจ้าเองในโลกทิพย์นี้ โดยลักษณะทั่วไป ก็ไม่แตกต่างอะไรกับบ้านของข้าพเจ้าในโลกมนุษย์นัก แม้ว่าส่วนปลีกย่อยหรือสิ่งแวดล้อมอาจจะผิดเพี้ยนกันไปบ้างก็ตาม

ภาวะในโลกทิพย์ที่ยังมีการแบ่งแยกดินแดนตามเชื้อชาติและภาษาของโลกมนุษย์เช่นนี้ มิได้มีอยู่ตลอดไปทุกชั้นภูมิ ปราบฏ-การณดังกล่าวนี้ จะมีอยู่จนถึงขีดหนึ่งเท่านั้น ต่อจากนั้นไปก็จะไม่มีอีก ทั้งนี้หมายความว่าเหนือภูมิดังกล่าวนี้ไปแล้ว ความรู้สึกในเรื่องสัญชาติและภาษา จะเป็นอันหมดไปโดยสิ้นเชิง ในภาวะดังกล่าวนี้ แม้ร่างกายภายนอกของท่านผู้ที่อยู่ในภูมิเช่นนี้ จะยังมี

แตกต่างกันอยู่บ้าง เช่น มีผิวขาว ดำ เหลือง หรือแดงเป็นต้น ก็ตาม ท่านเหล่านั้น จะไม่มีความรู้สึกในเรื่องสัญชาติหรือภาษาดังเช่นที่เคยเป็นอยู่ในโลกมนุษย์ หรือในภูมิแห่งโลกทิพย์ชั้นต่ำต่อไปอีก สิ่งที่ยังคงเหลืออยู่ก็คือความบริสุทธิ์แห่งจิตใจ ซึ่งจะมีมากขึ้นเป็นลำดับ

ในภูมิหรือชั้นหนึ่ง ๆ ของโลกทิพย์นี้ ก็มีผู้ปกครองอยู่ ท่านหนึ่งเป็นประจําอยู่เสมอไป ความจริงข้าพเจ้ารู้สึกว่าการใช้คำว่า ผู้ปกครอง นี้ อาจจะไม่ตรงต่อความจริงนัก เพราะโดยเนื้อแท้แล้ว เราควรจะเรียกท่านว่า เป็นหัวหน้าอาจจะเหมาะกว่า บรรดาท่านที่มีตำแหน่งเป็นหัวหน้าของแต่ละภูมิเหล่านี้ ล้วนเป็นผู้ที่มีระดับจิตใจสูงกว่าภูมิที่ท่านเป็นหัวหน้าอยู่ทั้งสิ้น ท่านเหล่านี้ ล้วนเป็นผู้ที่มีความรอบรู้ชำนาญเรื่องของโลกทิพย์มาแล้วเป็นอย่างดี และล้วนเป็นผู้ที่ได้อยู่ในโลกนี้มาแล้วเป็นเวลานานทั้งสิ้น บางท่านได้เคยมาแล้วเป็นเวลานานนับพัน ๆ ปี ท่านเหล่านี้ นอกจากจะเป็นผู้มีจิตประณีตและสูงส่งแล้ว ยังต้องเป็นผู้ที่รอบรู้ในกิจการ และสามารถแก้ไขตัดสินปัญหา หรือข้อขัดข้องต่าง ๆ ได้เป็นอย่างดี ท่านเหล่านี้ ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดจะไปหาสนทนา หรือปรึกษาข้อขัดข้องอย่างใดกับท่านก็ได้ทั้งสิ้น ไม่มีเรื่องพิธีรีตองหรือยศศักดิ์อย่างเช่นในโลกมนุษย์เลย

บางท่านอาจจะสงสัยว่า ในภาวะอันเป็นทิพย์เช่นนี้ ยังจะมีปัญหาข้อขัดข้องอย่างใดอยู่อีกหรือข้าพเจ้าขอตอบว่ายังมีอยู่เหมือนกัน

เป็นแต่ว่ามีไขปัญหาเกี่ยวกับความทุกข์ยากลำบาก หรือวิตกกังวลต่าง ๆ นานา ดังเช่น ปัญหาของชาวโลกมนุษย์ ยกตัวอย่างเช่น หลังจากที่ข้าพเจ้าได้ผ่านเข้ามาสู่โลกนี้แล้ว และเมื่อได้เห็นความผิดพลาดของตนเองที่ได้เคยกระทำไว้ในโลกมนุษย์ ก็รู้สึกใคร่จะกระทำกรอย่างหนึ่งอย่างใดปลงล้างความผิดนั้นลงไปบ้าง ปัญหาที่เกิดขึ้นว่า ข้าพเจ้าจะทำได้อย่างไร เมื่อข้าพเจ้านำเรื่องนี้ไปปรึกษาเอ็ดวิน เขาก็ได้นำเรื่องนี้ไปปรึกษาต่อหัวหน้าของเราอีกทีหนึ่ง ซึ่งผลก็คือว่าจะมีผู้ที่อยู่ในภูมิสูงขึ้นไปอีกชั้นหนึ่งมาปรึกษาหาช่องทางในเรื่องนี้กับข้าพเจ้า

ความแตกต่างระหว่างความสามารถในทางจิตใจของชาวโลกมนุษย์กับชาวโลกทิพย์ มีอยู่อีกประการหนึ่งคือจิตใจของชาวโลกมนุษย์ซึ่งยังข้องอยู่กับร่างกายนั้น มีความสามารถอันอยู่ในขอบเขตจำกัดมาก เพราะจิตใจเช่นนั้นต้องทำงานโดยผ่านทางสมองของกายเนื้อ ส่วนในโลกทิพย์นี้ เราไม่มีเครื่องถ่วงให้หนักและขัดข้องเช่นนั้น จิตใจของเราจึงมีประสิทธิภาพสูงกว่านั้นมาก ดังนั้นสิ่งใดก็ตามที่ผ่านมาในความทรงจำของเราแล้ว เราจะไม่มีวันลืมมันเลย โดยนัยนี้ความรู้ความชำนาญทุกประการที่เราได้ศึกษา ณ ที่นี้ เราจะสามารถจำไว้ได้หมดทุกสิ่งทุกอย่างจริง ๆ ดังนั้นท่านผู้ที่เป็นหัวหน้าของภูมิหนึ่ง ๆ นั้น จึงต้องเป็นผู้ที่มีความรู้ความชำนาญกว้างขวางมากจริง ๆ

ตามที่ได้กล่าวมาแล้วว่า โลกทิพย์นี้มีอยู่หลายชั้นด้วยกันนั้น ขอให้ท่านระลึกถึงความจริงอีกประการหนึ่งไว้ด้วยว่า ผู้ที่อยู่ในภูมิต่ำจะมองไม่เห็นผู้ที่อยู่ในภูมิสูงกว่าตนขึ้นไปเลย แต่ในทางตรงกันข้าม ผู้ที่อยู่ในภูมิสูงขึ้นไปจะสามารถมองเห็นผู้ที่อยู่ในภูมิต่ำทั้งหลายได้โดยตลอด

ถ้าเราเดินทางไปสู่ภูมิที่ต่ำลง จะเห็นได้ว่าภูมิประเทศโดยรอบด้านเริ่มเสื่อมโทรม ชวนให้ใจหดหู่ลงไปโดยลำดับ แต่ถ้าเราเดินทางหันไปสู่ภูมิที่สูงขึ้นไป ภูมิประเทศรอบด้านก็จะมีสภาพตรงกันข้ามกับที่เราได้กล่าวมาแล้ว คือเราจะรู้สึกว่ามีอากาศแจ่มใสและสุขุมขึ้นเป็นลำดับ จนในที่สุดถ้าหากว่าความประณีตของจิตของเรายังไม่ขึ้นถึงชั้นของภูมินั้นแล้ว เราจะก้าวหน้าต่อไปไม่ได้เลย นี่คือ เขตแดนตามธรรมชาติซึ่งแยกภูมิต่าง ๆ ออกจากกันเป็นชั้น ๆ นั้นเอง ณ ที่นี้ความบางของอากาศจะทำให้เรารู้สึกมีความอึดอัดเป็นอย่างยิ่ง ผู้ที่ยังไม่มีคุณสมบัติอันสมควรจะผ่านเข้าไปได้แล้ว จะรู้สึกว่าไม่สามารถจะก้าวออกไปข้างหน้าอีกได้เลย สมมติว่ายิ่งพยายามฝืนความรู้สึกมากขึ้นเท่าใด ก็จะได้ยังได้รับความอึดอัด จนในที่สุดก็จะถึงขีดที่ทนไม่ได้ ตลอดเวลาเหล่านี้ มองไปข้างหน้าจะไม่เห็นอะไรเลย นอกจากแสงสว่างอันจ้าเข้าตาจนพร่าไปหมด แต่ครั้นเหลียวหลังกลับมามองดูก็ยังจะคงเห็นภาพต่าง ๆ ได้ดี ในทางวิทยาศาสตร์เราข่อมรู้ว่า มีแสงบางชนิดไม่สามารถเห็นได้ด้วยตาของเรา และมีเสียงบางชนิดที่หู

เราฟังไม่ได้ยิน แต่ก็ยังมีอยู่อย่างแท้จริงฉันใด ภูมิแห่งทิพย์ชั้นสูง
 ขึ้นไป ก็เป็นเช่นเดียวกันกับเรื่องแสง และเสียงที่กล่าวมาแล้ว
 นั้นเอง เพราะถึงแม้จะเป็นธรรมชาติที่มีอยู่จริงอย่างไร หากเรา
 มีคุณสมบัติไม่เพียงพอ ก็จะไม่สามารถรู้และเห็นได้เลยฉันนั้น
 เพราะในภูมิที่ยิ่งสูงขึ้นไปเท่าใด ก็จะมีอัตราความถี่ของการ
 สั่นสะเทือนหรือช่วงคลื่นสูงขึ้นเป็นลำดับ การที่ชาวโลกมนุษย์
 ไม่สามารถรู้และเห็นความเป็นไปของชาวโลกทิพย์ได้ก็ดี หรือ
 การที่ผู้อยู่ในโลกทิพย์ชั้นต่ำไม่สามารถรู้และเห็นความเป็นไปของ
 ผู้ที่อยู่ในโลกทิพย์ชั้นสูงได้ก็ดี ย่อมเป็นเพราะเหตุดังได้กล่าวมา
 แล้วนี้เอง

บทที่ ๑๔

ความบริสุทธิ์ของจิต เป็นมาตรฐานการวัดระดับ ความดีในโลกทิพย์

หลังจากที่ข้าพเจ้าได้ผ่านเข้ามาสู่โลกทิพย์นี้แล้ว ความรู้สึก
ประการแรกที่ได้รับก็คือความรู้สึกเป็นสุขอย่างเหลือล้น ที่ได้
พราวจากกายเนื้อ อันประกอบด้วยทุกขเวทนามาเสียได้ แต่ใน
ขณะเดียวกัน ข้าพเจ้าก็รู้สึกถึงความเศร้าสลดของบรรดาผู้ที่รักษา
พยาบาลข้าพเจ้าอยู่ในห้องนั้น ตลอดจนถึงผู้ที่ได้ทราบข่าวว่า
ข้าพเจ้าได้จากพวกเขาไปแล้ว ซึ่งเขาได้สมมติว่า ข้าพเจ้าเป็น
ผู้ตายจากเขาไปแล้ว ความรู้สึกของผู้อื่นที่มีต่อข้าพเจ้าเช่นนี้
ได้ทำให้ข้าพเจ้าประหลาดใจเป็นอย่างยิ่ง ที่ว่าทำไมเขาเหล่านั้น
จึงต้องมาเศร้าโศกแทนข้าพเจ้า ในเมื่อในขณะนี้ ขณะที่กล่าวนั้น
ข้าพเจ้ามีความสุขอย่างเหลือล้น อย่างไม่เคยมีมาแต่ก่อนเลย

แม่เอ็ดวินก็ได้บอกกับข้าพเจ้าว่า ในไม่ช้าความรู้สึกรักของชาวโลก-
มนุษย์เช่นนี้จะค่อย ๆ หายไปเอง และในที่สุด เขาก็จะลืมข้าพเจ้า
เสียสนิทเช่นเดียวกันกับที่เขาได้เคยลืมใคร ๆ มาแล้วมากต่อมาก
ไม่ว่าผู้ที่จากไปนั้นจะเป็นผู้มีเกียรติยศชื่อเสียง มีความสำคัญ
หรือมีความกว้างขวาง เป็นที่รัก ชอบพอเพียงใดก็ตาม

ข้าพเจ้าเอง ไม่ได้เคยเป็นคนที่มีความชื่อเสียงอย่างมากมายนัก
แต่ก็ได้พยายามทำความดีไว้ ในระหว่างที่มีชีวิตอยู่เท่าที่พอจะทำได้
การที่กายทิพย์ของข้าพเจ้าพรากจากกายเนื้อมาได้ ก็เป็นไปอย่าง
สงบไม่ทรมานทรมานอย่างใด การที่ข้าพเจ้าจากโลกมนุษย์มา ก็ไม่
ทำให้ตนเองเกิดความอาลัย หรือเสียดายเท่าใดนัก ข้าพเจ้าไม่มีสิ่ง
ผูกพันอย่างอื่นนอกจากการงานเท่านั้น เรื่องนี้เอ็ดวินได้กล่าวว่
ข้าพเจ้าเป็นคนมีบุญมาก เขาได้เล่าให้ข้าพเจ้าฟังว่า มีบุคคลเป็น
จำนวนมากที่กว่ากายทิพย์จะพรากจากกายเนื้อออกมาได้ ก็ต้องได้
รับความทุกข์ทรมานมากมายเหลือแสน และยิ่งกว่านั้น เมื่อเข้ามา
สู่โลกทิพย์นี้แล้วก็ยังมีความทุกข์ร้อนมากขึ้นไปอีก มีหลายต่อ
หลายรายเหลือเกิน ที่เมื่อครั้งยังเป็นมนุษย์ ได้เคยเป็นคนใหญ่
คนโต มีผู้คนยกย่องนับถืออย่างมากมาย แต่เมื่อมาสู่ที่นี้แล้ว
กลับรู้สึกว่าคุณเองด้อยและหมดค่าลงไปแทบไม่มีอะไรเหลือเลย
ในการทำงานเดียวกันก็มีหลายต่อหลายรายที่เมื่อครั้งอยู่ในโลกมนุษย์
เป็นผู้ต่ำต้อยและอาภัพเสียเหลือประมาณ แต่เมื่อมาสู่สถานที่นี่แล้ว
กลับรู้สึกว่ามีผู้นิยมนับถือยกย่องเป็นอย่างสูง จนกระทั่งตนเอง

ก็เกือบจะไม่เชื่อว่าจะเป็นไปได้ถึงเพียงนั้น ณ ที่นี้ เราวัดความสูงต่ำของบุคคลกันด้วยความบริสุทธิ์แห่งจิตของผู้นั้น ๆ อย่างเดียว

ในโลกมนุษย์ มีผู้พยายามไขปัญหาความลึกลับของชีวิตอยู่มากมายด้วยกัน เขาเหล่านั้นพยายามตั้งสมมติฐาน และสร้างทฤษฎีแปลก ๆ ต่าง ๆ กัน ซึ่งบางครั้งเราก็ได้รับความนิยมนับถือเป็นอย่างมาก แต่ความจริงแล้ว ไม่มีสาระอย่างใดเลย และไกลต่อสภาพความเป็นจริงอย่างที่สุด ส่วนบุคคลบางจำพวกก็ถือเสียว่าการคิดในเรื่องเช่นนี้เป็นของไร้ประโยชน์ เพราะถือเสียว่า พระผู้เป็นเจ้าไม่ต้องการจะให้เรารู้อะไรสิ่งหนึ่งสิ่งใดมากไปกว่าเท่าที่รู้อยู่ในขณะนั้น แล้วเขาก็ไม่พยายามเข้าใจความลึกลับของชีวิตหรือศึกษาเรื่องความเป็นไปและเรื่องจิตใจเอาเสียเลย บุคคลสองจำพวกนี้เชื่อว่ามีความคิดเห็นสุดโต่งทั้งสองทาง พวกนี้เมื่อมารู้ความจริงเข้าไปภายหลัง ก็จะได้รับความสะดวกใจและตกใจอย่างที่เราเรียกว่าเกือบจะต้องตายไปอีกครั้งหนึ่งเลยทีเดียว ภาวะความเป็นไปของพวกเราในโลกทิพย์นี้ไม่มีซับซ้อนและยุ่งเหยิง ดังเช่นภาวะของโลกมนุษย์นั้นเลย หลายต่อหลายอย่างมักกลายเป็นของง่ายเสียจนแทบคิดไม่ถึงว่าจะเป็นไปได้ถึงเพียงนั้น เพราะในที่นี้เราไม่ต้องผจญกับปัญหาต่าง ๆ ที่ทำให้ชาวโลกมนุษย์ต้องประสบความอึดอัดขัดข้องและวิตกกังวลอยู่ตลอดเวลา เช่นปัญหาเกี่ยวกับเรื่องศาสนาและการเมือง ซึ่งได้ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างขนานใหญ่แก่โลกมนุษย์ตลอดมาทุกยุคทุกสมัยจนกระทั่งถึงปัจจุบันนี้

จริงอยู่ข้าพเจ้าเองก็มิใช่ว่าจะมีความรู้ไปเสียหมดทุกสิ่งทุกอย่างในเรื่องที่เกี่ยวกับโลกทิพย์ ข้าพเจ้าได้เคยสนทนาวินิจฉัยกับท่านผู้มาจากภูมิสูงขึ้นไปในบางครั้ง ซึ่งทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกว่ามีหลายอย่างหลายประการที่ทำให้ข้าพเจ้าห่างไกลจากท่านอย่างเปรียบเทียบกันไม่ได้เลย ดังเช่นในเรื่องอายุเป็นต้น ระยะเวลาที่ข้าพเจ้าได้เกิดมามีชีวิตอยู่ในโลกทิพย์นี้นั้น เมื่อเทียบกับท่านแล้ว ก็รู้สึกว่าเป็นเปรียบเทียบไม่ได้เลย นอกจากนั้นท่านยังอธิบายเรื่องต่างๆ ให้ข้าพเจ้าฟังอีกหลายอย่างหลายประการ ซึ่งทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกว่าท่านมีความรู้สึกซึ่งกว่าข้าพเจ้ามากมายนัก ทั้งนี้กล่าวเฉพาะในส่วนที่ข้าพเจ้าพอจะมีสติปัญญาเข้าใจได้เท่านั้น แน่ละ ยังมีสิ่งต่างๆ อีกมากมาย ซึ่งระดับแห่งสติปัญญาของข้าพเจ้ายังไม่สูงพอที่จะเข้าใจได้ สิ่งเหล่านี้ข้าพเจ้าหรือผู้อื่นที่อยู่ในภูมิเดียวกันก็มีความพอใจที่จะรับเชื่อไว้ก่อน จนกว่าจะถึงวันหนึ่งที่จิตของเราจะประณีตสูงขึ้น จนถึงขนาดที่จะสามารถเข้าถึงความจริงอันสูงนั้นได้

ดอกไม้และดิน

ต่อไปนี้เพื่อสนองความต้องการของชาวโลกมนุษย์ผู้ใคร่ทราบความเป็นไป และสภาพของสิ่งต่างๆ ในโลกทิพย์โดยละเอียด ข้าพเจ้าจะนำเรื่องต่าง ๆ สิ่งละอันพันละน้อยเท่าที่เห็นว่าสมควรมาบรรยายให้ท่านได้ทราบเป็นลำดับไป

เรื่องแรกที่สุดก็คือเรื่องดิน ถ้าโลกทิพย์มีจริง จะอยู่ที่ไหน ข้าพเจ้าก็ได้พยายามบรรยายให้ท่านได้ทราบไปแล้วตามกำลังความสามารถ ปัญหาที่ควรคิดต่อไปก็คือว่า เมื่อสมมติว่าเรายอมรับเชื่อกันแล้วว่า โลกทิพย์มีจริง มีที่ตั้งอยู่แห่งใดแห่งหนึ่งจริงแล้ว เช่นนี้ ก็น่าจะคิดต่อไปว่า โลกทิพย์ดังกล่าวนี้ ประกอบด้วยวัตถุธาตุอย่างใดบ้าง พื้นดินของโลกทิพย์นี้จะเป็นพื้นดินที่แข็งหรืออ่อน ผิดกันหรือเหมือนกัน กับโลกมนุษย์สักแค่ไหน

ก่อนที่จะบรรยายให้ท่านทราบถึงลักษณะของพื้นดินในโลกทิพย์ ต้องขอให้ท่านทั้งหลายเลิกคิดตามทัศนะของชาวโลก-มนุษย์เสียก่อน ก่อนอื่นใคร่ขอบอกให้ท่านทราบว่า ในดินแดนเช่นนี้ไม่มีถนนเหมือนอย่างถนนของโลกมนุษย์ เรามีทางเดินกว้างขวาง ทั้งในเขตเมืองหรือนอกเมืองทั่วไปหมดทุกหนทุกแห่ง แต่ทางเหล่านี้ไม่ได้ปูลาดด้วยวัตถุที่แข็ง เพื่อให้ท่านทราบสามารถรับน้ำหนักของการจราจรด้วยยานต่าง ๆ ได้ เหมือนดังที่เป็นอยู่ในโลกมนุษย์ เนื่องจากเราไม่มีการจราจรโดยยานหนัก ๆ เช่นนั้น ทางหรือถนนของเราจึงปูลาดด้วยหญ้าสีเขียวสดชื่นที่สุด และหนาแน่นที่สุด ตลอดเวลาที่เรารับรู้สึกอ่อนนุ่มเหมือนกับเดินไปบนพรมที่ดีที่สุดฉะนั้น นี้แหละ คือลักษณะของถนนหรือทางเดินของเรา อนึ่ง หญ้าที่งอกปกคลุมพื้นถนนอยู่นั้น ก็จะไม่งอกงามจนกะทะแกแลดูน่าเกลียดไปได้เลย มันจะคงอยู่ในขนาดที่เหมือนกับว่า ได้ถูกตกแต่งไว้เป็นอย่างดีด้วยเครื่องตัดหญ้าอยู่

ตลอดเวลาจะนั้น ในที่นี้ขอท่านอย่าได้เข้าใจว่าเป็นหญ้าเทียมเลย
ที่เดียว เพราะความจริงมันก็เป็นหญ้าที่มีชีวิตเช่นเดียวกับหญ้าใน
โลกมนุษย์นั้นเหมือนกัน

ในบางแห่ง เมื่อไม่มีความจำเป็นที่จะต้องใช้ทางอันกว้าง
ใหญ่เช่นนั้น เราก็มีทางขนาดย่อมไว้แทน และในบางแห่งเมื่อเรา
รู้สึกว่าการมีทางปูลาดด้วยหญ้าเช่นนั้น จะไม่เหมาะสมหรือ
ไม่เข้ากับภูมิประเทศ เราก็มีทางชนิดอื่นตามความเหมาะสม
เหมือนกัน ส่วนมากทางเช่นนี้ ปูลาดด้วยวัตถุซึ่งเมื่อคุณเดิน ๆ
ก็อาจจะคล้าย ๆ กับหินดังเช่นในโลกมนุษย์ แต่โดยเนื้อหาแล้ว
ก็มีคุณสมบัติเหนือกว่ากันมาก เพราะนอกจากจะมีสีสดใสมากกว่ากัน
แล้วยังไม่มีความหยาบกระด้างดังเช่นหินในเมืองมนุษย์อยู่เลย
เมื่อเราเดินไปบนพื้นหินเช่นนี้ จะรู้สึกว่ามีคุณสมบัติหยุ่นตัวได้
อย่างประหลาดอันที่จริงข้าพเจ้าก็อยากจะอธิบายถึงความรู้สึกของ
เราให้มากกว่านี้ แต่ก็จั้นใจที่ไม่สามารถหาคำพูดบรรยายให้เห็น
ความจริงได้เหมือนกับที่ได้ไปรู้สึกมาด้วยตนเอง

คุณสมบัติอีกประการหนึ่งของทางปูหินเหล่านี้ก็คือตลอด
เวลานานเท่านั้นมันจะไม่ปรากฏมีฝุ่นละอองจับเป็นคราบ หรือ
มีสีซีดลงไปกว่าเดิมเลย เมื่อเราเดินทางเข้าไปใกล้ภูมิที่สูงขึ้นไป
คุณสมบัติของหินเช่นว่านี้จะปรากฏลักษณะพิเศษให้เห็นยิ่งขึ้นอีก
คือ แม้จะเป็นของแข็งเหมือนอย่างของ แข็งทั้งหลายในโลกมนุษย์
ก็ตาม แต่ก็จะปรากฏความอ่อนนุ่มต่อการสัมผัสมากขึ้น ตลอดจน

สีสนัวรรณะของมัน ก็จะสดใสเป็นเงางามยิ่งขึ้นทุกขณะ ในทางตรงข้าม เมื่อเราเดินไปสู่ภูมิต่ำใกล้เข้าไปทุกที หินเช่นนี้ก็จะเปลี่ยนลักษณะ เป็นแข็งกระด้างและสีคล้ำลงทุกขณะเช่นเดียวกัน

รอบ ๆ บริเวณบ้านของเราก็มีสนามหญ้าแปลงดอกไม้ และไม้ยืนต้นขึ้นอยู่ทั่วไป ทางเดินในสวนเหล่านี้ก็จะปูลาดด้วยหินดังที่ได้กล่าวมาแล้ว สำหรับดินเปล่า ๆ นั้นเราจะหาโอกาสเห็นได้น้อยเต็มที เมื่อมองจากหน้าต่างบ้านของข้าพเจ้าออกไปจะแลเห็นทุ่งหญ้าเขียวชะอุ่มและมีบ้านตั้งอยู่ห่าง ๆ กัน ในระหว่างป่าละเมาะและสวนอันน่าเพลิดเพลินเจริญใจอย่างยิ่งนั้น ไม่ปรากฏว่ามีที่ไหนที่มีแต่ดินโล้น ๆ ให้มองเห็นอยู่เลย

ถ้าเช่นนั้น ท่านอาจจะถามว่า เราไม่สามารถเห็นลักษณะของพื้นดินได้บ้างเลยหรืออย่างไร ?

ขอตอบว่า มีเหมือนกัน แต่ลักษณะของมัน แม้จะแตกต่างกันบ้าง สุดแล้วแต่ว่าจะอยู่ในสถานที่ใดก็ตาม ก็มีคุณสมบัติประการหนึ่งคือ รู้สึกว่าจะไม่มีความขึ้นอยู่ในก้อนดินเลย เมื่อหยิบขึ้นมาแล้วปล่อยให้ร่วงลงไป ก็จะรู้สึกว่าร่วงออกไปจากมือเหมือนกับทรายแห้ง ๆ เท่านั้น แต่เมื่อลงไปอยู่กับดินตามเดิมแล้ว ก็ดูปรากฏว่าเกาะกันแน่นดี ไม่ร่วนเหมือนกับทรายแห้ง ดังเช่นที่ร่วงพรูออกไปจากมือนั้นเลย ส่วนสีก็มีแตกต่างกันตามพื้นที่ต่าง ๆ กัน แต่เท่าที่เห็น มากก็ไม่ปรากฏว่า มีสีคล้ำหรือมัวอย่างดินในโลกมนุษย์เลย เท่าที่ข้าพเจ้าสังเกตมารู้สึกว่า สีของดินที่นี้

ดูเหมือนจะผันแปรไปตามสีของหญ้า หรือดอกไม้ที่ขึ้นอยู่บนนั้น เสียมากกว่า

ในเรื่องดอกไม้นี้ปรากฏว่า จำนวนหรือสีสันของมันนั้น โลกมนุษย์ไม่มีทางที่จะมาเปรียบได้เลย ที่นี่มีดอกไม้นานาพรรณ แต่ละอย่างล้วนมีสีสันวรรณะสวยงามดงามทั้งสิ้น บางอย่างก็เป็น ชนิดเดียวกันกับที่มีอยู่ในโลกมนุษย์ และบางอย่างก็มีอยู่เฉพาะใน โลกทิพย์นี้เท่านั้น ทุกดอกอยู่ในสภาพที่บานสะพรั่งเต็มที่และ มันจะบานอยู่เช่นนั้น โดยไม่มีเหี่ยวแห้งหรือโรยรา ตราบใดที่เขายังไม่ต้องการให้มันเหี่ยวแห้งไป กลิ่นหอมของดอกไม้เหล่านี้ ฟุ้งกระจายอยู่ในบรรยากาศโดยรอบทำหน้าที่เป็นเหมือนเครื่อง บำรุงกำลังแห่งดวงจิตของเราให้สดชื่นอยู่ตลอดเวลา ความรักและความชื่นชมของเรานี้มีอยู่ต่อดอกไม้เหล่านี้นั่นเอง ที่สามารถ รักของมันไว้ได้ตลอดเวลาเนิ่นนาน โดยไม่มีการเหี่ยวแห้งหรือ เสื่อมสลายไป หากเราค่อยบรรจงก้มดอกไม้ไว้ในอุ้งมือเราจะ รู้สึกว่ามีพลังชนิดหนึ่งคล้าย ๆ กับกระแสแม่เหล็กไหลซ่านเข้าสู่ ตัวเรา เป็นพลังที่ทำให้เรารู้สึกสดชื่น และปลอดโปร่งอย่างบอก ไม่ถูก ในบรรดาดอกไม้เหล่านี้ บางชนิดเราก็เก็บมาประดับบ้าน ของเราเช่นเดียวกับชาวโลกมนุษย์เหมือนกัน และแม้จะถูกเด็ดมาจากต้นแล้วก็ตาม มันจะคงความสดชื่นอยู่เช่นนั้นตลอดไป ตลอด เวลาที่เรายังมีความต้องการมันอยู่ ขณะที่เราไม่ต้องการจะให้ มันอยู่ มันก็จะสลายตัวไปอย่างรวดเร็ว ทั้งนี้จะไม่ปรากฏว่า

มีร่องรอยของความเหียวแห้ง หรือซากของมันปรากฏอยู่ให้เห็นเลย เพราะในดินแดนเช่นนี้จะไม่มีเรื่องของความตายมาปะปนอยู่ด้วย เป็นอันขาด เราจะเห็นแต่เพียงว่าดอกไม้ที่เราไม่ต้องการแล้วนั้น ได้หายไปแล้วเท่านั้นเอง

ขอย้อนกลับมากล่าวถึงเรื่องลักษณะของดินต่อไปอีกสักเล็กน้อย

การเดินทางใกล้ภูมิตำเข้าไปทุกทีก็จะปรากฏว่าลักษณะของพื้นดินค่อย ๆ สูญเสียความสดใสและความละเอียดของเนื้อดินลงยิ่งขึ้นทุกที โดยจะมีความเย็นชื้น หยิบกระด้าง และ สีซีดลง จนในที่สุดก็จะกลายเป็นหินแข็งก้อนเล็ก ๆ และ ต่อมาก็จะกลายเป็นหินก้อนใหญ่ขึ้นทุกที ต้นไม้ใบหญ้าตามแถบนี้หากจะมีบ้างก็มีลักษณะเป็นสีเหลืองคล้ำ และแห้งผาก หากความสดชื่นมิได้เลย

หากเราเดินทางขึ้นไปสู่ภูมิสูง สีของดินจะเพิ่มความสดใสเป็นประกายยิ่งขึ้น และเนื้อก็จะละเอียดยิ่งขึ้นด้วยเหมือนกัน นอกจากนั้นความหยุ่นหรือความอ่อนนุ่ม ก็จะมีรสที่ชัดเจนยิ่งขึ้น ทุกอย่างก้าวที่เราเดินไปข้างหน้า หากเราก้มลงดูโดยใกล้ซิคจะเห็นว่า มีลักษณะคล้าย ๆ เพชรพลอยฉะนั้น ทั้งในด้านสีและรูปร่าง รูขรุขระและข้าพเจ้าเคยหยิบขึ้นมาดูกำมือหนึ่ง แล้วลองปล่อยให้ร่วงไหลออกจากมือของเราทีละน้อย นำแปลกประหลาดเหลือเกินทีในขณะที่เมล็ดของดินอันละเอียด ร่วงพรูออกจากฝ่ามือของเรา เป็นสายลงไปนั้น ก็มีเสียงดังแว่วเบา ๆ เกิดขึ้น เป็นเสียงแหลม

ไฟเราะเหมือนเสียงดนตรี คล้าย ๆ กับว่า เมล็ดของมันได้ถูกโปรยร่วงลงไป กระทับลินเสียงของเครื่องดนตรีอันแสนละเอียดอ่อนอย่างใดอย่างหนึ่ง ฉะนั้น

ความจริงดังกล่าวมานี้ อาจเป็นของประหลาดไม่น้อยในทัศนะของชาวโลกมนุษย์ แต่โดยหลักแห่งปรากฏการณ์ของโลกทิพย์แล้ว ก็นับว่าเป็นของธรรมดาอย่างหนึ่งนั่นเอง ทั้งนี้เพราะเหตุผลดังที่เคยกล่าวมาแล้วครั้งหนึ่งว่า ในที่นี้สีกับเสียงเป็นธรรมชาติที่แยกกันไม่ออกจริง ๆ ถ้าท่านจะทำการอย่างใดอย่างหนึ่งที่ทำให้เกิดสีขึ้น ท่านก็จะต้องได้ยินเสียงด้วยเสมอไป ความสูงต่ำหรือความแหลมทู่ของเสียงดนตรีที่เกิดขึ้นนั้น ก็ย่อมจะผันแปรไปตามความเข้มหรือจางของสีชนิดต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นนั่นเอง โดยนัยกลับกัน ถ้าท่านกระทำการอย่างหนึ่งอย่างใดให้บังเกิดเสียง เช่น เล่นเครื่องดนตรีเป็นต้น ท่านก็จะได้เห็นสีปรากฏขึ้นในขณะเดียวกัน นักดนตรีผู้เชี่ยวชาญ จึงสามารถใช้เสียงอันเกิดจากการบรรเลงดนตรีของเขานั้น ทำให้เกิดแสงสีสลับซับซ้อนกลมกลืนกันดุจสีทอง อันรุ่งเกี่ยวระหวัดกันไปมาได้อย่างน่าดูยิ่ง ในทำนองเดียวกัน นักร้องก็สามารถใช้เสียงของเขาเองสร้างแถบรุ้งสีต่าง ๆ ให้เกิดขึ้นได้อย่างงดงาม สีต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นนี้จะมีคามผ่องใส หรือบริสุทธิ์เพียงใดก็สุดแล้วแต่ความบริสุทธิ์ของเสียงของนักร้องผู้นั้น หรือของเครื่องดนตรี ชิ้นนั้นเป็นสำคัญ

บทที่ ๑๕

กาลและอวกาศ

กาล

ชาวโลกมนุษย์โดยมากมักเข้าใจว่าไม่มีกาลและอวกาศในโลกทิพย์ ทั้งนี้เป็นความเข้าใจผิดอย่างหนึ่ง ในโลกเรามีกาลและอวกาศอยู่ทั้งสองประการ แต่ก็มีสภาพความเป็นไปแตกต่างกันกับกาลและอวกาศในโลกมนุษย์อยู่บ้าง

ในโลกมนุษย์ การวัดเวลาเกิดขึ้นโดยถือตามกำหนดที่โลกหมุนรอบแกนของตนเองเป็นหลัก ต่อจากนั้น ก็แบ่งย่อยออกไปเป็นกลางวัน กลางคืน ชั่วโมง นาที เป็นลำดับ การแบ่งเวลาส่วนใหญ่ ก็ถือเอาการหมุนของโลกรอบดวงอาทิตย์เป็นสำคัญ แล้วจึงแบ่งออกเป็นเดือน และปีตามลำดับ สมัยต่อมาเมื่อมีผู้คิดประดิษฐ์นาฬิกาขึ้นได้ ก็ทำให้การคำนวณเวลาละเอียดยิ่งขึ้นกว่าเดิม

แต่ในโลกทิพย์ เราไม่มีนาฬิกาหรือเครื่องมืออย่างอื่นที่จะวัดว่าเวลาได้ล่วงไปแล้วนานเท่าใด อันที่จริงถ้าเราจะต้องการให้มีขึ้นเมื่อไรก็ยอมทำได้โดยสะดวก เพราะผู้ที่เคยเป็นนักประดิษฐ์หรือนักวิทยาศาสตร์ผู้มีความชำนาญในทางนี้มาแล้ว ก็มีอยู่มีใช้น้อย แต่โดยสภาพความเป็นจริงแล้ว เราก็มิได้มีความจำเป็นเช่นนั้นแต่อย่างใด ณ ที่นี้ไม่มีความมืดและความสว่างที่เกิดขึ้นสลับกัน ทำให้เกิดเป็นกลางคืนกลางวันขึ้นเหมือนดังเช่นในโลกมนุษย์ นอกจากนั้นเรายังไม่มีฤดูกาลต่าง ๆ ที่ผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนกันมาโดยลำดับ ณ ที่นี้มีแต่ความสว่างอยู่ตลอดเวลา อากาศก็อบอุ่นสบายอยู่เช่นนั้นโดยไม่มีการเปลี่ยนแปลง และนอกเหนือสิ่งอื่นใดก็คือร่างกายของเรา ไม่มีภาระหนักเหมือนดังเช่นร่างกายมนุษย์ เพราะงานหนักที่จะต้องปฏิบัติบำรุงร่างกาย ในเมื่อเกิดความหิวกระหาย หรือเหน็ดเหนื่อยอ่อนเพลียนั้น เป็นอันหมดไปแล้วโดยสิ้นเชิง ด้วยเหตุนี้กาลตามความหมายอันเป็นที่เข้าใจของโลกมนุษย์นั้น จึงไม่ปรากฏในโลกทิพย์ กล่าวโดยสรุปก็คือ เราไม่ต้องมีความกังวลว่า เวลาจะผ่านไปแล้วมากน้อยเพียงใด

อันที่จริง กาล หรือเวลาดังที่รู้สึกกันอยู่ในโลกมนุษย์นั้นก็เป็นเรื่องเปรียบเทียบทั้งสิ้น ทั้งนี้หมายความว่าเราเอาใจของเราเข้าไปเกี่ยวเกาะกับมัน เราก็สมมติเอาว่าช้าบ้าง เร็วบ้าง สุดแล้วแต่กรณี ตัวอย่างเช่น บุคคลที่ได้รับการบูชาหรือเจีบบวดอย่างรุนแรงเพียง ๕ นาทีเท่านั้น ก็รู้สึกคล้าย ๆ กับว่าเป็นเวลา

นานเหลือเกิน โดยนับตรงกันข้าม บุคคลผู้ที่ได้รับความสุขและ
 เพลิดเพลิน ก็รู้สึกเหมือนว่า ๕ นาทีนั้น ผ่านไปรวดเร็วมาก
 คล้าย ๆ กับว่าเป็น ๕ วินาทีเท่านั้น โดยนับเดียวกันผู้อยู่ในภูมิ
 แห่งความสุขในโลกทิพย์เช่นนี้ก็จะไม่รู้สึกละเลยเวลาได้ผ่านไป
 แล้วช้านานเพียงไร แต่ภูมิต่ำของโลกทิพย์ สภาวะก็จะกลับกัน
 เป็นตรงกันข้าม ความทุกข์ทรมานอันใหญ่หลวงที่เขาได้รับอยู่
 ตลอดเวลานั้น จะทำให้เขารู้สึกว่า เวลาได้ผ่านไปอย่างช้าเหลือเกิน
 ระยะเวลาปีหนึ่งของโลกมนุษย์นั้น เมื่อคิดตามความรู้สึกของผู้อยู่
 ในอบายภูมิแล้ว ก็มีค่าเท่ากับหมื่นปี หรือแสนปีทีเดียว เท่าที่
 กล่าวมานี้ ก็คงจะพอทำให้ท่านเห็นได้ว่าแนวคิดเรื่องเวลาของ
 โลกทิพย์นั้น แม้จะมีอยู่ที่ห่างไกลกับระดับของชาวโลกมนุษย์มาก
 ทั้ง ๒ แง่ คือ จะว่าช้าเหลือเกิน หรือเร็วอย่างยิ่งก็ได้ทั้งสอง
 ประการ สุดแล้วแต่ว่าจะกล่าวตามความรู้สึกของชาวโลกทิพย์
 ภูมิใดและชั้นใด

ในบางกรณี พวกเราที่อยู่ในดินแดนแห่งความสุขซึ่งแทบจะ
 ไม่รู้เรื่องความล่วงไปของเวลานี้ ก็มีการนับเวลาเป็นวันเดือนปีกัน
 เช่นเดียวกับในโลกมนุษย์เหมือนกัน แต่ทั้งนี้จะทำเฉพาะผู้ที่มิ
 หน้าที่ทำการเกี่ยวข้องกับความเป็นไปของมนุษย์โดยเฉพาะเท่านั้น
 เราจำเป็นต้องทำเช่นนี้ ก็เพื่อจะได้ดำเนินการติดต่อกับมนุษย์ให้
 ถูกต้องตรงตามเวลาของเขา

แต่ก็มีบางท่านเหมือนกัน ที่ถึงแม้ว่าจะไม่มีกิจการเกี่ยวข้องกับโลกมนุษย์โดยตรงก็ตาม แต่ก็ยังใคร่จะทราบความเป็นไปของโลกมนุษย์เป็นครั้งคราว ท่านเหล่านี้บางครั้งก็หาโอกาสมาเยือนโลกมนุษย์เป็นครั้งคราวเพื่อดูเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นบ้าง หรือเพื่อเยี่ยมญาติ และมิตรสหายบ้าง ท่านเหล่านี้เมื่อได้ทราบถึงเวลาที่ล่วงไปในระหว่างนั้นแล้ว ก็มักจะต้องประหลาดใจเป็นอย่างยิ่ง ในเมื่อได้พบความจริง อย่างไม่น่าเชื่อว่า เวลาแห่งความสุขของท่านที่ท่านคิดว่า เป็นระยะเวลาประเดี๋ยวเดียวในโลกทิพย์นั้น กลับเป็นเวลาที่ยาวนานเหลือเกินในโลกมนุษย์

สำหรับตัวข้าพเจ้าเอง ก็รู้สึกได้ว่าเวลาได้ผ่านไปอย่างรวดเร็วเหมือนกัน นับตั้งแต่ที่ข้าพเจ้าได้จากโลกมนุษย์มาอยู่ ณ ที่นี้ ทั้งนี้เพราะข้าพเจ้าได้ติดต่อกับโลกมนุษย์ เพื่อแจ้งถึงสภาวะความเป็นไปของชีวิตหลังจากมรณกรรมแล้ว ให้ชาวโลกมนุษย์ทราบตามความสามารถเท่าที่จะทำได้ นอกจากนี้ ก็มีท่านผู้อื่นอีกหลายท่าน ผู้ซึ่งมีความประสงค์ในทำนองเดียวกัน ท่านเหล่านี้ได้คอยสังเกตความเป็นไปของโลกมนุษย์อยู่ด้วยความสนใจอย่างยิ่ง ทั้งนี้เพื่อรอจังหวะที่จะมีเหตุการณ์สำคัญบางอย่างเกิดขึ้นในโลกมนุษย์ ซึ่งจะทำให้ชาวโลกมนุษย์ได้มีโอกาสทราบความเป็นไปหรือความจริงหลังจากความตายของเขาได้มากยิ่งขึ้นกว่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบันนี้

โดยความจริงดังกล่าวมาเท่าที่จะเห็นได้ว่า กาล หรือเวลานั้น ก็มีความสำคัญอยู่ไม่น้อยเหมือนกันในโลกทิพย์ โดยที่ความเป็นไป

ของโลกรทั้งสองนี้ต้องเกี่ยวข้งกันอยู่เสมอ ไม่สามารถจะแยกออกจากกันได้โดยเด็ดขาด ดังนั้นผู้ที่อยู่ในโลกทิพย์ แต่ต้องมีหน้าที่เกี่ยวข้งกับโลกมนุษย์อยู่เสมอ ก็มีความจำเป็นต้องกำหนดนับเวลาตามมาตรฐานของโลกมนุษย์อยู่เสมอ เช่นในวันที่ ๒๕ ธันวาคม เราก็มีการฉลองวันคริสต์มาสเช่นเดียวกับโลกมนุษย์ อันที่จริงวันที่ ๒๕ ธันวาคม นี้ จะเป็นวันสมภพของพระเยซูจริงหรือไม่ นั้น ก็ไม่อยู่ในวิสัยที่เราจะยืนยันได้ แต่เราก็ยังพอใจที่จะร่วมฉลองในโอกาสอันเดียวกัน ทั้งนี้มิได้หมายความว่า ความเป็นไปของเราจะต้องขึ้นอยู่กัขาวโลกมนุษย์แต่อย่างใด ที่ทำเช่นนั้น ก็เพียงเพื่อเป็นการร่วมมือ หรือร่วมใจกันในโอกาสอันสำคัญยิ่งเท่านั้นเอง

ในโลกมนุษย์ เมื่อถึงวันกำหนดอันเป็นโอกาสสำคัญดังเช่นที่กล่าวมาแล้วนั้น จะเกิดมีพลังจิตแห่งความเมตตากรุณา และความเลื่อมใสเกิดขึ้นอย่างมากมายผิดกว่าปกติ ในโอกาสเช่นนี้ บุคคลเป็นจำนวนมากซึ่งปกติก็จะยุ่งอยู่กับการงานประจำวัน จนไม่มีเวลานึกถึงบูรพชนที่ล่วงลับไปแล้วนั้น ก็จะมีจิตปลอดโปร่งขึ้นบ้างชั่วคราว และจะหวดระลึกถึงท่านผู้ที่ได้จากมาสู่โลกทิพย์แล้วได้บ้าง ในโอกาสเช่นนี้ บุคคลเหล่านั้น ก็จะส่งความรักและคิดถึงไปยังท่านผู้ล่วงลับไปแล้ว กระแสจิตของเขาเหล่านั้น จะมาถึงเราได้ทันที ซึ่งทางฝ่ายเราก็จะรู้สึกได้และจะส่งกระแสจิตอันเต็มไปด้วความรักและคิดถึงและหวังโยกลับไปที่ให้แก่บุตรหลาน

ของผู้ที่ยังอยู่ในโลกมนุษย์นั้น ด้วยเหตุนี้เมื่อมีโอกาสอันสำคัญ เช่นนี้ใกล้เข้ามา พวกเราในโลกทิพย์จะพากันรับทราบ ด้วยความยินดี เพราะเรารู้ว่าชาวโลกมนุษย์จะได้มีโอกาสคิดถึงเรามากขึ้น กว่าเดิม และเราก็จะมีโอกาสส่งกระแสจิตไปให้เขาได้อย่างมีผล ยิ่งขึ้นกว่าเคย ในโอกาสที่วันสำคัญเช่นนี้ใกล้เข้ามา เรามักจะได้ยินชาวโลกทิพย์บอกกันและกันว่า ขณะนี้วันสำคัญเช่นนั้น ๆ ในโลกมนุษย์กำลังจะมาถึงแล้ว ทั้งนี้เพื่อเตือนให้บางท่านได้เตรียมตัวหรือเตรียมใจไว้พร้อมรื่นเริง หรือส่งความปรารถนาดีไปยังชาวโลกมนุษย์ด้วย มิเช่นนั้นบางท่านที่กำลังเสวยสุขอยู่ ณ ที่นี้ ก็อาจจะมิได้นึกถึงโอกาสเช่นนั้นก็ได้

อันที่จริงในโอกาสอันสำคัญเช่นวันคริสต์มาสเป็นต้นนี้ในโลกทิพย์ เราก็มีเรื่องที่จะได้รับความปีติยินดีเป็นพิเศษเหมือนกัน โดยมีต้องเกี่ยวข้องกับชาวโลกมนุษย์เลย กล่าวคือ ในวันอันสำคัญเช่นนั้น ก็มักจะมีท่านผู้อยู่ในภูมิสูงขึ้นไปลงมาเยี่ยมเยียนอยู่เสมอ การปรากฏกายของท่านให้พวกเราได้เห็นเช่นนี้ ก็นับว่า เป็นลาภอย่างยิ่งแก่พวกเราเหมือนกัน

อันที่จริงความสามารถของเรา ในอันที่จะรู้เวลาตามมาตรฐานของชาวโลกมนุษย์นั้น ก็มีได้หมายความว่าเราจะต้องคอยกำหนดนับวันเดือนปีไว้เหมือนอย่างมนุษย์ ทั้งนี้เพราะตามปกติแล้วเราจะไม่มีความรู้สึกเช่นนั้นเลย แต่ในขณะที่เราต้องการจะทราบก็อาจจะทราบได้ทันที ในเมื่อส่งกระแสจิตมา

ติดต่อกัน ตัวอย่างเช่น เมื่อเราทราบว่าคุณติที่น้อง หรือเพื่อนฝูง ผู้คุ้นเคยกับเรามาแต่เดิม จะต้องผ่านเข้ามาสู่โลกทิพย์นี้เมื่อใด เรียกว่าง่าย ๆ ตามภาษาของชาวโลกมนุษย์ก็ว่าเขาจะต้องตายเมื่อใด แล้วเราก็สามารถจะรู้ได้ทันทีว่าระยะเวลาที่นั้นจนจะมาถึงแล้วหรือยัง ทั้งนี้ขอให้ท่านทราบว่า เรามีได้นับเวลาคอยท่าเอาไว้ดังที่ท่านอาจจะเข้าใจเช่นนั้น หามิได้เลย เรารู้ได้ว่าเหตุการณ์นั้น ๆ จะเกิดขึ้นเมื่อไรก็เพราะว่า เราส่งกระแสจิตไปเพื่อเห็นเหตุการณ์นั้น โดยเฉพาะ และก็รู้ได้ทันทีว่า เหตุการณ์นั้นจะเกิดขึ้นเมื่อใดโดย ไม่ต้องกำหนดนับเวลาเลย

เท่าที่ได้กล่าวมาแล้วแต่ต้นนี้ ก็เป็นความรู้ความเข้าใจของข้าพเจ้าเท่าที่อยู่ในภุมินีเท่านั้น ซึ่งหาได้เป็นความรู้ความสามารถที่สมบูรณ์อย่างใดไม่ เพราะยังมีท่านที่อยู่ในภุมิสถูกว่าข้าพเจ้าขึ้นไปอีกมากมายหลายชั้นนัก แน่นอนที่เดียวความสามารถเหล่านั้นย่อมจะสูงกว่าข้าพเจ้ามากมายนัก เท่าที่ข้าพเจ้าทราบมาเลา ๆ ก็ปรากฏว่าท่านเหล่านั้นสามารถเห็นเหตุการณ์ล่วงหน้าได้อย่างชัดเจนและยังสามารถกะกำหนดไว้อย่างแม่นยำอีกด้วยว่า เหตุการณ์เช่นนั้น ๆ จะเกิดขึ้นแก่ผู้ใด ที่ไหน และเมื่อไร ซึ่งอำนาจที่จะแลเห็นเหตุการณ์ในอนาคตในระยะเวลาไกลเช่นนี้ ยังอยู่เกินวิสัยของข้าพเจ้าอย่างมากมาย トラบใดที่ข้าพเจ้ายังมีได้กระทำจิตให้ประณีตเลื่อนขึ้นไปถึงชั้นภุมินั้นได้เสียก่อนแล้ว ก็จะไม่สามารถมีญาณอันลึกซึ้งเช่นนั้นได้เป็นอันขาด

อวกาศ

เมื่อกล่าวถึงเรื่องอวกาศ ก็พอจะกล่าวได้อย่างกว้างว่าเรื่องอวกาศมีส่วนเกี่ยวข้องกับโลกทิพย์เหมือนกัน แต่ก็เป็นไปในลักษณะแตกต่างกันกับโลกมนุษย์ ทั้งนี้ก็เป็นเช่นเดียวกับเรื่องกาลหรือเวลาดังที่ได้กล่าวมาแล้วนั่นเอง

แน่นอนเหลือเกิน อวกาศ จะต้องมิอยู่ในโลกทิพย์ตัวอย่างเช่น เมื่อข้าพเจ้ายืนอยู่ที่หน้าต่างห้องชั้นบนก็จะเห็นภูมิประเทศในลักษณะต่าง ๆ ไกลออกไป ในระยะไกลข้าพเจ้าก็จะสามารถเห็นเมือง ซึ่งมีตึกรามบ้านช่องใหญ่โต นอกจากนี้ ภูมิประเทศที่เห็นโดยรอบก็เป็นเช่นเดียวกับในโลกมนุษย์ คือมีที่ราบที่ดอนแม่น้ำลำธาร และป่าเขา ล้วนๆ ไม่มีผิดกับในโลกมนุษย์ สิ่งเหล่านี้ก็ต้องกินเนื้อที่เช่นเดียวกับสิ่งเหล่านี้ในโลกมนุษย์เหมือนกัน ทั้งหมดเป็นของจริง ๆ จับถูกต้องได้ไม่ใช่เป็นเงา ๆ ทับหรือซ้อนกันแต่อย่างใด ภูมิประเทศเหล่านี้จะแลเห็นได้ไกลออกไปจนสุดขอบฟ้า และนอกเหนืออาณาเขตนี้ไปก็คงจะมีภูมิประเทศเช่นเดียวกันนี้แผ่ออกไปอีกไม่รู้สิ้นสุด ข้าพเจ้าทราบดีว่าข้าพเจ้าสามารถจะเดินทางไปในระยะไกลแสนไกล โดยไม่มีอะไรติดขัดระยะทางเหล่านี้กว้างขวาง และยืดยาวมากกว่าระยะทางรอบโลกมนุษย์หลายต่อหลายเท่าหนัก แต่ระยะทางอันไกลแสนไกล และพื้นที่อันกว้างใหญ่มหาศาลเช่นนี้ ก็เป็นเพียงพื้นที่ส่วนน้อยของโลกทิพย์นี้เท่านั้นเอง ยิ่งกว่านั้นท่านผู้ที่อยู่ในภูมิสูงขึ้นไปก็จะได้

~~~~~

เคยบอกแก่ข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าจะเดินทางข้ามเขตแดนของข้าพเจ้า ไปสู่ภูมิที่สูงกว่าขึ้นไปอีกก็ได้ ถ้ามีเครื่องคุ้มกันหรือมีผู้ช่วยเหลือ ดังนั้น จะเห็นได้ว่า อวกาศ ก็เป็นสิ่งที่มียู่ในโลกนี้เหมือนกัน

เมื่อก้าวตามทัศนะของโลกมนุษย์ ก็จะเห็นได้ว่าภูมิอันเป็นทิพย์เช่นนี้อยู่เหนือวิสัย ที่ชาวโลกมนุษย์ทั้งหลายจะเข้าถึงได้ ทั้งนี้ เพราะการเคลื่อนไหวไปไหนมาไหนของชาวโลกมนุษย์นั้น จะต้องอาศัยยานพาหนะในรูปต่าง ๆ เป็นเครื่องช่วยเหลืออยู่เป็นส่วนใหญ่ ยกตัวอย่างเช่น ในระยะทาง ๑,๐๐๐ ไมล์ การเดินทางในโลกมนุษย์จะต้องเสียเวลาไม่น้อย แม้จะไปโดยยานพาหนะที่เร็วที่สุดอย่างใดก็ต้องใช้เวลาบ้างไม่มากก็น้อย แต่ในโลกทิพย์นี้ ระยะทางไม่มีความหมายสำหรับพวกเราแต่อย่างใดเลย ดังที่ท่านได้เคยทราบมาแล้วว่า ณ ที่นี้กระแสนิจที่นั่นที่จะครองความเป็นใหญ่อยู่โดยสมบูรณ์ สถานที่ใด ๆ แม้จะห่างไกลเพียงใดก็ตาม หากไม่เกินวิสัยภูมิของเราแล้ว เราก็สามารถจะนึกให้ตัวเอง ไปถึงที่นั่นได้ในฉับพลัน โดยไม่ต้องเสียเวลาเลย ในที่นี้ความเร็วของจิตเป็นเช่นใด ความเร็วของกายก็เป็นเช่นนั้นเท่าที่กล่าวมานี้ ท่านคงจะเห็นได้แล้วว่า แม้ อวกาศ จะมีอยู่จริงเช่นเดียวกับในโลกมนุษย์ก็ตาม แต่อ่านาจจิตของเราได้ก้าวขึ้นสู่อ่านาจของมันเสียแล้ว ในขณะที่เดียวกันกาล ที่จะต้องใช้สิ้นเปลืองไปเกี่ยวกับอวกาศ นั้น จึงเป็นอันหมดสิ้นไปด้วย ในเรื่องเช่นนี้กล่าวโดยสรุปก็คือ กาล อวกาศ ทั้งสองประการนี้ หากกล่าวตามทัศนะของชาว

โลกมนุษย์แล้ว จะว่ามีอยู่หรือไม่มีก็ดูเหมือนว่า จะได้ทั้งสองประการ แต่สำหรับพวกเราแล้วย่อมเป็นสถานะที่มีอยู่จริง ๆ โดยแท้ สิ่งที่ทำให้แตกต่างไปจากโลกมนุษย์ ก็คือเราได้ก้าวล่วงพ้นสถานะเช่นนั้นเสียแล้วโดยสิ้นเชิง ความเป็นอยู่ของเรา จึงไม่ต้องถูกจำกัดด้วยสถานะทั้งสองนั้นแต่อย่างใด

อย่างไรก็ตาม มีข้อสำคัญอยู่ประการหนึ่ง เกี่ยวกับเรื่องเวลา กล่าวคือ ในกรณีที่มีความจำเป็นจะต้องติดต่อกับโลกมนุษย์แล้ว เราก็ถือเวลาเป็นเรื่องสำคัญเสมอ โดยเหตุที่เราเห็นการเกิดขึ้นของเรื่องนั้น ๆ ได้ ก่อนที่มันจะเกิดขึ้น เราจึงสามารถติดต่อกับโลกมนุษย์ได้ในขณะที่เหตุการณ์นั้น ๆ กำลังจะเกิดขึ้นพอดี โดยไม่ผิดพลาดในเรื่องเวลาแต่อย่างใด แม้ว่าเราจะไม่มีนาฬิกาหรือกำหนดนับเวลาไว้ อย่างชาวโลกมนุษย์ก็ตาม

บทที่ ๑๖

ความรู้สึกครั้งแรก เมื่อได้ละทิ้งกายเนื้อมาครอง กายทิพย์โดยสมบูรณ์

ท่านอาจจะเคยได้อ่านหนังสือเกี่ยวกับโลกทิพย์ และความเป็นอยู่ของผู้ครองกายทิพย์มาแล้วเป็นอันมากก็จริง ในระหว่างนั้นกล่าวคือ ในระยะก่อนที่ท่านจะได้หลุดจากกายเนื้อ ซึ่งชาวโลก-มนุษย์สมมติเรียกกันว่า ความตาย นั้น ท่านก็คงจะได้นึกฝันเอาไว้บ้างไม่มากก็น้อยว่า เมื่อขณะนั้นมาถึงเข้าจริง ๆ ท่านคงจะรู้สึกเช่นนั้นเช่นนี้ต่าง ๆ นานา แต่ข้าพเจ้าใคร่ขอให้ท่านทราบความจริงประการหนึ่งว่า ความรู้สึกเช่นนั้นเป็นเรื่องพ้นวิสัยที่จะบรรยายด้วยคำพูด หรือตัวหนังสือให้เท่าเทียมกับความจริงได้ ทั้งเป็นของลึกซึ้งและใหญ่หลวงเกินกว่าที่จะนึกฝันหรือคาดคะเนล่วงหน้าได้จริง ๆ ท่านอาจจะนึกฝันไว้ล่วงหน้าเท่าใด ๆ ก็ได้

แต่เมื่อขณะนั้นมาถึงเข้า ท่านก็จะต้องได้พบความประหลาดใจ
 ที่สิ่งที่ท่านนึกฝันไว้ต่าง ๆ นานานั้น ไม่เท่าเทียมกับความรู้สึก
 อันแท้จริงที่ท่านจะต้องประสบด้วยตนเอง ในขณะที่อันสำคัญเช่น
 นั้นเลย ทุก ๆ ท่านที่ได้ผ่านเข้ามาสู่โลกทิพย์แล้ว ก็จะรับรองใน
 ความจริงเช่นนี้เหมือนกันหมดว่า ความรู้จากหนังสือหรือจากการ
 คาดคะเนนึกฝันเอานั้น ห่างไกลจากความรู้สึกที่แท้จริงอย่างเทียบ
 กันไม่ได้เลยทีเดียว

บุคคลในโลกทิพย์นั้น เมื่อกลับมาติดต่อกับชาวโลกมนุษย์
 ก็มักจะรู้สึกอึดอัด ไม่ทราบว่าจะบรรยายความรู้สึกและสภาวะ
 ความเป็นอยู่ของตนให้ชาวโลกมนุษย์ฟังได้อย่างไร จึงจะสามารถ
 ให้เขาเข้าใจได้อย่างถูกต้อง หรือใกล้เคียงกับความเป็นจริงอย่าง
 ที่สุด ความรู้สึกเช่นนี้มีเหมือน ๆ กันหมด ในเมื่อท่านเหล่านั้น
 พยายามจะตอบคำถามของชาวโลกมนุษย์ที่ว่า สภาวะความเป็นอยู่
 ของโลกทิพย์นั้น เป็นอย่างไร มนุษย์ส่วนมากติดอยู่ในคำพูด
 และภาษาของตน ซึ่งอันที่จริงมีสิ่งต่าง ๆ อีกมากหลายที่
 ไม่สามารถจะบรรยายให้เห็นแจ้ง หรือเข้าใจได้เพียงด้านคำพูด
 เท่านั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องของโลกทิพย์ซึ่งสำเร็จและเป็น
 อยู่ด้วยธาตุใจอย่างเดียวนั้น ยิ่งเป็นของแสนยากที่จะนำมาบรรยาย
 ด้วยคำพูดให้ลึกซึ่งเท่าเทียมกับความเป็นจริงได้ เพราะชาวโลก-
 มนุษย์ผู้เปรียบเหมือนกับอยู่ในบ่อน้อย เป็นผู้ที่มีประสบการณ์
 อันจำกัดในวงแคบ ย่อมคิดเปรียบเทียบและนึกฝันเอาตาม

ประสบการณ์อันแคบของตนเป็นมาตรฐาน ถึงจะบรรยายให้
พิสดารเพียงไร เขาก็นึกไปไม่ถึง และโดยเฉพาะอย่างยิ่งภาษาของ
โลกมนุษย์ ก็จะไม่มีความที่จะบรรยายให้แจ่มแจ้งชัดเจนได้ ดังนั้น
ยิ่งบรรยายมากไป ชาวโลกมนุษย์ก็มักจะยังไม่เข้าใจ และผล
สุดท้ายก็เลยยังไม่เชื่อหนักขึ้นอีก ตัวอย่างเช่น การบรรยายถึง
ความสวยงามของดอกไม้ และภูมิประเทศเป็นต้น เราชาวโลก-
ทิพย์ผู้ซึ่งได้ผ่านเข้ามาเห็นของจริงด้วยตนเองแล้ว ก็ย่อมรู้และ
เห็นอย่างแจ่มชัดว่า สิ่งทีกล่าวนี้นี้มีความวิจิตรพิสดารและ
สวยสดงดงามเหนือโลกมนุษย์ อย่างที่จะเปรียบเทียบไม่ได้เลย เรา
อยากจะพูดให้เขาฟัง อยากจะบรรยายให้เขาเห็นจริงเหลือเกิน
แต่ก็ไม่รู้จะสรรหาคำพูดอย่างไรจึงจะให้ได้รับความหมายลึกซึ้ง
ทำให้เขาเกิดมโนภาพใกล้เคียงกับความเป็นจริงได้ ผลสุดท้ายก็
ต้องกล่าวแต่เพียงว่า สิ่งทั้งหลายเหล่านั้น วิจิตรพิสดารกว่าโลก-
มนุษย์อย่างมากมายหลายเท่า เช่น สิบเท่าบ้าง ยี่สิบเท่าบ้าง
เป็นต้น ซึ่งเราก็รู้ดีว่าการบรรยายเช่นนี้ไม่มีผลนัก เพราะชาว
โลกมนุษย์ก็จะไม่สามารถวาดมโนภาพได้เลย ที่สิบเท่าหรือยี่สิบ
เท่า นั้น ความจริงจะเป็นเพียงไร ที่กล่าวนี้นี้ ก็คือ ตัวอย่างของ
ส่วนที่เป็นรูปธรรม คือสิ่งที่เห็นได้จับต้องได้เท่านั้น ไม่ต้อง
กล่าวถึงสิ่งที่เป็นเรื่องของจิตใจโดยตรง เช่นความรู้สึกปีติยินดี
ต่าง ๆ เป็นต้น การบรรยายให้ชาวโลกมนุษย์ฟังถึงความล้าลึก
ไพศาลของอารมณ์ อันบังเกิดกับจิตใจโดยเฉพาะเช่นนี้เป็นเรื่อง

หมดหวังเอาจริง ๆ อย่างมากเราก็ได้แต่เพียงพูดว่า ในตอนนั้นมี
 ความปีติยินดี มีความรู้สึกเอิบอาบเป็นสุขอย่างยิ่ง หรือในทาง
 ตรงกันข้าม ถ้ากล่าวถึงอบายภูมิก็คือต้องว่ามีความทุกข์ทรมานมาก
 ลำบากเหลือแสนเป็นต้น คำบรรยายเหล่านี้ เราชาวโลกทิพย์ผู้ได้
 ประสบและเห็นแจ้งแก่ใจมาแล้ว ย่อมรู้สึกว่ามันไม่มีความหมาย
 ใกล้เคียงความจริงแม้แต่น้อย แต่เราก็ไม่สามารถจะอธิบายให้ชาว
 โลกมนุษย์ทราบให้ดีกว่านี้ได้อย่างไร เราก็ได้แต่ภาวนาขอให้เขา
 มาเห็นด้วยตาของเขาเอง และรู้ด้วยใจของตนเองเหมือนอย่าง
 พวกเราเท่านั้น

อย่างไรก็ตามมีคำถามอยู่ข้อหนึ่ง ซึ่งข้าพเจ้ามักจะได้รับการ
 ชักใช้ไล่เรียงเสมอว่า เรามีความรู้สึกเป็นอย่างไรบ้าง ในขณะที่แรก
 ที่เรารู้ตัวว่าได้หลุดจากกายเนื้อมาแล้ว และได้มีกายทิพย์เป็นตัว
 ของตัวเองโดยสมบูรณ์ แต่ละความรู้สึกเช่นนี้สำหรับผู้ที่เคยติดอยู่
 กับกายเนื้อ คิดว่ากายเนื้อเป็นตัวของตัวเองที่แท้จริงติดอยู่ในสันดาน
 มาเป็นเวลานานนั้น ย่อมเป็นของที่แปลกประหลาดมหัศจรรย์
 และยิ่งใหญ่อย่างบอกไม่ถูกทีเดียว มันคงจะมีความรู้สึกอันน่า
 พิศวงลึกล้ำเหนือความรู้สึกใด ๆ ที่เราได้ประสบมาในชีวิต ใน
 สมัยที่ยังครอง กายเนื้ออยู่มากนัก

ในการตอบคำถามเช่นนี้ ข้าพเจ้าจะลองประมวลความรู้สึก
 อันเกิดกับผู้อื่น เช่นของเอ็ดวินและรุธเป็นต้น มาเล่าสู่กันฟังเป็น
 ทำนองว่า ข้าพเจ้าเป็นตัวแทนของท่าน และได้ไปสัมภาษณ์
 คนทั้งสองมาจะนั้น

ท่านทั้งหลายคงจะทราบมาแล้วว่า เอ็ดวินกับข้าพเจ้านั้น ได้เคยเป็นพระมาด้วยกัน ในสมัยที่ยังอยู่ในโลกมนุษย์ เอ็ดวินเอง ก็มีได้มีความรู้ในเรื่องเกี่ยวกับโลกทิพย์ หรือโลกหน้าแต่อย่างใด เมื่อข้าพเจ้าปฏิบัติทางสมาธิได้รับความลำบากต่าง ๆ ก็ดี ได้เกิดประสบการณ์บางอย่างในทางจิตในระหว่างที่ปฏิบัติทางสมาธิอยู่ที่ดี เอ็ดวินก็เป็นบุคคลหนึ่ง ในจำนวนไม่กี่คนที่เห็นออกเห็นใจในความลำบากของข้าพเจ้า และมีได้เหมาะว่าข้าพเจ้าเป็นคนบ้าหรือถูกมารเข้าสิง ดังที่บุคคลอื่นส่วนมาก มักพากันมองข้าพเจ้าในแง่ร้ายต่าง ๆ นานา ซึ่งต่อมาเขาก็ได้บอกกับข้าพเจ้าว่า เขารู้สึกดีใจไม่น้อยที่มีได้คิดเห็นว่าข้าพเจ้าเป็นบ้าหรือถูกมารสิงเหมือนกับบุคคลอื่น ๆ

อันที่จริงเมื่อเขาเป็นมนุษย์อยู่นั้น ก็เป็นเช่นเดียวกับบุคคลอื่น ๆ ทั้งหลายโดยทั่วไปนั่นเอง คือมิได้มีความรู้ว่ามีมนุษย์เรานี้ เมื่อตายไปแล้วจะเป็นอย่างไรบ้าง เขารู้สึกว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องลึกลับสำหรับมนุษย์เสียเหลือเกิน และคงเป็นเรื่องพันวิสัยที่มนุษย์จะเข้าใจได้อย่างแน่นอน เมื่อคิดไปในทำนองนี้แล้ว เขาจึงมิได้พยายามแสวงหาความรู้ความเข้าใจในเรื่องนี้แต่อย่างใด คงคิดเองง่าย ๆ ว่าถึงเวลาเขาก็คงจะรู้ได้เอง อย่างไรก็ตาม ในระหว่างที่ยังมีชีวิตเป็นมนุษย์อยู่ เขาก็ได้พยายามประพฤติตนไปในทางที่ดีที่ชอบตามกำลังความสามารถ เขาได้ปฏิบัติหน้าที่ของตนด้วยความซื่อตรง เคารพคำสั่งสอนของศาสนาอย่างจริงจัง ไม่ได้เป็น

คนหน้าไหว้หลังหลอกหรือดวงโลกแต่อย่างไร เขาได้ประพฤติกปฏิบัติเช่นนี้ตลอดมาพร้อมกับนึกคิดอยู่เสมอว่า เขาคงจะได้รับผลตอบแทนความดีดังกล่าวแล้วบ้างไม่มากก็น้อย แต่ผลที่จะได้รับนั้นจะเป็นอย่างไร เขาก็มิได้มีความรู้แจ้งหรือวิตกกังวลอย่างใดนักตลอดที่ยังมีชีวิตอยู่นั้น เขามิได้กระทำกิจทางศาสนา เช่นสวดมนต์ไหว้พระแต่อย่างเดียว แม้ในเรื่องที่ต้องติดต่อกับผู้อื่น เขาก็พยายามอุตสาหะทำความดีตลอดมา เขาไม่เคยวางเฉยหรือดูคายนในเมื่อเห็นผู้อื่น ได้รับความทุกข์ร้อน หากไม่เป็นการเหลือวิสัยจริง ๆ แล้ว เขาก็ชวนขวายนหาทางช่วยเหลือความเดือดร้อนของผู้อื่นอยู่เสมอ ตามกำลังที่จะทำได้ ในการกระทำเช่นนี้ เขาก็ไม่เคยนึกเลยว่าจะอวดใคร หรือเพื่อล้าเลิกเอาบุญคุณแต่อย่างใด ความดีต่าง ๆ ที่เขาได้กระทำไปด้วยความบริสุทธิ์ใจตลอดมานี้เอง ได้มีส่วนช่วยเหลือเขาเป็นอย่างมาก ในเมื่อถึงคราวที่จะต้องจากโลกมนุษย์มา ซึ่งชาวโลกเรียกว่าความตาย ผลแห่งความดีเช่นนั้นเองทำให้เขาได้มาเสวยสุขอยู่ ณ ที่นี้ หลังจากมรณกรรมแล้ว

ความรู้สึกรั้งแรกของเอ็ดวิน หลังจากได้ละทิ้งกายเนื้อมาแล้ว

เขาได้กล่าวว่า เขารู้สึกตื่นเต้นเป็นอย่างยิ่ง ชนิดที่ไม่เคยเป็นมาแต่ก่อนเลย ก่อนที่เขาจะตาย เขานึกฝันเอาเองว่า โลกหน้าคงจะมีสภาวะมืด ๆ มัว ๆ คล้ายกับเมืองในหมอก และคงจะมี

การสวมมนต์ภาวนาสรรเสริญพระผู้เป็นเจ้าของทั้งวัน
ดังนั้น เมื่อได้มาเห็นโลกที่สวยสดงดงามอย่างไม่เคยคิดคาดฝันมา
แต่ก่อนเลย เป็นโลกอันแท้จริงที่แจ่มใสสดชื่น ไม่มีสภาวะเป็น
เมืองในหมอก หรือเป็นภาพเงา ๆ อย่างใดเช่นนี้ ทำให้เขาใน
ครั้งแรกแทบไม่เชื่อสายตาของตนเอง เบื้องหน้าและรอบกายของ
เขาเป็นภูมิประเทศอันเจริญตาเจริญใจเป็นอย่างยิ่ง มีแม่น้ำลำธาร
ไม้ผลไม้ดอก ภูเขาและที่ราบ บ้านเมืองและตึกงามใหญ่่น้อยเช่นนี้
ทำให้เขาอดนึกไม่ได้เลยว่า ภาพที่เห็นเบื้องหน้านั้นก็คงจะเป็น
ความฝันเสียมากกว่า และเมื่อเขาตื่นขึ้นมาแล้วก็คงจะได้รู้และเห็น
ความจริงอันเจ็บปวดและทรมานในโลกมนุษย์เช่นเดิม ส่วนภาพ
สิ่งของต่าง ๆ เหล่านี้ก็คงจะหายวับไป ไม่มีอะไรเหลืออยู่เช่น
เดียวกับภาพในความฝันทั้งหลายนั่นเอง เขาคิดแนใจอยู่อย่างเดียว
ว่าโลกอันสวยสดงดงามเช่นนี้ ดีเกินไปจนไม่สามารถจะเป็นโลก
แห่งความจริงได้เลย

ด้วยเหตุดังกล่าวนี้ เอ็ดวินได้บอกแก่ข้าพเจ้าว่าเขายังดื้อ
คิดว่า โลกทิพย์นี้เป็นโลกของความฝันอยู่พักใหญ่ และนี่คือ
ความรู้สึกครั้งแรกของเขาหลังจากที่ได้หลุดจากกายเนื้อมาแล้ว

ครั้งแรกที่เขาตื่นขึ้นมา นั้น เป็นการฟื้นขึ้นมาภายในบ้านอัน
สวยงามหลังหนึ่ง เขารู้สึกตัวว่า กำลังนอนอยู่บนเตียงนอนอัน
อ่อนนุ่ม และแลเห็นสหายเก่าของเขาคนหนึ่ง กำลังนั่งอยู่ข้าง ๆ
บุคคลผู้นี้ก็เป็นผู้นำวิญญูณของเอ็ดวินมาสู่โลกทิพย์ ในทำนองเดียว

กันกับที่เอ็ดวินนำวิญญาณของข้าพเจ้านั่นเอง แต่มีลักษณะแตกต่างกันอยู่บ้างคือ เอ็ดวินได้รู้สึกตัวฟื้นขึ้นก็พบว่า ตนเองได้มานอนอยู่บนเตียงในบ้านหลังใหม่เสียแล้ว ส่วนข้าพเจ้านั้นรู้สึกว่ หลุดจากกายเนื้อมาตั้งแต่ขณะแรก ก็ตั้งแต่อยู่ในโลก-มนุษย์นั่นเอง

ผู้ตายใหม่ ๆ เมื่อฟื้นขึ้นมาในโลกทิพย์ มักไม่ยอมเชื่อว่าตนเองตายแล้ว

สหายของเอ็ดวิน จึงพาเขาออกไปนอกประตูเพื่อให้ดูทัศนียภาพของโลกใหม่โดยรอบ จากนั้นก็ถึงตอนที่เป็นภาระหนักที่สุดของเพื่อนของเขาผู้มีหน้าที่รับวิญญาณของมนุษย์มาสู่โลกทิพย์ ก็จะต้องบรรยายให้เขาเห็นความจริงว่า เขาได้ตายมาแล้วจากโลกมนุษย์ และบัดนี้ เขาก็กำลังมีชีวิตอยู่อย่างสมบูรณ์ในโลกอีกโลกหนึ่ง เป็นชีวิตจริง ๆ ไม่แพ้ชีวิตในโลกมนุษย์นั้นเลย และโดยทั่วไปจะวิเศษพิสดารกว่าเสียด้วยซ้ำ ทั้งนี้เพราะผู้ที่ตายใหม่ ๆ มักจะไม่ใคร่ยอมเชื่อได้เลยว่าจะเป็นอย่างนั้น ส่วนมากเขาคงคิดว่าเขายังเป็นมนุษย์อยู่เสมอ และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง เอ็ดวินก็รู้สึกอยู่ตลอดเวลาว่าเขากำลังฝันไป เป็นการฝันที่ดีที่ทำให้เขามีความสุขมาก แต่มันก็ทำให้เขาได้รับความทรมานใจและหัวนวิตกมากเหมือนกัน เพราะมันเตือนให้เขารู้สึกอยู่เสมอว่า อีกไม่ช้าภาพอันสวยงามสดดงามและความรู้สึกอึดอึดบีบเบียนใจเช่นนี้ ก็คงจะหายวับไปเช่นเดียวกับในความฝันทั้งหลายที่เขาเคยฝันมาหลาย

ต่อหลายครั้งแล้วจะนั้น และต่อจากนั้น เขาก็คงจะตื่นขึ้นมา เป็นคนป่วยเช่นเดิม เอ็ดวินได้กล่าวว่า กว่าเขาจะรับเชื่อได้ว่า เรื่องดังกล่าวไม่ใช่ความฝันก็เป็นเวลานานโขอยู่ แต่รู้สึกว่ายากของเขาที่มีความอดทนและมีอารมณ์เย็นเป็นอย่างยิ่ง

ในขณะที่แน่ใจว่าไม่ใช่ความฝัน เขาก็รู้สึกว่ายาก มีความปีติปราโมทย์อย่างไม่เคยมีมาแต่ก่อนเลย ต่อจากนั้นเขาจึงเริ่มกระทำอย่างที่รู้จักกับข้าพเจ้า หรือคนอื่นกระทำมาแล้วนั่นเอง คือ ออกตระเวนท่องเที่ยวไปตามที่ต่าง ๆ ด้วยความตื่นตื้นตันยินดี บัดนี้ เขาได้เป็นผู้มีอิสระพร้อมทั้งกายและใจ ไม่ต้องถูกมัดคอกอยู่กับพันธะหรือความลำบากและทรมานอย่างใด ๆ โดยสิ้นเชิง

ความรู้สึกครั้งแรกของรุธ

สำหรับรุธนั้น เธอได้กล่าวว่า มรณกรรมของเธอเป็นไปอย่างสงบสุข คือมิได้มีความทรมานมากมายนัก ในขณะสุดท้ายนั้น เธอได้หลับพลัดไป เหมือนคนนอนหลับตามธรรมดาได้สักครู่หนึ่ง ก็รู้สึกตัวว่าตื่นขึ้นมาอยู่ในบ้านที่น่าอยู่ และงดงามอย่างยิ่งหลังหนึ่ง เช่นเดียวกับเอ็ดวิน เธอได้พบเพื่อนเก่าของเธออยู่ข้าง ๆ ผู้ซึ่งพร้อมที่จะตอบคำถามเกี่ยวกับความสงสัยต่าง ๆ นานา ซึ่งมักจะเกิดขึ้นเสมอ แก่ผู้ที่ผ่านเข้ามาสู่โลกทิพย์ในระยะแรก ๆ

ตามปกติรุธเป็นคนค่อนข้างพูดน้อย และโดยเฉพาะอย่างยิ่งในส่วนที่เกี่ยวกับตนเอง เธอมักไม่ค่อยเล่าอะไรให้ผู้ฟังนัก

สำหรับเอ็ดวินนั้น ข้าพเจ้ารู้จักเขาดีมาตั้งแต่ยังเป็นมนุษย์ จึงสามารถประมวลเหตุการณ์เกี่ยวกับความประพฤติ และอัธยาศัย ใจคอของเขาได้มากพอสมควร แต่สำหรับรูนัน ข้าพเจ้าไม่เคย ได้รู้จักมาแต่ก่อนเลยในสมัยเมื่อยังเป็นมนุษย์ ดังนั้นเรื่องราว ต่อไปนี้ จึงปะติดปะต่อกันมาได้จากการสนทนากันบ้างและการ ถามกันบ้างนาน ๆ ครั้ง

เธอได้กล่าวว่า ตามปกติเธอก็มีได้ไปวัดบ่อยนัก ที่เป็นเช่นนี้ มิใช่เพราะว่าเธอมีได้นับถือศาสนาที่ไหน แต่เพราะว่า ทักษะของ พระสงฆ์ที่สอนกันอยู่นั้น รู้สึกว่าไม่ค่อยจะตรงกัน เท่าที่ทาง พระสอนก็มีการกะเกณฑ์บังคับให้เชื่อเสียเป็นส่วนมาก ดูเหมือน จะไม่ให้ใช้เหตุผล หรือปัญญาเสียเลย นอกจากนั้นเธอรู้สึกเอาเอง จากส่วนลึกของหัวใจว่าคำสอนเรื่องโลกหน้าก็ดี เรื่องวันพิพากษา โทษมนุษย์ก็ดีนั้น น่าจะมีอะไรผิดพลาดไปหลายอย่างเสียแล้ว ความรู้สึกเช่นนี้ ทำความลำบาก และอึดอัดให้แก่เธอมาก ในเมื่อ ต้องคบหาสมาคมกับผู้อื่นทั้งฝ่ายพระและฆราวาส ซึ่งมีความเห็น ไม่ตรงกัน คำสอนเรื่องที่ว่ามนุษย์ทุกคนเป็นผู้ทำบาปหรือเป็นผู้รับ มรดกบาปอย่างชนิดเหวี่ยงแหเช่นนี้ เธอรู้สึกเอาเองว่าเป็นความ อคติธรรมอย่างยิ่ง เพราะการที่บุคคลผู้ที่มีได้มีส่วนรู้เห็นหรือร่วม ในการทำบาปใด ๆ เลย แต่ต้องมาได้รับการประณามเอาคือ ๆ ว่าเป็นผู้มีบาปเช่นนี้ เธอรู้สึกว่าเป็นสิ่งที่ทนไม่ได้ และความจริง ก็ไม่น่าจะเป็นเช่นนั้น จริงอยู่ เราอาจจะไม่ใช่นักบุญหรือผู้สำเร็จ

ไปหมดทุกคนก็จริง แต่เราก็คงมิใช่เป็นผู้มีบาป อย่างที่ถูกพวกพระตราหน้าไว้ไปเสียหมดทุกคน เท่าที่เคยพบปะสมาคมมาก็ปรากฏว่า บางคนมิได้มีคุณลักษณะที่จะถูกตราหน้าว่าเป็นผู้มีบาปได้เลย ก็เมื่อในทัศนะของเขา ซึ่งเป็นมนุษย์ยังมีความรู้สึกเมตตากรุณาต่อเพื่อนมนุษย์ด้วยกันถึงขนาดนี้แล้ว พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าจะมีความทารุณโหดร้ายถึงขนาดลงโทษผู้ไม่มีความผิดที่ได้ทีเดียวหรือถ้าเป็นเช่นนั้นจริง ก็แสดงว่าเธอมีความกรุณามากกว่าพระเจ้าเท่านั้นเอง ซึ่งจะเป็นไปได้ได้อย่างไร ด้วยเหตุต่าง ๆ ดังกล่าวมานี้ทำให้เธอมีทัศนะเชื่อส่วนตัวของเธอเช่นนี้ หากพวกพระทั้งหลายได้ทราบเรื่องเข้าแล้ว คงจะพากันตื่นตกใจในความเห็นอันแหวกแนวเช่นนี้อย่างขนานใหญ่ และคงจะต้องกล่าวหาเธอต่าง ๆ นานา เป็นทำนองว่า วิญญาณของเธอคงจะได้รับโทษทัณฑ์อันไม่รู้จบเป็นแน่ ในฐานะที่มีความคิดอุตริวิถถารเช่นนี้ แต่เธอก็รู้สึกว่าเป็นคนหัวคือเออาการอยู่เหมือนกัน เพราะเธอไม่เคยหวั่นวิตกในความคิดแหวกแนวเช่นนี้แต่อย่างใด เธอคงยึดมั่นอยู่ในอุดมคติส่วนตัวของเธอเอง ไม่ดูตายในความทุกข์และความเดือดร้อนของผู้อื่น พยายามชวนขวยหาวิธีช่วยเหลือแบ่งเบาความทุกข์ยากของเพื่อนมนุษย์ด้วยกันไปตามกำลังความสามารถและไม่เคยคิดหรือกระทำการใด ๆ เพื่อเบียดเบียนและประทุษร้ายผู้อื่นเลย

เธอมิได้มีความหวาดกลัวต่อความตายเท่าใดนัก เพราะนึกเชื่ออยู่อย่างหนึ่งว่า เมื่อถึงเวลาเข้าจริง ๆ เธอก็จะสามารถ

เผชิญหน้ากับมันได้อย่างอาหาญ และอนาคตของเธอหลังจาก
มรณกรรมแล้วก็คงไม่มีคัมภีร์บันทึก แม้เธอจะยังไม่รู้แจ่มแจ้งว่า
ความเป็นอยู่ในโลกหน้าจะเป็นเช่นใดก็ตาม อันที่จริงเธอก็รู้ตัวดี
ว่าไม่มีเหตุผลอย่างใดเลยในการที่จะถือเช่นนี้ แต่ก็รู้สึกอย่างหนึ่ง
ว่ามันออกมาจากส่วนลึกของหัวใจ ทำให้เธอมีความยึดมั่นอยู่ใน
ความคิดเช่นนั้นเสมอ

นอกจากทัศนียภาพอันสวยสดงดงามของภูมิประเทศรอบข้าง
ซึ่งปรากฏให้เห็นอยู่เบื้องหน้านั้นแล้ว สิ่งที่ทำให้เธอรู้สึก
ประหลาดใจเป็นอย่างยิ่ง ก็คือ ความแจ่มใสของบรรยากาศนั่นเอง
เธอรู้สึกทันทีในขณะแรกที่ลืมหายใจว่า เหตุไฉนบรรยากาศของ
สถานที่นี้จึงแจ่มใสอย่างชนิดที่เธอไม่เคยนึกฝันว่า จะเป็นไปได้
ถึงเพียงนี้เลย ไม่มีหมอกหรือฝัาหรือสิ่งอื่นใดที่จะทำให้เกิดความ
มัวในบรรยากาศโดยรอบเลยแม้แต่น้อย และรู้สึกว่ากำลังแห่ง
สายตาของเธอนั้น ดูเหมือนจะเพิ่มขึ้นเป็นอย่างมาก เพราะรู้สึกตัว
ได้ทันทีว่า สามารถมองออกไปเห็นภูมิประเทศได้อย่างระยะไกล
เหลือเกิน ความจริงเธอเป็นผู้มีจักษุประสาทละเอียดมาแต่เดิมแล้ว
ก็สามารถแยกแยะสีสังวรณะต่าง ๆ ได้ดีกว่าผู้อื่น แม้ในด้านการ
ดนตรีเธอก็มีโสตประสาท อันได้รับการฝึกมาเป็นอย่างดีแล้ว
เหมือนกัน แต่ครั้งเมื่อเข้ามาสู่ภูมิเช่นนี้ เธอก็รู้สึกว่าอินทรีย์
เหล่านั้น มีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้นอย่างมากมาย จนเธอต้อง
ประหลาดใจเป็นอย่างยิ่ง

ในชั้นแรก เธอก็เป็นเช่นเดียวกับผู้เพิ่งย่างเข้ามาสู่โลกทิพย์ใหม่ ๆทั้งหลาย คือยังไม่ค่อยจะเชื่อในประสาทสัมผัสของตนเองเท่าใดนัก คอยแต่จะรู้สึกว่าเป็นภาพลวงตาเสียร่ำไป เธอกคิดว่าถ้าจะนับตามเวลาในโลกมนุษย์ก็คงจะ กินเวลาหลายวันอยู่กว่าเธอจะไว้วางใจในสภาวะความเป็นอยู่อันใหม่เช่นนี้ได้

ต่อจากนี้ ข้าพเจ้าจะขอ นำท่านไปพบกับบุคคลอีกผู้หนึ่ง ซึ่งเมื่อครั้งเป็นมนุษย์ ก็ได้เป็นนักบวชเช่นเดียวกันกับข้าพเจ้าและเอ็ดวินเหมือนกัน แต่ท่านเป็นผู้มีศักดิ์ในทางพระสูงกว่าเราทั้งสอง เราได้พบท่านขณะเมื่อสนทนากันอยู่วันหนึ่ง และข้าพเจ้าจะขอ นำถ้อยคำของท่าน จากการสัมภาษณ์ของข้าพเจ้ามาเล่าสู่กันฟังอีกสักรายหนึ่ง

ท่านเล่าว่า ความรู้สึกครั้งแรกเมื่อได้ปรากฏตัวขึ้นในที่นี้ก็คือ ท่านได้รำพึงอยู่ในใจอย่างตื่นเต็นว่า สถานที่นี้เป็นบ้านเมืองของใครที่ไหนหนอ จึงได้สวयงามตระการตาถึงเพียงนี้ ครั้นต่อมาเมื่อท่านได้ทราบความจริงทั้งหลายเหล่านี้แล้ว ท่านก็รู้สึกเสียเวลาที่ได้ปล่อยให้ล่วงไป เสียเปล่าประโยชน์เมื่อครั้งยังอยู่ในโลกมนุษย์ เพราะท่านกล่าวว่า เนื่องจากท่านค่อนข้างจะเป็นคนใหญ่คนโตอยู่สักหน่อยในสมัยนั้น จึงได้ใช้เวลาส่วนมากให้หมดเปลืองไปในงานพิธีอันหรรษา มีเกียรติยศ และพิธี การเพิ่มพูนบารมีต่าง ๆ มากมาย ซึ่งโดยมากก็หาแก่นสารอะไรไม่ค่อยได้ นอกจากเป็นเรื่องเพียงแค่ว่าเปลื้องเท่านั้น อย่างไรก็ตามท่านยังรู้สึกตัวเองว่า

ยังเคราะห์ดีอยู่อย่างหนึ่ง คือมิได้ปล่อยใจให้หลงมัวเมาตามไปเสียทั้งหมด ว่าโดยใจจริงแล้ว ท่านก็พอจะรู้อยู่บ้างเหมือนกันถึงความหาสาระมิได้ของพิธีการ และเกียรติยศเกียรติศักดิ์เหล่านั้น แต่เมื่อเป็นการหลีกเลี่ยงไม่ได้ ก็ต้องกระทำไปทำนองตามประเพณีนิยมเท่านั้นเอง

แต่สิ่งที่ทำให้ท่านผิดหวังเป็นอย่างมากก็คือ การที่ได้เห็นวาคำสอนหลายอย่างของพวกพระในโลกมนุษย์นั้นเหลวไหลใช้ไม่ได้เสียโดยมาก เพราะเมื่อท่านได้เข้ามาเห็นสภาพการณ์ต่าง ๆ ตามความเป็นจริงด้วยตนเองเช่นนี้แล้ว ก็รู้สึกวาคำสอนที่ขู่เข็ญต่าง ๆ ก็ดี ความเชื่ออันงมงายไร้เหตุผลต่าง ๆ ก็ดี ล้วนพังครืนลงมาอย่างไม่มีท่าเลยทั้งสิ้น ท่านรู้สึกวาท่านได้มีชีวิตอยู่ได้ข้อบังคับขู่เข็ญจุก ๆ จิก ๆ ของพวกพระในโลกมนุษย์ ซึ่งมากด้วยกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ในโลกทิพย์นี้เป็นไปตามธรรมชาติจริง ๆ ไม่ยุ่งยากกวนใจเลอะเทอะ และเต็มไปด้วยอคติต่าง ๆ เหมือนในโลกมนุษย์ ในที่นี้ไม่มีพิธีการหรือยศศักดิ์หรูหราใหญ่โต ที่เต็มไปด้วยความหลอกลวงดั่งเช่นในโลกมนุษย์ กล่าวโดยรวบยอดความเลอเลิศของโลกทิพย์นี้ก็ถือว่า เรา รู้สึกเป็นอิสระอย่างเต็มที่ทั้งกายและใจจริง ๆ ในด้านกายไม่มีความเหน็ดเหนื่อยทิวระหายโรคภัยไข้เจ็บแต่อย่างใด (เฉพาะผู้อยู่ในภูมิสุคติ) ในด้านจิตใจไม่มีเรื่องของการขู่เข็ญคุกคามหรือกดขี่ทุกประการ

บทที่ ๑๗

ลักษณะของกายทิพย์

มีคำถามอยู่ข้อหนึ่ง ซึ่งบุคคลมักจะคิดฝันและนำมาถามข้าพเจ้าอยู่เสมอ ๆ คือ กายทิพย์นั้นมีลักษณะอย่างไร ? และเมื่อเราได้ละทิ้งกายเนื้อมาครองกายทิพย์แล้วนั้น มีความรู้สึกหรืออินทรีย์หรือประสาทสัมผัสแตกต่างกับกายเนื้ออย่างไรบ้าง ? ปัญหานี้แตกต่างกับข้อที่แล้วมาอยู่แห่งหนึ่งคือ ข้อที่แล้วมาเป็นการเปรียบเทียบระหว่างสถานะของโลกทิพย์กับโลกมนุษย์ ส่วนข้อนี้เป็นการแสดงลักษณะเปรียบเทียบ ระหว่างกายเนื้อกับกายทิพย์โดยตรง

เรื่องเช่นนี้ จะว่าตอบง่ายหรือยากก็ได้ทั้งสองทาง สมมติว่าข้าพเจ้าจะถามท่านว่า กายเนื้อของท่านนั้น มีลักษณะอย่างไร หรือการที่ท่านเป็นชาวมนุษย์ครองกายเนื้อ แล้วมีความรู้สึกอย่างไรบ้าง ท่านก็คงจะรู้สึกอึดอัดในการหาคำตอบหรือบรรยายให้ถูกต้อง และถั่ววนได้ เพราะมันเป็นเรื่องธรรมดาเหลือเกิน

จนเราไม่ได้นึกคิดกันว่า มันจะเป็นอย่างไร ข้อนี้นั้นใจ คำถามเกี่ยวกับเรื่องกายทิพย์หรือ ความรู้สึกในเมื่อครองกายทิพย์ก็เป็นฉนั้น

อย่างไรก็ตาม เนื่องจากข้าพเจ้าก็เคยได้เป็นมนุษย์ครองกายเนื้อมาก่อนเหมือนกัน จึงพอใจผู้ที่ตั้งคำถามหรือมีความสงสัยในเรื่องเช่นนี้อยู่มาก ซึ่งข้าพเจ้าจะพยายาม บรรยายให้ทราบเท่าที่จะทำได้

ประการแรก ขอให้ท่านนึกถึงกายเนื้อของท่านเสียก่อน กายชนิดนี้เป็นของหยาบและหนัก มีความรู้สึกเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าอยู่เสมอ ซึ่งจะต้องให้ได้รับการพักผ่อนหลับนอนตามเวลานอกจากนั้น มันยังรู้สึกหิวและกระหายอยู่บ่อย ๆ ซึ่งต้องหาอาหารบ้างเครื่องดื่มบ้าง มาปรนเปรอเพื่อดับทุกขเวทนาที่เกิดขึ้น มิฉะนั้นก็ทนไม่ไหว นอกจากนั้นยังเป็นสาธารณะแก่ความหนาวร้อน โรคภัยไข้เจ็บนานาประการ ซึ่งต้องหาเสื้อผ้าปกคลุมและเยียวยากันบ่อย ๆ เป็นความลำบากและยุ่งยากรำคาญทั้งกายและใจ แต่ก็ยังไม่หมดในเรื่องความลำบากของร่างกายเพียงเท่านี้ เพราะอวัยวะแขนขาเป็นต้นของกายเนื้อนั้น ต้องเสี่ยงต่ออันตรายอยู่เสมออาจจะขาดหัก หรือชำรุด พิกัดไปเมื่อไรก็ได้ หากเกิดอุบัติเหตุอย่างรุนแรง ซึ่งไม่มีผู้ใดล่วงรู้ได้ว่าจะมีขึ้นเมื่อไร แม้ว่า จะปลอดภัยจากอุบัติเหตุดังกล่าวไปได้ เมื่อถึงคราววัยชรา อินทรีย์หรือประสาทสัมผัสของกายเนื้อ ก็จะหย่อนประสิทธิภาพลงโดยลำดับ

~~~~~

ซึ่งทั้ง ๆ ที่เราคิดว่าเราเป็นเจ้าของมัน ก็ยังบังคับไม่ได้ หนัก ๆ เข้า
 ประสาทสัมผัสของเราบางชนิดอาจถึงแก่ชำรุดเสียหายไปโดยที่
 ไม่สามารถจะแก้คืนก็ได้ หรือมิฉะนั้น อินทรีย์เหล่านั้นอาจจะ
 บกพร่องตั้งแต่เมื่อเกิดมาก็ได้ บางครั้งมันสมองของกายเนื้ออาจจะ
 พิการ ไม่สามารถควบคุมความเป็นไปของกายเนื้อ ให้สมบูรณ์อีก
 ก็ได้ ทั้งหมดนี้เป็นอุทาหรณ์อย่างกว้าง ๆ เท่าที่พอจะนึกได้
 เกี่ยวกับความทุกข์ของกายเนื้อ ซึ่งท่านก็คงจะพอสรุปลง
 ความเห็นได้ว่า มันเต็มไปด้วยความทุกข์และความเศร้าหมอง
 เพียงใด ถึงแม้ว่าท่านจะเป็นคนที่โชคดีกว่าผู้อื่นมาก กล่าวคือ
 อาจจะมีร่างกายแข็งแรงมีอินทรีย์สมบูรณ์ และนำชีวิตให้
 ปลอดภัยจากอุบัติเหตุ และเป็นอันตรายตลอดจนถึงโรคภัยไข้เจ็บ
 ต่าง ๆ มาได้ก็ตาม ถึงกระนั้นก็ยังมิโรคหรือทุกข์อีกอย่างน้อย
 สามประการ ซึ่งท่านผู้ครองกายเนื้อจะไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้เลย
 นั่นคือความหิวกระหายและความเหนื่อย ซึ่งทั้งสามประการนี้
 ท่านจะต้องคอยปรนเปรอแก้ไขอยู่เสมอ ด้วยอาหาร น้ำ และ
 การพักผ่อนตามสมควร มิฉะนั้นกายเนื้อจะทนอยู่ไม่ได้

ตอนนี้ ขอให้ท่านใช้มโนภาพปิดเอาความทุกข์ของกายเนื้อ
 ต่าง ๆ ออกไปเสียให้หมด คือ ตัดความหิวกระหาย ความ
 เหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าต่าง ๆ โรคภัยไข้เจ็บนานาชนิดอุบัติเหตุต่าง ๆ
 ตลอดถึงความเสื่อมโทรมแห่งอินทรีย์สังขาร อันเกิดขึ้นตาม
 ธรรมชาติแห่งวัย สิ่งอันไม่น่าจะพึงปรารถนาเหล่านี้ ขอให้ท่าน

ปิดทิ้งออกไปเสียให้หมด โดยไม่มีเหลือจากร่างกายของท่าน ให้คงเหลืออยู่แต่ร่างกายจริง ๆ ไม่มีความทรมานจากหนาวร้อน จากความหิวกระหาย เหน็ดเหนื่อย โรครภัย เหตุร้ายหรือความเสื่อมโทรมอย่างใด นั่นแหละคือกายทิพย์ และผู้ครองกายทิพย์ จะรู้สึกอย่างไร ก็ลองนึกเอาเอง

เมื่อข้าพเจ้ายังครองกายเนื้อในมนุษย์โลก ก็ต้องผ่านความทุกข์ยากอย่างท่านทั้งหลายเหมือนกัน จนกระทั่งถึงวาระสุดท้าย ซึ่งร่างกายต้องได้รับความเจ็บไข้จนทนไม่ได้ และทำให้ข้าพเจ้าต้องละจากกายเนื้อ อันเป็นภาวะที่ชาวโลกมนุษย์สมมติเรียกกันว่า ความตาย และในขณะที่หลุดจากกายเนื้อนั่นเอง ข้าพเจ้าก็รู้สึกว่าได้หลุดจากความทุกข์นานาประการของร่างกาย เหลืออยู่แต่เพียงกายทิพย์ ซึ่งเป็นตัวของข้าพเจ้าโดยสมบูรณ์ ในขณะที่ต่อมาเมื่อข้าพเจ้าได้สนทนากับเฮ็ดวินอยู่ใกล้ ๆ กับเตียงนอน ซึ่งกายเนื้อของข้าพเจ้านอนทอดหาชีวิตมิได้แล้วนั้น ข้าพเจ้ารู้สึกปลอดโปร่งหายจากความทุกข์ต่าง ๆ ซึ่งต้องทนรับช่วงจากกายเนื้อมาอยู่เมื่อกี้นี้อย่างกับปลิดทิ้ง ทำให้รู้สึกว่ามีความเบาและโล่งขึ้นอย่างแปลกประหลาด ทั้งที่ข้าพเจ้าได้เห็นกายเนื้อของตนนอนทอดปราศจากชีวิตอยู่เบื้องหน้าเช่นนี้แล้วก็ตาม แต่ข้าพเจ้าก็รู้สึกว่าข้าพเจ้ายังมีร่างกายทุกส่วนครบบริบูรณ์ มีแขน มีขา มีปาก ยังสามารถเดินเหินได้ เห็นได้ พูดจาสนทนากับเฮ็ดวินได้เป็นปกติ แต่อันที่จริงในขณะนั้นข้าพเจ้าก็รู้สึกว่ามีได้กังวลถึงเรื่องนี้แต่อย่างใด

คงพูดจาสนทนากับเอ็ดวินต่อไปเป็นปกติ ในทำนองเดียวกันกับที่ท่านยอมทำงานหรือพูดคุยกับใครได้ตลอดทั้งวัน โดยไม่จำเป็นที่จะต้องไปนึกคิดให้เสียเวลาว่า เรายังคงมีร่างกายอยู่หรือเปล่า ตลอดเวลาที่ทำงานหรือพูดคุยอยู่นั้น เพราะมันเป็นของธรรมดา เหลือเกินว่า ใครจะมามัวนั่งคิดถึงเรื่องเช่นนี้ แต่มีความจริงอยู่อีกอย่างหนึ่งก็คือว่า ยิ่งเวลาผ่านไปข้าพเจ้าก็รู้สึกว่าจะมีความสบายใจ และปลอดโปร่งยิ่งขึ้นทุกขณะ เป็นความรู้สึกทั้งของร่างกายและจิตใจ ซึ่งข้าพเจ้าไม่เคย ประสบมาเลยตลอดสมัยที่ยังครองกายเนื้ออยู่ ความรู้สึกเช่นนี้ท่านผู้เป็นชาวโลกมนุษย์ ผู้ต้องแบกภาระหนักของร่างกายเนื้ออยู่ตลอดเวลาจะไม่มีวันเข้าถึง หรือนึกฝันได้เป็นอันขาด ข้าพเจ้าได้ประสบมาด้วยตนเองแล้ว ได้เคยนึกหาคำเปรียบเทียบมาแล้ว แต่ก็จนปัญญาจริง ๆ ไม่สามารถจะหาคำพูดของชาวโลกมนุษย์มาบรรยายให้ท่านเห็นได้ ทั้ง ๆ ที่ข้าพเจ้าก็ได้เคยมีชื่อว่าเป็นนักเขียนผู้หนึ่งเหมือนกัน ภาวะเช่นนี้ เป็นภาวะที่จะเกิดขึ้นต่อเมื่อท่านได้หลุดจากกายเนื้อมาเสียก่อนเท่านั้น จึงจะรู้สึกได้ด้วยตนเองว่า มันเป็นภาวะที่ไม่มีอยู่ในโลกมนุษย์ มันอยู่เหนือวิสัยของมโนภาพ และจินตนาการทุกอย่างของชาวโลกมนุษย์โดยสิ้นเชิง

ข้อความที่กล่าวมาแล้วนี้ อาจจะยึดยาวอยู่สักหน่อย แต่ก็รับรองว่าไม่มีสิ่งใดเกินความจริงไปเลย ถ้าจะมีอยู่บ้างก็เป็นความบกพร่องในข้อที่บรรยายได้ “ไม่ถึง” ความจริงเท่านั้น ในขณะที่

ที่กล่าวถึงนี้ ข้าพเจ้ารู้สึกว่าจะจิตใจของตนเอง นอกจากจะมีความปลอดภัยโปร่งดังที่ได้บรรยายมาแล้ว ก็ยังมีความแจ่มใส และมีอำนาจเพิ่มขึ้นอย่างประหลาด ข้าพเจ้าสามารถระลึกย้อนหลังไปถึงการกระทำและคำพูดทุกประการ ที่ต้องการจะระลึกได้ไม่ว่าจะนานมาแล้วสักเท่าไร กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ เมื่อกายทิพย์ของเราได้พรวดจากกายเนื้อมาแล้วเช่นนี้ เราจะมีสติหรือความจำดีขึ้นมาก สิ่งใดที่ทำพูดหรือคิดไว้แล้ว จะไม่มีวันลืมเลือนเลย บางอย่างที่เรานึกไม่ได้ในขณะที่ยังครองกายเนื้ออยู่นั้น ก็จะนึกขึ้นได้ในตอนนี้เอง ทั้งนี้เพราะสิ่งเหล่านี้หาได้ลบเลือนไปไม่ แต่จะฝังแน่นเป็นรอยพิมพ์ใจอยู่ในจิตได้สำนึกตลอดเวลา

แต่ทั้งนี้ก็มิได้หมายความว่า จิตใจของเราในขณะที่เช่นนี้ จะต้องถูกหลอกหลอนอยู่ด้วยความจำในอดีตตลอดเวลา ห้ามได้เลย เพราะเท่าที่ข้าพเจ้าได้กล่าวมาแล้วนี้ ก็หมายความว่า สิ่งทั้งหลายเหล่านั้น อยู่ในวิสัยที่เราจะระลึกได้ในเมื่อต้องการเท่านั้น ซึ่งจะแตกต่างกันกับในสมัยเมื่อเป็นมนุษย์อยู่บ้างก็คือว่า ในตอนนั้น อาจจะมีเหตุการณ์หลายอย่างที่เราระลึกย้อนหลังไปไม่ได้ แต่ในบัดนี้ เราจะระลึกย้อนหลังไปได้เสมอานานเท่านาน ซึ่งคุณลักษณะดังกล่าวนี้ ก็เป็นลักษณะสามัญของบุคคลทั่วไป เมื่อได้ผ่านเข้ามาสู่ภุมินี อำนาจขงความจำหรือสติดังกล่าวมาแล้วนี้ ทำให้เกิดประโยชน์อย่างยิ่งในการศึกษาเล่าเรียนวิชาต่าง ๆ ในโลกทิพย์นี้ เพราะดังที่ข้าพเจ้าได้บรรยายมาแล้ว พวกเราชาว

โลกทิพย์นี้หาได้ใช้เวลาไปในการฟังเทศน์หรือสวดมนต์อย่างเดียวนิ
แต่เราใช้เวลาของเราเพื่อการศึกษาศิลปะและวิทยาการต่าง ๆ
ตามความถนัดของแต่ละบุคคลเช่นเดียวกับในโลกมนุษย์เหมือนกัน
ต่างกันอยู่ก็แต่ว่า พวกเราที่นี้ทำงานและศึกษาเล่าเรียนกันด้วย
ความสมัครใจจริง ๆ ไม่มีใครทำเพื่ออาชีพหรือด้วยความจำเป็น
อย่างใดเลย เราทำและเล่าเรียนสิ่งที่เราต้องการ ในเวลาที่เรา
ต้องการและเราหยุดเพื่อเปลี่ยนอารมณ์ หรือเพื่อเหตุอื่น ๆ ก็ได้
ตามเวลาที่เราต้องการจะหยุด ไม่มีการบังคับหรือขู่เข็ญอย่างใดเลย

ด้วยเหตุดังกล่าวมา ชาวโลกทิพย์จึงทำงานและเล่าเรียนได้
อย่างรวดเร็วผิคว่าชาวโลกมนุษย์มาก สิ่งที่ได้เรียนแล้วจะไม่มี
วันลืมไปได้เลย เพียงเท่านั้นท่านก็คงจะเห็นได้แล้วว่า คุณสมบัติ
เช่นนี้ทำให้เราก้าวหน้าไปได้ไกลและเร็วเพียงใด ไม่ต้องกล่าวถึง
ข้อได้เปรียบอย่างอื่น เช่นการที่เราสามารถเรียนและทำงานได้โดย
มันสมองไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย และไม่มีโรคภัยไข้เจ็บเป็นเครื่อง
เบียดเบียน แม้ในการฝึกหัดการฝีมือต่าง ๆ เราก็ทำได้รวดเร็วมาก
เพราะกล้ามเนื้อทุกอย่าง อยู่ในความควบคุมบังคับของจิตใจโดย
สมบูรณ์ อย่าลืมนิว่าเราก็มีกลิ้ามเนื้อเช่นเดียวกับท่านเหมือนกัน
ทราบใจที่จิตใจต้องการจะให้เป็นอย่างใดแล้ว จะไม่มีการ
ผลอผลพลขาดพลัง หรือลื่นไถลออกนอกทางของจิตใจได้เลย
เป็นอันตราย ซึ่งท่านคงจะจำได้ว่าข้าพเจ้าได้เคยกล่าวมาแล้วครั้งหนึ่ง
ว่า อุบัติเหตุหรือสิ่งซึ่งไม่ได้ตั้งใจทำนั้นจะเกิดมิขึ้นไม่ได้เลยในที่นี้

เพราะฉะนั้น เมื่อเราฝึกหัดการฝีมือหรือการเล่นใด ๆ เช่นงานเย็บปักถักร้อย หรือการดนตรีที่ต้องเล่นกับเครื่องมือเช่น ปิอาโน หรือไวโอลินก็ดี เราจะไม่ต้องเสียเวลาหัดกันนาน ๆ เหมือนอย่างชาวโลกมนุษย์เลย สิ่งที่เราจะทำได้ก็คือสิ่งที่ยังไม่ได้เรียนรู้ หรือสิ่งที่เราไม่อยากจะเรียนรู้ เพราะอาจไม่ถูกกับนิสัยของเราเท่านั้น ทั้งนี้เพราะมีความจริงอยู่ข้อหนึ่ง ซึ่งข้าพเจ้าก็ได้เคยกล่าวมาแล้ว เช่นเดียวกันว่า คนเรานั้นแม้ตายไปแล้ว นิสัยเดิมก็ยังหาได้เปลี่ยนแปลงไปไม่ เพราะฉะนั้นเราจึงมิได้หมายความว่า พวกเราชาวโลกทิพย์จะต้องเก่งหรือรู้ไปเสียหมดทุกอย่าง ทั้งนี้เพราะในโลกทิพย์นี้ สิ่งใดที่ท่านไม่ชอบทำ โดยฝืนกับนิสัยของท่าน ก็ไม่ต้องทำ เพราะความจำเป็นที่จะต้องทำเพื่ออาชีพหรือเพื่อเศรษฐกิจอะไรในท่านองนั้น ได้หมดสิ้นไปแล้วทุกประการ บุคคลที่มีสติปัญญาไม่ค่อยดีนักเมื่อครั้งยังเป็นมนุษย์ ก็จะพบว่าระดับแห่งสติปัญญาของเขาเพิ่มทวีขึ้นเป็นอันมากเมื่อเข้ามาสู่ ฌ โลกนี้ ข้อได้เปรียบอีกประการหนึ่งก็คือ เรามีอาจารย์ผู้สามารถในวิชาการแขนงต่าง ๆ ทุกแขนง ไร้คายนะนำพร้าสอนลูกศิษย์อย่างพร้อมมูล เพราะฉะนั้นสำหรับท่านผู้รักวิชาต่าง ๆ ลองคิดดูก็แล้วกันว่า การศึกษาเล่าเรียนของเราจะก้าวหน้าไปได้ดีกว่าในโลกมนุษย์สักเพียงใด ในเมื่อทั้งฝ่ายศิษย์ และอาจารย์มีร่างกายและมันสมองที่ไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย มีความจำที่ไม่รู้จักลืมและมีความเป็นอิสระที่จะเลือกเรียน เลือกสอน และเลือกทำอะไรก็ได้

ตามใจรักของตนจริง ๆ เช่นนี้ อย่างไรก็ตาม คุณสมบัติของดวงจิตที่ลืมไม่ได้เช่นนี้มีคุณประโยชน์แก่พวกเรา ณ ที่นี้เพียงใดก็มีโทษอย่างมหันต์แก่ผู้ที่อยู่ในอบายภูมิอย่างยิ่งเพียงนั้น เพราะผู้ที่อยู่ในภูมิอันหาความเจริญมิได้เช่นนั้น จะต้องถูกหลอกหลอนอยู่ตลอดเวลา ด้วยกรรมอันเลวร้ายของตน ซึ่งได้กระทำไว้ในโลกมนุษย์ ความทุกข์ทรมานของผู้มีจิตใจเช่นนี้จะรุนแรงเพียงใดก็ขอให้ท่านลองนึกดู หรือย้อนไปอ่านเรื่องเกี่ยวกับสภาพความเป็นไปของอบายภูมิข้างต้นอีกครั้งหนึ่งก็ได้

ลักษณะส่วนร่างกายของกายทิพย์

ที่กล่าวมาแล้วนั้น เป็นส่วนสมองของกายทิพย์ ต่อจากนี้ข้าพเจ้าจะได้กล่าวถึงส่วนร่างกายของกายทิพย์โดยเฉพาะ กล่าวโดยทั่วไป กายทิพย์ก็มีลักษณะเหมือนกายเนื้อนั่นเอง นี้ว่าถึงส่วนรูปร่างลักษณะ คือเรามีอวัยวะแขนขาทุกประการเหมือนกับพวกท่านนั่นเอง และก็ไม่ใช่อวัยวะแขนขาของร่างที่ปราศจากชีวิตแต่อย่างใด เพราะแม้เราจะได้อุถูกชาวโลกมนุษย์ขนานนามว่า “ตาย” แล้ว ก็ตาม แต่เราถือว่าเรายังมีชีวิตอยู่อย่างสมบูรณ์เหมือนกับมนุษย์ หรือจะสมบูรณ์ยิ่งกว่าเสียด้วยซ้ำ เรามีอินทรีย์หรือประสาทสัมผัสครบถ้วนทุกประการ เราสามารถจะเห็น ได้ยิน ได้กลิ่น ลิ้มรส สัมผัส และรู้สึกนึกคิดได้เช่นเดียวกับมนุษย์เหมือนกัน ถ้าจะพิศกันบ้างก็คือว่า อินทรีย์สัมผัสของเรา

ทุกประการ เียบคมากกว่าของมนุษย์มากมายหลายเท่านี้ ทั้งนี้ เพราะอินทรีย์สัมผัสของมนุษย์ทั้งหลายถูกถ่วงให้หนัก และ ขัดข้องและจำกัดอยู่ด้วยความหนักอึ้งอ้ายของกายเนื้อเสี้ยเป็นส่วนมาก บัดนี้เมื่อเราไม่มีกายหยาบเช่นนั้น เป็นเครื่องถ่วงและขัดขวาง ต่อไปแล้ว ประสาทสัมผัสต่าง ๆ ของเราจึงมีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้น อย่างมากมาย ในสภาวะอันเป็นทิพย์ ซึ่งทุกสิ่งทุกอย่างล้วนแล้ว สำเร็จด้วยใจทั้งสิ้น และยังมีคุณสมบัติพิเศษของร่างกาย ที่เป็น ทิพย์อีกอย่างหนึ่งก็คือ ความ विकलิการของกายเนื้อประการใด ๆ ที่เคยมีอยู่มาแต่เดิม เช่นความอ้วนเกินไป หรือความผอมเกินไป เป็นต้นนั้น จะหายไปทันที ในเมื่อกายทิพย์ได้ปรากฏจากกายเนื้อ เช่นนั้นมาแล้ว ทั้งนี้เพราะความ विकลิการเหล่านั้นเป็นส่วนของ กายเนื้อโดยเฉพาะ ไม่สามารถเข้ามาครอบงำร่างที่เป็นทิพย์ได้อีก ต่อไป ทุกคนในโลกทิพย์จะมีร่างที่ได้ส่วนสัดส่วนสมบูรณ์เหมือนกันหมด

มโนมัยกาย-กายที่สำเร็จด้วยใจ

(หมายเหตุของผู้แปล :- ข้อความที่แสดงลักษณะทั่วไปของ กายทิพย์ดังกล่าวมานี้ มีปรากฏอยู่ในพระไตรปิฎก เป็นทำนอง เดียวกันคือ ในศีลขันธวรรค ทีฆนิกาย โปญฐปาทสูตร พระพุทธองค์ตรัสบรรยายแก่โปญฐปาทปริพาชกถึงเรื่อง อัตตา คือตัวตน ๓ ชั้น คือชั้นกายหยาบประกอบด้วยธาตุ ๔ ต้องให้ น้ำป้อนข้าวอยู่เสมอ ๑, กายที่ สำเร็จด้วย ใจ ๑, และกายที่เป็น

รูป ๑, กายทิพย์นี้ก็จะจะเป็นกายชั้น ๒ นั้นเอง ซึ่งมีคำบรรยาย
 สภาวะไว้ว่า เป็นกายที่สำเร็จด้วยใจ-มโนมัย มีอวัยวะใหญ่่น้อย
 ครบถ้วนเหมือนกายเนื้อสัพพวงคปจุงคิ และอหีนินุทริโยคือ
 มีอินทรีย์ประสาทสามารถรับความรู้สึก ต่าง ๆ ได้ไม่หย่อนกว่า
 กายเนื้อหยาบเลย ท้ายที่สุด พระองค์ได้ทรงสอนว่า กายหรือ
 อตตะทั้ง ๓ ประการนี้ เป็นสภาวะที่จะต้องละหรือวางอุปาทาน
 เสียให้หมด ที่พระองค์แสดงธรรมมีประการต่าง ๆ ก็เพื่อให้ละ
 ความเห็นว่า อตตะหรือตัวตนในกายทั้ง ๓ ชั้นนี้เสียให้หมดนั่นเอง
 ทรงแสดงอานิสงส์ว่า เมื่อปล่อยวางความยึดถือเสียได้แล้ว สิ่งที
 เสรีหมองมืดมัวจะจางไป สิ่งผุดผ่องจะเกิดขึ้นองงามยิ่งนัก
 นอกจากนั้น จะมีความเป็นอยู่ที่มิปีติสุข ปราโมทย์ มีสติ-
 สัมปชัญญะและมีความสงบระงับด้วย (ที.สี. ๘/๓๐๒/๒๔๑ มจร.,
 ๔๒๘/๑๕๐ มจร., ๔๒๘/๒๕๕ สจฺกิติ.)

ความงามหรือความน่าเกลียด ของกายทิพย์ขึ้นอยู่กับจิตใจ

ในโลกมนุษย์ วัยอันเป็นที่พึงปรารถนาของบุคคลทั้งหลาย
 ก็คือวัยหนุ่มวัยสาว อันเป็นระยะเวลาที่ร่างกายและจิตใจถึงความ
 เจริญขั้นสูงสุด แต่มีข้อเสียอยู่อย่างหนึ่ง คือในโลกมนุษย์นั้นวัย
 หนุ่มวัยสาวเช่นว่านี้ อยู่ในระยะตอนกลางแห่งอายุของบุคคลโดย
 ทั่วไป แต่ในโลกทิพย์นี้มีได้เป็นอย่างนั้น **วัยหนุ่มสาวของเรา**

เป็นวัยที่ทรงตัวอยู่ในระยะปลาย และคงอยู่เช่นนั้นไปโดยไม่เปลี่ยนแปลง ดังนั้นบุคคลที่ถึงแก่ความตายจากโลกมนุษย์มานั้น เป็นผู้ชราภาพ ครั้นมาสู่โลกนี้แล้วยังอยู่นานไปก็จะเป็นสาวขึ้นทุกขณะ ส่วนผู้ที่ตายจากโลกมนุษย์มาเมื่อยังเป็นเด็ก ครั้นมาอยู่ที่นี้นานไปก็จะเคลื่อนไปหาวัยหนุ่มสาวยิ่งขึ้นเช่นเดียวกัน โดยเฉพาะผู้ที่ต้องตระกล่าวลำบากมากในโลกมนุษย์ หรือผู้ที่มีวัยชราหน้านั้น เมื่ออยู่นาน ๆ ไปรีวรอยแห่งความลำบาก และความชราต่าง ๆ เช่นรอยเหี่ยวย่น หรือแหว่งแห่งความเศร้าหมอง ที่มีอยู่แต่เดิมนั้น จะค่อย ๆ หายไปเอง คงเหลืออยู่แต่ร่างกายอันสมบูรณ์เปล่งปลั่ง เป็นน้ำเป็นนวล แสดงถึงความสุขกายสุขใจอย่างแท้จริง ทั้งนี้เมื่อเทียบกับผู้อยู่ในอบายภูมิแล้ว ก็จะมีลักษณะตรงกันข้ามเลยทีเดียว เพราะผู้ที่อยู่ในภูมิเช่นนั้น แม้จะเป็นผู้ที่มีเรือนร่างสมบูรณ์เปล่งปลั่งเมื่อครั้งยังเป็นมนุษย์อยู่ก็ตาม ครั้นมาอยู่สถานที่อันเป็นทิพย์เช่นนี้แล้ว บุคคลเหล่านั้น ไม่มีกายเนื้อหยาบ อันจะปิดบังจิตใจโสมมชั่วร้ายของเขาทำให้ผู้อื่นหลงได้อีกต่อไป ร่างทิพย์ของเขาซึ่งสำเร็จด้วยธาตุใจ จะมีลักษณะบุดเบี้ยวเหยเก และวิกลวิการตามสภาพแห่งจิตใจอันโสมมของเขา โดยไม่คิดเพียรและเขาจะเคลื่อนไปสู่วัยชรายิ่งขึ้นทุกขณะ

ได้กล่าวมาแล้วว่า ความระทมทุกข์ของชีวิตในโลกมนุษย์นั้น อาจทำให้เกิดความวิกลวิการ และความน่าเกลียดให้แก่กายเนื้อได้ก็จริง แต่ไม่สามารถจะทำให้ร่างทิพย์เกิดความน่าเกลียดตามไป

ได้เลย หากจิตใจของผู้นั้นบริสุทธิ์สะอาด นี่เป็นคุณลักษณะประการหนึ่งของกายทิพย์ คุณสมบัติพิเศษอีกอย่างหนึ่งก็คือ ร่างทิพย์ เช่นนี้ จะไม่ตกอยู่ในอำนาจของโรคร้าย หรือเชื้อโรค แต่ประการใดเลย เพราะในภูมิอันมีความดีสูงขึ้นเช่นนี้ ไม่มีเชื้อโรคชนิดใดสามารถดำรงอยู่ได้เลย เพียงเท่านี้ท่านคงจะเห็นได้แล้วว่า ความเป็นอยู่ในโลกนี้มีความยุติธรรมเพียงใด ในโลกมนุษย์ท่านเห็นร่างเนื้อที่ห่อหุ้มจิตใจอยู่ก็ยังไม่สามารถอนุมานได้ว่าใครมีจิตใจผ่องใสหรือชั่วช้าเพียงไหน เพราะผู้ที่มีร่างกายน่ารักสมบูรณ์และสะอาดนั้น อาจมีใจที่สกปรกชั่วร้ายอย่างเหลือแสนก็ได้ ในทางตรงกันข้ามผู้ที่มีเรือนร่างอันจีรังจีเผล่หาความน่าคูมิได้เลยนั้น อาจมีจิตใจประณีตบริสุทธิ์อย่างยิ่งก็ได้ แต่ในที่นี้ไม่มีใครหลอกกันได้อีกต่อไป จิตใจของเขา มีสภาพเป็นอย่างไร ร่างทิพย์ของเขาก็มีสภาพเป็นอย่างนั้น

กายวิภาคของร่างทิพย์ ท่านคงสงสัยว่า นอกจาก อวัยวะ แขนขา และอินทรีย์สัมผัสของร่างทิพย์ ซึ่งเหมือนกับร่างมนุษย์ แล้วนั้น ว่าโดยส่วนภายในแล้ว ร่างทิพย์จะมีอวัยวะใหญ่ๆ น้อยๆ ซึ่งอยู่ภายในเหมือนกับร่างมนุษย์หรือไม่? ขอบอกว่าจะว่าเหมือนกันก็ได้ คือเรามีกล้ามเนื้อ มีเส้นเอ็น มีกระดูกเช่นเดียวกับมนุษย์เหมือนกัน ที่เรียกว่าเหมือนนั้นก็คือ กล่าวโดยรูปร่างลักษณะและหน้าที่ แต่เมื่อว่าโดยคุณสมบัติแล้วก็ผิดกันไกลมากโดยเหตุที่สิ่งทั้งปวงเหล่านี้เป็นธาตุทิพย์ เป็นของละเอียด

ไม่ใช่ธาตุเนื้อซึ่งเป็นของหยาบ ประสิทธิภาพของฝ่ายร่างกายจึงมีใจเป็นใหญ่โดยสมบูรณ์ ไม่มีกล้ามเนื้อซึ่งอยู่นอกอำนาจจิตใจ ไม่มีการเคลื่อนไหวที่ทำได้เองโดยจิตใจไม่ได้สั่ง เช่นการปลั่งพลาตหดล้มหรืออุบัติเหตุต่าง ๆ เลย นอกจากนั้น สุขภาพของร่างกายทิพย์อยู่ในภาวะที่สมบูรณ์เสมอ ทั้งนี้เพราะเหตุคงได้กล่าวมาแล้วคือภาวะของภูมิเช่นนี้มีช่วงคลื่นแห่งความถี่สูงเสียดชิดกันสูงมากจนเชื้อโรคทั้งหลายเข้ามาไม่ถึง และด้วยเหตุนี้ จึงไม่จำเป็นที่เราจะต้องระวังสุขภาพแห่งร่างกายของเราแต่อย่างใดเลย สิ่งที่ต้องระวังก็เห็นจะเป็นเรื่องสุขภาพของจิตเสียมากกว่า โรคขาดอาหารของร่างกายก็เป็นอันไม่ต้องพะวงถึงในที่นี้ เพราะสิ่งที่ขาดอาหารถ้าจะมีก็คือดวงจิตนั่นเอง ผู้ที่อยู่ในอบายภูมิต่างๆ ซึ่งเราได้ไปเวียนมาแล้วนั้น เป็นประจักษ์พยานอันดีของโรคขาดอาหารทางใจ

เมื่อได้แนะนำให้ท่านเห็นสภาพของร่างกายทิพย์ว่า มีแขน ขา ผม เล็บ ฟัน หนังและกระดูกเป็นต้นเช่นนี้แล้ว ท่านคงอยากจะทราบต่อไปบ้างว่า ร่างทิพย์นี้มีอะไรปกคลุม บ้างหรือไม่ กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ ร่างทิพย์นี้จะเป็นร่างเปลือยล่อนจ้อนหรือเปล่า หรือถ้าหากมีอะไรปกคลุม สิ่งนั้นจะเป็นผ้าผ่อนแพรพรรณชนิดใดหรือสีใด

เสื้อผ้าของกายทิพย์

สำหรับบุคคลส่วนมากที่ตายจากโลกมนุษย์ และเพิ่งเข้ามาสู่โลกทิพย์นี้ในระยะแรก ๆ นั้น จะมีเครื่องนุ่งห่มชนิดเดียวกันกับที่

คนหนุ่มหม่อมอยู่เมื่อก่อนจะสิ้นใจนั่นเอง ความจริงเช่นนี้จะเกิดขึ้น โดยไม่ยกเว้นไว้สำหรับผู้ที่ตายจากโลกมนุษย์ โดยไม่มีความรู้ในเรื่องโลกทิพย์พอสมควร และบุคคลเหล่านั้นจะยังคงแต่งกายด้วยเสื้อผ้าชุดเดิมอยู่ต่อไปอีก นานสักเท่าใดก็ตามใจชอบ โดยไม่มีผู้ใดว่ากล่าว แต่โดยมากพอรู้และเข้าใจถึงสภาวะของโลกและชีวิตใหม่เช่นนี้แล้ว ก็ไม่ค่อยมีปรากฏว่าใครยังจะคงเสียดายเสื้อผ้าชุดเดิมอยู่อีกต่อไป เพราะคุณจะเป็นหลักธรรมดาสามัญเหลือเกินว่า เมื่อตกมาอยู่ในสภาวะที่ดีกว่าเช่นนี้แล้ว การที่จะคงสวมใส่เสื้อผ้าหยาบอันเป็นชุดของโลกมนุษย์อยู่นั้น ผู้สวมใส่จะรู้สึกได้เองว่ามันไม่เข้ากับภาวะและสถานที่เสียเลย เสื้อผ้าทิพย์นี้มีหลายชนิดแตกต่างกันไปตามชั้นภูมิของโลกทิพย์นั้น ๆ ทั้งในด้านสี สันวรรณะ และแบบ ซึ่งจะมีความหยาบและละเอียดผิดแปลกจากกันไปตามความประณีตของชั้นภูมิต่าง ๆ กัน อย่างไรก็ตาม เสื้อผ้าดังกล่าวนี้ จะมีความยาวปกคลุมเต็มร่างกายจนถึงเท้าเสมอ และยังมีความยาวพอที่จะม้วนและจับให้เป็นพับ ๆ ได้อย่างน่าดู ซึ่งที่รอยม้วนและพับนี้เอง จะทำให้เกิดเป็นสีเหลืองเบจสลับสีซ้อนกัน ทำให้เกิดประกายวาวงดงามอย่างที่ไม่สามารถจะหาได้เลยในเสื้อผ้าของชาวโลกมนุษย์ ข้าพเจ้าสามารถกล่าวได้เพียงแค่นี้เอง เพราะถึงแม้จะอยากพรรณนาต่อไปอีก ก็ต้องจวนใจด้วยไม่มีภาษาและคำพูดอันจะเป็นสื่อเครื่องทำให้ ท่านเกิดมโนภาพได้ดียิ่งไปกว่านี้

บางท่านก็อาจจะสวมสายรัดเอวเพิ่มขึ้นอีกก็ได้สายรัดนี้ บางครั้งก็ทำด้วยวัตถุอย่างเดียวกันกับเสื้อผ้านั้น บางครั้งก็เป็นลาย ลูกไม้คล้าย ๆ กับทำด้วยทองหรือเงิน สายรัดเอวดังกล่าวนี้ เป็นรางวัลที่ได้รับจากการทำประโยชน์ หรือการประกอบกุศลอย่างใด อย่างหนึ่ง สำหรับท่านที่อยู่ในภูมิสูงขึ้นไปด้วยแล้ว สายรัดนี้จะมี ความงดงามสดใสอย่างยิ่ง โดยมากมักจะมีอัญมณีนานาชนิด ประดับประดาอย่างวิจิตรบรรจง นอกจากนั้นท่านที่อยู่ในภูมิสูง ขึ้นไปเหล่านี้ จะสวมมงคลดอันสูงปลั่งรอบศีรษะของท่านอีกด้วย สำหรับผู้ที่อยู่ในภูมิของข้าพเจ้านี้ บางท่านก็มีโอกาสได้สวม มงคลดเช่นนั้นเหมือนกัน แต่ก็คงมีลักษณะแตกต่างกันไปบ้างตาม ชั้นของภูมิที่ต่ำกว่า มีหลักธรรมดาอยู่ว่า ผู้ที่จะได้มีโอกาสสวม เครื่องประดับเป็นพิเศษเหล่านี้ นั้น จะต้องเป็นผู้ที่ได้ประกอบ กรรมอันเป็นกุศลอย่างใดอย่างหนึ่งมาแล้วทั้งสิ้น เพราะสิ่งเหล่านี้ จะได้มากด้วยการกระทำความดีเป็นพิเศษเท่านั้น ไม่มีใครสามารถ เอาเงินทองไปซื้อหามาได้ดังเช่นในโลกมนุษย์เลย

สำหรับเครื่องปกคลุมเท่านั้นก็เป็นไปในทำนองเดียวกัน คือ ผู้ใดต้องการจะสวมหรือไม่ก็ได้ตามใจชอบ เท่าที่ข้าพเจ้าได้เห็นมา เป็นส่วนมาก ก็รู้สึกว่าจะสวมรองเท้าชนิดใดชนิดหนึ่งอย่างเดียวกัน ทั้งสิ้น แต่อันที่จริงก็มีอยู่หลายรายเหมือนกันที่ไปไหนมาไหน ด้วยเท้าเปล่า ซึ่งทั้งนี้ก็เป็นความพอใจส่วนบุคคลนั่นเอง ไม่มีกฎ หรือไม่มีความจำเป็นอย่างหนึ่งอย่างใด เพราะไม่มีผู้ใดที่จะคอย

วิพากวิจารณ์ผู้อื่นในเรื่องนี้ และก็ไม่มีควมจำเป็นอย่างใดที่จะต้องสวมใส่ไว้ เพื่อบรรเทาอันตรายจากดินฟ้าอากาศอย่างใดเลย

ลักษณะของเสื้อผ้าทิพย์มีอีกประการหนึ่ง คือมิใช่ใสหรือโปร่งตาดังที่ชาวโลกมนุษย์ส่วนมากเข้าใจกัน ความจริงก็เป็นของทึบ มีเนื้อแน่น เช่นเดียวกับร่างกายของเราเหมือนกัน มิใช่เป็นแต่เพียงเงา ๆ อย่างหนึ่งอย่างใดเลย ทั้งนี้ก็เพราะสรรพสิ่งทั้งหลายในโลกทิพย์นี้มีอัตราความสั่นสะเทือน ของช่วงคลื่น (Vibrational rate) เสมอกันทั้งสิ้น จึงสามารถมีสถานะเป็นทิพย์เท่าเทียมกันหมด และเรายังเลื่อนภาวะอันเป็นทิพย์ของเราสูงขึ้นไปได้เพียงใด อัตราความถี่หรือความสะเทือนของช่วงคลื่นดังกล่าวนั้นก็ยิ่งสูงขึ้นทุกที ซึ่งเราผู้อยู่ในภูมิต่ำ และคุ้นเคยอยู่กับอัตราความถี่เพียงขนาดต่ำ ๆ ย่อมนึกไม่ถึงได้เลยว่า สถานะของท่านเหล่านั้นจะเป็นเช่นนั้นได้

เท่าที่กล่าวมาแล้วนี้ ท่านทั้งหลายคงจะพอเห็นได้บ้างตามสมควรแล้วว่า การครองร่างทิพย์นั้นเป็นภาวะที่น่ารื่นรมย์เพียงใด ตลอดเวลาที่ข้าพเจ้าได้ผ่านพบสนทนากับชาวโลกทิพย์ทั้งหลาย ตั้งแต่ต้นมาจนถึงบัดนี้ ทุกท่านต่างกล่าวเป็นเสียงเดียวกันว่า ความเป็นอยู่ของโลกทิพย์นี้มีอิสระเสรี เป็นความสุขสบายและสะดวกยิ่งกว่าชีวิตในโลกมนุษย์มากมายหลายเท่าตัว ไม่มีใครเลยสักคนเดียวที่จะนึกอยากกลับไปมีชีวิตในโลกมนุษย์อีก

บทที่ ๑๘

เด็กกำพร้า

ข้าพเจ้าได้กล่าวมาแล้วว่า บุคคลที่จากโลกมนุษย์เข้ามาสู่โลกทิพย์นี้ จะต้องเคลื่อนไปสู่วัยหนุ่มสาวเหมือนกันหมด เช่นผู้ที่ถึงแก่ความตายเมื่อวัยชรา ครั้นผ่านเข้ามาสู่โลกนี้ ในตอนแรกอาจจะยังเป็นคนชราอยู่ก็จริง แต่เมื่ออยู่ไป ๆ ก็ารู้สึกว่าเป็นหนุ่มเป็นสาวขึ้นทุกที ทั้งนี้ขอให้ท่านเข้าใจว่า ข้าพเจ้ากล่าวถึงสถานะของร่างกายที่ปรากฏภายนอกเท่านั้น หาได้หมายถึงสถานะของจิตใจและสติปัญญาไม่ เพราะบรรดาท่านผู้ที่อยู่ในโลกทิพย์มาเป็นเวลานาน ตั้งแต่แก่จนกระทั่งหนุ่มเหล่านี้ จะมีความเป็นหนุ่มเป็นสาวอยู่ก็ตรงที่รูปลักษณะของร่างกายเท่านั้น แต่สติปัญญาของท่าน จะเพิ่มพูนขึ้นอย่างมากมาจากการศึกษาวิชาต่าง ๆ ที่ท่านถนัด นอกจากนั้นจิตใจของท่านก็จะประณีตสูงขึ้นเป็นลำดับจากการประกอบกุศลกรรมและมีจิตผ่องใสอยู่เสมอ ซึ่งแสดงว่าท่านผู้หนุ่มสาวเหล่านี้มีจิตใจเป็นผู้ใหญ่โดยสมบูรณ์ มิใช่ว่าจะมีจิตใจอ่อนนุ่มหรือหุนหันอย่างคนหนุ่มคนสาวในโลกมนุษย์เลย

คราวนี้ลองหันมาพิจารณาคุณในทางตรงกันข้ามบ้าง คือผู้ที่ผ่านเข้ามาสู่โลกนี้ตั้งแต่วัยเด็กเล็ก ๆ นั้นจะมีบ้างไหม และเป็นอย่างไร ข้าพเจ้าได้เคยถามเอ็ดวินในเรื่องนี้มาแล้ว และเขาได้อธิบายให้ฟังดังต่อไปนี้

เด็ก ๆ ฃ ที่นี้มีอยู่ทุกรุ่่น และทุกวัยเหมือนกัน ตั้งแต่เด็กที่ถึงแก่กรรมเมื่อตอนแรกเกิด จนกระทั่งถึงเด็กขนาดโตเด็กเหล่านี้ยังอยู่นานไป ก็ยิ่งเคลื่อนไปสู่วัยหนุ่มสาวเช่นเดียวกับคนชราทั้งหลายเหมือนกัน ชาวโลกมนุษย์เอาใจใส่เลี้ยงดูอบรมและให้การศึกษาเด็ก ๆ ของเขาอย่างไร ฃ ที่นี้เราก้เอาใจใส่ดูแลและให้การศึกษาแก่เด็กของเราไม่น้อยไปกว่านั้น

เด็กเล็ก ๆ นั้น โดยปกติยังมีจิตใจไม่แปดเปื้อนด้วยอารมณ์ทางโลก อันจะก่อให้เกิดความเศร้าหมองแก่จิตใจเหมือนอย่างผู้ใหญ่ โลกของแกจึงยังสะอาดบริสุทธิ์และผ่องใสกว่า เมื่อผ่านเข้ามาสู่ภุมินี ก็จะได้เห็นสิ่งที่สวยงามและบริสุทธิ์ตามสภาวะแห่งจิตของตน อาณาเขตของเด็ก ๆ มีอยู่เป็นพิเศษส่วนหนึ่ง ซึ่งเรานิยมเรียกกันว่า โรงเลี้ยงเด็กแห่งสวรรค์ (Nursery of heaven) ซึ่งผู้ที่ได้ชมมาแล้วต่างพากันรับรองเป็นเสียงเดียวกันว่า ไม่มีชื่อใดจะเหมาะสมกว่านี้อีกแล้ว เอ็ดวิน ก็ได้พาข้าพเจ้ากับบุตรไป ฃ สถานที่แห่งนี้เหมือนกัน

สถานที่แห่งนี้เป็นบริเวณกว้างขวางมีตึกอันสวยงามตั้งอยู่เป็นแห่ง ๆ ท่ามกลางลานสนามหญ้าอันอ่อนนุ่มและเขียวสด

ในบริเวณจะแลเห็นไม้ดอกและไม้ผลนานาชนิดขึ้นสลับกันอยู่
 อย่างเป็นระเบียบน่าดู ยิ่งบางแห่งก็เป็นเนินน้อย ๆ มีต้นไม้ใหญ่
 แผ่กิ่งก้านสาขาปกคลุมโดยรอบ ภายใต้อร่มเงาไม้ก็เป็นสนามหญ้า
 อันเขียวขจี มีนานาพันธุ์และหลากสี ขึ้นอยู่ในแปลงซึ่งจัดไว้
 อย่างมีระเบียบและมีศิลปะน่าชมดอกไม้ บางชนิดก็เป็นดอกไม้
 เช่นเดียวกับที่มีอยู่ในโลกมนุษย์เหมือนกัน แต่บางชนิดก็เป็น
 ดอกไม้ของชาวโลกทิพย์ โดยเฉพาะ ดอกไม้ของโลกทิพย์นี้มีได้
 มีไว้เพียงเพื่อเป็นเครื่องประดับประดับให้ความสวยงามแต่อย่างเดียว
 เหมือนดังเช่นในโลกมนุษย์ แต่ดอกไม้ที่นี่มีคุณสมบัติพิเศษอีก
 ประการหนึ่งคือ สามารถส่งพลังแห่งความชุ่มชื้นมาให้แก่ผู้ที่ได้
 สัมผัสเป็นพิเศษ นอกเหนือไปจากกลิ่นอันหอมหวาน ซึ่งมีอยู่โดย
 ธรรมดา รุชได้แนะนำข้าพเจ้าให้ลองประคองดอกไม้นี้ไว้ในอุ้งมือ
 สักดอกหนึ่ง ซึ่งเมื่อข้าพเจ้าทำตามก็ได้รู้สึกว่ามีกระแสพลังแล่น
 เข้ามาสู่ร่างกายทันที เป็นกระแสพลังชีวิต (Life-force) ที่ให้ความ
 สดชื่นอย่างประหลาด

ในบริเวณดังกล่าวยังมีบ่อและทะเลสาบน้อย ๆ อีกด้วย
 บนผิวน้ำ ก็จะแลเห็นพันธุ์ไม้น้ำชูดอกอันสวยงามสลับสีอยู่โดย
 ทั่วไปในทะเลสาบบางแห่งที่มีขนาดใหญ่ขึ้นไป ก็จะมีเรือเล็ก ๆ
 แล่นเอื่อย ๆ ไปตามกระแสน้ำอันไหลเย็นและเงียบสงบ เป็นภาพ
 ที่น่าเพลิดเพลินเป็นอย่างยิ่ง

ตึกดังกล่าวแล้วนั้น สร้างด้วยวัตถุนิคมหนึ่ง แลดูคล้าย ๆ
 กับหิน Alabaster มีสีเหลืองสลับกันอยู่ภายในแลดูคล้าย ๆ กับ

เด็กเล็ก ๆ อยู่ด้วยกันหลายคน และมีเด็กขนาดใหญ่เป็นหัวหน้าคอยควบคุมดูแลพวกน้อง ๆ และคอยแก้ปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นให้ลุล่วงไปด้วยดี ขณะที่เราเดินผ่านไปก็ได้เห็นเด็ก ๆ บางจำพวกจับกลุ่มเล่นก็พากันอยู่อย่างร่าเริง บ้างก็กำลังนั่งอยู่บนสนามหญ้าฟังครูอ่านหนังสืออย่างตั้งอกตั้งใจ บางกลุ่มก็กำลังศึกษาวิชาพฤกษศาสตร์จากดอกไม้ ซึ่งมีอยู่โดยรอบบริเวณ โดยมีครูผู้สอนกำลังอธิบายให้ฟัง

เอ็ดวินได้นำเราเข้าไปหาครูผู้หนึ่ง และได้แจ้งความประสงค์ของการมาของเราให้เธอทราบ เธอได้รับรองเราเป็นอันดีและแจ้งว่า ยินดีจะอธิบายทุกสิ่งทุกอย่างเท่าที่เธอทราบให้เราฟัง เธอได้กล่าวว่า เธอได้อยู่ในโลกนี้มาเป็นเวลานานแล้ว ในสมัยเมื่อเธอยังเป็นมนุษย์อยู่นั้น เธอก็มีบุตรหลายคนเหมือนกัน เนื่องจากเธอมีนิสัยชอบเด็กมาก ดังนั้นเมื่อเธอมาสู่โลกนี้จึงได้รับหน้าที่ทำงานต่อไปตามความถนัดและใจรัก เธอได้รับความสำเร็จในการอบรมบุตรหลานมาแล้วในโลกมนุษย์เป็นอย่างดี และบัดนี้เด็ก ๆ ของเธอเหล่านั้น บางคนก็ได้ตามมาร่วมงานกับเธอที่นี้อีก เธอมีความยินดีที่ได้ทำงานเช่นนี้ และตั้งใจว่าจะรับหน้าที่นี้ตลอดไป

เท่าที่เรามองเห็นในบริเวณนี้ ปรากฏว่า มีเด็กอยู่ทุกวัย นับตั้งแต่เด็กทารกซึ่งมีอายุอยู่ในโลกมนุษย์ได้เพียง ๒ หรือ ๓ นาที หรือแม้กระทั่งเด็กที่ไม่เคยมีโอกาสดูโลกมนุษย์เลย จนถึงเด็กรุ่นหนุ่มสาวที่มีอายุอยู่ในโลกมนุษย์ ๑๖ หรือ ๑๗ ปี เด็ก ๆ

เหล่านี้เมื่ออยู่จนโตเป็นหนุ่มเป็นสาว และได้รับการศึกษาพอสมควรแล้ว ก็มักจะเป็นครูสอนเด็กที่มารุ่นหลังต่อไปชั่วระยะเวลาหนึ่ง ต่อจากนั้นจึงแยกย้ายไปทำงาน ที่อื่นตามความถนัดของตน

บิดามารดาของเด็ก

เท่าที่กล่าวมาแล้วนั้น เป็นเรื่องของเด็กผู้ถึงแก่ความตายมาก่อนบิดามารดา ข้าพเจ้าเคยถามเฮ็ดวินว่าสำหรับบิดามารดาของเด็กนั้นจะเป็นอย่างไร คือ เมื่อเขาตายจากโลกมนุษย์มาแล้ว จะได้มาอยู่ร่วมกันดังเดิมหรือไม่ เฮ็ดวินได้ตอบว่าส่วนมากไม่เป็นเช่นนั้นเลย ทั้งนี้เพราะบิดามารดาส่วนมาก ก็มักจะมีใจลำเอียงเข้าข้างบุตรธิดาของตนเป็นปกติ และนอกจากนั้น ผู้ที่จะมาเป็นครูสอนเด็กอยู่ใน ณ ที่นี้ได้ ก็ต้องเป็นผู้มีจิตใจรักเด็กทั่ว ๆ ไป เป็นพื้น มิใช่จะรักแต่เฉพาะบุตรธิดาของตน และยังต้องเป็นผู้มีความรู้ ความชำนาญในเรื่องนี้โดยเฉพาะอีกด้วยคือต้องเป็นผู้รู้นิสัยเด็ก รู้ความต้องการของเด็ก และทำตัวให้เข้ากับเด็กได้เสมอ จึงจะสามารถรับหน้าที่เช่นนี้ได้ ซึ่งผู้ปกครองเด็กส่วนมากไม่มีนิสัยเช่นนี้เพียงพอ อันที่จริงก่อนที่ผู้มีนิสัยรักในทางนี้จะเข้ารับตำแหน่งนี้ในโลกทิพย์ได้ ก็ต้องผ่านการอบรมสั่งสอนอย่างกว้างขวางมาก่อนเสมอ จึงจะสามารถรับหน้าที่นี้ได้ เพราะงานอบรมเด็ก ณ ที่นี้ต้องการมาตรฐานที่สูงมาก ทั้งอุปนิสัยของผู้สอนและคุณภาพของการสอน

อันที่จริงงานในหน้าที่นี้ ก็มีใช้จะหนักหนาหรือเหน็ดเหนื่อยจนเกินไป เป็นแต่เพียงว่าต้องการความสามารถของผู้สอนหลายด้านด้วยกันเท่านั้น ทั้งนี้เพราะว่า ความเจริญของงามของเด็กทั้งทางร่างกายและจิตใจในโลกทิพย์นี้ เป็นไปอย่างรวดเร็วกว่าในโลกมนุษย์มาก ท่านคงจะจำได้ว่า มันสมองของชาวโลกทิพย์นี้มีประสิทธิภาพในการจำสูงเพียงใด กล่าวได้ว่า เมื่อบุคคลมีจิตใจเจริญพอสมควรแล้ว สิ่งใดที่ผ่านเข้ามาในความทรงจำครั้งหนึ่งแล้วก็จะฝังติดใจอยู่ตลอดโดยไม่มีวันลืมเลือน และความเจริญของจิตใจถึงขนาดที่เรียกว่า “พอสมควร” นั้น ก็เร็วกว่าในโลกมนุษย์มาก เด็ก ๆ ที่นี่จึงโตเร็วกว่าเด็ก ๆ ในโลกมนุษย์ ในระหว่างนี้เขาจะได้รับการควบคุมฝึกสอน ให้ความเจริญของจิตใจและร่างกายนั้นเป็นไปตามแนวของโลกทิพย์นี้ ซึ่งอาจจะกล่าวได้ว่า แม้เด็กของเราจะโตเร็วกว่าเด็กของโลกมนุษย์ ก็ไม่มีคนไหนที่จะทำตัวเป็นเด็กแก่แดดจนน่าเกลียดหรือน่าหมั่นไส้ดังเช่นในโลกมนุษย์เลย ในชั้นแรกเด็ก ๆ เหล่านี้จะได้รับการสอนถึงเรื่องความเป็นไปต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับโลกทิพย์ของตนเสียก่อน ต่อจากนั้นก็จะได้รับการสั่งสอนให้ทราบถึงเรื่องของโลกมนุษย์บ้างตามสมควร หากเด็กผู้นั้น ได้ตายจากโลกมนุษย์มาตั้งแต่ยังเล็กมาก หรือได้ตายเสียก่อน โดยไม่ได้มีโอกาสเห็นโลกมนุษย์ เด็ก ๆ ทั้งหมดเหล่านี้จะนับถือหัวหน้าผู้ควบคุมของโลกทิพย์ ในภูมิที่ตนอยู่ว่าเป็นเสมือนบิดาของตนเองทีเดียว

การศึกษาของเด็กที่นี้มีแนวกว้างขวางมาก เด็ก ๆ จะได้รับการสอนให้รู้จักอ่านหนังสือเหมือนกัน แต่ก็มีวิชาหลายอย่างในโลกมนุษย์ที่เด็ก ๆ ฦ ที่นี้ไม่จำเป็นต้องเรียน เพราะเกี่ยวกับสภาวะแวดล้อมต่างกันมาก อันที่จริง ถ้ากล่าวให้ใกล้เคียงความจริงกันแล้ว ก็น่าจะกล่าวไว้ว่า เด็ก ๆ ได้รับการบอก (given Knowledge) ถึงวิชานั้น ๆ มากกว่า จะได้รับการสอน (taught Knowledge) ในวิชานั้น ๆ ดังเช่นในโลกมนุษย์

มีปัญหาคือที่น่าคิดอยู่อีกประการหนึ่งคือ ในกรณีที่เด็กเล็ก ๆ ถึงแก่ความตายก่อนแล้ว บิดามารดาจึงตามมาสู่โลกทิพย์ในภายหลังเช่นนี้ บิดามารดาจะสามารถจำบุตรของตนได้ไหม ? ถ้าเป็นระยะเวลาที่ห่างกันมากและในเมื่อบุตรของตนนั้นก็เจริญเติบโตเรื่อยตามระยะเวลา ? ขอดตอบว่า ถ้าบิดามารดายังมีจิตผูกพันกับบุตรของตนอยู่เสมอ ก็จะต้องจำได้แน่ แต่ถ้าไม่ค่อยได้มีความอาลัยหรือคิดถึงกันมากนัก หรือเมื่อความอาลัยคิดถึงนั้นค่อย ๆ บรรเทาลงไปตามกาลเวลาแล้วเช่นนี้ ก็อาจจะจำไม่ได้เหมือนกัน เรื่องเช่นนี้มีสาเหตุเกี่ยวกับความต่อเนื่องแห่งกายทิพย์และกายเนื้อของมนุษย์อยู่บางประการ คือในระหว่างเวลาที่มนุษย์นอนหลับนั้น เขาจะลืมหายเนื้อไปชั่วขณะ ในระหว่างนี้กายทิพย์จะพราวออกจากกายเนื้อได้ชั่วคราว แต่จะยังคงไม่ขาดความลัมพันธ์ระหว่างกายเนื้อเสียทีเดียว ทั้งนี้เพราะยังมีสายใยอันเป็นเสมือนแม่เหล็ก (magnetic-cord) เชื่อมโยงไว้ สายใยนี้เป็น

เครื่องผูกพันสายชีวิต (life-line) ระหว่างกายเนื้อกับกายทิพย์ โดยแท้ トラบใดที่สายใยนี้ยังไม่ขาด กายทิพย์ที่พราวออกไป ก็จะสามารถกลับคืนมาสู่กายเนื้อได้ดังเดิม แต่ถ้าสายใยนี้ขาดลง เมื่อใดกายทิพย์จะพราวออกไปโดยเด็ดขาด ซึ่งต่อจากนั้น จะเหลืออยู่แต่กายเนื้ออันปราศจากชีวิต ซึ่งเราเรียกกันว่าความตาย กายทิพย์ที่ออกไปจากกายเนื้อในขณะหลับนั้น บางครั้งก็ยังคง ล่องลอยอยู่ในบริเวณใกล้ ๆ กับกายเนื้อนั่นเอง แต่บางครั้งก็อาจ เข้าไปสู่ภูมิทิพย์ตามชั้นที่สมควรแก่ภาวะแห่งจิตใจของตนได้ คือถ้าจิตของผู้นั้นประณีตมาก กายทิพย์ก็อาจจะเคลื่อนเข้าไปสู่ ภูมิทิพย์ที่สูงขึ้นไป แต่ถ้าจิตของผู้นั้น ยังมีความประณีตไม่ เพียงพอ กายทิพย์ก็คงจะเคลื่อนเข้าไปสู่ภูมิทิพย์ชั้นรองลงมาตาม สมควรแก่ระดับแห่งพื้นเพจิตของตนนั่นเอง ด้วยเหตุนี้กายทิพย์ที่ ท่องเที่ยวไปชั่วคราวเช่นนั้น ก็มีโอกาสดูรู้เห็นความเป็นไปของ โลกทิพย์ได้ตามสมควร ซึ่งอาจได้ติดต่อพบเห็นบุตรธิดาของตน ที่ล่วงลับไปก่อนแล้วนั้นก็ได้ ถ้ามีความปรารถนาแรงพอ และ ในทำนองเดียวกัน ก็อาจจะได้พบปะเพื่อนฝูงญาติพี่น้องต่าง ๆ ที่ได้ล่วงลับไปนั้นมารอคอยอยู่ก่อนแล้ว ส่วนมากกายทิพย์ของ บิดามารดา ดังกล่าวนั้น จะยังไม่ได้รับอนุญาตให้เข้าไปพบกับ บุตรธิดาของตนถึงบริเวณที่เด็กอยู่โดยเฉพาะทีเดียว แต่จะได้พบ กันในที่แห่งอื่นตามสมควร ด้วยเหตุนี้บิดามารดาจึงสามารถจำ บุตรธิดาของตนได้ แม้ว่าบุตรธิดานั้น ๆ จะเติบโตมีรูปลักษณ์

ผิดแปลกไปบ้างก็ตาม ข้อใหญ่ใจความของเรื่องนี้ ก็คือว่า จะต้องมีความผูกพันระหว่างกันอยู่เสมอ จึงจะมีการพบปะกันในสภาวะดังกล่าวนี้ได้ ไม่ว่าความผูกพันนั้น ๆ จะเป็นไประหว่างเพื่อนต่อเพื่อน ญาติต่อญาติหรือสามีต่อภรรยาก็ตาม หากความผูกพันในระหว่างจิตของบุคคลทั้งสองฝ่ายไม่มีอยู่แล้ว อุบัติการณ์เช่นนั้นก็จะไม่เกิดขึ้น นอกจากเป็นการบังเอิญนาน ๆ ครั้งเท่านั้น

อาณาจักรของเด็ก ๆ ณ ที่นี้มีบริเวณกว้างขวางใหญ่โตเท่ากับเมือง ๆ หนึ่งที่เดียว ภายในบริเวณมีทุกสิ่งทุกอย่างที่จะสนองความต้องการ ความผาสุก การรื่นเริง และการศึกษาของเด็กภายในตัวตึกซึ่งเป็นโรงเรียน ก็มีหนังสือตำหรับตำราสรรพ-วิทยาการครบถ้วนเท่าที่จำเป็น สำหรับการวางมาตรฐานความรู้ของเด็ก ๆ ให้เพียงพอ ที่จะได้มีโอกาสเลือกทำงานตามความถนัดของตนต่อไปในภายหน้า มีเครื่องมือ เครื่องใช้ เครื่องทดลอง และสิ่งอุปกรณ์การเรียนทุกอย่างเท่าที่สามารถจะจัดขึ้นได้ ทั้งนี้เพราะจะต้องสอนเด็กเล็ก ๆ ที่ยังเป็นทารกอยู่ จนกระทั่งถึงเด็กโต ซึ่งท่านก็คงจะเห็นได้แล้วว่า เป็นเรื่องที่ยิ่งใหญ่เพียงใด ไม่น้อยไปกว่าในโลกมนุษย์ทีเดียว เด็กที่ได้ตายจากโลกมนุษย์ ในขณะที่กำลังเรียนหนังสือค้างอยู่นั้น ก็มาเรียนต่อได้เลยทีเดียว แต่วิชาที่เรียนนั้น ก็ย่อมจะแตกต่างกับวิชาในโลกมนุษย์เป็นธรรมดา เพราะบางวิชาในโลกมนุษย์ก็กลายเป็นของที่ไม่มีประโยชน์สำหรับในโลกทิพย์ ดังนั้น จึงต้องศึกษาวิชาที่สมควรแก่สิ่งแวดล้อมใหม่นี้

โดยเฉพาะเท่านั้น เมื่อเด็กเหล่านี้เติบโตขึ้นมีความรู้ความสามารถพอสมควรแล้ว ก็จะได้ออกจากโรงเรียนไปทำงานต่าง ๆ ตามความถนัดของตนต่อไป งานเหล่านี้มีหลายอย่างหลายประเภทต่าง ๆ กัน และ เขาจะต้องประจำอยู่ตามสถานที่ต่าง ๆ กัน

ความเป็นไปของเด็ก ๆ ณ ที่นี้ ในชั้นแรกก็ทำความพิศวงให้กับข้าพเจ้า ไม่น้อยเหมือนกัน เพราะเป็นสิ่งที่ข้าพเจ้าไม่เคยได้คิดมาก่อนเลยว่า จะมีเด็ก ๆ อยู่ด้วยในสถานที่และสภาวะเช่นนี้ แต่เมื่อคิดไปอีกทีหนึ่งแล้วก็รู้สึกว่าเป็นเรื่องธรรมดา นั่นเอง เพราะเมื่อคนหนุ่มสาวหรือคนแก่ยังสามารถมีชีวิตอยู่ได้หลังจากความตายของเขาแล้ว โฉนเด็ก ๆ ซึ่งเป็นมนุษย์จิตใจเหมือนกัน จะดำรงอยู่ในภาวะเช่นเดียวกันไม่ได้

แต่แม้จะได้คิดถึงหลักธรรมดาดังได้กล่าวมาแล้วก็ตาม ข้าพเจ้าเชื่อว่า ผู้อื่นก็เช่นเดียวกัน คงจะอดประหลาดใจและตื่นตื่นเสียมิได้ ในเมื่อได้เห็นความมหัศจรรย์ของระบบการศึกษาของเด็ก ๆ ในโลกทิพย์เช่นนี้ มันเป็นประจักษ์พยานแห่งความเอาใจใส่อย่างดียิ่ง ซึ่งมีต่อเด็ก ๆ อย่างชนิดที่พวกเราแทบจะคิดไม่ถึงทีเดียวว่าจะเป็นไปได้ถึงขนาดนี้ นี่แหละ คือส่วนหนึ่งของสภาวะความเป็นไปที่เกี่ยวกับเด็กในโลกทิพย์ ทุก ๆ คนไม่ว่าเด็กหรือผู้ใหญ่ ต่างได้รับความสุขและอิสระอันสมบูรณ์และยั่งยืนอยู่ตลอดเวลา

บทที่ ๑๙

ชาวโลกทิพย์ทำงานอย่างไรบ้าง ?

เท่าที่ได้บรรยายมาแล้วตั้งแต่ต้นนั้น ข้าพเจ้าหวังว่าคงจะพอทำให้ท่านเข้าใจได้คือว่า โลกทิพย์มิได้เป็นโลกแห่ง ความเกียจคร้าน และชาวโลกทิพย์มิได้เสวยสุขหรือสวคมนตรี ภาวนากันถ่ายเดียว อันที่จริง ชาวโลกทิพย์ทุกคนทำงานกันอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย เพราะไม่มีความเหน็ดเหนื่อยของร่างกาย ดังเช่นในโลกมนุษย์ เราทำงานกันด้วยใจรักในงานนั้น เพราะไม่มีการบังคับให้ต้องทำ โดยฝืนใจหรือเพื่อเป็นการหาเลี้ยงชีพแต่อย่างใด ปัจจัยสี่คือ อาหาร เครื่องนุ่งห่ม ที่อยู่อาศัย และยารักษาโรค ซึ่งจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับโลกมนุษย์นั้น บัดนี้ ไม่มีความหมายสำหรับเรา แต่อย่างใด จริงอยู่ท่านที่เคยทำงานบางอย่างในโลกมนุษย์มาแล้ว เมื่อเข้าสู่โลกนี้ในบางครั้ง ก็อาจจะปรากฏว่างานเดิมของท่านนั้น ไม่สามารถจะทำต่อได้ในที่นี้ ในกรณีเช่นนี้ ท่านเหล่านั้น ก็อาจเลือกงานอย่างอื่นทำได้ตามอัธยาศัย ส่วนงานบางประเภทเช่น

งานด้านการค้นคว้าทางวิชาการประเภทต่าง ๆ หรือการดนตรี เป็นต้นนั้น ท่านอาจจะทำการค้นคว้าต่อไปได้อย่างเสรี และด้วยความสะดวกสบายยิ่งขึ้นกว่าเดิม ณ ที่นี้วัตถุสิบสำหรับท่านจะมีอยู่อย่างพร้อมบริบูรณ์ เครื่องมือเครื่องใช้สำหรับทดลองต่าง ๆ ท่านก็สามารถจะสร้างสรรค์ขึ้นได้ตามความต้องการ อันที่จริงการค้นคว้าทางวิชาการเหล่านี้ เราได้ดำเนินงานไปไกลกว่าโลกมนุษย์มากทั้งในด้านวิทยาศาสตร์และอื่น ๆ การค้นคว้างดั่งกล่าวนี้นี้เราได้กระทำไปหาใช่เพื่อประโยชน์ส่วนตัวโดยเฉพาะไม่ เพราะความประสงค์ที่แท้จริงนั้น ก็คือเพื่อประโยชน์ของชาวโลกนั่นเอง แต่เป็นที่น่าเสียดายอย่างยิ่งว่า ถึงแม้เราจะค้นคว้าก้าวหน้าไปมากมายเพียงไร ก็ยังบอกให้ชาวโลกมนุษย์ทราบไม่ได้ เพราะเราทราบดีว่าสถานะแห่งจิตของมนุษย์ยังไม่พร้อมที่จะรับรู้ความจริงบางประการเมื่อว่าโดยจิตใจแล้ว ชาวโลกมนุษย์ปัจจุบันนี้ ก็เปรียบเสมือนเด็ก ๆ นั่นเอง แต่เป็นเด็กที่มีเจตนาธรรมอันเป็นเสรี (free will) อยู่ในตัว ในกรณีเช่นนี้ ถ้าเด็กนั้นมีอาวุธร้ายแรงอยู่ในมือสามารถนำไปใช้ทางใดทางหนึ่งก็ได้ตามอำเภอใจเช่นนี้แล้ว ก็จะเป็นอันตรายอย่างยิ่งทั้งแก่ตนและบุคคลอื่น ๆ เพราะเราไม่รู้ไม่ได้ว่าผู้มีสภาพจิตเป็นเด็ก ๆ เช่นนั้น จะขาดความยังคิดหรือเห็นผิดเป็นชอบขึ้นมาเมื่อใด ซึ่งถ้าเป็นเช่นนั้นแล้ว โลกก็จะต้องถึงความพินาศกันหมดสิ้น

ในทางแพทย์ก็เช่นเดียวกัน ผู้ที่เคยเป็นแพทย์มาก่อนก็มาทำการค้นคว้าต่อได้ ณ ที่นี้ และท่านก็จะเห็นว่างานค้นคว้าเช่นนี้

เป็นเรื่องช่วยชาวโลกมนุษย์โดยเฉพาะ เพราะ ในโลกทิพย์เช่นนี้ เรื่องโรคภัยไข้เจ็บต่าง ๆ ของร่างกายนั้น ไม่มีปัญหาอันใดสำหรับพวกเราเลย ท่านจะเชื่อหรือไม่ก็ตาม แต่ข้าพเจ้าก็จะขอบอกว่า วงการแพทย์ของชาวโลกมนุษย์โดยเฉพาะศัลยกรรมได้อาศัย แรงบันดาลใจจากโลกทิพย์อยู่ไม่น้อย กล่าวอีกนัยหนึ่ง ก็หมายความว่าศัลยกรรมของโลกทิพย์ได้ช่วยจับมือศัลยกรรมที่เป็นมนุษย์ ทำให้เขาได้ประสบความสำเร็จในการผ่าตัดมาเสียนักต่อนักแล้ว นายแพทย์ของชาวโลกมนุษย์ ส่วนมากคงจะ หัวเราะเยาะความจริงข้อนี้ก็เป็นได้ แต่นั่นก็ไม่ทำให้พวกเขา น้อยใจหรือทอดอยแต่อย่างใด เราถือว่าการกระทำเช่นนี้เป็นกุศล กรรมที่ทุกคนควรจะต้องทำในเมื่อมีโอกาสที่จะทำได้ ตามกำลัง ความสามารถ เราต้องการแต่เพียงผลของงานเท่านั้น ผู้ที่ได้รับการช่วยเหลือจะรู้ และแสดงความขอบใจต่อเราหรือไม่นั้น ไม่เป็นเรื่องสำคัญแต่อย่างใด แต่นายแพทย์ชาวโลกมนุษย์เหล่านั้น เมื่อ ได้ผ่านเข้ามาสู่โลกทิพย์นี้แล้ว ก็จะได้ทราบความจริงดังกล่าวด้วย ตนเอง

เท่าที่กล่าวมาแล้วนั้น เป็นตัวอย่างส่วนน้อยของกรรทำงาน ในโลกทิพย์ โดยเฉพาะส่วนที่เกี่ยวข้องกับโลกมนุษย์แต่ก็ยังมียาน อีกรประเภทหนึ่ง ซึ่งเป็นงานอันเป็นหน้าที่ของชาวโลกทิพย์ โดยเฉพาะเป็นงานที่มีขอบเขตกว้างขวาง ต้องใช้แรงคนเป็น จำนวนมากมาย งานนี้คืองานรับดวงวิญญาณของมนุษย์ผู้ผ่านเข้า

มาสู่โลกทิพย์ และแนะนำให้เข้าใจถึงสภาพความเป็นไปใหม่ของตนนั่นเอง

งานประเภทนี้เป็นงานหนักมาก โดยเฉพาะในปัจจุบันนี้ เพราะชาวโลกมนุษย์ขณะนี้ ส่วนมากเหลือเกิน ไม่มีความรู้และไม่ยอมรับรู้ สภาพความเป็นไปในชาติหน้าของตนเสียเลย ในสภาพจิตของเขามีแต่ความคือดั่ง ไม่ยอมเชื่อในสภาพความเป็นจริงที่ปรากฏอยู่เฉพาะหน้า เจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานแผนกนี้ จึงต้องทำงานหนักมาก กว่าที่จะจัดความหลงผิดของชาวโลกมนุษย์ลงได้แต่ละราย เอ็ดวิน รุธ และข้าพเจ้าก็ปฏิบัติงานอยู่แผนกนี้เหมือนกัน บรรดานักบวชไม่ว่าในนิกายใด หรือผู้ที่มีความสนใจในเรื่องเช่นนี้มาแต่เดิม เมื่อได้ “ตาย” จากโลกมนุษย์มาแล้ว ก็มักจะเข้าประจำอยู่ในงานแผนกนี้เสียโดยมาก วิญญาณของชาวโลกมนุษย์ซึ่งได้พรางกายเนื้อและถูกนำมาสู่ที่นี่ ในวันหนึ่ง ๆ นั้นมีจำนวนมากมายเหลือเกิน ส่วนมากก็ล้วนมีความหลงผิดในเรื่องเช่นนี้มาแล้วทั้งสิ้น เมื่อนำมาสู่ห้องพักฟื้น (Rest house) ดังที่กล่าวไว้ข้างต้นนั้นแล้ว บรรดาแพทย์และพยาบาลผู้มีหน้าที่คอยดูแลวิญญาณเหล่านี้ ก็ต้องทำงานกันอย่างหนัก ทั้งก่อนที่วิญญาณนั้นจะรู้สึกตัว และหลังจากที่ได้กลับรู้สึกตัวฟื้นขึ้นมาแล้วอีกกระยะหนึ่ง

นอกจากนั้นเนื่องจากการตายของชาวโลกมนุษย์ มีหลายอย่างหลายประเภท เช่นบ้างก็ตายด้วยโรค ซึ่งไม่ทรมาณมากมายนัก บ้างก็ตายด้วยโรคซึ่งเต็มไปด้วยความทรมาณมาก และบ้างก็ตาย

โดยปัจจุบันทันด่วน ไม่ทันได้เตรียมตัวเตรียมใจไว้รับรองสถานะใหม่เลย การปฏิบัติต่อวิญญานต่างประเภท และต่างอภิปรัชญาเช่นนี้ จึงต้องมีวิธีต่าง ๆ กัน อากาธประเภทนี้ต้องขยายออกไปอีกเรื่อย ๆ เพื่อรับวิญญานของผู้หลงผิด ซึ่งจะมีจำนวนแออัดยัดเยียดมากขึ้นทุกวัน เจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานก็ต้องเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ โดยไม่หยุดหย่อน อันที่จริง คิดแล้วก็เป็นการน่าละอายและน่าสังเวชเหลือเกิน ที่ชาวโลกมนุษย์ในปัจจุบันนี้ แม้จะมีความเจริญในทางด้านวัตถุสักเพียงไร ก็มีจิตใจโง่เขลาเสมือนกับเด็ก ๆ ไม่รู้เดียงสา ฉะนั้น ด้วยเหตุดังกล่าวมา เราจึงต้องมีการอบรมเจ้าหน้าที่ของเราเสียก่อนที่จะส่งออกไปปฏิบัติภารกิจได้ เพราะเจ้าหน้าที่เหล่านี้ จะต้องถูกวิญญานของชาวโลกมนุษย์จู่โจมถามอย่างน่าเวียนหัวถึงสถานะความเป็นไปของโลกทิพย์ กว่าเขาจะยอมรับเชื่อว่าเขาได้ตายมาแล้วจริง ๆ เพราะส่วนมากมักจะยังคงคิดว่าตนได้หายโรคหายภัยแล้ว และยังคงอยู่ในโลกมนุษย์ตามเดิม แต่พอบุคคลเหล่านี้ได้เกิดความเชื่อถ้อยแล้ว ก็จะเกิดความรู้สึกตื่นเต้นอย่างมากมาย และต่อจากนั้นก็เกิดความกระตือรือร้น อยากจะกลับไปหาญาติพี่น้องเพื่อนฝูงทางโลกมนุษย์ เพื่อบอกให้ทราบว่าคุณได้มีชีวิตอยู่อย่างสมบูรณ์กว่าชีวิตในโลกมนุษย์เสียด้วยซ้ำ ทั้ง ๆ ที่ได้ตายมาแล้ว

ยังมีงานอีกประเภทหนึ่ง ซึ่งมีขอบเขตใหญ่โตและกว้างขวางมาก มีอากาธที่ทำงานใหญ่โตมโหฬารเช่นเดียวกัน งานประเภทนี้

ถ้าจะกล่าวตามสำนวนของชาวโลกมนุษย์ ก็เห็นจะพอเทียบกันได้กับงานประชาสัมพันธ์ และสารบรรณรวมกัน ฟัง ๆ คูอาจจะน่าขบขันอยู่บ้าง สำหรับท่านที่ถือคติในใจโมเมเอาว่า ชาวโลกทิพย์ไม่ควรจะต้องทำอะไร นอกจากสวดมนต์ไหว้พระหรือร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้าอยู่ตลอดเวลา บางท่านอาจจะไม่รู้สีกขบขันนัก แต่ก็คงจะรู้สึกว้า ออกจะเป็นการเหลือเชื่อเอามาก ๆ ที่โลกทิพย์จะต้องมาทำงานจุกจิกเช่นนี้ ท่านจะคิดอย่างไรก็ตาม แต่ข้าพเจ้าก็ขอยืนยันว่ามีความจริงอยู่เช่นนี้จริง ๆ

ท่านคงจะสงสัยว่า งานประชาสัมพันธ์นั้น เป็นการประชาสัมพันธ์เรื่องอะไรของใคร ข้าพเจ้าขอกล่าวว่า ก็เป็นการประชาสัมพันธ์เรื่องของพวกเขา ชาวโลกมนุษย์นั่นเอง แม้งานสารบรรณหรือทะเบียนประวัติต่าง ๆ ก็จะเป็นการจดทะเบียนประวัติของพวกเขาชาวโลกมนุษย์อีกเหมือนกัน เช่น ถ้ามีผู้ต้องการทราบว่ามีมิตรสหายหรือญาติ พี่น้องของตนชื่อนั้น ๆ อยู่ ณ สถานที่นั้น ๆ กำลังมีความสุขหรืออย่างไร กำลังประกอบกรรมอันเป็นกุศล หรืออกุศลอย่างไร และจะผ่านเข้ามาสู่โลกทิพย์นี้ได้อย่างไร หรือเมื่อไร ก็จะขอทราบได้จากเจ้าหน้าที่ผู้ที่เกี่ยวข้องในงานนี้ ข้อความที่จะบอกให้ นั่น เป็นอันรับรองได้ว่าไม่มีผิดพลาด นอกจากนั้น ผู้ที่เข้ามาสู่โลกทิพย์นี้ใหม่ ๆ หากต้องการสอบถามถึงผู้ที่คุ้นเคยรู้จักกัน ซึ่งผ่านเข้ามาสู่โลกทิพย์นี้ก่อน แล้วก็จะถามได้จากที่นี้เช่นเดียวกัน อันที่จริงเท่าที่กล่าวมา

แล้วนี่ ก็เป็นเพียงส่วนหนึ่งของวงงานในสถานที่นี้เท่านั้น ในเรื่องอื่น ๆ เช่นหากมีปัญหาเกิดขึ้นในระหว่างพวกเราชาวโลกทิพย์ด้วยกันเอง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องยากง่ายเพียงใด ในเมื่อไม่มีทางที่จะแก้ปัญหานั้น ๆ ได้ด้วยตนเองแล้ว เราก็อาจจะมาสอบถามหาความรู้เพิ่มเติมได้ ณ ที่ นี้เสมอ

ในยามปกติสถานที่ทำงานเช่นว่านี้ ก็มีงานทำพอสมควร แต่ในเวลาพิเศษเช่นในขณะที่เกิดสงครามในโลกมนุษย์ มีผู้คนล้มตายกันมาก ๆ เช่นนี้ พวกเราก็ต้องระดมกำลังกันทำงานหนักกว่าปกติ ในกรณีเช่นนี้เราจะทราบได้จากที่นี้ว่า มีคำสั่งให้เจ้าหน้าที่ผู้ใดไปปรับวิญญาณของใครที่ไหน และรับมาแล้วจะพาไปไหนเป็นต้น ตอนนี่จะเป็นโอกาสที่บิดามารดาและบุตรบ้่างญาติพี่น้องบ้าง ที่ได้พลัดพรากจากกันมาก่อนนั้น จะมีโอกาสได้พบปะกัน และถามทุกข์สุขกันด้วยความยินดีเป็นการใหญ่ ความรู้ล่วงหน้าที่ว่าเหตุการณ์เช่นนั้นจะเกิดขึ้นในโลกมนุษย์เมื่อใดนั้น ข้าพเจ้าเองก็ยังไม่มีความสามารถพอในเรื่องนี้ เท่าที่ได้ทราบก็ปรากฏว่าจะมีท่านผู้ที่อยู่ในภูมิสูงขึ้นไปทราบได้ล่วงหน้าก่อน ท่านผู้นั้นก็จะบอกให้สำนักงานประชาสัมพันธ์เช่นว่านี้ และบรรดาแพทย์ที่ประจำอยู่ที่สถานพักฟื้นของวิญญาณให้ทราบก่อน ต่อจากนั้น เจ้าหน้าที่ที่ประจำอยู่ที่สำนักงานประชาสัมพันธ์กลางก็จะได้จัดแบ่งหน้าที่กันไปเป็นพวก ๆ เพื่อให้ไปทำหน้าที่ได้ตามวันเวลา และสถานที่ที่เหตุการณ์นั้นจะเกิดขึ้น

การพบปะกับ บุคคลผู้มีชื่อเสียงในประวัติศาสตร์

การตายจากโลกมนุษย์ มาเกิดใหม่ในโลกทิพย์นั้น แม้จะเป็นการต้องพลัดพรากจากบุตรภรรยา และญาติพี่น้องทางโลก-มนุษย์มาบ้างก็ตาม แต่ก็มีส่วนอื่นชดเชยได้คุ้มกัน คือเราสามารถจะได้พบปะกับบุคคลที่ล่วงลับมาก่อนเราได้อย่างสนิทสนมเหมือนเช่นเดิม เพราะไม่ว่าเราจะนึกถึงผู้ใด ถ้าผู้นั้นอยู่ในภูมิที่พอจะมาหากันได้แล้ว ก็จะได้พบปะกันทันที นอกจากนั้นสภาวะของโลกทิพย์อันมีสิ่งตระการตาแปลก ๆ ใหม่ ๆ ผิดกว่าโลกมนุษย์นั้น ก็จะทำให้ผู้มาใหม่ตื่นเต้น คือต้องเสียเวลาซักไซ้ไต่ถามและสำรวจชมภูมิประเทศกันอยู่ไม่น้อยเหมือนกัน

ในจำนวนบุคคลที่ได้ล่วงลับมาสู่โลกทิพย์ก่อนเรานั้น มีปัญหาน่าคิดอยู่ประการหนึ่งคือ บุคคลที่มีชื่อเสียงใหญ่โตในประวัติศาสตร์ของโลกนั้นเวลานี้อยู่ที่ไหน ? ข้าพเจ้าขอตอบว่า บุคคลเหล่านั้นมีจำนวนไม่น้อยเลยทีเดียวที่ต้อง ทนทุกข์ทรมานอยู่ในภูมิอันหาความเจริญมิได้ ทั้งที่ปรากฏว่าเขามีตำแหน่งใหญ่โตหรือเป็นบุคคลสำคัญอย่างยิ่งในประวัติศาสตร์ บุคคลเหล่านี้ได้อยู่ในอบายนรกเช่นนั้นมาเป็นเวลาหลายร้อยหลายพันปีแล้ว และก็คงจะต้องอยู่ต่อไปอีกไม่ทราบว่กี่ร้อยกี่พันปี บางท่านก็อยู่ในภูมิ ซึ่งสูงกว่าข้าพเจ้ามาก และบางท่านก็อยู่ในภูมิเดียวกันกับ

ข้าพเจ้า ได้พบปะสนทนากันเป็นอันดี ท่านจะเชื่อหรือไม่ก็ตาม แต่ข้าพเจ้าขอบอกว่า เราได้เดินกระทบไหล่กับบุคคลผู้มีชื่อเสียง ในทางประวัติศาสตร์ ผู้ซึ่งได้ตายจากโลกมนุษย์มาก่อนหน้า ข้าพเจ้าหลายร้อย หรือหลายพันปีมาแล้วจริง ๆ ท่านเหล่านั้น ยังคงมีชีวิตอยู่ที่นี้อย่างสมบูรณ์ ได้พบกันคุยกันเหมือนดังกับ บุคคลที่เกิดในสมัยเดียวกัน โลกทิพย์นี้เป็นเสมือนที่รวมแห่งอดีต ปัจจุบัน และอนาคตอย่างแท้จริง การพบปะบุคคลผู้ยิ่งใหญ่ เหล่านี้ ไม่มีความลำบากเหมือนดังในโลกมนุษย์แต่อย่างใด ในที่นี้ ไม่มีชั้นสูงชั้นต่ำ ไม่มีพิธีกรรมหรือการสวมหน้ากาก หรือยศศักดิ์ ดังเช่นในโลกมนุษย์เลย ท่านเหล่านั้นแม้จะเคยเป็นใหญ่เป็นโต มจอย่างใด ก็ถือว่า ท่านเป็นผู้ปฏิบัติธรรมเพื่อความประณีตแห่ง จิตยิ่ง ๆ ขึ้นไปเหมือนกับชาวโลกทิพย์ผู้อื่น ด้วยเหตุดังกล่าวมา ท่าน จึงถือว่าเราทั้งหมดเป็นพี่น้องหรือญาติสนิทโดยธรรมนั่นเอง

ในทางกลับกัน บุคคลผู้ประกอบกรรมอันเลวทรามไว้ เมื่อ ตายจากโลกมนุษย์ไปสู่อบายภูมิแล้ว แม้เขาจะเคยมีอำนาจวาสนา อันยิ่งใหญ่มาอย่างใด สิ่งเหล่านั้นก็ไม่สามารถจะคุ้มครองเขา ได้เลยแม้แต่น้อย บุคคลบางคนเมื่ออยู่ในโลกมนุษย์อาจเป็นคน ไม่มีชื่อเสียงแต่อย่างใด เขาอาจจะได้ตายจากโลกมนุษย์มาอย่าง เงียบ ๆ โดยไม่มีผู้ใคร่รู้ก็ได้ แต่ถ้าเขาได้ประกอบกุศลกรรม มีจิต อันประณีตเพียงพอแล้ว เขาจะได้ประสบการต้อนรับในโลกทิพย์ อย่างมโหฬาร ชนิดที่เขามิได้เคยคิดมาแต่ก่อนเลย หลักการของ

ชาวโลกทิพย์มีอยู่ประการเดียวเท่านั้น คือเราวัดความดีเลวของบุคคลกันด้วยความประณีตแห่งจิตของเรานั้นเอง

ความเกี่ยวข้องระหว่าง โลกทิพย์กับโลกมนุษย์

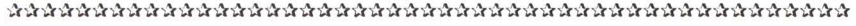
เรื่องความเกี่ยวข้องระหว่างโลกทิพย์กับโลกมนุษย์นี้ เป็นเรื่องลึกลับที่เข้าใจผิดกันมาเป็นเวลานาน ทั้งในฝ่ายผู้ที่เชื่อว่าไม่มีโลกทิพย์ และแม้ในฝ่ายที่เชื่อว่ามีด้วย สำหรับพวกแรกที่เชื่อว่าไม่มีนั้น ไม่เป็นอันต้องกล่าวอย่างใด แต่สำหรับบุคคลประเภทหลังที่เชื่อว่ามีโลกทิพย์อยู่จริง แต่ไม่เชื่อว่าโลกทั้งสองนี้จะติดต่อกันได้นั้น เป็นเรื่องที่น่าเสียดายเป็นอย่างยิ่ง พวกนี้โดยมากก็ถือหลักทีกักตัวเองง่าย ๆ ว่าชาวโลกทิพย์ย่อมเป็นเทวดามีความสุขสำราญเหลือล้นอยู่แล้ว คงไม่มีเวลานึกถึงหรือมาเกี่ยวข้องกับญาติพี่น้องทางโลกมนุษย์ได้เป็นแน่ ! อันที่จริงข้าพเจ้าก็ไม่ได้หมายความว่า ชาวโลกทิพย์ทั้งหมดจะต้องรู้ความเป็นไปของโลกมนุษย์ หรือมาติดต่อกับมนุษย์อยู่เสมอไป ทั้งนี้เพราะสำหรับผู้ที่ไม่มีความเกี่ยวข้องโดยตรงนั้น ก็เป็นธรรมดาที่จะต้องทำกิจการงานเรื่องอื่นเพลินไปบ้าง ท่านเหล่านี้อาจจะนึกถึงญาติพี่น้องทางโลกมนุษย์บ้างเหมือนกัน แต่ก็คงจะเป็นนาน ๆ ครั้ง แต่สำหรับผู้ที่เป็นเจ้าหน้าที่ต้องติดต่อกับโลกมนุษย์โดยเฉพาะแล้ว ก็เป็นของแน่นอนที่จะต้องรู้ความเป็นไปในทางโลกมนุษย์อยู่เสมอ

เทพประจำตัว

บุคคลที่เกิดมาในโลกทุกคนจะต้องมีเทพประจำตัว (guardian angel) อยู่ด้วยเสมอไป คนในสมัยโบราณดูเหมือนจะรู้ความจริงข้อนี้ดี จึงได้มีเรื่องเล่าสืบทอดกันมาจนทุกวันนี้ ซึ่งพวกมนุษย์ส่วนมากในปัจจุบันมักเห็นกันว่า เป็นเรื่องเหลวไหล เรื่องเทพประจำตัวมนุษย์นี้เป็นเรื่องใหญ่อีกเรื่องหนึ่งของชาวโลกทิพย์ เทพประเภทนี้มาจากบุคคลทุกชาติทุกภาษาในโลกมนุษย์มีทั้งชาวตะวันตก ชาวตะวันออก ตลอดจนถึงชนเผ่าอเมริกัน อินเดีย แต่ส่วนมากมักเป็นชาวตะวันตก ทั้งนี้เพราะชาวตะวันตกโดยทั่วไป มีพื้นอัธยาศัย และความสามารถในทางนี้ดีกว่าชาวตะวันตกท่านเหล่านี้ ล้วนแต่เป็นผู้ที่มีคุณสมบัติพิเศษประการหนึ่งเหมือนกันทั้งสิ้นคือเป็นผู้มีอำนาจจิต (Psychic powers) สูงและสามารถรอบรู้ธรรมชาติความเป็นไปของโลกทั้งสอง คือโลกมนุษย์และโลกทิพย์ได้เป็นอย่างดี เทพพวกนี้มีภูมิลำเนาที่อยู่ของตนเองเป็นพิเศษอีกส่วนหนึ่ง ส่วนการที่จะให้เทพองค์ไหนไปประจำตัวมนุษย์คนไหนนั้น ก็ถือหลักว่า จะต้องคัดเลือกผู้ที่มีอุปนิสัย หรือจริตเช่นเดียวกันกับมนุษย์ ที่ตนจะไปคอยรักษานั้น ทั้งนี้เพื่อจะได้มีความเข้าใจ เห็นอกเห็นใจและสามารถคลอบคลุ้มบุคคลที่ตนประจำรักษาได้ดีขึ้น ส่วนมากเทพพวกนี้เมื่อเป็นมนุษย์ ก็เคยได้ทำความเพียรมาแล้ว เคยทำความผิดพลาด ล้มเหลว และได้ปรับปรุงแก้ไขตัวเองให้ดีขึ้นมาแล้ว จึงรู้จักใจและท่าทีของผู้ที่ตน

รักษาได้ดี สามารถเข้าใจว่าควรจะช่วยเหลือหรือห้ามปรามบุคคลนั้น ๆ ในเวลาใดและด้วยวิธีใดบ้าง ในงานศิลปะประเภทต่าง ๆ เทพพวกนี้ มีส่วนช่วยเหลือในการคลุจใจศิลปินประเภทนั้น ๆ ให้บรรลุผลสำเร็จดียิ่งมาแล้วเป็นจำนวนไม่น้อย ทั้งนี้เพราะเทพผู้เคยมีอาชีพประเภทใดมาก่อน ก็มักจะเข้าทำการคุ้มครองรักษาบุคคลผู้มีอาชีพประเภทนั้น ซึ่งสามารถทำให้งานของบุคคลนั้นบรรลุผลสมความมุ่งหมายดีขึ้น กล่าวโดยทั่ว ๆ ไป เทพผู้รักษาทนนี้ย่อมรู้ว่า จุดอ่อนของมนุษย์ผู้นั้นอยู่ที่ไหน ? และมนุษย์ผู้นั้นมีส่วนดีในแง่ไหนบ้าง ? ทั้งนี้ก็เพราะตนได้เคยผ่านอุปสรรคและความสำเร็จเช่นนั้นมาแล้วนั่นเอง

บุคคลที่ทำความเพียรทางจิตเป็นจำนวนไม่น้อยจะได้มีโอกาสเห็นและสนทนากับเทพที่รักษาตนได้ ในกรณีเช่นนี้จะทำให้เทพผู้นั้นเกิดความปีติยินดีเป็นที่ยิ่ง ทั้งนี้เพราะเป็นธรรมดาเมื่อทั้งสองฝ่ายรู้ว่า ตนมีส่วนเกี่ยวข้องกันและช่วยเหลือกันได้อย่างไรแล้ว ก็จะมีความสัมพันธ์สนิทสนมกันยิ่งขึ้นกว่าเดิม แต่เป็นที่น่าเสียดายเหลือเกินว่า ส่วนมากเทพผู้รักษามนุษย์ต้องทำหน้าที่ของตนไป โดยอีกฝ่ายหนึ่งหาปรับตัวไม่ ในกรณีเช่นนี้ เมื่อกระแสดิจของทั้งสองฝ่ายมิได้มีการติดต่อกัน ความช่วยเหลือหรือการคลุจใจอย่างหนึ่งอย่างใดก็ทำได้โดยความยากอย่างยิ่ง บ่อยครั้งเทพผู้รักษามนุษย์ต้องเศร้าสลดใจ ในการที่ไม่สามารถจะห้ามบุคคลที่ตนรักษาไว้นั้นมิให้กระทำผิดพลาดได้ ทั้งนี้เพราะบุคคลนั้น

ไม่ยอมเชื่อหรือรับรู้ในความจริงข้อนี้เสียเลย เมื่อเป็นเช่นนี้ก็หมด
ความสามารถที่เทพผู้หวังดีจะช่วยเหลือได้ นอกจากทนดูความ
ผิดพลาดของบุคคลนั้นต่อไปอย่างเงียบ ๆ จนกว่านาน ๆ ครั้ง
จึงจะได้โอกาสสักคราวหนึ่งที่บุคคลผู้หลงผิดเหล่านั้น เมื่อมา
รู้ความจริงในภายหลัง ก็จะพากันคร่ำครวญถึงความโง่เขลาและ
ความคืดองของคนอย่างน่าเสียดายยิ่ง

ที่เป็นเช่นนี้ เพราะมีหลักอยู่ว่า มนุษย์ทุกคนมีเจตนาธรรม
อันเป็นเสรี (free will) ของเขาเองอยู่เสมอ ทั้งนี้หมายความว่า
หากเขามีความตั้งใจอย่างแน่วแน่อย่างหนึ่งอย่างใดลงไปแล้ว
จะเป็นไปในทางดีหรือชั่วก็ตาม ย่อมไม่มีผู้ใดสามารถขัดขวางเขา
ไว้ได้ หน้าที่ของเทพผู้รักษามนุษย์ก็มีอยู่แต่เพียงว่า ช่วยคลี่ใจให้
เขาดำเนินไปในทางที่ดีที่ชอบ ช่วยห้ามปรามจิตใจเขาไว้ไม่ให้
ตกเป็นทาสของความชั่ว และช่วยแก้ไขข้อบกพร่องหรืออุปสรรค
บางประการเท่านั้น มนุษย์จะยินยอมรับแรงคลี่ใจหรืออุปเส
ไม่ยอมรับเลยก็ได้ เพราะถึงอย่างไร ๆ เขาก็มีเจตนาธรรมอันเป็น
เสรี (free will) ของเขาเอง และเขาก็จะต้องรับผลแห่งกรรม
ที่เขาได้ทำลงไปโดยเจตนาธรรมอันเป็นเสรีนั้น อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

เรื่องเทพประจำตัวมนุษย์นี้รู้สึกรู้ว่า เป็นเรื่องที่คุณไม่เชื่อ
หัวเราะเยาะกันมาก แต่สำหรับเราชาวโลกทิพย์ถือว่า ความจริง
ย่อมเป็นความจริงอยู่เสมอไป และได้เห็นประจักษ์มานักต่อนัก
แล้วว่า ผู้ที่หัวเราะเยาะเหล่านั้นเมื่อได้มารู้ความจริง ในภายหลัง

เข้าแล้ว จะต้องรู้สึกสลดใจในความอวดฉลาดของคนเป็นอย่างยิ่ง
ทุกรายไป

ความจริงข้าพเจ้าไม่ได้หมายความว่า ชาวโลกมนุษย์จะได้รับ
รับแรงคลอใจโดยผ่านทางเทพผู้รักษาตัวอย่างเดียวเท่านั้น เพราะ
ชาวโลกทิพย์ได้พยายามติดต่อกับชาวโลกมนุษย์หลายต่อหลายทาง
ด้วยกัน เราได้ดำเนินการเกี่ยวข้องกับมนุษย์ทั้งในทางส่วนตัวและ
ในทางส่วนรวม คือเกี่ยวกับประเทศชาติของเขาด้วยเหมือนกัน
แม้ในกิจการของสังคมประเภทต่าง ๆ เราก็ได้พยายามช่วยเหลือ
อยู่เสมอ อาจกล่าวได้ว่า หากมิได้รับแรงส่งของโลกทิพย์แล้ว
ความสำเร็จของชาวโลกมนุษย์คงจะไม่มีถึงขนาดนี้เป็นแน่ ปัญหา
และข้อยุ่งยากต่าง ๆ ของโลกมนุษย์ ทั้งในส่วนย่อยหรือส่วนใหญ่
ก็ตาม ย่อมได้รับความช่วยเหลือแก้ไขจากชาวโลกทิพย์ไม่มาก
ก็น้อย แต่เป็นที่น่าเสียดายอย่างยิ่งที่ทางศาสนาของโลกมนุษย์
(Orthodox Church) พยายามปฏิเสธความจริงเรื่องนี้อย่างแข็งขัน
หากมีเรื่องราวที่เกี่ยวกับความเป็นไปของโลกทิพย์ขึ้นมาเมื่อใด
ทางศาสนาก็มักจะหาความเอาง่าย ๆ ว่าเป็นเรื่องของภูติผีปีศาจ
มารร้ายมาแกล้งมนุษย์ไปเสียหมด น่าสังเวชอย่างยิ่ง ที่นักบวช
ผู้โง่เขลาเหล่านี้ ได้นำประชาชนให้หลงเข้าใจผิดจากทำนอง
คลองธรรมมาเป็นเวลานานหนักหนาแล้ว ท่านคือดั่งถ้อยคำที่ว่า
ชาวโลกทิพย์หรือชาวสวรรค์ก็ควรจะต้องอยู่แต่ในถิ่นของตน
ทำกิจคือสวดมนต์ภาวนาสรรเสริญพระผู้เป็นเจ้าของโดยไม่ต้อง

หยุดหย่อนกันเลย แม้จะมีประจักษ์พยานถึงความจริงที่ว่า ชาวโลกทิพย์ได้มีส่วนช่วยเหลือชาวโลกมนุษย์ เพื่อความดีและความสงบสุขของชาวโลกมนุษย์เอง ท่านก็ไม่ยอมเชื่อ คงถือว่าเป็นเรื่องของผีร้ายมาหลอกลวงมนุษย์อย่างเดียวนั่น ท่านเอาฤทธิ์อำนาจต่าง ๆ ไปโยนให้พวกปีศาจเสียหมด ทำไมท่านจึงไม่คิดบ้างว่า เมื่อผีปีศาจ หรือฝ่ายอกุศลมีฤทธิ์เดชถึงขนาดนั้นแล้ว เหตุใดฝ่ายกุศลจึงจะมีฤทธิ์อำนาจเทียมทันกันบ้างไม่ได้ และเหตุใดคนเทพผู้เป็นฝ่ายกุศลจึงจะมาช่วยเหลือมนุษย์บ้างไม่ได้ อาจกล่าวได้ว่า หากมิใช่เป็นเพราะความช่วยเหลือของเทพซึ่งเป็นฝ่ายกุศล ก็ปล่อยให้เป็นเรื่องของผีปีศาจตามลำพัง ดังที่ท่านนักบวชเหล่านั้นคิดเอาแล้ว ป่านนี้โลกมนุษย์ก็คงจะถึงความพินาศล่มจมไปแล้วอย่างแน่นอน จริงอยู่ในบัดนี้เรายังไม่สามารถทำการช่วยเหลือชาวโลกมนุษย์ได้อย่างกว้างขวางนัก ทั้งนี้เป็นเพราะเหตุประการเดียว คือ จิตใจของมนุษย์ส่วนมากยังมีติดมิดเหลือเกิน ตาใจของเขายังบอดกันเป็นจำนวนมาก เขาพากันปฏิเสธช่องทางแห่งความช่วยเหลือ ที่เราจะเข้าถึงได้เสียเกือบหมดสิ้น แต่เราก็กังไม่หมดความพยายาม เราคงดำเนินงานของเราต่อไปโดยไม่หยุดยั้ง เพื่อประโยชน์สุขแก่ชาวโลกมนุษย์นั่นเอง วันหนึ่งเมื่อเหตุการณ์นั้นมาถึงมนุษย์คงจะได้ประจักษ์ความจริงข้อนี้มากขึ้น

บทที่ ๒๐

ภูมิสูงสุด

☆☆☆☆☆☆

ข้าพเจ้าได้เคยกล่าวให้ท่านฟังมาแล้ว ๒ หรือ ๓ ครั้ง ถึงเรื่องภูมิที่สูงขึ้นไปกว่าที่ข้าพเจ้าอยู่ ว่ายังมีอยู่อีกมาก การเข้าไปสู่ภูมิที่สูงขึ้นไปดังกล่าวนี้ มีอยู่ ๒ วิธีเท่านั้น คือ ประการแรก เราจะต้องอบรมจิตของตนเอง ให้ประณีตสูงขึ้นกว่านี้ จนถึงขนาดที่จะเลื่อนขั้นขึ้นไปได้เองเสียก่อน ประการที่สอง ก็คือ หากยังไม่ถึงเวลานั้นเราก็ต้องได้รับอนุญาต (รวมทั้งได้รับการคุ้มกันด้วย) จากท่านผู้อยู่ในภูมิสูงขึ้นไปเสียก่อน จึงจะผ่านเข้าไปได้ ทั้งนี้ก็เป็นไปด้วยเหตุผลดังที่ข้าพเจ้าได้กล่าวมาแล้ว คือ เป็นกฎธรรมชาตินั่นเอง หากได้มีผู้หนึ่งผู้ใดหรือมีเขตแดนหรือขวากหนามอย่างใดเป็นเครื่องป้องกันไว้ไม่

บัดนี้ ข้าพเจ้าใคร่จะเล่าให้ท่านฟัง ถึงเรื่องการที่ข้าพเจ้าได้มีโอกาสผ่านเข้าไปในภูมิสูงโดยประการที่สอง คือ โดยการได้รับคำเชิญจากท่านผู้อยู่ในภูมิสูงสักเล็กน้อย

คราวหนึ่ง เราสามคนกำลังนั่งอยู่ในบ้านของข้าพเจ้า เบื้องหน้าเราเป็นช่องหน้าต่าง ซึ่งเราจะมองออกไปเห็นทัศนียภาพอันสวยงามภายนอกได้อย่างถนัดชัดเจน เอ็ดวิน กับข้าพเจ้ากำลังสนทนากันอยู่ด้วยเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ส่วนรุชกำลัง่วนอยู่กับการบรรเลงเพลงจากเปียโนอันโปรดปรานของเธอ เสียงดนตรีจากเปียโนดังก้องวาลเสียงวังเวง เมื่อบวกกับภูมิภาพอันประกอบไปด้วยทิวไม้อันเขียวชะอุ่มเบื้องหน้าเรา ทำให้เกิดความสุขเยือกเย็นอย่างบอกไม่ถูกจริง ๆ

แม้จะเป็นเวลาล่วงเลยมานานพอสมควรแล้วก็ตามแต่ก็ปรากฏว่า รุชยังคงไม่หายจากความตื่นเต้นยินดีในเครื่องเปียโนของเธอเท่าใดนัก เธอกล่าวว่าเธอหลงใหลใน “เปียโนทิพย์” ของเธออย่างสุดหัวใจจริง ๆ แม้ว่า เธอจะได้บรรเลงเพลงจาก “เปียโนทิพย์” นี้มาหลายต่อหลายครั้งแล้วก็ตาม แต่ทุกครั้งเธอก็ต้องได้รับความตื่นเต้นใจ และสุขใจเหมือนเดิม ในเมื่อเธอกดนิ้วลงไปบนคีย์ และได้ยินเสียงอันหวานวังเวงดังสั่นพรึ่ออกมา มันเป็นความไพเราะเยือกเย็นชนิดที่เธอไม่ได้นึกฝันมาก่อนเลยว่าเสียงเปียโนทิพย์ จะมีอำนาจสะกดจิตใจ และสั่นสะเทือนอารมณ์ของเธอได้ถึงขนาดนี้ ความปีติปราโมทย์ของเธออีกประการหนึ่งก็คือ เธอรู้สึกว่าจะมีความสามารถในการบรรเลงเพิ่มขึ้นกว่าเดิมอีก คุณเหมือนจะสักร้อยเท่าของความสามารถของเธอเมื่อครั้งยังเป็นมนุษย์ ทั้งนี้เป็นเพราะความจริงที่ข้าพเจ้าได้เคยกล่าวมาแล้วว่า

ในโลกทิพย์นี้ กล้ามเนื้อทุกส่วนของเราอยู่ในบังคับบัญชาของจิตใจโดยสมบูรณ์ ดังนั้น เมื่อเราต้องการให้นิ้วมือของเราเคลื่อนไหวไปด้วยอาการอย่างไร หรือด้วยความเร็วเท่าใด ก็ย่อมสามารถทำได้ทันที รุชกล่าวว่ น้าอัศจรรย์เหลือเกินที่นิ้วของเธอเลื่อนพริ้วไปบนคีย์เปียโนได้อย่างรวดเร็ว ทันตามคำสั่งของจิตใจ จนเจ้าตัวเองก็เกือบจะไม่เชื่อว่าจะเป็นไปได้ถึงเพียงนั้น นอกจากนั้น ความสามารถของมันสมองในด้านความจำก็ยังเพิ่มประสิทธิภาพขึ้นอย่างมากมาย จนเธอสามารถขนาดดูเหมือนว่า จะหลับตามองเห็นท่วงทำนองของเพลงนั้น ๆ ได้อย่างทะลุปรุโปร่ง ตั้งแต่ก่อนที่จะบรรเลงเสียอีก

แต่ในขณะนั้น เสียงเพลงอันเจือยแจ้วของเธอก็หยุดลงโดยฉับพลัน และเราก็เห็นเธอวิ่งตรงไปที่ประตู เราทั้งสองลุกขึ้นมองตามออกไปดูด้วยความประหลาดใจ และได้เห็นบุคคล ๒ ท่าน เดินผ่านสนามหญ้าเข้ามาในบ้านของข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าจำได้ว่า บุคคลหนึ่งในจำนวนนั้น คือท่านชาวอียิปต์ ซึ่งข้าพเจ้าได้เคยพบกับท่านมาก่อนแล้ว ส่วนอีกท่านหนึ่งนั้น ข้าพเจ้าได้ทราบภายหลังว่าเป็นชาวคัลดิน เป็นผู้มีความรื่นรมย์สนุกสนานรื่นเริงอย่างยิ่ง

เราได้ออกไปต้อนรับแขกผู้มีเกียรติทั้งสอง และเชิญเข้ามาในบ้าน และหลังจากที่ได้สนทนากันครู่หนึ่ง ท่านชาวคัลดินก็แจ้งความประสงค์ที่มาหาข้าพเจ้าว่า ท่านได้รับคำสั่งจากท่านผู้อยู่ในภุมิสุงขึ้นไปให้มา และเชิญเราไปเยี่ยมเยียนท่าน

เราทั้งสามนั่งอึ้งกันไปครู่หนึ่งในการที่ได้รับโชค และ
 เกียรติอันไม่ได้ฝึกฝนมาก่อน ท่านชาวคัลดินแสดงอาการขบขัน
 ในท่าทางของพวกเขา จึงเอ่ยปากบอกว่า ไม่ควรที่พวกเราจะต้อง
 วิตกกังวล หรืออึดอัดอย่างไรในเรื่องนี้ ปัญหาที่ว่าเหตุใดเราจึง
 ได้รับเกียรติดังกล่าวนั้น เป็นเรื่องที่จะทราบได้เองเมื่อไปถึงแล้ว
 ส่วนปัญหาที่ว่าเราจะไปถึงภูมิสูงนั้นได้อย่างไร ก็เป็นเรื่องที่ไม่
 ต้องหนักใจ เพราะการที่ท่านทั้งสองมา ณ ที่บ้านของข้าพเจ้าก็เพื่อ
 จะมาพาเราไปนั่นเอง

ข้าพเจ้าพยายามจะกล่าวคำขอบคุณในเกียรติอันยิ่งใหญ่ ที่เรา
 ได้รับในครั้งนี้ แต่ก็รู้สึกว่าคุณไม่ออก เอ็ดวินกับบรูซก็ดูจะตกอยู่
 ในภาวะอย่างเดียวกัน ท่านชาวคัลดินคงจะรู้ใจพวกเราดี จึงหา
 เรื่องพูดคุยในทำนองอื่นอย่างสนุกสนานรื่นเริง ตามความเห็นของ
 ข้าพเจ้ารู้สึกว่าคุณชาวคัลดินผู้นี้ น่าจะเป็นผู้มีอัธยาศัยร่าเริงกว่า
 ผู้อื่นในโลกทิพย์นี้ทีเดียว ในเรื่องนี้เป็นของแปลกอยู่อย่างหนึ่งว่า
 ชาวโลกมนุษย์โดยมาก มักจะชอบกะเกณฑ์ให้ชาวโลกทิพย์เป็น
 ผู้ขี้มยากหรือขี้มไม่เป็นไปเสียทั้งหมด ข้าพเจ้าขอยืนยันว่าทัศนคติ
 ดังกล่าวนี้นี้เป็นความเข้าใจผิดอย่างยิ่ง อันที่จริงในเมื่อการหัวเราะ
 ของเราไม่ได้เป็นพิษเป็นภัยแก่ผู้ใดแล้ว เราก็สามารถจะหัวเราะ
 ได้อย่างเต็มที่ โดยไม่ต้องกลัวว่าจะมีใครว่าเลย ไม่เคยมีป้ายติดไว้
 หน้าประตูโลกทิพย์ว่า “ห้ามหัวเราะนะ” พวกเราสามารถหัวเราะ
 ได้ โดยไม่ต้องเกรงว่า จะทำให้เราดูเป็นเด็ก ๆ หรือหมดความ

สง่าผ่าเผยลงไปเลย จริงอยู่ ตามที่กล่าวมานี้ ข้าพเจ้าไม่ได้หมายความว่า เราหรือท่านชาวคัลดินที่กล่าวมานั้น จะต้องผูกพร้อมกันกับหัวเราะร่วนเป็นไขเค็ม หรือเหมือนกับเป็นคนบ้าอยู่ตลอดเวลา ข้าพเจ้าหมายความว่าเราชาวโลกทิพย์หัวเราะเป็นและหัวเราะกันไม่น้อยเหมือนกัน เมื่อมีเหตุผลสมควรที่จะหัวเราะกันได้

ต่อจากนั้น ท่านชาวคัลดินก็บอกว่า บัดนี้ถึงเวลาแล้วที่เราจะออกเดินทางกันได้ โดยท่านจะเป็นผู้นำทางและคุ้มครองเราเอง ในระหว่างทาง ขณะที่เราเดินผ่านทุ่งหญ้าไปตามสบาย ข้าพเจ้าได้ถามท่านชาวคัลดิน ถึงท่านผู้ปกครองภูมิสูงผู้นี้ ก็ได้รับความรู้ว่า ท่านผู้ที่เรากำลังจะไปหานี้ เป็นหัวหน้าใหญ่ผู้ครองภูมิแห่งโลกทิพย์หมดทุกภูมิ ชาวโลกทิพย์ทุกภูมิรู้จักท่านดีและเรียกท่านว่า “ท่านหัวหน้าที่รัก” เสื้อคลุมของท่านมีสีน้ำเงินขาวและสีทอง ซึ่งแสดงถึงปัญญาและความประณีตของจิตของท่านว่า มีความลึกซึ้ง และกว้างขวางอย่างยิ่ง การที่เราจะทราบว่าคุณมีปัญญาเพียงใดนั้น ย่อมเป็นสิ่งที่บรรยายให้เห็นไม่ได้เลย คือถึงจะบรรยายให้เห็นได้ ก็ย่อมจะไม่มีผู้ใดเข้าใจอยู่นั่นเอง แม้การที่เราเรียกท่านว่าเป็นผู้ปกครอง (ruler) หรือหัวหน้านี้ ก็มีได้หมายความว่า ท่านปกครองผู้อื่นแบบเจ้านายปกครองทูลน้องหรือข้าทาสตามความหมายในโลกมนุษย์ เพราะว่าในโลกทิพย์นี้ เราอยู่กันด้วยความรักและไม่ตรีเท่านั้น ไม่มีใครจำต้องให้ความกลัวกันเลย

ท่านผู้ที่เรากำลังจะเดินทางไปหานี้ จึงเป็นเสมือนหนึ่งสื่อกลาง
ระหว่างพระบิดา ผู้ซึ่งสร้างสากลจักรวาลทั้งปวงกับพระบุตร
ทั้งหลายของ พระองค์ละนั้น

ขณะนี้เรากำลังเดินทางผ่านอาณาเขตที่อยู่ของเอ็ดวิน ซึ่งอยู่
ชายแดนของภูมิสูงแล้ว และกำลังมุ่งหน้าออกจากภูมิของตนเอง
เข้าสู่ภูมิสูง ที่มีบรรยากาศเจือจางยิ่งขึ้นทุกที หากไม่ได้มีการ
คุ้มกันเป็นพิเศษแล้ว ในไม่ช้าเราจะรู้สึกอึดอัดจนไม่สามารถจะ
เดินทางต่อไปได้เลย ทั้งนี้เพราะว่าสภาวะของภูมิต่างกันก็ย่อมมี
อัตราความสั่นสะเทือน (vibrational rate) ของช่วงคลื่นต่างกัน
ดังนั้นหากไม่มีผู้คอยช่วยปรับ (adjust) การสั่นสะเทือนภายในกาย
ของเราให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมได้แล้ว ก็ไม่มีทางที่เราจะเข้าไปยัง
ภูมิที่มีบรรยากาศเจือจางมาก (rarefied atmosphere) เช่นนั้นได้เลย

ในที่สุดเราก็หยุดกึกลงโดยอัตโนมัติ เพราะรู้ว่าไม่สามารถ
จะเดินทางไปต่อไปได้อีกแล้ว ท่านชาวคัลดีนจึงอ้อมมาข้างหลังเรา
และเอื้อมมือมาแตะที่ศีรษะของเราอยู่ครู่หนึ่ง การทำเช่นนั้นท่าน
อธิบายว่า เพื่อปรับคลื่นในตัวเราและทำให้เราเดินทางต่อไปได้
นั่นเอง จากนั้นเรารู้สึกเย็นชู่ไปทั่วกาย และรู้สึกเสมือนว่าร่างกาย
ของเราเบาจนเกือบจะลอยขึ้นไปละนั้น พร้อมกันนั้นก็เกิดมีความ
อบอุ่นขึ้นได้อย่างประหลาด ท่านชาวคัลดีนได้จับให้รุชยีนอยู่
ตรงกลางระหว่างข้าพเจ้าและเอ็ดวิน แล้วตัวท่านเองก็ยืนอยู่
เบื้องหลังของเธอ ท่านวางมือซ้ายลงบนบ่าของเอ็ดวิน และมือขวา

วางบนบ่าของข้าพเจ้า และเนื่องจากท่านสวมเสื้อคลุมใหญ่อยู่ด้วย จึงเป็นเสมือนว่าเราทั้งสามอยู่ภายใต้ความคุ้มครองของเสื้อคลุม นั้นเป็นอย่างดี

ท่านชาวคัลดินได้บอกแก่เราว่า การที่ท่านเอามืออุมิธิระเรา อยู่ครู่หนึ่งนั้น นอกจากจะเป็นการปรับคลื่นตามปกติแล้ว ยังเป็นการช่วยให้ нынตาของเราทนต่อแสงอันเจิดจ้าของภูมิสูงนี้ได้อีกด้วย เพราะว่า แม้ว่าร่างกายของเราจะได้รับการปรับคลื่นให้เข้ากับช่วง คลื่นของภูมิสูงแล้วก็ตาม แต่ถ้าไม่ได้ทำเช่นนั้นเพิ่มเติม нынตา ของเราก็จะทนต่อแสงที่แรงกล้าขึ้นกว่าเดิมมากไม่ได้ การทำ เช่นนั้น ถ้าจะเปรียบก็เหมือนกับการที่ชาวโลกมนุษย์ผู้ใส่แว่นตา กันแดด ในขณะที่ออกสู่ท่ามกลางแสงแดดอันแผดกล้าจะนั้น

ครั้นแล้วท่านชาวคัลดินก็ได้บอกให้เราทำจิตใจให้สงบ และอย่าขัดขืน (Passive) โดยขอให้คิดว่าเป็นการเดินทางไปหา ความสดชื่นและความสุข ไม่ใช่เป็นการทดสอบความทนทาน แต่อย่างใด “เอาละนะเตรียมตัวได้” เสียงท่านกล่าวขึ้น “หนึ่ง สอง สาม ไปได้แล้ว”

ฉับพลันเราก็รู้สึกคล้ายกับลอยขึ้นไป แต่ความรู้สึกเช่นนั้น เป็นไปชั่วขณะเดียว ประมาณไม่เกินหนึ่งวินาที ก็มีแสงสว่างเป็น ประกายวาบพุ่งผ่านเราไป และก็หายไปในช่วงพริบตา ต่อจากนั้น ก็รู้สึกว่่าเท้าได้สัมผัสกับพื้นดินแข็ง ๆ ใหม่ และครั้นแล้ว

ทัศนียภาพอันตระการตาสุดที่จะบรรยาย ก็ปรากฏอยู่เบื้องหน้าของเรา เป็นภูมิประเทศที่งามจับตาอย่างสิ้นเหลือ แทบไม่เชื่อสายตาตัวเองว่า ความงดงามของทัศนียภาพภูมิประเทศจะงามตรึงใจถึงขนาดนี้

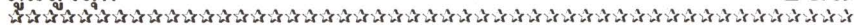
ตรงหน้าเราออกไปเป็นลำน้ำกว้างใหญ่ ทอดยาวเหยียดออกไปสุดสายตา กระแสน้ำไหลเอื่อยอย่างสงบ เมื่อต้องแสงอาทิตย์ก็เป็นประกายอย่างน่าดู ละลอกพริ้วน้อย ๆ ของน้ำสะท้อนแสงฉายเงาออกเป็นสายรุ้งสีต่าง ๆ สลับซับซ้อน และเกี่ยวกระหวัดกันไปมาอยู่เหนือผืนน้ำ ความงามของธรรมชาติเบื้องหน้าทำให้เราผู้มาใหม่ทุกคนเกือบจะลืมหายใจ เหมือนถูกมนต์สะกดไปชั่วขณะหนึ่ง และเราก็ต้องถอนหายใจและถอนสายตาจากทัศนียภาพเบื้องหน้า ด้วยความเสียดาย เมื่อท่านชาวคัลดิน และท่านชาวอียิปต์ได้เตือนขึ้นว่า เรามีเวลาที่จะอยู่ที่นี้ได้ไม่มากนัก ฉะนั้นจึงต้อง รีบไปทำธุระอันเป็นวัตถุประสงค์แห่งการมาของเราเสียก่อน

อีกด้านหนึ่งของภูมิประเทศอันงดงามเหมือนภาพฝันนี้เป็นตัวตึกมหึมา สูงหลายชั้น มีบันไดกว้างใหญ่มโหฬาร ทอดจากตัวตึกเข้าสู่ภายใน รูปลักษณะของตัวตึกเป็นแบบเรียบ ๆ ไม่มีเครื่องประดับประดาอย่างไร แต่วัตถุที่ประกอบกันขึ้นเป็นตัวตึกนั้นช่างมหัศจรรย์เหลือหลาย ข้าพเจ้าอยากจะกล่าวว่า ตึกทั้งหลายนี้ทำขึ้นด้วยเพชรนิลและบุศราคัม (Topaz) ทั้งแท่งรวมกันขึ้นมานั่นเอง

ขอให้ท่านลองคิดดูเอาเองว่า ในโลกมนุษย์นั้น อัญมณิดังกล่าวมาแล้วนี้ เราจะหาได้ ก็แต่เพียงเม็ดเล็ก ๆ ซึ่งเราสามารถจะวางไว้ในระหว่างนิ้วมือได้อย่างสบาย แต่บัดนี้สิ่งที่เราเห็นอยู่นี้คือติ๊กมโหฬาร ซึ่งทำด้วยเพชรนิล และบุษราคัมทั้งแท่งรวมกัน ส่งแสงเป็นประกายอยู่อย่างบรรเจิดจ้า จริตทีเดียวมันเป็นภาพที่มนุษย์จะไม่คิดฝันเลยว่าจะเป็นไปได้ถึงขนาดนี้ และมนุษย์ก็จะไม่มีวันได้เห็นสิ่งเหล่านี้ได้เลย

เกี่ยวกับอัญมณีที่เป็นวัตถุก่อสร้างของติ๊กนี้ ท่านชาวคัลดินบอกว่า ไม่เป็นของประหลาดมหัศจรรย์แต่อย่างใด เพราะว่าวัตถุดังกล่าวก็เป็นวัตถุประจำภูมินี้เอง การที่เราตกตะลึงแลเห็นเป็นของประหลาดมหัศจรรย์ ก็เพราะว่าเราได้เดินทางผ่านภูมิในระหว่างมาหลายภูมิ และได้เข้ามาถึงภูมิอันสูงสุดนี้เลยทีเดียว หากเราเดินทางมาผ่านแต่ละภูมิตามลำดับ เราจะเห็นอัญมณีประจำภูมิค่อย ๆ เปลี่ยนจากความทึบไปสู่ความใสจืดทีละเล็กทีละน้อย จนกระทั่งมาใสบริสุทธิ์เป็นแก้วผลึกในที่สุด

รอบ ๆ บริเวณติ๊ก มีสวนดอกไม้ล้อมรอบเป็นแนวยาวเหยียด โดยมีแปลงไม้ดอกไม้สีต่าง ๆ กัน จัดไว้เป็นรูปแบบต่าง ๆ กัน อย่างประณีตบรรจง ทิวทัศน์อันน่ารื่นรมย์ดังกล่าวนี้ ทอดออกไปข้างหน้าเป็นระยะไกลแสนไกลจนสุดสายตา ห่างออกไปเราจะแลเห็นอาคารอีกหลายหลัง ที่ดูเหมือนว่าจะก่อสร้างโดยมรกตและ

อเมทิสท์ (Amethyst พลอยใสเหมือนแก้วผลึก) ก็มี และที่ก่อสร้างด้วยไข่มุกก็ก็มี

เมื่อท่านชาวคัลดินได้บอกว่าเราต้องรีบไปหาท่านผู้เป็นหัวหน้าของภูมินี้ เราก็จำต้องหยุดยั้งการชมทัศนียภาพดังกล่าวด้วยความเสียดายเป็นอย่างยิ่ง

เราเดินขึ้นบันไดเข้าไปในตัวอาคารที่เห็นอยู่เบื้องหน้าและทั้ง ๆ ที่เราคิดว่ากำลังเดินไปบนบันไดหิน แต่ความรู้สึกที่เพื่อก็ทำให้เรารู้สึกเสมือนหนึ่งว่า เรากำลังเดินไปบนพรมกำมะหยี่หรือสนามหญ้าฉะนั้น เราไม่มีเวลาพิจารณาความสวยงามของภายในตัวอาคารได้มากนัก เพราะว่าอำนาจคุ้มกันที่เราได้รับไม่สามารถจะทำให้เราอยู่ได้นานพอ และในที่สุดเราก็เข้ามาถึงจุดหมายปลายทาง คือห้องของท่านผู้เป็นหัวหน้าของภูมิตั้งปวง

เราผู้มาใหม่หยุดชะงักอยู่ครู่หนึ่ง เพราะไม่ทราบว่าควรจะวางตัวอย่างไรดีในการเข้าพบท่านผู้ยิ่งใหญ่เห็นปานนี้ แต่ท่านชาวคัลดินได้ให้กำลังใจแก่เราโดยกล่าวว่า เรื่องนั้น ไม่มีความสำคัญอย่างใดเลยในที่นี้ ในที่สุดเราก็ได้เห็นท่านหัวหน้านั่งรอเราอยู่ริมหน้าต่างในห้องของท่าน

พอเห็นเรา ท่านหัวหน้าก็ลุกขึ้นจากเก้าอี้ ตรงมาหาเราจึงมีให้ไปนั่งที่เก้าอี้ข้าง ๆ ท่านเอง ท่านขอบคุณท่านชาวคัลดิน และท่านชาวอียิปต์ที่นำเรามาหาท่าน และบอกให้เราทำตัวเป็นกันเองโดยไม่ต้องเกรงใจ

จากการได้เห็น รูปร่างลักษณะของท่านโดยใกล้ชิดข้าพเจ้า ก็ได้สังเกตว่า ท่านหัวหน้ามีลักษณะเป็นคนหนุ่มมาก แต่เรื่องทั้งนี้ ก็มีได้หมายถึงอายุตามกาลเวลาแต่อย่างใด เพราะว่าความหนุ่ม เป็นลักษณะของรูปร่างภายนอก อันเป็นเครื่องหมาย ถึง คุณลักษณะภายในจิตใจอย่างแท้จริง โดยกาลเวลาแล้ว เราคิดว่า ท่านคงจะมีอายุนับเป็นกัปปี (คือล้าน ๆ ปี) ที่เดียว ผมของท่าน จะมีลักษณะเป็นแสสสีทองมากกว่าที่จะเป็นวัตถุสีทอง น้ำเสียงของท่านมีกังวานเหมือนเสียงคนตรี และในขณะที่เราได้เข้าไปอยู่ ใกล้ ๆ ท่านแล้วก็รู้สึกได้ว่า ได้รับกระแสแห่งเมตตาจากท่านอย่าง ชุ่มชื่นหัวใจที่สุด นอกจากนั้นแล้วยังรู้สึกได้ว่า ท่านเป็นผู้มีความ รอบรู้กว้างขวางและลึกซึ้ง อย่างที่หาใครเทียบไม่ได้เลยทีเดียว

บุคลิกลักษณะ และท่าทางเป็นกันเองของท่านทำให้เรานับถือท่านยิ่งขึ้น ในระหว่างการสนทนา ท่านพูดกับเราอย่าง สนุกสนานร่าเริง โดยได้ทักทายปราศรัยกับทุกคนเป็นรายตัว ชักถามถึงความเป็นอยู่ และการงานของเราอย่างเอาใจใส่ และในที่สุดท่านก็บอกให้เราทราบถึงวัตถุประสงค์ ที่ได้เชิญให้เรา มาหาท่านถึงที่นี่

ท่านกล่าวว่าในเมื่อข้าพเจ้าได้ไปเยี่ยมอบายภูมิอันเป็นภูมิ ชั้นต่ำที่สุดมาแล้ว ท่านจึงเห็นสมควรที่เราจะได้มาเยี่ยมภูมิสูงสุดนี้ไว้เพื่อเป็นการเปรียบเทียบดูบ้าง โดยวิธีนี้เราจะได้เห็นด้วยตาตนเองว่า ภูมิทั้งสองนี้มีความแตกต่างกันเพียงไร โดยเฉพาะอย่างยิ่ง

~~~~~

ท่านต้องการให้เราเห็นความจริงว่า ผู้อาศัยอยู่ในภูมิสูงนี้ก็มิใช่เป็น
 เเงา ๆ หรือเป็นภาพมายาแต่อย่างใด แต่โดยแท้แล้วก็ยังเป็นบุคคลมี
 เลือดมีเนื้อ มีความรู้สึกเช่นเดียวกัน และมีความรู้สึกที่จะหิวระ
 สนุกสนานได้เช่นเดียวกันกับพวกข้าพเจ้าเหมือนกัน นอกเหนือ
 สิ่งใด ท่านบอกว่า ท่านต้องการให้เราเห็นว่า ภูมินี้มิได้เป็นสิทธิ์ขาด
 ของผู้หนึ่งผู้ใดแต่ลำพังเลย แท้จริง เป็นวิสัยของทุก ๆ คนที่มี
 ความเพียรเพียงพอที่จะพัฒนาจิตใจของเขาให้ประณีตขึ้นถึงขั้นนี้ได้
 เมื่อบุคคลสามารถทำได้ถึงขนาดนั้นแล้ว ก็ไม่มีอำนาจอะไรจะ
 ห้ามปราม หรือป้องกันมิให้เขาเข้าถึงภูมินี้ได้เลย จริงอยู่การทำ
 ความเพียรทางจิตดังกล่าวอาจต้องใช้เวลาแสนนานแสนนาน แต่เรา
 ก็มีเวลาแสนนานแสนนานเป็นของเราและมีวิธีการและผู้ช่วยเหลือมากมาย
 ที่จะทำให้เราเข้าถึงภูมินี้ได้เสมอ ขอแต่ให้เราตั้งใจจริงเท่านั้น
 ความจริงดังกล่าวนี้ เป็นกฎธรรมชาติที่ง่าย ๆ เหลือเกิน และไม่มี
 จำกัดอยู่แต่เฉพาะศาสนาใด ๆ เลย (คือ บุคคลผู้นับถือศาสนา
 ใด ๆ ก็มีสิทธิ์ที่จะกระทำได้ ตามกฎธรรมชาติอันง่าย ๆ และ
 ตรงไปตรงมานี้เหมือนกันหมด all is perfectly straightforward,
 plain and unrestricted by complicated beliefs, religions or
 otherwise)

ไม่มีศาสนาใดสามารถจะกระทำดังกล่าวได้แต่ศาสนาเดียว
 (คือกันไว้ให้ศาสนิกชนของตนแต่ฝ่ายเดียวขึ้นสวรรค์ได้ ส่วน
 ผู้นับถือศาสนาอื่นให้ตกนรกหมด No religious body that ever

existed can do that) ดังนั้น การทำความดีเพื่อความหลุดพ้นของวิญญูณ จึงไม่มีศาสนาใดสามารถผูกขาดไว้ให้คนของตนได้ แต่ผู้เดียวเลย It requires no adherence to any particular form of religion, which, of course, has no authority to assure any single soul of its powers to secure the soul's "salvation") ภูมิอันสูงสุดนี้เป็นของทุกคนที่มีความตั้งใจจริง แม้ว่าผู้นั้นในขณะนี้จะอยู่ในอบายภูมิอันต่ำที่สุดก็ตาม

ในขณะนี้ ท่านชาวคัลคิลได้บอกกับท่านหัวหน้าว่า อำนาจคุ้มครองที่ท่านได้ให้เราไว้ นั้น จวนจะหมดฤทธิ์อยู่แล้ว และเราก็คงจะต้องรีบกลับโดยชักช้าอยู่ไม่ได้ ท่านหัวหน้าได้กล่าวว่า ท่านก็สังเกตเห็นเช่นนั้นเหมือนกัน และท่านก็ได้บอกว่า อำนาจดังกล่าวเป็นสิ่งที่มิชอบเขตจำกัด ดังนั้นเพื่อความผาสุกของเราเอง เราก็จะอยู่ชักช้าไม่ได้ในครั้งนี้ หากมีโอกาสในคราวต่อไป เราอาจจะมาใหม่อีกครั้งหนึ่งก็ได้

เราต่างพากันลุกขึ้นอำลาท่านหัวหน้า โดยท่านก็ได้ตามมาส่งเราด้วยถึงภายนอกอาคาร และในที่สุดก็มาถึงจุดที่เราจะต้องจากกัน

แน่นอนเหลือเกิน ความอาลัยประกอบกับความซาบซึ้งในความกรุณาของท่านหัวหน้า ทำให้เรารู้สึกตื่นตันอย่างบอกไม่ถูก เราคิดว่า เราช่างเป็นผู้มีโชคดียิ่งเหลือเกิน ที่ได้มาเห็นสิ่งทั้งหลายเหล่านี้ ด้วยตาของตนเอง และได้ทราบความจริงอัน

ยิ่งใหญ่ดังกล่าวนั้นแล้ว ท่านหัวหน้าได้ให้พร ขอให้เราทุกคนมีความสุข และขอให้เดินทางกลับด้วยความสุขเช่นเดียวกัน ในช่วงชีวิตนั้นเอง เราก็รู้สึกได้ว่า ได้กลับมาสู่ภูมิของตนเองอีกครั้งหนึ่ง

ท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้าได้กล่าวมาอย่างยืดยาวพอสมควรแล้ว ทั้งนี้ ก็เพื่อให้ท่านเห็นประจักษ์ความจริงว่า โลกทิพย์นั้นมีอยู่จริง เพียงใดว่า กรรมของบุคคลที่ทำไว้นั้นย่อมไม่เสื่อมสูญว่า ชีวิตในโลกมนุษย์เป็นของน้อยนิดเดียว เมื่อเทียบกับความเป็นอยู่ในโลกทิพย์ ทั้งในภูมิสุคติและในภูมิที่เรียกว่าอบายหรือนรก และขอให้ท่านระลึกถึงความจริงอันสำคัญอีกประการหนึ่งว่า คนเรานั้นเมื่อก่อนตายมีสถานะแห่งจิตใจเป็นอย่างไร แม้เมื่อตายไปแล้วก็หาเปลี่ยนนิสัยประจำตัวไปไม่ได้ไม่ หากข้อความทั้งปวงที่ได้กล่าวมานี้จะเป็นเครื่องทำให้ท่านอดทนต่ออุปสรรคแห่งชีวิต มุ่งมั่นในการประกอบกุศลกรรมโดยไม่ทอดยอ หรือยอมแพ้ต่ออำนาจของสิ่งที่คุกคามหรือช่วยวนด้วยประการต่าง ๆ ได้บ้าง ข้าพเจ้าก็จะถือว่าได้รับผลแห่งความพยายามคุ้มค่าแล้วอย่างแท้จริง.

จบภาคหนึ่ง

หนังสือโลกทิพย์

หนังสือ “โลกทิพย์” ซึ่งแปลโดยอาจารย์ศิริ พุทธศุภกร์ และ
ท่านมอบลิชสิทธิ์การจัดพิมพ์ให้สำนักคั่นคว่ำทางวิญญูณแต่ผู้เดียว
มี ๔ ภาค คือ

๑. โลกทิพย์ ภาค ๑ เล่มนี้ สำนักคั่นคว่ำทางวิญญูณ
จัดพิมพ์ถึงครั้งที่ ๗

๒. โลกทิพย์ ภาค ๒ สำนักคั่นคว่ำทางวิญญูณจัดพิมพ์
ครั้งที่ ๕/๒๕๓๘

๓. โลกทิพย์ ภาค ๓ สำนักคั่นคว่ำทางวิญญูณจัดพิมพ์
ครั้งที่ ๕/๒๕๓๖

๔. ชีวิตหลังจากตาย (โลกทิพย์ ภาค ๔) สำนักคั่นคว่ำ
ทางวิญญูณจัดพิมพ์ครั้งที่ ๔/๒๕๓๕

ท่านผู้สนใจหาอ่านได้ที่

สำนักค้นคว้าทางวิญญาน

บางลำพู กรุงเทพมหานคร ๑๐๒๐๐

โทร. ๐-๒๒๘๒-๒๐๒๕, ๐-๒๒๘๑-๑๗๐๖,
๐-๒๖๒๕-๑๕๕๑ โทรสาร ๐-๒๒๘๐-๗๖๖๕

